Maeve Binchy

Aşk / Macera

Aşk ve Çocuk

KAKTUSUN

DK

Maeve Binchy / Aşk ve Çocuk

Tüm dünyada milyonlarca okurun gözdesi Maeve Binchy'den taptaze bir roman...

"Maeve Binchy'nin en iyi romanlarından biri. Birbirinden farklı bir grup insanı ahenkle ele alıyor; İrlanda'daki yaşama özgü olaylar dizisi inandırıcı; romanın sonu da çok tatlı. İnsan, Frankie karakterini Binchy'nin bundan sonraki romanlarında da görmek istiyor."

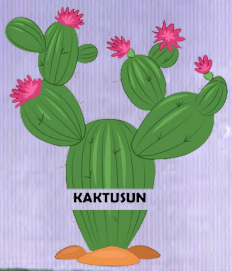
Susan Rogers, *Newark Star-Ledger*

"Maeve Binchy hayranları ayakkabılarını bir tarafa fırlatacak, kendilerine güzel bir çay demleyecek ve koltukta kıvrılıp Binchy'nin sıcak dünyasına bir kez daha adım atacaklar."

Melinda Bargreen, *The Seattle Times*

"Bir Maeve Binchy romanı okumak eski bir dostla sıcacık bir buluşmaya benzer. Binchy'nin klasik tarzıyla, küçük bir Dublin mahallesinde yaşayan; aile, inanç ve topluluk bağlarıyla birleşen renkli ve eksantrik karakterler birbirlerinin yaşamına girip çıkıyorlar. Okurların bir kutu mendili hazır bulundurmaları gerekecek..."

Margaret Flanagan, *Booklist*

871389
ADE

ISBN 978-605-09-0523-6
sertifika no: 11940
doğankitap.com.tr
25 TL
DK
DOĞAN KİTAP

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Aşk ve Çocuk

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN
YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Yalnız Kadınlar Sokağı
İtalyanca Aşk Başkadır
Geri Döneceksin
Aşk Mutfakta Pişer
Hayatın Tadı Kendisi Lokantası
Ateşböceklerinin Mevsimi
Yıldızlı ve Yağmurlu Geceler
Aşkı Yarın Yaşayacaksın
Aşk, Bir Kere
Bir Dilek Tut Benim İçin
Âşıklar Korusu
Gümüş Yıldönümü
Leylak Zamanı
Bu Yıl Farklı Olacak
Gizlidir Bütün Aşklar
Ruh ve Yürek
Her Durakta Aşk

AŞK VE ÇOCUK

Orijinal adı: Minding Frankie
© 2011 by Maeve Binchy
Yazan: Maeve Binchy
İngilizce aslından çeviren: Zeynep Seymen

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
1. baskı / Şubat 2012 / ISBN 978-605-09-0523-6
Sertifika no: 11940

Kapak illüstrasyonu: www.annesmith.net
Kapak tasarımı: Yavuz Korkut
Baskı: Mega Basım, Baha İş Merkezi. A Blok
Haramidere / Avcılar - İSTANBUL
Tel. (212) 422 44 45
Sertifika no: 12026

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Aşk ve Çocuk

Maeve Binchy

Çeviren: Zeynep Seymen

DK
DOĞAN KİTAP

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

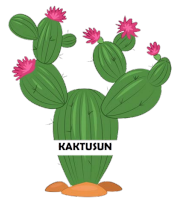
BELONGS TO KAKTUS TEAM

Hayatı her gün daha harika kılan yüce gönüllü,
sevgili Gordon'a...

BELONGS TO KANTEK TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Birinci bölüm

Katie Finglas, kuaför salonunda yorucu bir günün sonuna yaklaşıyordu. Çıkabilecek bütün aksilikler çıkmıştı. Alerjisi olduğunu baştan söylemeyen bir kadının boyadan yüzü gözü şişmişti. Kızının düğünü için saçını yaptıran bir diğeri, müthiş öfkelenmiş ve maskaraya döndüğünü söylemişti. Saçına kumral röfleler attırmak isteyen bir adam, işin ortasında fiyatı öğrenince sinirden felç geçirecek gibi olmuştu. Katie'nin kocası Garry, masum bir hareketle, ellerini altmış yaşında bir müşterinin omuzlarına koyunca, kadın onu cinsel taciz ve saldırı suçundan mahkemeye vereceğini söylemişti.

Katie karşısında duran, saman sarısı saçları kırlaşmış, iri yapılı rahibe baktı.

"Adınız Katie Finglas ve bildiğim kadarıyla burayı siz işletiyorsunuz" dedi rahip, masum bir kuaför salonunda değil de lüks bir genelevdeymiş gibi, gergin gergin etrafına bakınarak.

"Evet, doğru, Peder" dedi Katie iç geçirerek. Yine neler oluyordu?

"Burada çalışan kızlardan bazılarıyla, aşağıda rıhtımda konuşuyordum da, bana anlattıkları..."

Katie kendini çok yorgun hissetti. Yanında, okulu bırakmış birkaç kız çalıştırıyordu: Ücretlerini düzenli ödüyor, onlara işi öğretiyordu. Bir rahibe *neden* yakınmış olabilirlerdi ki?

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Evet, Peder, sorun nedir tam olarak?" diye sordu.

"Aslında, sorun sayılmaz pek. Doğrudan size gelmem gerektiğini düşündüm." Peder biraz sıkıntılı görünüyordu.

"Doğru yapmışsınız, Peder" dedi Katie. "Nedir, anlatın bana."

"Şu kadın, Stella Dixon. Hastanede işte..."

"Hastanede mi?" Katie'nin kafası karışmıştı. Bununla ne ilgisi olabilirdi? Peroksit zehirlemesi falan mı olmuştu?

"Buna üzüldüm" dedi sesinin titrememesi için çaba harcayarak.

"Evet, ama saçını yaptırmak istiyor."

"Bize hâlâ güvendiğini mi söylemek istiyorsunuz?" Hayat bazen sürprizlerle dolu olabiliyordu.

"Hayır, daha önce buraya geldiğini sanmam..." Peder şaşkın görünüyordu.

"Peki, sizin bu konuyla ilginiz, Peder?"

"Adım Brian Flynn ve şu anda St. Brigid Hastanesi'nde papaz olarak görev yapıyorum. Asıl papaz hac ziyareti için Roma'da. Hastalara dışarıdan sigara ve içki getirmek dışında, şu ana kadar benden istenen tek ciddi şey bu oldu."

"Benden hastaneye gidip birinin saçını yapmamı mı istiyorsunuz?"

"Kadın ağır hasta. Ölmek üzere. Konuşabileceği bir büyüğe ihtiyacı olduğunu düşündüm. Yok, siz çok büyük göründüğünüzden değil, tabii. Neticede, genç bir kızsınız sadece" dedi rahip.

"Eh, rahip olmakla İrlanda'daki kadınlar için acı bir kayıp olmamışsınız" dedi Katie. "Bana kat ve oda numarasını verin; sihirli kutumla gider, onu görürüm."

"Çok teşekkür ederim, Bayan Finglas. Her şey burada yazılı." Peder Flynn, ona bir not kâğıdı uzattı.

Orta yaşlı bir kadın kasaya yaklaştı. Gözlükleri burnunun ucundaydı ve kaygılı bir ifadesi vardı.

BELONGS TO KÂĞITÇI TEAM

"Gençlere kuaförlük mesleğini öğrettiğinizi duydum" dedi.

"Evet, daha doğrusu kuaförlük *sanatını*, biz işimize böyle demeyi seviyoruz" diye düzeltti Katie.

"Birkaç haftalığına Amerika'dan memlekete gelecek bir yeğenim var. Bana Amerika'da, acemilerin üzerinizde pratik yapmasına izin verirseniz, saçınızı neredeyse bedavaya yaptırabileceğiniz yerler olduğundan bahsetti."

"Bizim de salı günleri bir acemi kuaförler gecemiz oluyor; müşteriler kendi havlularını getiriyorlar, biz de saçlarını yapıyoruz. Karşılığında, genellikle bir hayır kurumuna 5 avro bağış yapıyorlar."

"Bugün salı!" diye bağırdı kadın heyecanla.

"Aynen öyle" dedi Katie dişlerini gıcırdatarak.

"O halde, ben de kayıt yaptırabilir miyim? Adım Josie Lynch."

"Harika, Bayan Lynch, saat yediden sonra görüşmek üzere" dedi Katie, kadının ismini not alarak. O anda papazla göz göze geldi. Adamın bakışlarında anlayış ve sempati vardı.

İnsanın kendi kuaför salonunu işletmesi dünyanın en rahat ve en şahane işi değildi.

Josie ve Charles Lynch, otuz iki yıl önce evlendiklerinden beri St. Jarlath's Crescent 23 numarada yaşıyorlardı. Semtte pek çok değişime tanık olmuşlardı. Köşedeki dükkân, bir markete dönüşmüştü; çarşaflarını ütületip katlattıkları eski çamaşırhane, artık, insanların karışık çamaşırlarını büyük çantalar içinde bırakıp yıkanıp ütülenmiş olarak geri alabildikleri bir Laundomat'tı. Semtte artık, dört doktorun çalıştığı doğru dürüst bir sağlık ocağı vardı; bir zamanlar orada sadece, semtteki herkesi dünyaya getiren ve bu dünyadan gittiklerini gören yaşlı Doktor Gillespie çalışırdı.

Ekonomik büyümenin doruk yıllarında, St. Jarlath's Crescent'taki evler şaşırtıcı paralara el değiştirmişti. Kent mer-

BELONGS TO KANTOS TEAM

kezine yakın, bahçeli küçük evlere büyük talep vardı. Artık böyle bir şey söz konusu değildi tabii –ekonomik kriz büyük bir eşitleyici olmuştu– ama semt, onyıllar öncesinden çok daha önemli bir yer olmaya devam ediyordu.

Her şey bir yana, Molly ve Paddy Carroll'ın doktor olan –gerçek bir uzman doktor!– oğulları Declan'a bakmak yeterliydi. Ya da Muttie ve Lizzie Scarlet'ın kızları Cathy'ye. Cathy, en büyük toplantılar için kiralanan bir catering şirketini yönetiyordu.

Ama pek çok şey de kötüye gitmişti. Artık cemaat ruhu diye bir şey yoktu. Corpus Christi Yortusu'nda, tören alayları, otuz-kırk yıl önce olduğu gibi Crescent'ta aşağı yukarı geçit yürüyüşü yapmıyordu. Josie ve Charles Lynch, akşamları diz çöküp Rosary duasını okurken, kendilerini dünyada ve pek tabii ki St. Jarlath's Crescent'ta yapayalnız hissediyorlardı.

Onlar için değişen bir şey yoktu.

Evlendiklerinde, birlikte dua eden bir ailenin birliğinin bozulmadığı düsturuna dayalı bir hayat planlamışlardı. Sekiz ya da dokuz çocukları olacağını varsaymışlardı, zira Tanrı bu dünyaya asla, doyuramayacağı bir boğaz getirmezdi. Ama öyle olmamıştı. Noel'in doğumundan sonra, Josie'ye artık başka çocuğu olamayacağı söylenmişti. Bunu kabul etmek zordu. İkisi de kalabalık ailelerden geliyorlardı; kız ve erkek kardeşleri de çok çocuklu aileler kurmuşlardı. Ama belki de böylesi hayırlı olmuştu.

Hep Noel'in rahip olmasını istemişlerdi. Oğullarına din eğitimi vermek için gerekli parayı daha o doğmadan biriktirmeye başlamışlardı. Bisküvi fabrikasında çalışan Josie'nin maaşından bir kenara para ayırıyorlardı. Postanedeki tasarruf hesaplarına her hafta bir miktar daha ekleniyordu ve Charles cuma günleri, kapı görevlisi olarak çalıştığı otelden zarfını aldığında, bunun da bir kısmı postanedeki hesaba yatırılıyordu. Zamanı geldiğinde, Noel rahip olmak için en iyi eğitimi alacaktı.

BELONGS TO KANTOS TEAM

Bu nedenle, Josie ve Charles, sessiz sakin bir çocuk olan oğullarının dini yaşama en ufak bir ilgisinin olmadığını öğrendiklerinde, büyük bir şaşkınlığa ve hayal kırıklığına uğradılar. Rahipler çocuğun bu yönde hiçbir ilgi ve yetenek sergilemediğini söylediler. On dört yaşındaki Noel'e, bu bir seçenek olarak sunulduğunda, hayatta yapacağı en son iş buymuş gibi konuşmuştu.

Bu konuda gerçekten çok kararlıydı.

Ne var ki, ne yapmak *isteyeceği* konusunda o kadar kararlı değildi. Bir ofis işletmek isteyebileceğini söylemek dışında, bu konuda kararsızdı. Bir ofiste çalışmayı değil, ama orayı işletmeyi isteyebilirdi. Kariyer danışma departmanının onu yönlendirmeye çalıştığı, ofis yönetimi, muhasebe ya da başka herhangi bir alanda okumaya hiç ilgi göstermedi. Sanattan hoşlandığını söyledi, ama resim yapmayı istemiyordu. Zorlanırsa, resimlere bakmaktan ve üzerlerine düşünmekten hoşlandığını söylüyordu. Çizimi iyiydi; üzerinde hep bir defter ile kurşunkalem bulunduruyordu ve onu sık sık bir köşede kıvrılmış, bir insan yüzü ya da hayvan resmi çizerken buluyorlardı. Bu, kuşkusuz, önünde bir kariyer yolu açacak değildi, ama zaten Noel de öyle olmasını hiçbir zaman beklememişti. Ödevlerini mutfak masasında, arada iç geçirerek ve nadiren heyecanla veya tutkuyla yapıyordu. Josie ve Charles, veli toplantılarında bu konuyu kurcalamışlardı. Okulda onu gayretlendiren veya heyecanlandıran herhangi bir şey var mıydı? Hiçbir şey yok muydu?

Öğretmenler ne yapacaklarını bilemez durumdaydılar. Erkek öğrenciler çoğunlukla on dört-on beş yaşlarında anlaşılmaz oluyor, ama genellikle, sonunda bir şey yapmaya karar veriyorlardı. Ya da sık sık, hiçbir şey yapmamaya karar veriyorlardı. Noel Lynch'in son zamanlarda, her zamankinden daha da sessizleştiğini ve içine kapandığını söylüyorlardı.

Josie ve Charles meraklanmışlardı: Bu doğru olabilir miydi?

BELONGS TO KANTOS TEAM

Noel, kuşkusuz sessizdi ve evi birbirini yumruklayan gençlerle doldurmuyor olması onlar için büyük nimetti. Ama bunun, oğullarının ruhani hayatının parçası olduğunu, rahiplik günlerine bir hazırlık oluşturduğunu düşünmüşlerdi. Şimdi, durumun kesinlikle böyle olmadığı anlaşılmıştı.

Josie, Noel'in belki de, sadece rahiplerinki gibi bir dini yaşama itiraz ettiğini söyledi. Belki de, farklı bir yönelimi vardı ve Cizvit ya da misyoner olmayı istiyordu.

Göründüğü kadarıyla, öyle de değildi.

Ve on beş yaşına geldiğinde, gerçekten de Rosary duasına katılmak istemediğini söyledi; sürekli tekrarlanan anlamsız dualardan ibaret bir ayindi bu. İnsanlara iyilik etmeye, şanssız insanların daha iyi bir hayat yaşamalarını sağlamak için çalışmaya bir itirazı yoktu, ama hiçbir Tanrı bu on beş dakikalık fısır fısırı istemiş olamazdı.

On altı yaşına geldiğinde, Noel'in artık pazar ayinine gitmediğini fark ettiler. Köşedeki kilisede sabah ayininde olması gereken saatte, kanalın oralarda görülmüştü. Onlara, artık öğreneceği yeni bir şey kalmadığı için, okula devam etmesinin de anlamı olmadığını söyledi. Hall's ofis elemanları arıyordu, onu rutin ofis işleri konusunda yetiştirirlerdi. Aylak aylak dolaşacağına hemen çalışmaya da gidebilirdi.

Okulundaki rahipler ve öğretmenler, bir çocuğun okula gidip de hiçbir vasıf edinmeden yarıda bıraktığını görmenin, her zaman çok yazık olduğunu söylediler, ama yine de omuz silkerek, çocukta herhangi bir şeye ilgi uyandırmaya çalışmanın çok zor olduğunu belirttiler. Noel, oturup okulun kapanmasını bekliyor gibiydi. Okulu hemen bırakması daha iyi bile olabilirdi. Büyük yapı gereçleri firması Hall's'a alırlar ve her hafta bir ücret verirlerse, ondan sonra neye ilgisi olduğunu daha rahat görebilirlerdi.

Josie ve Charles üzüntüyle, yıllardır postanede büyümekte olan birikimlerini düşündüler. Hiçbir zaman Noel Lynch'in

BELONGS TO KANTOS TEAM

muhterem bir peder olması için harcanamayacak olan o parayı... İyi kalpli bir peder, bunu belki de bir tatilde, kendileri için harcamalarının daha iyi olacağını belirtti, ama bu fikir Charles ve Josie'yi şoke etti. O para Tanrı yolunda harcanmak için biriktirilmişti; Tanrı yolunda harcanacaktı.

Noel, Hall's'ta işe başladı. İş arkadaşlarıyla tanıştı, ama büyük bir heyecan duymadan. Onlarla, Rahip Okulu'ndaki sınıf arkadaşlarıyla olduğundan daha yakın dost ve arkadaş olmayacaktı. Devamlı yalnız olmayı *istemiyordu*, ama bu, çoğu zaman daha kolaydı.

Yıllar geçtikçe Noel, yemekleri onlarla birlikte yemeyeceği konusunda annesiyle anlaştı. Öğlen yemeğini gün ortasında yiyecek ve akşam için kendisine atıştıracak bir şeyler hazırlayacaktı. Bu şekilde, Rosary'den, dindar komşularla sosyalleşmekten ve Lynch'lerin evinde yemek saatlerinin doğal sohbet konusu olan, gününü nasıl geçirdiğiyle ilgili ahret sorgularından kurtuldu.

Eve gitgide daha geç dönmeye başladı. Eve dönerken de, hem rahat hem de pek bilinmeyen, hangardan bozma büyük bir mekân olan, Casey'nin pub'ına takılmayı âdet edindi. Burası, herkesin birbirinin adını bildiği, samimi bir yerdi.

Mekânın sahibinin kaba saba oğlu, "Bunu üzerine devireceğim, Noel" derdi. Hiçbir şey söylemeyen ama her şeyi gören İhtiyar Casey, temiz bir bezle bira bardaklarını parlatırken gözlüklerinin üzerinden bakardı.

"Akşam oldu, Noel" derdi, delikanlının yaptığı işi onaylamamanın verdiği rahatsızlık duygusunu, mekânın sahibi olmanın verdiği kibarlıkla birleştirmeyi başararak. Her şey bir yana, Noel'in babası tanıdığı biriydi. Sanki pub'ın, bir büyük biranın –ya da gece ilerledikçe birkaç büyük biranın– parasını almasından hoşnuttu, ama aynı zamanda, Noel'in kazandığı parayı daha akıllıca harcamaması onu düş kırıklığına uğratıyor gibiydi. Yine de Noel burayı seviyordu. Uçuk fiyat-

BELONGS TO KÂNİTS TEAM

ları olan popüler bir pub değildi. Kıkırdayıp duran ve adamın içmesine engel olan kızlarla dolu değildi. İnsanlar onu orada kendi haline bırakıyordu.

Bu çok önemliydi.

Noel eve vardığında, annesinde bir değişiklik olduğunu fark etti. Ama nedenini anlayamadı. Üzerinde, özel günlerde giydiği kırmızı triko elbisesi vardı. Çalıştığı bisküvi fabrikasında, iyi elbiselerinin eskimesine engel olduğu için harika olduğunu söylediği bir üniforma giyiliyordu. Annesi makyaj da yapmamıştı, o halde değişikliğin nedeni bu da olamazdı.

Sonunda, olayın saçından kaynaklandığını fark etti. Annesi bir güzellik salonuna gitmişti.

"Demek saçını yaptırdın, anne!" dedi.

Josie Lynch keyifle saçlarını sıvazladı. "Güzel olmuş, değil mi?" Düzenli olarak kuaför salonlarına giden biri gibi konuşuyordu.

"Çok güzel, anne" dedi Noel.

"Kahve istersen, çaydanlığın altını yakayım" dedi annesi.

"Yok, böyle gayet iyi." Oradan kaçıp odasına kapanmak için sabırsızlanıyordu. Sonra, ertesi gün Amerika'dan kuzini Emily'nin geleceğini hatırladı. Annesi onun gelişi için hazırlanıyor olmalıydı. Anlaşıldığı kadarıyla, bu Emily birkaç hafta yanlarında kalacaktı. Kaç hafta kalacağı henüz kesinleşmemişti...

Noel, bu ziyaret işine fazla karışmamış, sadece babasının odayı boyamasına yardımcı olmak ve duvarlarına karo döşeyip yeni bir duş taktıkları alt kattaki tuvaleti boşaltıp temizlemek gibi, yapması gereken işleri yapmıştı. Emily hakkında fazla bir şey bilmiyordu; yaşlı biriydi, belki de ellilerindeydi, babasının ağabeyi Martin'in tek çocuğuydu. Resim öğretmeniydi, ama işi beklenmedik bir anda sona ermişti ve biriktirdiği parayla dünya gezisine çıkacaktı. Geziye, baba-

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

sının yıllar önce, şansını Amerika'da denemek için ayrıldığı Dublin'den başlayacaktı.

Charles'ın anlattığına göre, Amerika'da şans ağabeyinin yüzüne pek gülmemişti. Ailenin büyük oğlu, en iyi müşterisinin kendisi olduğu bir barda çalışmıştı. Aileyle ilişkisini tamamen koparmıştı. Bir tek Emily'den Noel kartları gelmiş, önce babasının, sonra annesinin ölümünü de onlara o haber vermişti. Epeyce iş bitirici birine benziyordu; Dublin'e geldiğinde ailenin masraflarına katkıda bulunmak istediğini, New York'taki küçük dairesini kiraya verdiğinden, bunun gayet adil olacağını söylemişti. Duyarlı birine benzemesi, kalabalık etmeyeceğine ve eğlence istemeyeceğine söz vermiş olması da Josie ve Charles'ın içini rahatlatmıştı. Kendisini meşgul edecek bir sürü şey bulacağını söylemişti.

Noel içini çekti.

Annesi ve babası, bu sıradan olayı gene büyük bir dram haline getireceklerdi. Kadın, Hall's'ta onu bekleyen parlak gelecek, annesinin bisküvi fabrikasındaki işi ve babasının çok büyük bir oteldeki kapı görevlisi olarak oynadığı rolle ilgili ne varsa dinlemeden, kapıdan içeri giremeyecekti. Ona, İrlanda'daki ahlaki yozlaşma, pazar ayinlerine katılımın ne kadar azaldığı ve aşırı içki tüketiminden hastanelerin acil servislerinin dolup taştığı anlatılacaktı. Emily, Rosary duasına katılmaya da davet edilecekti.

Noel'in annesi, yeni boyanan odaya bir Kutsal Yürek ya da Ezeli Kurtarıcımız Meryem resmi asıp asmama konusuna şimdiden epey bir zaman harcamıştı. Noel, o gelene kadar beklemelerini önererek, bu nahoş konunun daha fazla tartışılmasını engellemeyi başarmıştı.

"Bir okulda resim öğretmenliği yapmış, anne. Kendi resimlerini getiriyor olabilir" demiş; annesi de, şaşırtıcı bir biçimde, onunla anında mutabık kalmıştı.

"Çok haklısın, Noel. Ben, her türlü kararı kendi başıma al-

BELONGS TO KAÇTÜS TEAM

maya eğilimliyim. Bütün bunları paylaşacak bir başka kadının olması iyi olacak."

Noel, annesinin haklı olduğunu ve bu kadının hayatlarını aksatmayacağını umut etti. Her durumda, evde değişiklikler olacaktı. Babası, bir iki yıl içinde oteldeki işinden emekliye ayrılacaktı. Annesinin bisküvi fabrikasında birkaç yılı daha vardı, ama o da emekliye ayrılabileceğini ve Charles'la birlikte bazı iyi işler yapabileceğini düşünüyordu. Noel, Emily'nin hayatlarını zorlaştırmaktan çok kolaylaştıracağını umut etti.

Ama esas olarak, bu konuya çok az kafa yordu.

Hiçbir şeyi fazla derin düşünmemeyi iyi beceriyordu: Hall's'taki geleceği olmayan işini de, İhtiyar Casey'nin pub'ında harcadığı zamanı ve parayı da, Rosary duasının dünyadaki sorunların çoğuna çözüm olduğunu düşünen anne babasının dini tutkusunu da... Noel, hayatında bir kız arkadaşı olmamasını da dert etmiyordu. Şimdiye kadar karşısına kimse çıkmamıştı, olan bundan ibaretti. Herhangi bir dost ahbap eksikliğini de dert etmiyordu. Bazı yerlerde arkadaş edinmek kolay olurdu. Hall's öyle yerlerden değildi. Noel, bazı şeylerin o kadar harika olmamasıyla baş etmenin en iyi yolunun, bunları hiç düşünmemek olduğuna karar vermişti. Bu yöntem, şimdiye kadar iyi işlemişti.

Arıza çıkarmadıktan sonra, bir şeyleri düzeltmenin ne anlamı vardı?

Charles Lynch çok suskundu. Karısının yeni saçını fark etmemişti. Oğlunun işten eve dönerken yolda dört büyük bira içtiğini tahmin etmemişti. Ağabeyi Martin'in kızı Emily'nin ertesi sabahki gelişine ilgi göstermekte zorlanmıştı. Martin, ülkede bıraktığı ailesinin kendisini ilgilendirmediğini belli etmişti.

Kuşkusuz, Emily yıllar boyu nazik bir muhatap olmuştu –ya-

BELONGS TO KÂHİN'S TEAM

tak ve yemek için para ödemeyi teklif edecek kadar. Aslında, bugünlerde bu para çok işe yarardı. Charles Lynch'e, o sabah, otelde kapı görevlisi olarak artık hizmetlerine ihtiyaç kalmadığı söylenmişti. Charles, eve döndüğünden beri, bunu Jesie'ye nasıl söyleyeceğini düşünüyor, ama uygun sözcükleri bulamıyordu.

Takım elbiseli genç adamın, bu sabah kendisine söylediklerini tekrar edebilirdi: Bunun Charles'ın şahsıyla ya da otele bağlılığıyla hiçbir ilgisinin olmadığını anlatan bir dizi cümle. Delikanlılığından beri, göz alıcı üniforması içinde orada durmuş, otelin eski imajının parçasını oluşturmuştu. Ama sorun da tam buydu –eski bir imaj. Otelin yeni sahipleri, imajın yenilenmesi konusunda ısrar ediyorlardı; ilerleme yolu üzerinde kim durabilirdi ki?

Charles, bu işte yaşlanacağını düşünmüştü. Bir gün, onun için bir yemek düzenlenecek ve Josie yemekte uzun bir elbise giyecekti. Ona altın kaplama bir saat hediye edilecekti. Artık, bunların hiçbiri olmayacaktı.

İki buçuk hafta içinde işsiz olacaktı.

On altı yaşından beri çalıştığı oteldeki işinden çıkarılan altmışlarındaki bir adam için iş fırsatları çok sınırlıydı. Charles Lynch, bütün bunları oğluyla konuşabilmeyi isterdi, ama Noel'le neredeyse yıllardır hiç sohbet etmemişlerdi. Ara sıra konuşmuşlardı tabii. Oğlan, hep bir an önce odasına gitmek için sabırsızlanıyor ve her tür soruya ya da tartışmaya karşı koyuyordu. Şimdi, bütün bunlar için ona yüklenmek adil olmazdı.

Charles, kendisini dinleyip empati yapacak ya da tavsiyede bulunacak birini bulamayacaktı. "Josie'ye anlat ve kurtul" dedi kendine. Ama Josie, Amerika'dan gelen o kadına kilitlenmiş vaziyetteydi. Belki de, bu işi birkaç gün sonraya bırakması daha iyi olurdu. Olayın böyle bir zamana denk gelmesine yerinerek tekrar iç geçirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sevgili Emily,

Keşke İrlanda'ya gitmeye karar vermemiş olsaydın, seni çok özleyeceğim.

Keşke bıraksaydın da ben de gelip seni uğurlasaydım... ama sen hep kafana estiği gibi, çarçabuk karar alan birisindir. Şimdi neden değişesin ki?

Sana, Dublin'de, gönlünden geçen ne varsa bulmanı umut ediyorum demem gerek, biliyorum, ama bir bakıma bunu istemiyorum. "Altı hafta harika geçti" demeni, sonra da gene eve dönmeni istiyorum.

Sensiz hiçbir şey aynı olmayacak. Bir sergi açılışı var, hemen bizim sokakta, ama içimden tek başıma gitmek gelmiyor. Seninle gittiğim kadar çok tiyatroya da gitmeyeceğim.

Her cuma, evini kiraladığın öğrenciden kiranı almaya gideceğim. Kız, pencerelerinin önündeki saksılarda, kafa yapıcı otlar yetiştirmesin diye gözümü açık tutacağım.

Bana kaldığın yerle ilgili her şeyi yazıp anlatmak zorundasın –hiçbir şeyi es geçme. Laptop'umuzun sende olmasına o kadar memnunum ki. Bana yazmamak için hiçbir mazeretin olmayacak. Sana o çantacıda çalışan Eric'le ilgili küçük haberler vermeye devam edeceğim. Seninle gerçekten ilgileniyor, Emily, ister inan ister inanma!

Laptop'unu kısa zamanda çıkarıp açacağını ve Üç Yapraklı Yonca'nın vatanına ayak bastıktan sonra yaşadığın her şeyi öğreneceğimi umuyorum.

Yalnız arkadaşından sevgiler,

Betsy

Selam Betsy,

Senden haber almak için İrlanda'ya varmayı beklemem gerektiğini de neden çıkardın? JFK Havaalanı'ndayım ve makineler çalışıyor.

Saçma! Beni özlemeyeceksin –sen ve ateşli hayal gücün! İlla bin tane fantezi kuracaksın. Eric beni zerre kadar arzulamıyor. Çok az konuşan bir adam, konuştuğunda da asla boş laf etmiyor. Seninle benim hakkımda konuşmasının nedeni, seninle konuşamayacak

BELONGS TO KANTOS TEAM

kadar utangaç olması. Bunu biliyorsun herhalde?

Ben de seni özleyeceğim, Bets, ama bunu yapmak zorundayım.

Yemin ediyorum, seni habersiz bırakmayacağım. Muhtemelen, benden her gün yirmi sayfa mektup alacaksın ve "Keşke bunu istemeseydim" diyeceksin!

Sevgiler

Emily

Josie Lynch, ertesi sabah, beşinci kez, "Acaba havaalanına onu karşılamaya gitmemiz gerekir miydi?" diye tekrarladı.

"Eve kendi başına gelmeyi tercih edeceğini söyledi" dedi Charles, bundan önce de dört defa söylediği gibi.

Noel ise fincandan çayını içip hiçbir şey demedi.

"Rüzgârı arkalarına alırlarsa, uçağın erken inebileceğini yazdı." Josie sık sık uçağa binen biri gibi konuşuyordu.

"O halde her an burada olabilir..." dedi Charles keyifsizce. Günlerinin sayılı olduğunu bile bile, otele gitme mecburiyetinden nefret ediyordu. O kadın eve yerleşir yerleşmez, Josie'yle konuşacak zamanı olacaktı. Martin'in kızı! Babasının açgözlülüğünün ona geçmemiş olduğunu umut ediyordu.

Kapı çalındı. Josie'nin yüzünde bir korku ve telaş ifadesi belirdi. Noel'in çay fincanını elinden kaptı, Charles'ın önündeki boş yumurtalığı ve tabağı kaldırdı. Yeni yaptırdığı saçlarını düzelterek yapmacıklı bir sesle bağırdı:

"Noel, lütfen kapıya bak ve kuzinin Emily'yi içeri buyur et."

Noel kapıyı, üzerinde krem rengi bir trençkot olan, kırklı yaşlarında, kıvırcık saçlı, ufak tefek bir kadına açtı. Yanında iki tane tekerlekli kırmızı valiz vardı. Duruma tümüyle hâkim görünüyordu. Ülkeye ilk kez geldiği halde St. Jarlath's Crescent'ı hiç zorlanmadan bulmuştu.

"Sen Noel olmalısın. Umarım, ev halkı için çok erken bir saatte gelmedim."

"Yok, hepimiz ayaktayız. İşe gitmek üzereydik. Bu arada hoş geldiniz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Teşekkür ederim. Peki, içeri girip onlara bir merhaba diyebilecek miyim?"

Noel, onu sonsuza kadar kapıda tutabileceğini fark etti, ama sonuçta, daha tam uyanmamıştı. Tam olarak ayılması, ilk votka-kolasını içtiği, saat on biri buluyordu. Sabahları bir tek attığını, akşamüstleri de bir takviye aldığını, Hall's'ta kimsenin bilmediğinden kesinlikle emindi. Kendini büyük bir dikkatle gizliyor ve spor çantasında her zaman bir şişe gerçek diyet kola bulunduruyordu. Votkayı, yanında kimse olmadığında, başka bir şişeden ekliyordu.

Ufak tefek Amerikalı kadını mutfağa götürdü. Annesi ile babası onu yanağından öptüler ve Martin Lynch'in kızının, atalarının topraklarına geri gelmesinin büyük bir olay olduğunu söylediler.

"O halde, seninle akşam görüşürüz, Noel" diye seslendi Emily.

"Evet, tabii. Ben biraz geç dönebilirim. Yetiştirilecek çok iş var. Ama siz rahatınıza bakın..."

"Evinizi benimle paylaşmayı kabul ettiğiniz için size teşekkür etmek isterim."

Noel onları konuklarıyla baş başa bıraktı. Kapıyı arkasından çekerken, konuklarına alt kattaki yenilenen banyoyu gösteren annesinin sesindeki gururu duydu. Kuzini Emily'nin de "Gerçekten çok güzel" diye bağırdığını işitti.

Noel, babasının dün de bugün de çok suskun olduğunu düşündü. Ama belki de ona öyle gelmişti. O otelde sorun çıkarmadıkları sürece, her akşam Rosary duasının, her yıl Lourdes'a hac ziyaretinin ve bir gün daha uzaklara, Roma'ya ya da Kutsal Topraklar'a gitme planlarının devam edeceğinden emin olduktan sonra, dünya yıkılsa babasının umurunda olmazdı. Charles Lynch şeyleri olduğu gibi kabul eden bir adam olma şansına sahipti. Onun, günlerin ve gecelerin ağırlığını üzerinden atmak için İhtiyar Casey'nin pub'ında saat-

BELONGS TO KANTOS TEAM

lerce içerek kendini uyuşturmaya ihtiyacı yoktu.

Noel yolun sonuna, otobüse bineceği yere kadar yürüdü. Her sabah yaptığı gibi, insanları başıyla selamlayarak, ama hiçbir şey görmeden, çevresindeki hiçbir ayrıntıya dikkat etmeden yürüyordu. O pek meşgul görünüşlü Amerikalı kadının, burada ne yapacağını hafiften merak ediyordu.

Muhtemelen, bir hafta kadar yapışır, ondan sonra umudunu keserek her şeyden vazgeçerdi.

Josie, bisküvi fabrikasında herkese, sanki orada doğup yetişmiş gibi, St. Jarlath's Crescent'ın yolunu tek başına bulan Emily'nin gelişini anlattı. Amerikalı kuzinin, akşama yemeği hazırlamayı teklif eden, son derece sevimli ve nazik biri olduğunu söyledi. Ona, sadece, neyi sevdiklerini neyi sevmediklerini söylemeleri ve marketin yolunu tarif etmeleri yeterliydi. Anlaşıldığı kadarıyla, yatıp dinlenmeye ihtiyacı yoktu, gelirken bütün gece uçakta uyumuştu. Evdeki her şeye hayran olmuş ve bahçeciliğin hobisi olduğunu, alışverişe çıktığında bir iki bitki de bakacağını söylemişti. Onlar için bir sakıncası yoksa tabii.

Diğer kadınlar, Josie'ye, çok şanslı olduğunu kabul etmesi gerektiğini söylediler. Bu Amerikalı, gerçekte çok zor bir insan da çıkabilirdi.

Charles, otelde karşılaştığı herkese her zamanki gibi, içten ve nazik davrandı. Valizleri taksilerden içeri taşıdı, turistlere Dublin'de gezilip görülecek yerleri tarif etti, tiyatro gösterilerinin saatlerine göz attı, otelin parmaklıklarına bağlı olan, King Charles spaniel cinsi tombul köpeğin üzgün yüzünü seyretti. Bu küçük köpeği tanıyordu: Adı Caesar'dı. Çoğunlukla, çok büyük bir şapka ile üç sıra inci takan ve üzerine sadece kürk bir manto giyen, Bayan Monty'yle dolaşırdı. Biri tepesini attırdığında, kadın mantosunun önünü açar, onu görenler de şaşkınlıktan küçükdilini yutardı.

BELONGS TO KÄNTIS TEAM

Köpeği orada bıraktığına göre, herhalde psikiyatri hastanesine yatırılmıştı. Eğer daha önce olduğu gibi olursa, yaklaşık üç gün içinde kendisini hastaneden taburcu ettirir, Caesar'ı gelip alır ve geleceği belirsiz hayatına geri götürürdü.

Charles iç geçirdi.

Son defasında, Bayan Monty almaya gelene kadar köpeği otelde saklamayı başarmıştı, ama şimdi durum farklıydı. Öğle tatilinde köpeği eve götürecekti. Josie bundan hoşlanmayacaktı. Hem de hiç. Ama Aziz Francesco hayvanlar konusunda işin kitabını yazmıştı. Büyük bir kavga çıkarsa Josie, Aziz Francesco'ya karşı gelemezdi. Charles, ağabeyinin kızının köpeklere alerjisi ya da herhangi bir olumsuz tavrı olmamasını diledi. Gayet makul biri gibi görünüyordu.

Emily, alışverişle yoğun bir sabah geçirmişti. Charles eve geldiğinde, bir sürü yiyecek buldu. Emily ona hemen bir fincan çay ve peynirli sandviç hazırladı.

Charles buna minnettar kaldı. Yemeği kaçırmak üzere olduğunu düşünmüştü. Emily'yi Caesar'la tanıştırdı ve ona, köpeğin St. Jarlath's Crescent'a geliş nedenini anlattı.

Emily Lynch, bunun dünyanın en normal şeyi olduğunu düşünüyor gibiydi. "Keşke geleceğini bilseydim. Ona bir kemik alabilirdim" dedi. "Nazik komşunuz Bay Carroll'la tanıştım. Kasapmış. Bana bir kemik verebilirdi." Buraya geleli daha bir gün bile olmadığı halde, komşularla tanışmayı başarmıştı!

Charles ona hayranlıkla baktı. "Gerçek bir enerji küpüsün" dedi. "Senin gibi dinç biri için çok erken emekliye ayrılmışsın."

"Yo, hayır, emekliliği ben seçmedim" dedi Emily, tavuklu böreğin etrafındaki hamur şeritlerini eliyle düzeltirken. "Aslında işimi seviyordum. Beni onlar çıkardı. Daha doğrusu, gitmem *gerektiğini* söylediler."

BELONGS TO KANTOS TEAM

"Neden? Ne istiyorlardı?" Charles çok şaşırmıştı.

"Yaşlı ve temkinli olduğumu, hep aynı şeyleri tekrarladığımı düşünüyorlardı. Sorun, benim eski tarz biri olmamdı. Eski kafalı. Çocukları galerilere ve sergilere götürmek istiyordum. Ellerine yirmi soruluk bir kâğıt verip, öğlene kadar orada cevapları bulmaya çalışmalarını... Bunun, bir resme ya da heykele nasıl bakılacağı konusunda, onlara çok sağlam bir temel kazandırdığını düşünüyordum. Her neyse, ben böyle düşünüyordum işte. Sonra, sanat eğitiminin kendini serbestçe ifade etmekten ibaret olduğunu düşünen, kendisi de çocuk olan o müdür geldi. Bütün bu işlerin nasıl yapılacağını bilen yeni mezun birilerini istedi. Ben bilmiyordum, dolayısıyla gitmem gerekti."

"Seni olgun olduğun için işten atmış olamazlar, herhalde?" Charles onu anlamaya çalışıyordu. Kendi durumu farklıydı. Ona, otelin topluma dönük yüzü olduğunu, ama artık otelin genç bir yüzü olması gerektiğini söylemişlerdi. Bu acımasız, ama makuldü. Ama Emily yaşlı değildi ki. Daha elli yaşında bile değildi. Orada, bu tür ayrımcılığa karşı yasalar olmalıydı.

"Aslında, bana işten atıldığımı söylemediler. Sadece, çocuklardan uzakta, sanat atölyesinin dışında, geri planda olacağım dosyalama işleri verdiler. Buna katlanmak imkânsızdı, ben de ayrıldım. Ama beni gitmeye zorlayan onlardı."

"Çok mu üzüldün?" Charles gerçekten empati kurmaya çalışıyordu.

"A, evet, başlangıçta. Gerçekten çok üzgündüm. Yıllardır yaptığım iş koca bir hiç olmuştu sanki. Sanat galerilerinde sık sık, 'Bayan Lynch, sanata olan bütün ilgimi size borçluyum' diyen insanlarla karşılaşmaya alışmıştım, o yüzden işten çıkarılınca her şeyin üzerine koca bir çizgi çizildiğini düşündüm. Sanki hiçbir şeye katkım olmamıştı."

Charles gözlerinin yaşardığını hissetti. Emily ona, aynen

BELONGS TO KÄNTÖS TEAM

otelde kapı görevlisi olarak çalıştığı yılları anlatıyordu. Üzerine koca bir çizgi çizmişlerdi. O da öyle hissediyordu.

Ama Emily neşelenmişti. Kıvırdığı hamur şeritlerini böreğin üzerine yerleştirdi ve mutfak masasını çabuk çabuk temizledi. "Ama arkadaşım Betsy, bana somurtarak bir köşede oturmanın delilik olduğunu söyledi. Bir an önce istifa etmeli ve gerçekten ne yapmak istiyorsam onu yapmaya koyulmalıydım. Onun tabiriyle, hayatımın kalan kısmına başlamalıydım."

"Dediğini yaptın mı, peki?" diye sordu Charles. Amerika gerçekten harika bir yerdi! *Kendisi* burada bunu yapamazdı –milyonda bir ihtimalle bile.

"Evet, yaptım. Oturup yapmak istediğim şeylerin listesini çıkardım. Betsy haklıydı. Bir başka okulda iş bulsam aynı şeyler olabilirdi. Küçük bir tasarrufum vardı, dolayısıyla bir süre ücretli bir iş yapmadan idare edebilirdim. Sorun, ne yapmak istediğimi tam bilmememdi. Ben de birden çok şey yaptım.

İlk önce, bir yemek kursuna gittim. Lay lay lom. Tavuklu böreği bu kadar çabuk yapabilmemin nedeni bu. Ondan sonra, hızlandırılmış bir kursa gidip doğru dürüst bilgisayar ve internet kullanmayı öğrendim ki, istersem bir ofiste işe girebileyim. Sonra, saksı ve çiçeklik düzenleme sınıfları olan o seraya takıldım. Bütün bu becerileri edindikten sonra da dünyayı gezip görmeye karar verdim."

"Ya Betsy? O da yaptı mı bunları?"

"Hayır. O internetten zaten anlıyor ve sürekli diyette olduğundan yemek pişirmek istemiyor, ama o da benim gibi çiçek yetiştirmeye çok düşkün."

"Diyelim ki, seni eski işine çağırdılar. Gider miydin?"

"Hayır. İsteseler bile, artık gidemem. Hayır, bugünlerde çok meşgulüm" dedi Emily.

"Anlıyorum" diyerek başını salladı Charles. Başka bir şey söyleyecek gibi oldu, ama kendini tuttu. Çayına biraz daha süt istediğini söyledi.

BELONGS TO KÄNTIS TEAM

Emily, amcasının bir şey söylemek istediğini anladı; dinlemesini bilirdi. Nasılsa, zamanı gelince söylerdi.

"Sorun şu ki" dedi Charles, büyük bir kederle ve ağır ağır konuşarak. "Gerçek sorun şu ki, çok iyi süpürdüğü söylenen bu yeni süpürgeler, örümcek ağlarının falan yanında, kıymetli ve önemli bir sürü şeyi de süpürüyor..."

Emily o zaman anladı. Bu meselede çok dikkatli olmak gerekecekti. Ona sempatik bir ifadeyle baktı. "Bir fincan çay daha alın, Charles Amca."

"Yok, dönmem lazım" dedi Charles.

"Öyle mi? Demek istediğim, bunu bir saniye düşünün, Charles Amca. Gitmek zorunda mısınız? Size daha fazla ne yapabilirler? Demek istediğim, zaten yapacaklarını yapmadılar mı?.."

Charles, gözlerini yeğeninin gözlerine dikip uzun uzun baktı.

Emily anladı.

Daha bu sabah tanıştığı, ondan önce yüzünü bile görmediği bu kadın, bir şey söylemeye gerek kalmadan, Charles Lynch'in başına ne geldiğini anlamıştı. Karısı ve oğlu ise bunu fark etmemişlerdi bile.

O akşam, tavuklu börek çok beğenildi. Emily salata da yapmıştı. Üçü birbirleriyle zorlanmadan konuştular ve Emily kendi emeklilik konusunu açtı.

"Gerçekten hayret verici, en korktuğunuz şeyin aslında hayrınıza olduğu ortaya çıkabiliyor! Hayatımın ne kadar büyük bir kısmını trenlerde ve otobüslerde geçirdiğimi, her şey bitene kadar asla fark etmemiştim. Bahçecilik ve internet öğrenmeye zaman kalmamasında şaşacak bir şey yok."

Charles onu hayranlıkla seyretti. Hiç belli etmeden işini kolaylaştırıyor, yaşadığı süreci yumuşatıyordu. Josie'ye ertesi gün söyleyecekti, ama belki de şimdi, şu dakika söylese daha iyi olurdu.

BELONGS TO KANITS TEAM

Asla düşünemeyeceği kadar kolay oldu. Ağır ağır, uzun süredir otelden ayrılmayı düşündüğünü açıkladı. Bu, geçenlerde bir konuşma sırasında gündeme gelmiş ve ne tesadüf ki, bunun otele de uyduğu, dolayısıyla karşılıklı anlaşma yoluyla işten ayrılabileceği ortaya çıkmıştı. Şimdi tüm yapması gereken, makul bir tazminat ödemesini garantiye almaktı.

Bütün öğleden sonrayı, bundan sonra ne yapmak isteyeceğini düşünerek geçirdiğini söyledi.

Josie afallamıştı. Kocasının numara yapıyor olabileceğini düşünerek, ona kaygıyla baktı. Belki de çok üzgün olduğu halde rol kesiyordu. Ama görebildiği kadarıyla, söylediklerinde samimiydi.

"Bence, Tanrı'nın senin için uygun bulduğu şey bu" dedi dindarca.

"Evet, ben de buna dört elle sarılıyorum zaten." Charles Lynch aslında hakikati söylüyordu. Uzun zamandır, kendisini bu kadar hafiflemiş ve özgür hissetmemişti. Bugün öğlen Emily'yle yaptığı sohbetten beri, dışarıda koskoca bir dünya olduğunu hissetmeye başlamıştı.

Emily, bulaşıkları mutfağa götürüyor, tatlı getiriyor, arada da hiç zorlanmadan lafa giriyordu. Amcası, artık her nerede tutuluyorsa, serbest kalana kadar Bayan Monty'nin köpeğini gezdirmesi gerektiğini söyleyince, Emily ona başkalarının köpekleriyle de ilgilenebileceğini hatırlattı.

"O nazik kasap Paddy Carroll'ın, en az beş kilo vermesi gereken, Dimples adında azman bir köpeği var" dedi heyecanla.

"Paddy'den para isteyemem" diye karşı çıktı Charles.

Josie onu onayladı. "Paddy ve Molly Carroll bizim komşumuz olurlar, Emily. O sersem köpeği gezdirmesi için Charles'a para vermelerini istemek tuhaf kaçar. Açgözlülük olarak anlaşılır."

"Anlıyorum, tabii ki, açgözlülük etmek istemezsiniz, ama size, arada bir biraz kuzu pirzolası ya da en iyisinden dana

BELONGS TO KANTOS TEAM

kıyması vermeyi düşünebilir." Emily takasa çok inanırdı ve Charles da bunun olabileceğini düşünüyordu.

"Ama bu gerçek bir iş olur mu, Emily, bir *meslek* yani, oteldeki gibi bir hayat? Charles orada önemli bir kişiydi" dedi Josie.

"Sadece köpek gezdirerek geçinemem, ama bir köpek pansiyonunda bir iş bulabilirim belki. Bunu gerçekten isterim" dedi Charles.

"Peki ya ikinizin de *gerçekten* yapmak istediği başka bir şey varsa?" Emily nazikti. "Mesela, kökenlerimi araştırmak ve bir soyağacı çıkarmak bana o kadar iyi geldi ki. Size bunu öneriyor değilim tabii."

"Biliyor musun, hep ne yapmak istedik..." diye söze başladı Josie çekine çekine.

"Hayır. Ne istediniz?" Emily her şeyle ilgilendiğinden, onunla konuşmak zor değildi.

Josie devam etti: "St. Jarlath'ın bu semtte doğru dürüst anılmıyor olması ne yazık diye düşünür dururuz. Demek istediğim, bizim sokak onun adını taşıyor, ama hakkında kimse bir şey bilmiyor. Charles ve ben, onun anısına bir heykel dikilmesi için para toplayabiliriz diye düşünürüz hep."

"Bir St. Jarlath heykeli! İnanamıyorum!" Emily şaşırmıştı. Belki de, onları serbestçe düşünmeye teşvik etmekle hata yapmıştı. "O, epey uzun zaman önce yaşamamış mıydı?" Josie'nin şevkini kırmamaya dikkat etti, hele Charles'ın yüzünün heyecandan parladığını görünce...

Josie bu itirazı önemsemedi. "Ha, o sorun değil. Aziz olduktan sonra, birkaç yıl önce mi ölmüş, altıncı yüzyılda mı, önemi olur mu?"

"*Altıncı* yüzyıl mı?" Bu Emily'nin korktuğundan da kötüydü.

"Evet, MS 520 yıllarında öldü, yortu günü de 6 Haziran."

"Kabrine küçük bir saygı yürüyüşü yapmak için çok uygun

BELONGS TO KANTOS TEAM

bir mevsim." Charles daha şimdiden, bütün bunları planlamakla meşguldü.

"Peki, buralardan bir yerden miydi?" diye sordu Emily. Olmadığı anlaşıldı. Jarlath, ülkenin öteki ucunda, Atlas Okyanusu kıyısında doğup yaşamıştı. İlk Tuam Başpiskoposluğu'nu o kurmuştu. Başka din adamlarını, hatta azizleri eğitmişti: Clonfert'li St. Brendan'ı ve Coyne'lu St. Colman'ı. Buraları, kilometrelerce uzak yerlerdi.

"Ama burada hep sadık müminleri oldu" diye açıkladı Charles.

"Öyle olmasa, sokağa neden adını versinler ki?" diye ekledi Josie.

Emily, babası Martin Lynch burada kalsa ne olacağını merak etti. New York'ta huysuz bir alkolik olup çıkan o adam yerine, Charles ve Josie gibi, kolayca mutlu olan, basit bir insan olur muydu? Ama bundan yüzyıllarca önce, kilometrelerce uzakta ölen o azizle ilgili bütün bu planlar bir fanteziydi kuşkusuz.

"Tabii, bu heykel kampanyası için para toplarken, bir yandan da geçinmek için para kazanma derdi var" dedi Emily.

Anlaşıldığı kadarıyla, bu hiç de sorun değildi. Noel'in rahiplik eğitiminde kullanmak umuduyla, yıllarca para biriktirmişlerdi. Tanrı'ya bir oğul vermek için. Ama planları tutmamıştı işte. Her zaman, bu tasarrufların Tanrı'ya gitmesini arzulamışlardı; bu proje, bunun için mükemmel bir fırsat olacaktı.

Emily Lynch kendine, dünyayı değiştirmeye çalışmaması gerektiğini söyledi. Bu paranın kullanılabileceği bütün o yararlı işleri düşünmeye vakit yoktu –üstelik, bu işlerin pek çoğu Katolik Kilisesi tarafından yürütülüyordu. Emily, paranın tamamının Josie ile Charles'ın geçiminde kullanılmasını ve düşük bir ücret karşılığında uzun saatler çalışarak geçen bir hayattan sonra onlara bir nebze rahat yüzü göstermesini ter-

BELONGS TO KANTOS TEAM

cih ederdi. Onlar için trajedi olması gereken bir şeye katlanmak zorunda kalmışlardı; kendi tabirleriyle, oğulları için yaptıkları plan "tutmamıştı". Ama mantıkla ve pratik zekâyla asla üstesinden gelinemeyen bazı karşı konulmaz güçler vardı. Emily Lynch bunu kesin olarak biliyordu.

Noel, uzun ve kötü bir gün geçirmişti. Bay Hall ona iki kez iyi olup olmadığını sormuştu. Bu sorunun arkasında bir şey vardı, tehditkâr bir şey. Üçüncü defa sorunca, Noel kibarca, neden sorduğunu öğrenmek istemişti.

"Boşalmadan önce, içinde cin olduğu anlaşılan boş bir şişe vardı da" demişti Bay Hall.

"Bunun benimle ve benim iyi olup olmamamla ne ilgisi var?" diye sormuştu Noel. Kendinden emindi, hatta içine bir cesaret gelmişti.

Bay Hall, çalı gibi kaşlarının altından ona sert sert ve uzun uzun bakmıştı. "Olabilir, Noel. İş bulmak için dünyanın bir ucuna giden, senden beklenen işi yapmaktan mutlu olacak çok insan var." Bunu söyledikten sonra yürüyüp gitmiş ve Noel, diğer çalışanların bakışlarını başka tarafa çevirdiklerini görmüştü.

Noel, Bay Hall'u hiç böyle görmemişti, ondan genellikle nazik bir laf duyar, irsaliyeleri satış fişleriyle karşılaştırmaktan, muhasebe defterleri ile faturalara bakmaktan ve akla gelebilecek en basit büro işlerini yapmaktan ibaret bu işe devam etmesi için bir çeşit teşvik alırdı.

Bay Hall, Noel'in daha iyi bir performans gösterebileceğini düşünüyor olmalıydı ki ilk günlerde ona pek çok olumlu telkinde bulunmuştu. Biraz umut olan günlerde. Ama şimdi değil. Bu, kınamadan daha öte bir şeydi, bir uyarıydı. Noel sarsılmıştı; eve dönerken, ayaklarının onu Casey'nin büyük ve rahatlatıcı pub'ına götürdüğünü fark etti. Buraya son gelişinde haddinden fazla içtiğini hayal meyal hatırlıyordu, ama

BELONGS TO KANTOS TEAM

sadece bir an tereddüt ettikten sonra içeri girdi.

İhtiyar Casey'nin oğlu Mossy, sinirli görünüyordu. "A, Noel, sen mi geldin?"

"Bir büyük alabilir miyim, Mossy?"

"Bu pek iyi bir fikir değil, Noel. Biliyorsun, yasaklısın. Babam dedi ki..."

"Baban öfkelendiğinde bir sürü şey söyler. O yasaklama emrinin üzerinden çok zaman geçti."

"Hayır, öyle değil, Noel. Üzgünüm, ama hâlâ geçerli."

Noel alnının seğirdiğini hissetti. Şimdi dikkatli olması gerekiyordu.

"Peki, bu sizin kararınız. Aslında, içkiyi bıraktım ve sadece büyük bir limonata içecektim."

Mossy, ona ağzı bir karış açık baktı. Noel Lynch içkiyi bırakmıştı ha? Bu haberi hemen babasına vermeliydi!

"Casey'nin yerinde istenmiyorsam, o zaman başka bir yere takılmaya başlamam gerekecek. Babana benden selam söyle." Noel gidiyormuş gibi yaptı.

"İçkiyi ne zaman bıraktın?" diye sordu Mossy.

"Bu seni ilgilendirmez, Mossy. Gidip müşterilere içki servisine devam etmen gerekiyor. Ben senin bunu yapma hakkına karışıyor muyum? Kesinlikle karışmıyorum."

"Bir dakika bekle, Noel" diye seslendi Mossy.

Noel üzgün olduğunu, ama artık gitmesi gerektiğini söyledi. Ve başını havaya dikip, onca boş zamanını geçirdiği pub'dan çıkıp gitti.

Dışarıda soğuk bir rüzgâr esiyordu. Noel duvara yaslanıp, demin söylediklerini düşündü. Sadece, babasının tellalı olan o salak, hım hım Mossy'nin canını sıkmak için öyle söylemişti. Şimdi, sözlerinin sonuçlarına katlanacaktı. Bir daha Casey'nin yerinde içki içemeyecekti.

Declan Carroll'ın, babasının ayı kılıklı köpeğiyle gittiği o yere gitmesi gerekecekti. Kimsenin bir arkadaşının ya da

BELONGS TO KANTOS TEAM

dostunun veya buluşmaya gittiği birilerinin olmadığı o yere. Onlara "ortaklar" diyorlardı. Muttie Scarlet orada sürekli ortaklarıyla büyük bir yarışın ya da maçın muhtemel sonucu hakkında konuşuyor oluyordu. Noel şimdiye kadar oradan hiç hazzetmemişti.

İçkiyi gerçekten *bırakmış* olsa, her şey çok daha kolay olmaz mıydı? O zaman, Bay Hall istediği kadar şişe bulabilirdi, bu Noel'i hiç mi hiç ilgilendirmezdi. Bay Casey pişman olup ondan özür dilerdi; bunu görmek büyük bir zevk olurdu. Noel'e de, gerçekten istediği şeyleri yapmaya dönmek için dünya kadar zaman kalırdı. Geri döner ve terfi etmesini sağlayacak bir sertifika alırdı. Hatta belki, St. Jarlath's Crescent'tan başka bir yere taşınırdı.

Noel düşüne düşüne, Dublin sokaklarında uzun uzun yürüdü; kanala kadar çıktı, Kral George meydanlarından aşağı indi. Kendi yaşındaki gençlerin masalarda kızlarla karşılıklı oturdukları restoranlardan içeri baktı. Noel, toplum dışına itilmiş biri değildi, sadece böyle kadınların asla bulunamadığı, kendine ait bir dünyada yaşıyordu. Peki, neden böyleydi? Çünkü Noel kendisiyle fazla meşguldü.

Artık böyle olmayacaktı. Kendisine iki hediye birden verip hem içkiyi bırakacak hem zaman kazanacaktı: Çok daha fazla zaman. Saatine bakıp St. Jarlath's Crescent 23 numaraya doğru yürüdü. Şimdi hepsi yatmış olmalıydı. O kadar büyük bir karar almıştı ki, bunu konuşmalarla bulandırmak istemiyordu.

Yanılıyordu. Hepsi ayaktaydı, mutfak masasında teyakkuza geçmiş halde oturuyorlardı. Anlaşıldığı kadarıyla, babası hayatı boyunca çalıştığı otelden ayrılmak üzereydi. Kocaman gözleri ve duygulu bir ifadesi olan King Charles spaniel cinsi minik bir köpeği evlat edindikleri de anlaşılıyordu. Annesi bisküvi fabrikasında daha az çalışmayı planlıyordu. Kuzini Emily, mahallelilerin çoğuyla tanışmış, hepsiyle dost ol-

BELONGS TO KANTOS TEAM

muştu. Ve en korkuncu, tabii yaşadıysa, bin beş yüz yıl önce ölmüş bir azizin heykelini dikmek için bir kampanya başlatmak üzereydiler.

Bu sabah evden çıkarken, hepsi normal görünüyordu. Arada ne olmuş olabilirdi?

Her zamanki gibi odasına kaçıp, içinde kullanılmamış boya fırçaları ve açılmamış cin ya da şarap şişeleri olan RESİM MALZEMELERİ etiketli bir kutudan, bir şişe içki yürütmesine imkân yoktu.

Tabii ki tekrar içmeye başlamayacaktı.

Bunu unutmuştu bile. Evinde gerçekleşmek üzere olan tuhaf değişiklikleri kavramaya çalışarak, orada öylece otururken birden içine bir sıkıntı çöktü. Bundan sonra rahatlatıcı unutuşlar olmayacaktı, RESİM MALZEMELERİ kutusundan uzak durmaya, hatta içindekileri odasındaki lavaboya boca etmeye çalışarak geçireceği bir gece olacaktı.

Babasının söz ettiği şeyleri kavramaya çalıştı: Köpek gezdirmek, ev hayvanlarına bakmak, para bulmak, St. Jarlath'ı hak ettiği konuma getirmek. Noel, içmekle geçirdiği bütün o yıllar boyunca, bunun kadar gerçeküstü ve beklenmedik bir sahneye tanık olmamıştı. Ve bütün bunlar, tamamen ayık olduğu bir geceye denk gelmişti.

Noel, kuzini Emily'yi daha iyi duymak için sandalyesini hafifçe kaydırdı.

Bu ani değişimin müsebbibi o olmalıydı: Bugünün herkesin hayatının ilk günü olduğu düşüncesi ondan çıkmıştı. Onyıllardır hiçbir şeyin değişmediği bir aile için, tehlikeli bir şeydi bu, delilikti.

Noel, gece yarısı uyandı ve içkiyi bırakmanın hafife alınmaması gereken bir şey olduğuna karar verdi. Bu işi gelecek haftaya erteleyecekti, o zamana kadar ortalık yatışırdı. Ama şişeyi almak için kutuya uzandığında, pek sık yaşamadığı bir berraklıkla, o gelecek haftanın asla gelmeyeceğini hissetti.

BELONGS TO KÂHİN'S TEAM

Bunun üzerine, iki şişe cini, ardından da iki şişe kırmızı şarabı lavaboya boşalttı.

Yatağına yattı ve sabah saatin zili çalana kadar, yatakta döndü durdu.

Emily odasında laptop'unu açtı ve Betsy'ye bir mesaj gönderdi:

Sadece bir gece geçirdiğim halde, kendimi yıllardır bu ülkede yaşıyormuş gibi hissediyorum!

İnsanı şaşırtan bir değişim anına denk geldim. Evdeki herkes bir çeşit yolculuğa hazırlanıyor. Amcam, kapı görevlisi olarak çalıştığı oteldeki işinden atılmış, köpek gezdirmeye başlamayı düşünüyor; karısı, işyerinde çalışma saatlerini azaltmayı ve –sıkı dur şimdi– bin beş yüz yıl önce yaşamış (!) bir azizin anısına bir heykel dikilmesi için imza kampanyası başlatmayı arzuluyor.

Münzevi bir tip olan evin oğlu, tam da bugün, alkolle gönül ilişkisini bitirmeye karar verdi. Şu anda, odasında içki şişelerini lavaboya boşalttığını duyuyorum.

Buranın sessiz ve sakin bir yer olacağını neden düşündüm, Betsy? Hayatta bir şey mi keşfettim, yoksa çok az şey öğrenip hiçbir şey anlamadan dünyayı dolaşmaya mı mahkûmum?

Bu soruya cevap verme. Aslında bu bir soru değil, daha çok bir spekülasyon. Seni özledim.

Sevgiler

Emily

BELONGS TO KANITSIZ TEAM

İkinci bölüm

Peder Brian Flynn, Dublin'in merkezindeki küçük apartman dairesinde bir türlü uyuyamıyordu. O gün, kendine kalacak yeni bir yer bulmak için sadece üç haftası olduğunu öğrenmişti. Çok fazla eşyası yoktu, o yüzden taşınma bir kâbus olmayacaktı. Ama kayda değer bir parası da yoktu. Yaşamak için güzel bir yer kiralamaya gücü yetmezdi.

Bu küçük daireyi bırakmaktan nefret ediyordu. Göçmen merkezindeki işine sadece birkaç dakika, İrlanda'nın en iyi pub'larına ise birkaç saniye mesafede olan bu çok uygun evi, ona arkadaşı Johnny bulmuştu. Çevrede herkesi tanıyordu. Taşınmak zorunda olması çok can sıkıcı bir durumdu.

"Başpiskoposluk sana bir yer bulamaz mı?" Johnny, onunla empati yapamıyordu. Kendisi kız arkadaşının yanına taşınacaktı. Bu, orta yaşlı Katolik bir rahip için söz konusu olabilecek bir çözüm değildi. Johnny'nin, onu dinleyen herkese, bu devirde, bir adamın rahip olmak için raporlu deli olması gerektiğini ve Dublin başpiskoposunun, hayatta önemli olan her şeyden vazgeçip kendini gece gündüz iyilik etmeye adayan bu zavallı budalalara, hiç değilse bir lojman sağlayabileceğini söylemek gibi bir âdeti vardı.

"Aslında, bu başpiskoposun işi değil. Onun yapacak daha önemli işleri var" demişti Brian Flynn. "Ama kalacak bir yer bulmak çok dert olmaz herhalde."

BELONGS TO KANTOS TEAM

Ama bu, düşünebildiğinden daha büyük bir dert olmuştu. Ve önünde sadece yirmi gün kalmıştı.

Brian Flynn, istenen kiralara inanamıyordu. Bu paralara evlerini kiraya veremezlerdi kuşkusuz. Hem de ekonomik kriz varken! Uykusunu kaçıran başka şeyler de vardı. Roma'da İspanyol Merdivenleri'nden düşerek bacağını kıran o korkunç rahip, *hâlâ* orada bir İtalyan hastanesinde üzüm yemekle meşguldü. Peder Flynn, bu nedenle, hâlâ St. Brigid Hastanesi'nde papazlık görevini yürütüyor ve bu durum hayatında ilave karışıklıklar yaratıyordu.

Rossmore'daki eski kilise bölgesinden haberler gelmeye devam ediyordu. Kafası zaten iyice gidip gelmekte olan ve bir yaşlılar evinde kalan annesine bir şeyler göründüğü sanılmış, ama kadıncağızın televizyondan bahsettiği anlaşılmış ve yaşlılar evindeki herkes büyük düş kırıklığına uğramıştı.

St. Brigid Hastanesi'nde onca ölüm olayına tanık olmak zorunda kalan Peder Flynn, kendini giderek daha sık, hayatın anlamı üzerinde düşünürken yakalıyordu. Saçlarını yaptıracak bir kuaför ayarladığı için, ondan hoşlanır gibi görünen o zavallı kız, Stella. Hem hamileydi hem de ölüyordu. Kısa ve mutsuz bir hayat yaşamıştı, ama ona, hemen herkesin aynı durumda olduğunu söylemişti. Stella, Yaradan'ıyla buluşmaya hazırlanmaya en ufak bir ilgi göstermiyordu; Peder Flynn de bu konuda her zaman çok kararlı davranmıştı: Hastalar konuyu kendileri açmadıkları sürece, o asla ağzına almazdı. İş tanımının ne olduğunu biliyorlardı herhalde! Müdahale edilmesini, dua okunmaşını ya da günahlarının affedilmesini isterlerse bunu yapardı, aksi takdirde konuyu asla açmazdı.

Stella'yla aralarında malt viskisi, Dünya Futbol Kupası çeyrek finalleri, dünyada zenginliklerin eşitsiz dağılımı konularında pek çok güzel konuşma geçmişti. Kız, öteki dünyaya göçmeden önce, sonucu ne olursa olsun yapacağı bir şey olduğunu söylemişti. Sadece bir şey. Ama içinde, her şeyin

BELONGS TO KÄNTIS TEAM

yolunda gideceğine dair bir umut vardı. Peder Flynn, o nazik kuaförden, yakında bir kez daha gelmesini rica edebilir miydi? O son şeyi yaparken güzel görünmesi gerekiyordu.

Peder Flynn, rutubet lekelerini örtmek için duvarlarını futbolcu posterleriyle kapladığı küçük dairesini arşınlayıp duruyordu. Belki, Stella'ya, oturabileceği uygun bir yer bilip bilmediğini sorabilirdi. Ama bu densizlik olurdu, zira o yaşamaya devam edecek, Stella etmeyecekti; yine de bu, kızın mahvolmuş yüzüne ve korku dolu gözlerine bakmaktan ve bütün bunları anlamlandırmaya çalışmaktan çok daha iyiydi.

St. Jarlath Crescent'ta, Josie ve Charles Lynch, gecenin karanlığında mutlulukla uzun uzun iç geçirdiler. Daha dün gece, henüz Emily'yle tanışmamışlardı bile, oysa şimdi, hayatları yüz seksen derece değişmişti. Bir köpekleri, bir de pansiyonerleri vardı ve Noel, aylardan beri ilk kez oturup onlarla konuşmuştu. St. Jarlath'ın hak ettiği gibi tanınması için bir kampanya başlatmışlardı.

İşler her cephede daha iyi gidiyordu.

Ve şaşırtıcı bir şekilde, işler her cephede iyi gitmeye devam etti.

Psikiyatri hastanesinden otele bir mesaj geldi: Eksantrik biri olmakla birlikte, soylu bir hanım olan Caesar'ın annesi, elde olmayan sebeplerle hastanede tutuluyor ve Caesar'a doğru dürüst bakıldığını umut ediyordu. Bu habere şaşıran otel müdürü, sorunun halledildiğini öğrenince rahatladı, hayvanın kurtarıcısının daha yeni işten çıkardığı o yaşlı kapı görevlisi olduğunu öğrendiğindeyse biraz utandı. Charles Lynch, ona kin tutmuş gibi görünmüyordu, ama bir tür emeklilik töreni beklediği açıktı. Müdür, kendisine ya da başka birine, adam için bir şeyler düzenlemeyi hatırlatmak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

üzere, bir kâğıda not aldı.

Bisküvi fabrikasındakiler, Josie'nin artık işten daha erken çıkacağını ve St. Jarlath'ın anısına dikilecek bir heykel için para toplayacağını duyunca şaşırdılar. Onunla birlikte çalışan kadınların çoğu, her ne pahasına olursa olsun işlerine sarılmak zorundaydılar.

"Nihayet emekliye ayrıldığında sana büyük bir veda partisi vermemiz gerekecek" dedi kadınlardan biri.

"St. Jarlath heykeli bağış fonuna katkıda bulunmanızı tercih ederim" dedi Josie. Ve fabrikada, normalde görülmeyen bir sessizlik oldu.

Noel için, Hall's Yapı Gereçleri'nde günler geçmek bilmiyordu. Erkekler tuvaletinde sert bir şey yuvarlayamayınca, sabahlar katlanılmaz oluyordu. O güzelim çakırkeyif öğleden sonralar gitmiş, yerini, irsaliyeleri satış fişleriyle karşılaştırmaktan oluşan beyin köreltici bir işle geçen saatler almıştı. Tek zevki, masasına bir bardak maden suyu koyup uzaktan, Bay Hall bardağı kokluyor ya da tadıyor mu diye bakmaktan ibaretti.

Noel yaptığı işin, pek de zekâ gerektirmeyen bir iş olduğunu, on iki yaşında bir çocuğun bile kolayca yapabileceğini gayet iyi biliyordu. Şirketin nasıl olup da bu kadar uzun süre ayakta kaldığını anlamak zordu. Ama her şeye rağmen dayandı ve çok geçmeden, koca bir haftayı alkolsüz geçirebilir hale geldi.

Emily'nin evdeki varlığı hayatı çok kolaylaştırıyordu. Her akşam saat yedide sofraya güzel bir yemek konuyordu ve artık akşamları Casey'nin barında uzun saatler geçiremeyen Noel, kendini, anne babası ve kuziniyle birlikte mutfak masasında otururken buluyordu.

İşleri rutine bağlamışlardı: Josie masayı kurup sebzeleri hazırlıyordu, Charles şömineyi yakıp Noel'in bulaşıkları yı-

BELONGS TO KÄNTÄS TEAM

kamasına yardım ediyordu. Emily, bundan sonraki hayatlarını planlamak için hepsinin bu ortak zamana ihtiyaçları olduğunu söyleyerek, bir süre için Rosary duasından vazgeçmelerini bile sağlamıştı. Konuşulacak çok şey vardı: St. Jarlath heykeli için gerekli parayı toplamaya nereden ve nasıl başlayacaklardı? Emily kendine bir gelir kapısı bulmak için ne yapmalıydı? Charles'ın gezdirmesi için nereden köpek bulacaklardı? Noel, Hall's'ta yükselmek için, akşamları iş idaresi ya da muhasebe kurslarına gitmeli miydi?

Emily, Noel'den bir haftada, yaptığı işin niteliği konusunda, anne babasının yıllardır öğrendiklerinden daha fazla bilgi edinmeyi başarmıştı. Hatta, broşürler toplayıp Noel'le birlikte gözden geçirmeye başlamıştı. Bu kurs iyi görünüyordu, ama biraz fazla geneldi; diğeri daha spesifik görünüyordu, ama Hall's'taki işine uygun olmayabilirdi. Yavaş yavaş, Noel'in bütün gün yaptığı sıradan ofis işleri hakkında fikir sahibi oldu: Faturaların karşılaştırılması, ay sonunda tedarikçilerin ödemelerinin yapılması ve bölümlerden masraf fişlerinin toplanması. Bu arada, şirkette, sertifika ya da diploma sahibi "vasıflı" gençlerin de olduğunu ve eski usul çalışan bir firma olan Hall's'ta iyi kötü üst kademelere tırmandıklarını anladı.

Emily, boşa harcanan zamana ya da yanlış kararlara veya Noel'in okulunu yarıda bırakıp eğitimine devam etmeme kararına dövünmekle zaman geçirmedi. Yalnız kaldıklarında, ona bazen, alkol bağımlılığının, çoğunlukla uygun desteği almakla üstesinden gelinebilecek bir sorun olduğunu söylüyordu.

"Sana alkolle mücadele ettiğimi söyledim mi hiç?" diye sormuştu Noel ona bir gün.

"Söylemene gerek yok, Noel. Ben bir alkoliğin kızıyım. Olayın yabancısı değilim. Amcan Martin, bunu kendi başına yapabileceğini düşünüyordu. Biz bunu onunla yaşadık."

BELONGS TO KÄNTIS TEAM

"Belki de, Adsız Alkolikler'i seçmedi. Belki de, sosyal bir insan değildi. Biraz benim gibi biri olabilir, işine çok fazla karışılmasını istemeyen biri" dedi Noel, merhum amcasını savunma çabasıyla.

"O senin kadar iyi bir insan değildi, Noel. Çok dar görüşlüydü."

"A, ben de çok dar görüşlü olduğumu düşünüyorum."

"Hayır, değilsin. İstersen yardım alabilirsin. Bunu yapacaksın, biliyorum."

"Sorun şu ki, bu tür şeyler bana uygun değil. 'Adım Noel. Ben bir alkoliğim' diyeceğim, hepsi de bana 'Selam, Noel' diyecekler ve bu bana iyi gelecek, öyle mi?"

"Ama bu insanlara iyi geliyor, Noel" dedi Emily yumuşak bir sesle. "Başarı oranları çok yüksek."

"Bütün bunlar, 'ben ve hastalığım' hikâyesi. Bu, hepsine öylesine dramatik geliyor ki, kendilerini sahnede sergilenen bir oyunun kahramanları gibi hissediyorlar."

Emily omzunu silkti. "Pekâlâ, o halde bunu laf olsun diye yapmıyorlar. Güzel. Bir gün onlara ihtiyacın olabilir. Adsız Alkolikler hep orada olacaklar, bu kesin. Şimdi şu kurslara bakalım bir. CPA ne demek biliyorum, ama ACA ve ACCA nedir? Bana aralarındaki farkı ve ne anlama geldiklerini anlatsana."

Ve Noel omuzlarının gevşediğini hissetti. Emily başının etini yemeyecekti. En önemlisi buydu. Konuyu değiştirmişti ve ondan başka konularda tavsiye istiyordu. Pencere önlerine konan çiçekliklerden yapmak için nereden kereste bulabilirdi? Çiçeklikleri babası yapabilir miydi? Nerede düzenli geliri olan bir iş bulabilirdi? Bir ofisi rahatlıkla yönetebilirdi. Hepsi St. Jarlath heykeli için para toplamakla meşgul olacaklarından, eve bir çamaşır makinesi almak iyi bir fikir olabilir miydi?

"Emily, bunun gerçekleşeceğine gerçekten inanmıyorsun, değil mi? Şu heykel işinin?"

BELONGS TO KANTOS TEAM

"Hayatımda hiçbir şeyden bundan daha fazla emin olmadım" dedi Emily.

Katie Finglas hastaneye tekrar gitti. Stella Dixon geçen seferkinden daha kötü görünüyordu: Yüzü küçülmüş, kolları incelmiş, küçük, yuvarlak karnı daha da belirginleşmişti.

"Saçlarım gerçekten çok güzel olmalı, Katie" dedi Stella, yere doğru eğilip sigarasından bir nefes çekerek. Her zamanki gibi diğer hasta, bir hemşire ya da başka bir hastane görevlisi gelip de Stella'yı iş üstünde yakalamasın diye gözcülük yapıyordu.

"Gözüne kestirdiğin biri var mı?" diye sordu Katie. Keşke en zor müşterilerinden bir kısmını bu koğuşa getirebilseydi de, geleceği hakkında, sezaryenle çocuğunu almalarından kısa bir süre sonra öleceğinden başka hiçbir şey bilmeyen, bir deri bir kemik kalmış bu kadını görselerdi. Bunun yanında, onların sorunları o kadar önemsizleşiyordu ki.

Stella soruyu düşündü. "Bu aşamada, birini gözüme kestirmem için biraz geç" dedi. "Ama birinden bana bir iyilik etmesini isteyeceğim, bu nedenle normal görünmem lazım, deli ya da başka bir şey gibi değil. Bu yüzden, daha klasik bir saç modelinin iyi olacağını düşündüm."

"Pekâlâ, seni klasik gösteririz" dedi Katie. Sonra, plastik leğeni alıp Stella'nın küçük ve narin başındaki ön-Raphaellocu kızıl kıvırcık saçları yıkamak üzere lavabonun üzerine koydu. Bu saçları daha önce de yapmıştı, ama bukleler, bedeninin geri kalanının baş etmek zorunda olduğu teşhisi dikkate almamaya karar vermiş gibi, bir türlü şekle girmiyorlardı.

"Ne tür bir iyilik bu?" diye sordu sırf konuşmayı sürdürmek için.

"Bir insandan yapmasını isteyeceğiniz en büyük şey" dedi Stella.

Katie ona dikkatle baktı. Hava değişmiş ve paket paket si-

BELONGS TO KANITS TEAM

garayı kaçak olarak içeri sokturup Katie'nin yakalanmaması için gözcülük eden kızın neşesi birden kaçmıştı.

"Sana telefon var, Noel" dedi Bay Hall. Noel'i işyerinden kimse aramazdı. Es kaza biri arayacak olursa da cebinden ararardı. Sinirle, Bay Hall'un ofisine gitti. Normalde bir tek atacağı, sabah işlerin hafif olduğu bir saatti ve beklenmedik bir olayla baş edebilmesine yardımcı olması için hep bir içki içmek isterdi.

"Noel? Ben Stella Dixon, hatırladın mı? Geçen yıl Line Dancing gecesinde tanışmıştık."

"Hatırladım tabii" dedi Noel hoşnut bir sesle. İçmekte kendisiyle aşık atabilen, kızıl saçlı, neşeli kızı hatırlamıştı. Onunla çok güzel zaman geçirmişti. Ama şimdi buluşmak isteyeceği biri değildi. Bugünlerde ona zaman ayıramayacak kadar kendisiyle meşguldü.

"Evet, seni gayet iyi hatırlıyorum" diye tekrarladı.

"O zamandan beri birbirimizden epey uzaklaştık" dedi Stella.

Epeyce olmuştu. Neredeyse bir yıl. Yoksa altı ay mı? Her şeyi hatırlamak o kadar zordu ki.

"Doğru" dedi Noel, kaçamak bir yanıt vererek. Neredeyse tüm arkadaşlarından uzaklaşmıştı, dolayısıyla bu yeni bir şey değildi.

"Seni görmem gerekiyor, Noel."

"Ne yazık ki bugünlerde pek çıkmıyorum, Stella" diye başladı Noel. "Line Dancing'e falan gitmiyorum, maalesef."

"Ben de. St. Brigid Hastanesi'nin onkoloji servisindeyim, dolayısıyla aslında hiç çıkmıyorum."

Noel hafızasını bir daha yokladı: Canlı, şakacı, her şeyle dagasını geçen bir kızdı. Bu gerçekten şoke edici bir haberdi.

"Yani bir ara gelip seni görmemi mi istiyorsun? Bu mu?"

"Lütfen, Noel, bugün. Saat yedide."

BELONGS TO KANITS TEAM

"Bugün?.."

"Önemli olmasa bunu senden istemezdim."

Noel, Bay Hall'un başında dolandığını gördü. Telaşlı ve kararsız görünmemeliydi. "Görüşmek üzere, Stella" dedi ve telefonu kapattı. Kızın kendisini neden görmek isteyebileceğini merak etti. Ama daha da önemlisi, zar zor hatırladığı bir kadını ziyaret etmek için bir kanser koğuşuna nasıl gideceğini merak etti. *Ve* bir tek atmadan, onun yanına nasıl girebileceğini...

Bu, bir adamın taşıyamayacağı kadar ağır bir yüktü.

St. Brigid Hastanesi'nin koridorları, saat yedide ziyaretçilerle doluydu. Noel kendine yol açarak ilerledi. Declan Carroll'ın önünden yürüdüğünü gördü ve onu yakalamak için koştu.

"Kadın onkoloji servisinin nerede olduğunu biliyor musun, Declan?"

"Şuradaki asansöre binersen... İkinci kat." Declan, Noel'e, kimi neden ziyaret ettiğini sormadı.

"Yine de, anne babamızın gençliğiyle kıyaslarsak, artık onlar için pek çok şey yapılabiliyor." Declan her şeye olumlu bakan biriydi.

Noel, "Bence de olaya böyle bakmak lazım" diyerek onu onayladı.

Declan, Noel'in biraz keyifsiz göründüğünü düşündü, ama o hiçbir zaman şen şakrak olmazdı zaten.

"Pekâlâ, Noel, belki bir gün bir bira içeriz? İş çıkışı, Casey'nin yerinde?"

"Yok, olmaz. Aslında ben içkiyi bıraktım" dedi Noel, gergin ve alçak bir sesle.

"Bravo sana."

"Hem zaten, Casey'nin yerine girmem yasaklandı."

"A, öyle mi? O zaman canları cehenneme. Orası koca bir hangar zaten." Declan destekleyiciydi, ama kafasında bir sü-

BELONGS TO KANTOS TEAM

rü şey vardı. İlk bebekleri birkaç hafta içinde doğacaktı ve Fiona'nın tam anlamıyla heyheyleri üzerindeydi; sadece bir bebekleri olacağı bilindiği halde, annesi, üçüz ya da dördüz doğuma yetecek kadar kıyafet hazırlamıştı.

Noel'le bir yerde oturup şöyle güzel bir bira içebilirdi. Ama bugünlerde bunun olamayacağı belliydi. İç geçirdi ve bir an önce hastaneden çıkmak için planlar yapan ve ondan süreci hızlandırmaya çalışmasını isteyen bir hastanın yanına doğru yürüdü. Adama konan teşhis, hastaneden hiçbir zaman çıkamayacağını ve birkaç hafta içinde burada öleceğini gösteriyordu. Bu konuda iyimser olmak ve bunu yansıtmamak çok zordu, ama Declan bunu başardı.

Durum bunu gerektiriyordu.

Serviste yatan altı kadın vardı. Hiçbirinin omuzlarına dökülen, kızıl dalgalı, gür saçları yoktu.

Köşede yatan çok zayıf bir kadın ona el sallıyordu.

"Noel, Noel, ben Stella! Bana sakın *ne kadar* değişmişsin deme!"

Noel korkmuştu. Stella bir deri bir kemik kalmıştı. Muazzam bir çaba harcadığı açıktı: Saçları yeni yıkanmış ve fön çekilmişti, dudaklarında ruj izi vardı, yüksek yakalı ve manşetli, Victoria tarzı, eski tarz beyaz bir gecelik giymişti. Noel, kızın gülümsemesini hatırladı, ama hepsi o kadardı.

"Stella. Seni görmek ne güzel" diye mırıldandı.

Kız, bacaklarını battaniyenin altından çıkarıp yataktan aşağı sallandırdı ve ona yatağın çevresindeki perdeleri çekmesini işaret etti.

"Sigaran var mı?" diye fısıldadı umut dolu bir sesle.

"*Burada* mı, Stella?" Noel şoke olmuştu.

"Özellikle burada. Tamam, besbelli, bana sigara getirmemişsin, o halde şuradaki tuvalet çantamı uzatıver. Diğer kızlar gözcülük yaparlar."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Stella diş macununun arkasından bir sigara çekip ustalıkla yaktı ve eski bir sigara paketinden kendisine geçici bir küllük yaptı. Noel onu dehşet içinde izliyordu.

"Nasılsın?" diye sordu ve anında, bunu yaptığına pişman oldu. Elbette iyi değildi, yoksa bir kanser koğuşunda, gözlerinin önünde neden eriyip gidiyor olsundu? "Demek istediğim, işler nasıl gidiyor?" dedi daha da büyük bir salaklık edip.

"Doğrusu, şimdikinden daha iyi gidiyordu, Noel."

Noel, Emily'nin bu koşullarda ne söyleyebileceğini hayal etmeye çalıştı. İnsanı düşündürten sorular sorma âdeti vardı.

"Bütün bu olanlar arasında en kötüsü ne, Stella?" dedi.

Noel'in tahmin ettiği gibi, kız düşünmek için durdu.

"Düşünüyorum da, en kötüsü bana inanmayacak olman" dedi.

"Bir dene" dedi Noel.

Stella ayağa kalktı ve küçük koğuşu adımlamaya başladı. Noel onun hamile olduğunu işte o zaman fark etti. Neredeyse karnı burnundaydı. Ve tam o anda, Stella anlatmaya başladı.

"Bununla başını ağrıtmamayı umuyordum, Noel, ama babası sensin. Bebek senin."

"Yo, hayır, Stella. Bir yanlışlık var. Böyle bir şey olmadı."

"Pek akılda kalacak biri *olmadığımı* biliyorum, ama o hafta sonunu hatırlıyor olman lazım."

"O hafta sonu, ikimizin de kılımızı kıpırdatacak halimiz yoktu."

"Anlaşıldığı kadarıyla, bir insana hayat verecek kadar ayıkmışız."

"Ben olamam, sana yemin ediyorum. Tüm dürüstlüğümle, Stella, ben olsaydım kabul ederdim... Kaçmaya falan kalkışmazdım... ama... ama..."

"Ama ne, tam olarak?"

"Başka bir sürü insan olmalı."

"Bu sözün için çok teşekkürler, Noel."

BELONGS TO KANITS TEAM

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Senin gibi çekici bir kadının pek çok partneri vardır."

"Olayı bilen benim. Bir aday listesi içinden *seni* seçeceğimi mi düşünüyorsun sahiden? Bir anıtmezarda çalışan, beş para etmez bir iş yapan, senin gibi bir sarhoşa mı telefon ederdim, öyle olmasa? Hâlâ annen babanla yaşıyorsun, Tanrı aşkına! Doğru olmasaydı, bütün o insanlar arasında neden *senden* çocuğumun babası olmanı isteyeyim ki?"

"Eh, bu sözlerin için teşekkürler." Noel, incinmiş gibiydi.

"Her neyse, bana en kötü şeyin ne olduğunu sordun. Ben de sana söyledim ve en kötü şey *oldu*. Bana inanmıyorsun." Stella'nın yüzünde bir yenilgi ifadesi vardı.

"Bu bir hayal. Böyle bir şey olmadı. Olsa hatırlardım. Ben hayatımda o kadar çok kadınla yatmadım. Hem sana nasıl yardımım dokunabilir? Senin de dediğin gibi, anne babasıyla birlikte yaşayan, Hall's'ta boş boş oturan, beş para etmez, sarhoş adamın tekiyim. Sana bir desteğim olmaz. Sen o çocuğu benden kat kat iyi büyütür, onun için mücadele edersin, Stella. Benim bir katkıda bulunmam gerektiğini düşünüyorsan, paraya ihtiyacın varsa, sırf yardım etmek için sana bir şeyler verebilirim, tabii hiçbir şeyi kabullenmeden."

Stella ona gözlerinden alevler saçarak baktı.

"Sen o kadar büyük bir salaksın ki, Noel Lynch. Öyle ahmak bir salaksın ki. Ben onu büyütemeyeceğim, çünkü burada olmayacağım. Üç dört hafta içinde öleceğim. Ameliyattan sağ çıkamayacağım. Bu arada, bebek erkek değil kız, adı da Frankie. Adı bu olacak: Frances Stella."

"Bu bir hayal, Stella. Bu hastalık akli dengeni bozmuş senin."

"Koğuşta kime istersen sor. Dilediğin hemşireye sor. Uyan da gerçekleri gör, Noel. Bu gerçek. Bu konuda bir şeyler yapmak zorundayız."

"Ben bir çocuğu büyütemem, Stella. Bunu yapmamın

BELONGS TO KANTOS TEAM

önündeki engelleri sen kendin saydın zaten. Bir şansı olacaksa, bu benimle olamaz."

"Bunu yapmak *zorundasın*" dedi Stella. "Aksi takdirde, bakımevine gitmesi gerekecek. Ve ben buna izin vermeyeceğim."

"Ama onun için en hayırlısı bu olur. Dışarıda çocuk sahibi olmak için ölen aileler var..." dedi biraz diklenerek.

"Evet, bazı başka aileler de var, yetimhanedeyken tanıdıklarım gibi, babaların ve amcaların evde küçük bir hoşluk olmasından hoşlandıkları aileler. Ben bütün bunları yaşadım ve sırf annesi yok diye, Frankie bütün bunları yaşamak zorunda kalmayacak."

"Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Kızını önemsemeni, ona bir yuva ve güvenli bir çocukluk vermeni, ona annesinin o kadar da kötü biri olmadığını anlatmanı. Onun için mücadele etmeni. Olağan şeyler."

"Bunu yapamam." Noel sandalyesinden kalktı.

"Konuşacak o kadar çok şey var ki..." diye başladı Stella.

"Böyle bir şey olmayacak. Üzgünüm. Hastalığının bu kadar ağır olduğunu öğrendiğim için de üzgünüm, ama bence çok karamsar bir tablo çiziyorsun. Kanser artık tedavi edilebilen bir hastalık. Gerçekten öyle, Stella."

"Hoşça kal, Noel."

Adını ne kadar tekrarlarsa tekrarlasın, bir daha dönüp onun yüzüne bakmayacaktı.

Noel kapıya doğru yürüdü ve bir defa daha etrafına bakındı. Stella şimdi biraz daha çökmüş görünüyordu. Yatağında ufacık kalmıştı. Noel, koğuştaki diğer kadınların konuşmanın büyük bölümünü duyduklarını düşündü. Ona düşman gibi bakıyorlardı.

Noel eve dönmek için bindiği otobüste, Emily'nin kendisi için ayıracağı akşam yemeğini yemek için mutfak masasına

BELONGS TO KANTOS TEAM

oturmaya kendisini hiçbir şekilde zorlayamayacağını fark etti. Bu, oturup azizlerden ve heykellerden, fon toplamaktan ve muhasebecilik ve iş idaresi kurslarından konuşulacak bir gece değildi. Bir pub'da, üç büyük bira içip her şeyi unutma zamanıydı. Declan'ın babası Paddy Carroll'ın, her gece azman Labrador köpeğini götürdüğü pub'a doğru yürüdü. Akşamın bu saatinde, şansı yaver giderse kimselere görünmemeyi başarabilirdi.

Bira müthiş iyi geldi. Eski bir dost gibiydi.

Farkına bile varmadan, dört büyüğü mideye indirmişti.

Noel, biranın tadını unutmuş olabileceğini ummuştu, ama öyle çıkmadı. Sadece, bu tanıdık ve dostça gevşeme duygusundan kendini mahrum etmiş olduğu için, büyük bir tedirginlik ve can sıkıntısı hissetti. Kendini şimdiden daha iyi hissediyordu. Elinin titremesi geçmiş, kalp atışları düzelmişti.

Ayık kalmak ve dikkatini toplamak *zorundaydı.*

St. Jarlath's Crescent'a dönmesi ve dışarıdan sıradan gibi görünen bir hayata bıraktığı yerden başlaması gerekiyordu. Emily onu görür görmez bir şeyler olduğunu anlayacaktı elbette, ama ona daha sonra anlatabilirdi. Çok sonra. Herkese her şeyi anlatmanın gereği yoktu. Aslında kimseye bir şey anlatmanın gereği yoktu. Her şey bir yana, bu korkunç bir yanlıştı. Noel bir kızı hamile bıraksaydı bunu *bilirdi.*

Böyle bir şey olsa *bilirdi.*

Stella, kanserin etkisiyle, bunu uyduruyor olmalıydı. Normal bir insan, çocuğuna baba olarak, herkesin içinden Noel'i seçmezdi. Zavallı Stella normal olmaktan çok uzaktı, ona acıyordu, ama bu saçma ve gülünçtü.

O çocuk kendisinin olamazdı.

Aklından beşinci birayı söylemek geçti, ama bu düşünceyi kafasından uzaklaştırıp kapıya doğru yürüdü.

Birkaç saat önce alkolü bıraktığını söyleyip dört büyük birayı arkasından kovalayan varmış gibi götüren adama me-

BELONGS TO KÄNTIS TEAM

rakla bakan Declan Caroll'u görmedi. Declan babasıyla oturmuş, bir kadeh içki içiyordu.

Declan iç geçirdi.

Hastanede her ne duyduysa, her kimi ziyaret ettiyse, bu olay Noel'e hiç iyi gelmemişti.

Paddy Carroll, oğlunun eline hafifçe vurdu.

"Birkaç hafta içinde, her şey geride kalmış olacak. Şahane bir bebeğin olacak ve bekleme azabı unutulup gidecek."

"Evet, baba. Anlatsana, annem bana hamileyken nasıldı?"

"Nasıl altından kalktım, bilmiyorum" dedi Declan'ın babası. Sonra, o bildik, eski hikâyeyi, babanın bakış açısıyla bir defa daha anlattı.

Anlaşıldığı kadarıyla, annesinin doğumdaki rolü minimaldi.

Noel, tam ağzını açmış bir şey söyleyecekti ki, Emily gözlerini kaldırıp ona sert sert baktı.

"Şu an hepimiz yorgunuz, geç oldu. Bir hayır kurumu mağazası işletme mevzuunu tartışmak için iyi bir zaman değil."

"Neyi, neyi?"

Noel düşüncelerini düzene sokmak istercesine, kafasını iki yana salladı. Anne babası hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyorlardı. Emily'nin planlarının heyecanına kapılmışlardı ve konuşmanın bu kadar kısa sürmesine üzülmüşlerdi.

Ama Emily son derece kararlıydı. Bütün ev halkını bir an önce yatağa göndermesi gerekiyordu.

"Noel, sana biraz köfte ayırdım."

"Çok güzel olmuştu" dedi Josie. "Zaten, Emily elini neye atsa iyi oluyor."

"Aslında, canım pek bir şey yemek istemiyor. Eve gelirken, durup şöyle bir..."

"Görüyorum" dedi Emily. "Ama bunlar sana faydalı. Sen odana git, ben beş dakika içinde bir tepsi getiririm sana."

Kaçmanın yolu yoktu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Noel oturup Emily'nin gelmesini ve ondan sonra patlayacak fırtınayı beklemeye başladı. Tuhaftı, ama fırtına çıkmadı. Emily, yeniden içmeye başlamasından hiç bahsetmedi. Ve haklı çıktı: Noel biraz bir şey yiyince kendini daha iyi hissetti. Emily toparlanmış gitmek üzereydi ki, ona içten bir sesle, kötü bir gün mü geçirdiğini sordu.

"Hayatımın en kötü günüydü" dedi Noel.

"Bay Hall mu?"

"Yok, onunla ilgili değil. İşten sonra manyakça bir şey oldu, dağıldım. Biraya o yüzden yeniden başladım."

"Peki, işe yaradı mı, bir yararı oldu mu?" diye sordu Emily. Bunu gerçekten merak eder gibi görünüyordu.

"İlk başta, biraz. Şimdi bir etkisi kalmadı, sadece, o kadar gün uzak durup da en ufak bir can sıkıntısında hemen tekrar başladığım için kendime kızgınım."

"Can sıkıntını hallettin mi?" diye sordu Emily.

Sesinde en ufak bir yargılama tınısı yoktu. Sorunu her neyse, onunla paylaşmaya davet eden bir bakışla baktı, ama dinleyeceği bir şey yoksa gitmeye de hazırdı.

"Lütfen otur, Emily" diye rica etti Noel. Ve ona bütün hikâyeyi anlattı. Duraksayarak ve aynı şeyleri birçok kez tekrarlayarak. Esas olarak, hatırlamadan bir kadını hamile bırakmış olamayacağını söyledi.

"O kadar az insanla yattım ki Emily, onları unutmam imkânsız."

Emily orada oturmuş onu dinlerken hiç sesini çıkarmadı. Ara sıra yüz ifadesi değişti. Stella'nın yüzünün ne kadar zayıfladığını ve acılı olduğunu dinlerken, endişeli ve üzüntülüydü. Noel, Stella'nın ona, "Dünyada bir baba seçmem gerekse, son tercihim, senin gibi, hâlâ ailesiyle yaşayan sarhoş bir kaybeden olurdu" dediğini söylediğinde, sempati göstermek için başını yana eğdi.

Emily'nin yüzü ancak, Noel hikâyesinin sonuna gelip,

BELONGS TO KANITS TEAM

Stella'nın yanından, hastaneden ve problemden kaçtığı bölüme geçtiğinde karıştı.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu.

"Başka ne yapabilirdim ki?" dedi Noel şaşkınlıkla. "Olayın *benimle* hiçbir ilgisi yok. Orada olmamın bütün bu saçmalığı büyütmekten başka bir anlamı yok. Kız kafayı yemiş."

"Onu orada bırakıp çekip gittin, öyle mi?"

"Öyle yapmak *zorundaydım*, Emily. Nasıl bıçak sırtında yürüdüğümü biliyorsun. İşler zaten yeterince kötü, daha başka belalar davet edemeyeceğim."

"Senin açından işlerin yeterince kötü olduğunu söylüyorsun, Noel. Doğru mu?"

"Evet, *öyle*" dedi Noel kendini savunurcasına.

"Terminal aşamada kanser olmak gibi? Yetimhanede tacize uğramak gibi? Hayatında sahip olacağın tek çocuğun yüzünü görmeden, bir ay içinde ölecek olmak gibi? Hayır, Noel, bunların hiçbiri senin başına gelmedi, yine de *senin* için her şeyin çok kötü gittiğini söylüyorsun."

Noel sarsılmıştı.

"Sen sadece bunu düşünüyorsun. İşlerin *senin* için nasıl gittiğini düşünüyorsun, Noel. Yazıklar olsun sana." Emily'nin yüzünde, onu hor gören bir ifade vardı. Noel, tam çok yakın bir dost edinme noktasına gelmişti ki, Emily ona sırtını dönüyordu.

"Lütfen otur, Emily. Bana sorunun nedir diye sordun, ben de anlattım."

"Evet, anlattın Noel." Oturmak için kılını bile kıpırdatmadı.

"O halde? Oturmayacak mısın, bunu tartışmayacak mıyız?"

"Hayır. Senin deyişinle, bu 'saçmalığa' neden ortak olayım? Bana surat asma, Noel. Bunlar senin sözlerin. Neden kendi hayatımda üzerinde yürüdüğüm tehlikeli bıçak sırtını düşünmeyeyim? Özür dilerim, ama bu işin içindeki herkes... –nasıl demiştin hani– kafayı yemiş durumda. İnsanların fantezileriyle beni kuşatmasına neden izin vereyim?"

BELONGS TO KÄNTIS TEAM

Emily, neredeyse kapıya varmıştı.

"Ama bunlar fantezi değil, Emily. Bunlar oldu."

"Doğru. Bunlar fantezi değil. Gerçekten oldular. Ama bu ne yahu? Benim *seninle* yapacak hiçbir şeyim yok, Noel. İyi geceler. Üzgünüm, ama başka bir şey söyleyemeyeceğim."

Ve çıkıp gitti.

Noel bunun hayatının en kötü günü olduğunu düşünmüştü. Bunları ona bu nedenle anlatmıştı. Birkaç saat içinde, iki kadın tiksintiyle ona sırt çevirmişti.

Ve bu, her şeyi daha da berbatlaştırmıştı.

Betsy,

Burada, çocukken cumartesi öğleden sonraları sinemaya gittiğimizde "sıkı" diyeceğimiz türden bir dram yaşanıyor. Ama nedense, şu anda bundan söz etmek beni üzüyor. Sana gelişmeleri daha sonra anlatırım.

ELBETTE Kİ Eric'le çıkabilirsin! Sana yüz defa, bana ilgi duymadığını söyledim. Bunu sadece, seni daha iyi tanımaya çalışmak için söyledi.

Biliyorum! Biliyorum! Ama yaşım ilerledikçe, herkesin daha da çılgın olduğunu düşünüyorum.

Sevgiler,

Emily

Katie Finglas, kuaför salonunu kapatıyordu. Uzun bir gün olmuştu ve çok yorgundu. Bugün, Garry'nin dışarı çıkma gecesiydi. O ve bir grup arkadaşı, haftada bir kez bir sahada top koşturuyor ve stratejilerini planlıyorlardı.

Katie eve gitmeyi ve Garry Fransız usulü soğan çorbası hazırlarken, uzun bir banyo yapmayı isterdi. Sonra, şöminenin başına oturur, almaları gereken büyük karar hakkında konuşurlardı. İnsanlar, Katie ile Garry'nin, salonda birlikte çalıştıklarından, birbirleriyle konuşmak için bir sürü zamanları olduğunu düşünüyorlardı. Beş dakika oturup birlikte bir

BELONGS TO KÄNTÄSTEAM

kahve içme fırsatını ne kadar nadiren yakaladıklarından habersizdiler. Hem sonra, her zaman konuşmalarına kulak misafiri olabilecek birileri oluyor, onlar da haliyle planlarından konuşamıyorlardı.

Bu nedenle, Katie, oturup doğru dürüst konuşabilecekleri bir zaman ayarlamak istiyordu. Bütün seçenekleri önce bir kefeye, sonra ötekine koyup tartacakları bir zaman. Salonun üst katındaki daireyi neden kiralamak *zorunda* olduklarını, bunun gerekçelerini alt alta sıralayacaklardı: İşyerini genişletmeleri gerekiyordu, malzeme depolamak için de, çalışanlar için de doğru dürüst bir yerleri yoktu. Orayı da tutarlarsa, küçük manikür odaları oluşturabilir ve müşteriler için en az altı masa ve ayna daha koyabilirlerdi. Dublin'deki başarılı güzellik salonlarıyla, eşit koşullarda rekabet edebilirlerdi.

Ondan sonra, bu kadar büyük bir onarım isteyen bir yere ciddi bir para harcamanın delilik olup olmadığını konuşabilirlerdi. Yapılması gereken çok şey vardı. Çok büyük ve dağınık bir yer olduğundan, üst kattaki mekânın ancak yarısını kullanabilirlerdi. Diyelim ki bunu yaptılar, o zaman bir iki odayı toparlayıp biraz gelir elde etmek için kiraya vermeleri gerekecekti. Ve diyelim ki, kiraya verdiler, karşılarına nasıl insanlar çıkacaktı? Çok gürültücü ve çöplerini sokağa çıkarmayan tipler oldukları anlaşılırsa, Katie ve Garry'nin bütün emekleri boşa gitmiş olurdu.

Katie, dükkânın dışındaki alarmı devreye sokarken iç geçirdi.

Karşı kaldırımda, yolun aşağısındaki Göçmen Merkezi'nde çalışan, o güler yüzlü Peder Flynn'i gördü, hani onu St. Brigid Hastanesi'ndeki zavallı Stella Dixon'la tanıştıran rahibi.

Stella, normalde din adamları için söyleyecek fazla bir sözü olmadığını, ama Brian Flynn'in çok düzgün bir insan olduğunu, günah ve kefaret türü konulara girmediğini anlatmıştı. Bir rahibin yapması gereken şeyi yapıyor, ona sigara-

BELONGS TO KANITS TEAM

larını getiriyor ve insanların ufak tefek işlerini görüyordu.

Katie ona seslendi ve rahip ona köşedeki küçük İtalyan kafesinde bir kahve içmeyi önerdiğinde çok memnun oldu.

Peder Flynn, kısaca ve can sıkıntısıyla, İspanyol Merdivenleri'nden düşen ve hasta numarası yapıp hâlâ Roma'dan dönmeyen rahip arkadaşından bahsetti. Onu evden çıkaran açgözlü ev sahibinden ve basit bir yaşam süren onun gibi bir adam için ek gelir bulmanın imkânsız olduğundan da söz etti.

"Aslında, o kadar kanaatkâr bir adamımdır ki" dedi kendine acıyarak. "Şıklık ya da konfor yönünden ne kadar az şey talep ettiğimi bir *bilseler*."

Katie, cappuccino fincanının üzerinden ona düşünceli bir bakış attı. "Tam olarak *ne kadar* kanaatkâr?" diye sordu. Birden her şeyin çözüm yolunu görmüştü.

Peder Flynn mükemmel bir kiracı olurdu.

"Kahvenizi bitirin ve benimle gelin" dedi.

Kendi kahvesini bitirip kafeden çıktı ve daha demin kapattığı kuaför salonuna doğru yürüdü.

Ay sonu geldiğinde, Peder Flynn yeni evine taşınmıştı. Arkadaşı Johnny ona birkaç kitap rafı kurmuş, Katie'nin kocası Garry de, sütünü, tereyağını ve arada bir aldığı kutu biraları saklayabileceği ikinci el bir buzdolabı bulmuştu. Tek görevi, işyeri kapandıktan sonra dışarı çıkarken dükkânın kapısını güzelce kilitlemek ve alarmı devreye sokmaktı. Bu çözüm herkese mükemmel uyuyordu.

BELONGS TO KANTOS TEAM

Üçüncü bölüm

Noel, St. Jarlath's Crescent'ta her sabah uyandığında karşısında gördüğü Emily'nin, şimdi tamamen ortadan kaybolmuş gibi görünmesine inanamıyordu.

Emily'nin küçümseme ve tiksintiyle odasından çıktığı gecenin ertesi sabahı, annesine "Emily nerede?" diye sordu. O sabah kahvaltılarını hiç kaçırmaz."

"A, o mu? Hayır kurumu mağazası için yer bakmaya gitti" diye cevap verdi Josie Lynch, Emily'nin bir an önce uygun bir yer bulacağından emin bir havayla. Bu kadının hayatta yapamayacağı şey yoktu.

"Caesar'ı da yanına aldı. Köpek gezdirme imkânları konusunda benim için araştırma da yapacak" dedi Charles. O da durumdan hoşnuttu. "İş bakarken yanında bir köpek olursa bunun inandırıcılığını artıracağını söyledi."

"Ona diyeceğin bir şey varsa, öğlen yemek saatinde dönmüş olacak" dedi Josie. "Galiba bu akşam dışarı çıkıyor, ama bizim için yiyecek bir şeyler hazırlayıp bırakacağını söyledi. O gelmeden önce nasıl *yapıyorduk*?"

"Akşam nereye gidiyor?" Noel, Emily'nin, geldiğinden beri bir günde iki kez yemeğe çıktığını hiç görmemişti. Bunun tek bir açıklaması vardı: Onunla karşılaşmaktan kaçıyordu.

İşyerinde içkiye el sürmemeye çalıştı, ama Stella'nın durumunun verdiği derin acı ve şoka uğrayan Emily'nin gösterdi-

ği tepki gün boyu aklını kurcalayıp durdu. İkindiyi biraz geçe artık dayanamaz oldu ve bir bahane bulup biraz yakıt takviyesi yapmak üzere dışarı çıktı. Bir küçük votka satın aldı ve yarısı boş bir portakallı gazoz şişesine boşalttı. Kupasını doldurup doldurup içtikçe cesareti yerine geldi ve acısı hafiflemeye başladı. O tanıdık bulanıklaşma, rahatlatıcı, kalın bir şal gibi zihnine inmeye başladı.

Noel, artık, bugün de işyerinde akşamı edebileceğini hissediyordu; ancak, üç kişiyi –ölmek üzere olan Stella'yı, güçlü kuzini Emily'yi ve muhtemelen onun kızı olmayan Frankie adındaki henüz doğmamış bir çocuğu– düş kırıklığına uğratmış bir kaybeden olduğu duygusunu bir türlü içinden atamıyordu.

Ancak, bu meseleyi çok farklı bir biçimde ele alması gerekiyordu.

Emily, Molly Carroll'la birlikte çamaşırhanedeydi. Havluları yıkamaya getirmişti, ama orada bulunmasının asıl sebebi bir işi halletmekti. Bir önceki gelişinde, binada kullanılmayan iki müştemilat olduğunu fak etmişti. St. Jarlath heykeli için gerekli parayı toplayacak yeni hayır kurumu mağazasını burada açabilirlerdi. Ama adım adım ilerlemesi, ilk önce, o mekânların kime ait olduğunu öğrenmesi gerekiyordu.

Bu korktuğu kadar zor olmadı. Molly ve Paddy Carroll, müştemilatları bundan birkaç yıl önce, kumar borçları nedeniyle sıkıntıya düşen ve bunları hemen elinden çıkarmaya çalışan birinden satın almışlardı. Buraları kullanamaya hiç ihtiyaçları olmamıştı, ama biri çıkar da paket servisi yapan gürültülü bir restoran açar diye, satmak da istemiyorlardı.

Molly, buranın bir hayır kurumu mağazasına çok uygun olduğunu düşünüyordu. Emily'yle birlikte mekânı gezdiler ve rafları ve giysiler için boru askılıkları nereye koyacaklarına karar verdiler. Bir ikinci el kitap köşesi de olacaktı. Emily, tohumdan bitki yetiştirip onları da satabileceğini söyledi. Ka-

BELONGS TO KÄNTIS TEAM

fa kafaya verip, ilişki kurulabilecek, haftada bir iki saatini mağazada çalışmaya ayırabilecek kişilerin listesini çıkardılar. Molly, Dingo diye nadir bir ismi olan bir adam tanıyordu. Efendi bir adamdı ve evlerden eşya toplarken ya da mağazaya getirirken, minibüsüyle onlara yardım edebilirdi. Emily, yardım etmekten mutluluk duyacaklarını söyleyen, ancak kasayı idare etme konusunda endişeleri olan birkaç kadınla tanışmıştı. Molly'ye, hangi izinleri almaları gerektiğine ve mekân için ruhsat başvurusu yapmaları gerekip gerekmediğine bakacağını söyledi; anlaşmayı kutlamak için, ertesi hafta çamaşırhaneye içi dolu bir çiçeklik getireceğine de söz verdi.

Molly, kocası Paddy'nin bir arkadaşının, pub'da tadilat işlerini halledebilecek pek çok ahbabı olduğunu söyledi.

Dükkâna, St. Jarlath hayır kurumu mağazası adını vermeyi kararlaştırdılar. Molly, kısmen işin içinde olmasının harika olacağını, mesela güzel bir ceket gelecek olursa, bunu ilk kendisinin deneyebileceğini söyledi. Emily, güç ve karışık bir görevi yerine getirmiş birinin gönül rahatlıyla çamaşırhaneden ayrıldı.

Balıkçıya uğrayıp biraz füme morina aldı. İlk geldiğinde, Charles ve Josie balığa pek düşkün değillerdi ve çok salata yemiyorlardı, ama Emily yavaş yavaş alışkanlıklarını değiştiriyordu. Ne yazık ki, Noel'i yönlendirmek için hiçbir şey yapamıyordu; oğlan etrafına bir kalkan örmüştü ve her gece eve biraz daha geç dönüyordu. Ondan kaçmaya çalıştığı apaçık ortadaydı.

"Senin için yapmamı istediğin bir şey var mı, Stella?" Peder Flynn ona her zamanki gibi bir paket sigara getirmişti.

"Yok, Brian, ama yine de teşekkür." Genç kadın çok keyifsiz görünüyordu, o her zamanki pervasızlığından eser yoktu.

Peder Flynn daha fazla soru sormaya çekindi. Kızın geleceği karanlıktı. Ona ne söylese iyi olurdu?

BELONGS TO KANTOS TEAM

"Ziyarete gelen oldu mu?" diye sordu.

Stella'nın gözleri donuktu. "Sözünü etmeye değer biri olmadı" dedi. Brian ona sevecenlikle bakıp verecek hiçbir teselli-sinin olmadığını fark ederken, kızın gözünde ilk kez bir damla yaş gördü.

"Ben güzel konuşmayı pek bilmem, Stella" diye başladı.

"Güzel konuşuyorsun, Brian, ayrıca bana sigara ve saçımı yaptırmak için kuaför getiriyorsun –hiçbir işe yaramamış olsa da."

"Saçların çok güzel görünüyor" dedi Brian çaresizlik içinde.

"O ümitsiz vakayı sözlerime inandıracak kadar güzel değil."

"Tam olarak neye inandıracak?" Brian'ın kafası karışmıştı.

"Çocuğumun babası olduğuna. Benimle yattığını hatırlayamadığını söyledi. Ne hoş, değil mi?"

"Aman Tanrım. Çok üzgünüm, Stella." Brian'ın yüzünde gerçek bir merhamet ifadesi vardı.

"Bu benim hatamdı. Ona her şeyi yanlış aktardım. Biraz içkici, aslında ben de öyleydim ve bununla yüzleşemedi. Buradan koşarak kaçtı. *Kaçtı*, inan bana."

"Aklı başına geldiğinde geri gelir belki."

"Böyle bir şey olmayacak, kesinlikle hatırlamıyor. Rol yapmıyor." Stella, kaderine boyun eğmiş, yenik bir insanın tavrıyla konuşuyordu.

"Çocuğun babası olduğunu kanıtlamak için bir DNA testi yaptıramaz mısın?"

"Hayır. Bunu düşündüm, ama kızım ana rahmine düştüğünde orada olduğunu hatırlamıyorsa, ondan onun babası olmasını istemenin hiçbir anlamı yok. Hayır, tıpkı bizler gibi, Frankie'nin de ayakta kalmak için savaşması gerekecek."

"Onunla konuşmamın bir faydası olur mu?" Brian Flynn, her şeye rağmen bunu teklif etmesi gerektiğini hissetmişti.

"Hayır, Brian, teşekkür ederim, ama buna gerek yok. Ona söylediğimde koşarak kaçtıysa, arkasından bir rahip gönde-

BELONGS TO KANITS TEAM

recek olursam kendini kaybeder." Stella, bir an için eski Stella olmuştu.

St. Jarlath's Crescent'ta, akşam yemeği yenmiş, Emily o gün Molly Carroll'la yaptığı görüşmeyi anlatmaya başlamıştı. Charles ve Josie, ağzından çıkan her sözcüğü yutar gibi dinliyorlardı.

Charles'ın da verecek haberleri vardı. Birkaç hafta içinde otelde onun için bir veda töreni düzenlenecekti –şaraplı biralı bir kokteyl verilecek ve bir sunum yapılacaktı. Ve gerçek bir hanımefendi, soylu bir kadın olan Bayan Monty de törene gelmek istemişti. Üzerinde kürk bir manto, büyük bir şapka ve inci kolye hariç hiçbir şey olmadan dolaşan o kadın. Müdür, onu otelin kapısından içeri alması gerekeceği için çok sinirliydi.

Bayan Monty, Caesar'ı kabul etmeyen bir yaşlılar yurduna yerleşiyordu; ve Charles köpeği almayı kabul ettiğinden, küçük spaniel'e bu kadar iyi bir yuva sağlayan o nazik elemana teşekkür etmek istemişti. Onun seçtiği bir hayır kurumuna bağış da yapacaktı. Bu, toplanacak fon için harika bir başlangıç olacaktı.

Charles'ın küçük bir aile ve dost grubu getirmesine izin vermişlerdi. Josie, Emily ve Noel'den başka, Paddy ve Molly Carroll ile Muttie ve Lizzie Scarlet'ı da davet etmeyi düşünüyordu.

"Noel gelebilir mi sizce?" diye sordu Emily, hafiften iğneleyici bir sesle.

"Eh, işte geldi –kendisine sorabiliriz!" diye bağırdı Josie keyifle.

Noel, veda töreninin heyecanı dışa vuruldukça, yüzünü buna uygun çeşitli ifadelere büründürerek, anlatılanları dikkatle dinledi.

Emily bu yöntemi tanıyordu: Bunu babasından biliyordu.

BELONGS TO KANTOS TEAM

Olabildiğince az şey söyleyerek, içkili olduğunun anlaşılma ihtimalini azaltmaya çalışıyordu.

Sonunda, Noel'in konuşması gerekti. Ağır ağır ve dikkatle, törene katılırsa kendini ayrıcalıklı hissedeceğini söyledi.

"Seni onurlandırırlarken yanında olmak harika olacak" dedi babasına.

Emily dudağını ısırdı. Hiç değilse, yerinde bir karşılık vermeyi becermişti. Babasını hayal kırıklığına uğratmamayı becermişti.

Emily, "Biraz kuzu kapama kalmıştı. Isıtıp odana getireyim" diyerek, Noel'in, ayıklık maskesi yüzünden düşmeden odasına dönmesine izin verdi.

"Teşekkür ederim, Emily, harika olur" diyen Noel, ondan tarafa müteşekkir bir bakış atıp odasına kaçtı.

Emily tepsiyle odaya girdiğinde, yüzünden oluk oluk yaşlar akarak koltuğunda oturuyordu.

"Aman Tanrım, Noel, neler oluyor?" diye sordu Emily telaşla.

"Ben *beş para etmez* bir adamım, Emily. Herkesin beklentilerini boşa çıkarıyorum. Devam etmemin, sabahları uyanıp akşamları yatağa girmemin ne faydası var? Bu neye yarıyor?"

"Yemeğini ye, Noel. Sana kahve de getirdim. Konuşmamız lazım."

"Artık benimle konuşmadığını düşünüyordum" dedi Noel, burnunu çekip gözlerini silerek.

"Ben de, *sen* benden kaçıyorsun diye düşünüyordum" dedi Emily.

"Eve geldiğimde seni soğuk ve mesafeli görmek istemiyordum. Benim hiç arkadaşım yok, Emily. Dönüp konuşacağım kimsem yok..." Noel'in sesinde büyük bir kaygı ve korku vardı.

"Yemeğini ye, Noel. Ben bir yere gitmiyorum" dedi Emily. Ve Noel ona ne kadar ümitsiz bir vaka olduğunu, bir çocuk

BELONGS TO KÄKTÜS TEAM

için ne kadar ümitsiz bir baba olacağını anlatırken orada sabırla oturdu.

Onu dinledi, sonra sadece şunu söyledi: "Bütün bunları anlıyorum, haklı da olabilirsin. Ama bu senin *ve* Frankie'nin kurtuluşun da olabilir. O seni, olmak istediğin gibi biri yapabilir."

"Onu almama asla izin vermezler... Sosyal yardımdaki o tipler..."

"Onlara bunu yapabileceğini göstermen gerek."

"Bilmeseler, daha iyi olur" dedi Noel.

"Lütfen, Noel, kendine acıma. Düşün –bir adım sonra ne yapacağını düşün. Bir sürü insanın yaşamı etkilenecek bundan."

"Çocuğu buraya getiremem."

"Taşınma zamanın gelmişti zaten." Emily, Noel'in geleceğinden değil de, ertesi öğlen ne yiyeceklerinden bahsediyormuş gibi sakindi.

Ertesi sabah, yatağının üzerine bir gölge düşünce, Stella, gözlerini okumakta olduğu gazeteden kaldırdı. Gelen, elinde küçük bir çiçek demetiyle Noel'di.

"A, selam!" dedi Stella. "İçeri nasıl girdin? Ziyaret saati değil."

"Seni bölüyor muyum?" diye sordu Noel.

"Evet, evliliğimi nasıl kurtarabileceğimi anlatan bir yazı okuyorum, sanki evliliğin de kurtulmanın da ne demek olduğunu biliyormuşum gibi!"

"Buraya, sana evlenme teklif etmek için geldim" dedi Noel.

"Aman Tanrım, Noel, bu kadar salak olma. Seninle neden evleneyim? Birkaç hafta içinde öleceğim!"

"Öyle olmasaydı, bebeğin benden olduğunu söylemezdin. Onu büyütmeye çalışmak benim için bir şeref olacak."

"Dinle beni, bu işin içinde evlenme diye bir şey asla yoktu." Stella ne diyeceğini bilemiyordu.

BELONGS TO KANTOS TEAM

"Ben senin istediğinin bu olduğunu düşünmüştüm!" dedi Noel. Çok şaşırmış görünüyordu.

"Hayır. Ben senin ona bakmanı, onun babası olmanı, onu bakımevine düşmekten kurtarmanı istedim."

"Peki, evlenecek miyiz?"

"Hayır, Noel, tabii ki de evlenmeyeceğiz; ama ona bakmaktan bahsediyorsan, bundan konuşmak istiyorsan, bana bunun nedenini ve nasıl yapacağını söyle."

"Değişeceğim, Stella."

"Pekâlâ."

"Değişeceğim. Bütün gece bunu planladım. Bugün Adsız Alkolikler'e gideceğim, içki sorunum olduğunu söyleyeceğim, ondan sonra muhasebe öğrenmek için bir gece kursuna yazılacağım, sonra da kendime, bebeği büyütebileceğim bir daire aramaya başlayacağım."

"Her şey o kadar ani oldu ki. Hazırlıksız yakalandım. Bu arada, bugün neden işe gitmedin?"

"Kuzinim Emily, bugün özel bir sorunum çıktığını, gelecek hafta sabahları işe bir saat erken gidip akşamları bir saat geç çıkarak açığımı telafimi edeceğimi söylemeye Hall's'a gitti."

"Emily bütün bunları biliyor mu?"

"Evet. Birine anlatmak zorundaydım. Sana sırt çevirdiğim için bana çok kızdı."

"Sen bana sırt çevirmedin, Noel. Koşarak kaçtın."

"O kadar üzgünüm ki. İnan bana. *Çok* üzgünüm."

"Peki, ne değişti?" Stella'nın sesinde düşmanlık yoktu, sadece merak ediyordu.

"Bir işe yaramak istiyorum. Ölmeden önce biri için bir şey yapmak istiyorum. Yakında otuz yaşımı dolduracağım. Hayal kurmaktan, temenni etmekten ve içmekten başka hiçbir şey yapmadım. Bu durumu değiştirmek istiyorum."

Stella onu sessizce dinliyordu.

"Evlenmemizi istemiyorsan, ne olsun isterdin?"

BELONGS TO KANITS TEAM

"Bilmiyorum, Noel. Bir şeyler farklı olsun isterdim."

"Çevredeki çoğu insan aynı şeyi istiyor. Hepsi 'Keşke bir şeyler farklı olsaydı' diye düşünüyor" dedi Noel üzüntüyle.

"O halde, yarın akşam benimle ilgilenen sosyal hizmet görevlisi Moira Tierney'yle görüşmeni istiyorum. Benimle 'gelecek' dediği konuda konuşmaya gelecek. Oldukça kısa bir görüşme olacak."

"Emily'yi de getirebilir miyim? Zaten gelip seninle konuşmak istediğini söylüyordu."

"Dadılık rolüne mi soyunuyor? Her daim kol kanat geren, tüm kararları alan bir koruyucu?"

"Hayır, yakında Amerika'ya dönecek, sanırım, ama benim gerçekleri daha net görmemi sağladı."

"O zaman getir. Seksi biri mi bari? Belki de *onunla* evlenirsin?" Stella gene eski Stella olmuştu.

"Yo, hayır! Anneannem yaşında! Tamam, o kadar değil, kırk beş-elli gibi bir şey, her neyse."

"Tamam, getir" dedi Stella. "Moira'yla baş etmek için epey bir dil dökmesi gerekecek."

Noel eğilip çiçekleri bir bardağın içine koydu.

"Noel?"

"Evet?"

"Her şeye rağmen teşekkürler, evlenme teklifin ve diğer her şey için. Aklımda böyle bir şey yoktu, ama sana karşı dürüst davrandım."

"Fikrini hâlâ değiştirebilirsin" dedi Noel.

"Burada benimle ilgilenen iyi huylu bir rahip var. Çok hoş bir insan. Mecbur kalsak bizi evlendirebilirdi, ama ben bunu yapmamayı tercih ediyorum."

Noel, "Nasıl istersen" dedi ve genç kadının omzuna hafifçe dokundu.

"Gitmeden, bir şey daha... Ziyaret saati olmadığı halde içeri nasıl girdin?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Declan Carroll'dan rica ettim. Bizim sokakta oturuyor. Yardıma ihtiyacım olduğunu söyledim, o da birine telefon etti."

"Onların da benimle aynı zamanda bir bebekleri olacak" dedi Stella. "Hep çocukların arkadaş olabileceğini düşündüm."

"Kolayca arkadaş olabilirler aslında" dedi Noel.

Kapıdan çıkmadan önce dönüp arkasına baktığında, Stella'nın tekrar yatağa uzanmış olduğunu gördü, ama şimdi gülümsüyor ve eskisi kadar gergin görünmüyordu.

Noel yürüyüp hastaneden çıktı: Hayatının en zorlu günü onu bekliyordu.

Öğle tatiline denk getirilmiş Adsız Alkolikler toplantısının yapıldığı binaya girmesi çok zor oldu. Noel, koridorun sonundaki salona doğru yürüyen çeşit çeşit kadın ve erkeği seyrederek, on dakika boyunca orada dikilip durdu.

Sonunda, bunu daha fazla erteleyemedi ve peşlerinden salona girdi.

Bu ona hâlâ gerçekdışı geliyordu, ama Emily'ye söylediği gibi, bir baba ve alkolik olduğu gerçeğini kabullenmesi gerekiyordu.

Bu gerçeklerden birincisiyle yüzleşmişti ve bu sabah Stella'nın yüzünde beliren ışıltıyı hâlâ hatırlıyordu. *O*, bir kaybeden olduğunu ve bebeği için umutsuz bir baba olacağını düşünmemişti.

Şimdi, içki olayıyla yüzleşmesi gerekiyordu.

Salonda yaklaşık otuz kişi vardı. Kapıya yakın bir masada, bir adam oturuyordu. Yorgun, kırışık bir yüzü ve saman sarısı saçları vardı. Ağır içici birine benzemiyordu. Belki de, dernek çalışanlarından biriydi.

"Ben de katılmak istiyordum" dedi Noel. Sesinin kulaklarında yankılandığını duydu.

"Adınız?" diye sordu adam.

"Noel Lynch."

BELONGS TO KANITS TEAM

"Pekâlâ, Noel. Seni buraya kim yönlendirdi?"

"Anlamadım? Kim mi yönlendirdi?"

"Demek istediğim, seni buraya bir tedavi merkezi mi gönderdi?"

"Yok, yok. Tedavi gördüğüm falan yok. Sadece çok fazla içiyorum ve azaltmak istiyorum."

"Biz burada birbirimize içkiyi tamamen bırakmak için güç vermeye çalışıyoruz. Bunu biliyor musun?"

"Evet, mümkünse, bunu ben de denemek isterim."

"Benim adım Malachy. Geç otur, lütfen" dedi adam. "Başlamak üzereyiz."

Günün ilerleyen saatlerinde, Noel'in üçüncü sorunuyla yüzleşmesi gerekti.

Emily onun için okulun kayıt kabul bürosundan bir randevu almıştı. Pazarlama ve finans, satış ve reklam konularını kapsayan bir işletme programı için kayıt yaptırmaya gidiyordu. Onun mali imkânlarının çok ötesinde olan okul ücretlerini Emily ödeyecekti. Emily bunun faizsiz bir borç olduğunu söylemişti. Para durumu elverdiğinde, ona borcunu geri ödeyecekti.

Emily ona biriktirdiği parayla tam da böyle bir şey yapmak istediğini anlatmıştı. Bunu bir yatırım olarak görüyordu. Gün gelip zengin ve başarılı bir adam olduğunda, onu hep şükranla anacak ve yaşlılığında ona sahip çıkacaktı.

Kayıt kabul görevlisi okul ücretinin ödendiğini ve derslerin gelecek hafta başlayacağını söyledi. Noel'in, haftada üç akşam dersleri izlemenin yanı sıra, her hafta en az on iki saat ders çalışması bekleniyordu.

"Evli misin?" diye sordu görevli.

"Hayır, değilim" dedi Noel.

Hemen ardından, sonradan aklına gelmiş gibi ekledi: "Ama birkaç ay içinde bir bebeğim olacak."

BELONGS TO KANTOS TEAM

"Tebrikler. Ancak, bebek gelmeden önce, sıkı bir şekilde çalışıp temel yapsan iyi olur" dedi ne dediğini bilen birine benzeyen görevli.

Josie, o akşam yemekte, hayır kurumu mağazası ve muhtemel açılış tarihi konusunda konuşmak için sabırsızlanıyordu. Çok heyecanlıydı, yerinde duramıyordu.

Charles'ın da keyfine diyecek yoktu. Caesar'ı Bayan Monty'ye geri vermesi gerekmeyecekti, otelde o büyük kutlama olacaktı, köpek gezdirme ve koşturma konusuyla ilgili yeni planları vardı ve bir köpek barınağına gitmişti.

Ancak, hayır kurumu mağazası ve köpek gezdirme konusu henüz iyice açılmadan, Emily kararlı bir sesle konuştu.

"Belki de, daha fazla plan yapmadan önce, Noel'in bize anlatmak istediği önemli bir şey vardır."

Noel tuzağa düşmüş gibi, etrafına bakındı.

Bunun olacağını biliyordu. Emily aldatma ve yalanlardan oluşan karanlık bir dünyada yaşayamayacaklarını söylemişti.

Yine de, anne babasına babaanne ve dede olmak üzere olduklarını, planda evlilik diye bir şey olmadığını ve ayrı bir eve taşınacağını söylemesi gerekiyordu.

Onun için, verilmesi kolay haberler değildi bunlar. Emily ona, bu fırsattan yararlanarak, Adsız Alkolikler'e katıldığını ve işletme okumak için okula kayıt yaptırdığını söylemeden önce, biraz durup beklemesini tavsiye etmişti.

Bütün bunların onlara çok fazla gelmesinden çekiniyordu.

Ama Noel, hikâyesine başlayıp hiçbir şeyi atlamadan, her şeyi açık açık anlatmaya koyulduğunda, onlara her şeyi söylemenin daha kolay ve daha dürüstçe olduğunu hissetti.

Sanki başka birinden bahsediyormuş gibi konuşmaya devam etti ve bu sırada hiçbiriyle bir kez olsun göz göze gelmedi.

Önce, hastaneden gelen mesajı anlattı: Stella'yla iki kez buluşmasını, ilk başta inanmayı reddettiği, ama sonunda doğru

BELONGS TO KÄNTÄS TEAM

olabileceğini fark ettiği haberi... Sosyal hizmet görevlisiyle buluşma ve annesinin öldüğü gün doğacak olan bebeğin geleceğini planlama işini...

Onlara, içkiyi tek başına bırakmaya çalıştığını, ama başaramadığını, şimdi Adsız Alkolikler'de Malachy adında bir destekçisinin olduğunu ve her gün orada bir toplantıya katılacağını anlattı.

Hall's'taki işinin içini kararttığını ve kendisi sürekli görmezden gelinirken, daha genç ve daha tecrübesiz elemanların, sırf sertifikaları ya da diplomaları olduğu için sürekli takdir gördüğünü anlattı.

Bu noktada, anne babasından tıs çıkmadığını fark edip onlara bakmak için gözlerini kaldırdı.

Anlattığı hikâyenin dehşetinden donakalmışlardı.

Tanrısız bir dünyada olmasından korktukları her şey, başlarına gelmişti *işte*.

Oğulları evlilikdışı cinsel ilişkiye girmiş ve bu ilişkiden bir çocuk olmuştu ve gene oğulları, Adsız Alkolikler'in yardımına başvuracak kadar alkol bağımlısı olduğunu kabul ediyordu!

Ancak bu onu yıldırmadı. Kendisini içine sürüklediği durumlardan kurtarmak için yaptığı planlarla ve açıklamalarla mücadeleye devam etti.

Her şeyin kendi hatası olduğunu kabul etti.

Kendisi dışında hiç kimseyi, hiçbir şeyi suçlamadı.

"Size bütün bunları anlatmak bana utanç veriyor. Siz o kadar iyi hayatlar yaşadınız ki. Anlamanız mümkün değil, ama bu işleri başıma ben sardırdım ve kendim kurtulacağım."

Hâlâ susuyorlardı, bu yüzden onlara tekrar bakmaya cesaret etti.

İkisinin de yüzünde belli bir empati ifadesi olduğunu görünce çok şaşırdı.

Annesinin gözleri yaşlarla doluydu, ama bakışlarında hiçbir suçlama yoktu. Evlilik öncesi cinsel ilişki mevzuuna gir-

BELONGS TO KÄNTIS TEAM

mediler, onun için üzülüyorlardı sadece.

"Bunları bize neden hiç anlatmadın, oğlum?" dedi babası çok duygulu bir sesle.

"Size ne diyebilirdim? Okulu o kadar erken bırakacak kadar salak olduğumu mu? Ya da bunun sonuçlarına katlanabileceğimi mi? Sen işinde mutluydun, baba. Sayılıyordun. Hall's'ta işler öyle değil."

"Ya bebek?" dedi Josie. "Stella denen o kızın, senin çocuğuna hamile olduğundan gerçekten haberin yok muydu?"

"Kesinlikle yoktu, anne" dedi Noel. Sesinde o kadar üzgün ve içten bir tını vardı ki, kim olsa inanırdı ona.

"Peki, şu içme olayı, Noel... Adsız Alkolikler'e gidecek kadar kötü durumda olduğundan emin misin?"

"Aynen, baba, inan bana."

"İçtiğini hiç fark etmedim. Bir defa bile. Halbuki otelde sarhoşlarla uğraşmaya epey alışkınımdır" dedi babası başını iki yana sallayarak.

"Çünkü sen normal birisin, baba. İnsanların işten sonra, Casey'nin yerinde iki saat geçirip eve sarhoş dönmelerini beklemiyorsun."

"O adamın cevaplaması gerekecek çok soru var." Charles İhtiyar Casey'yi kınadığını gösteren bir hareketle başını iki yana salladı.

"Ağzımı açıp bana zorla içirmedi ki" dedi Noel.

Emily konuşmanın başından beri ilk kez söz aldı.

"Noel'in planlarını öğrendik. Şimdi bize düşen, ona elimizden geldiğince destek olmak."

"Sen bütün bunları *biliyor* muydun?" diye sordu Josie şaşkın ve hoşnutsuz bir ifadeyle.

"Bilmemin tek nedeni, bir sarhoşu elli metre öteden tanıyabilmem. Hayatım, insanların ne zaman sarhoş olduklarını anlamakla geçti. Bu konuda fazla konuşmadığımı biliyorum, ama babam çok mutsuz bir adamdı ve yurdundan binlerce ki-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lometre uzakta yaşarken, hayatını mahveden yanlış bir karar verdiğinde, ona yardım edecek ya da akıl verecek kimsesi yoktu."

"Hangi yanlış karar?" diye sordu Charles.

Bu, şoklarla dolu bir akşamdı.

Emily'nin gelişinden beri, merhum Michael Lynch'in içmesinden hiç konuşulmamıştı.

"İrlanda'dan ayrılma kararı. Buna, yaşadığı müddetçe, her gün pişman oldu."

"Ama bu doğru olamaz. Bizimle tüm ilişkisini kesti. Buraya bir daha hiç gelmedi" dedi Charles büyük bir hayretle.

"Doğru, buraya bir daha hiç gelmedi, ama ilgisini hiç kaybetmedi. Bu konu sürekli kafasını kurcalıyordu. Burada kalmış olsaydı neler yapabileceğini düşünüp duruyordu. Bütün bunlar fanteziydi, kuşkusuz, ama gene de, konuşabileceği biri olsaydı..."

Cümlenin sonunda, Emily'nin sesi duyulmaz olmuştu.

"Ya annen?" diye sordu Josie çekinerek.

"Korkarım, onunla da olmadı. Annem içkinin onun üzerinde ne kadar güçlü bir etkisi olduğunu asla anlamadı. Sanki kolaymış gibi, ona içkiden uzak durmasını söylemekle yetindi."

"Sen konuşamadın mı? İnsanlarla çok güzel konuşuyorsun" dedi Charles hayranlıkla.

"Hayır, konuşamadım. Babamda Noel'in sahip olduğu o temel izan duygusu yoktu. Sonuçta her şeyin kendisinden kaynaklandığını kabul edemiyordu. Noel'in yarısı kadar bile etmezdi."

Son yarım saattir, dünyanın bütün rezillikleriyle, ölümcül günah ve utançlarıyla yüzleşmekte olan Josie, bu övgüde azıcık da olsa bir avuntu buldu.

"Noel'in bütün bunları yapabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu Emily'ye, sanki Noel orada değilmiş gibi.

"Ona yardım etmek bize düşüyor, Josie" dedi Emily, ertesi

BELONGS TO KANITS TEAM

akşam ne yiyeceklerinden konuşuyorlarmış gibi, olabildiğince sakin bir sesle.

Ve bu Noel'e bile, konuşmaya ilk başladığında olduğu kadar imkânsız gelmedi.

"Stella, ben Emily, Noel'in kuzini. Noel sigara almaya gitti. Sosyal hizmet görevlisi gelmeden önce öğrenmem gereken bir şeyler varsa diye, ben biraz erken geldim."

Stella, iş kadınına benzeyen, şık bir pardösü giymiş, kıvırcık saçlı kadına baktı. Amerikalılar İrlanda iklimine uygun giyinmeyi biliyorlardı. İrlandalılar ise sürekli, yağmurdan sırılsıklam oluyorlardı.

"Tanıştığımıza sevindim, Emily. Noel senin bir mantık abidesi olduğunu söylüyor."

"Öyle miyim, bilmiyorum" dedi Emily kuşkulu bir sesle. "Buraya aklıma estiği için, rahmetli babamın geçmişi hakkında bilgilenmek amacıyla geldim. Oysa şu anda, yüzyıllarca önce ölmüş bir azizin anıtını dikme işine batmış durumdayım. Mantık abidesi birine yakışacak bir durum değil bu pek..."

"Bütün bu işlerle de uğraştığın için çok iyisin." Stella gözlerini indirip kederle, karnındaki tümseğe baktı.

"Senin düşünecek yeterince derdin var" dedi Emily, sıcak ve sempatik bir sesle.

"Şu sosyal hizmet görevlisi biraz kıl bir tip. Her şeyi merak edip hiçbir şeye inanmıyor, sürekli insanın bir hatasını ya da yalanını yakalamaya çalışıyor."

"Çocuk açısından, biraz böyle olmaları gerekiyor bence" diye mırıldandı Emily.

"Evet, ama bunu gizli polis gibi yapması gerekmiyor. Ben ona Noel'le aramızda sandığından daha güçlü bir ilişki olduğunu ima ettim. Birbirimizle görüşmemiz falan bakımından yani."

"Muhakkak" dedi Emily, onu başıyla onaylayarak; bu mantıklıydı.

BELONGS TO KÂNİTS TEAM

Stella'nın bir sosyal hizmet görevlisine, doğurmak üzere olduğu çocuğun babası hakkında en ufak bir şey bilmediğini söylemesi anlamsızdı.

Buna daha baştan iyi gözle bakılmazdı.

"Bütün bu konularda bilgilenmen için sana yardımcı olacağım" dedi Emily.

O anda, Noel, arkasında Moira Tierney'yle içeri girdi.

Moira, siyah saçlarını kırmızı bir kurdeleyle arkaya atmış, otuzlarının başında bir kadındı. Dikkatini toplamak için kaşlarını çatmamış olsaydı, çekici olduğu söylenebilirdi. Ancak Moira nasıl göründüğünü düşünemeyecek kadar meşguldü.

"Siz Noel Lynch misiniz?" dedi aceleyle ve cansız bir sesle.

Noel, kem küm etmeye başladı ve savunmaya çekilir gibi oldu.

Emily hemen araya girdi. "Paketleri bana ver, Noel. Biliyorum, Stella'ya doğru dürüst bir merhaba demek istiyorsun" dedi ve onu yatağa doğru yönlendirdi.

Stella, Noel'e yarım yamalak sarılıp dudaklarını yanağına kondurmak için ince kollarını havaya kaldırdı.

Moira sahneyi kuşkuyla seyrediyordu.

"Stella'yla aynı evde oturmuyorsunuz, öyle değil mi Bay Lynch?" dedi.

"Hayır, şu an için oturmuyorum" diye onayladı Noel özür diler gibi.

"Ama Noel'in Frankie'yi büyüteceği, kendine ait bir evi olması için planlar yapılıyor" dedi Emily.

"Siz kim oluyordunuz?" dedi Moira, Emily'ye sorgulayıcı bir bakış atarak.

"Ben Emily Lynch. Noel'in kuziniyim."

"Tek akrabası siz misiniz?" diye sordu Moira, notlarına göz atarak.

"Ne münasebet! Annesi var, babası var, Josie ve Charles..." dedi Emily, Stella'nın da isimleri duymasına çalışarak.

BELONGS TO KANITS TEAM

"Neredeler peki?" Moira'nın bir cümleyi, olumsuz bir saptamada bulunurcasına, ters sormak gibi rahatsız edici bir alışkanlığı vardı.

"Evdeler, St. Jarlath anısına, sokağa bir heykel dikmek için para toplama işini organize ediyorlar."

"St. *Jarlath* mı?" diye sordu Moira afallayarak.

"Ne kadar harikalar, değil mi? Onlarla şahsen tanışacaksınız zaten. Yarın Stella'yı görmeye buraya gelecekler."

"Sahiden mi?" diye sordu Stella irkilerek.

"Tabii ki" dedi Emily, olduğundan da güvenli bir sesle.

Josie'nin, olması gerektiğinden daha iyi durumda olmayan zavallı kızı görmeye gelmeden önce, epeyce bir ikna edilmesi gerekecekti. Ama Emily bu konu üzerinde çalışıyordu ve şu anda en önemli konu, sosyal hizmet görevlisine güçlü bir aile desteği olduğunu göstermekti.

Moira, bütün bunları, kendisinden beklendiği gibi büyük bir dikkatle dinledi.

"Peki, *şayet* çocuğun velayeti size verilirse, nerede yaşamayı düşünüyorsunuz, Bay Lynch?"

"Çocuğun velayetini tabii ki alacak" deyiverdi Stella sert bir sesle. "'O', çocuğun babası. Bu konuda hepimiz hemfikiriz!"

"Buna engel durumlar olabilir" dedi Moira ciddiyetle.

"Ne tür durumlar?" diye sordu Stella. Artık öfkelenmişti.

"Mesela, geçmişte aşırı alkol tüketiyor olmak" dedi Moira.

"Ben söylemedim, Noel" dedi Stella özür dilercesine.

"Doğal olarak, tahkikat yapıyoruz" dedi Moira.

"Ama o iş artık kontrol altında" dedi Emily.

"Evet, ona da bakılacak" dedi Moira, sözcüklerin üzerine basa basa. "Ne tür bir yer düşünüyorsunuz, Bay Lynch?"

Emily gene araya girdi: "Noel'in ailesi sürekli bu konuyu tartışıyor. Chestnut Court'taki o daireye bakıyoruz. Şu anki evine fazla uzak olmayan, küçük bir apartman."

"Çocuğun hayata, şey... St. Jarlath Crescent'ta, kurulu bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ailenin yanında başlaması daha iyi olmaz mıydı?"

"Şey, biliyorsunuz..." diye başladı Noel.

"Moira, ne zaman isterseniz buyurun, Noel'in evini ziyaret edin, ama siz de göreceksiniz ki, orası bir bebeğe uygun bir yer değil. Chestnut Court'taki evler çocuklara çok daha uygun. İlgilendiğimiz o daire zemin katta. Fotoğrafını görmek isterseniz, bakın burada..."

Bu, Moira'yı, olması gerektiği kadar ilgilendirmiyor gibiydi. Noel'e bakıyordu ve genç adamın yüzündeki şaşkınlık ifadesini yakalamış gibiydi.

"Taşınacak bir yer olarak, orası hakkında *siz* ne düşünüyorsunuz?" diye sordu Noel'e dönerek.

Stella ve Emily kaygıyla beklediler.

"Emily'nin dediği gibi, o kadar çok seçeneği değerlendirdik ki... Orası, şu ana kadar gördüklerimiz arasında en uygun olanı gibi duruyor."

Moira, hemfikirmiş gibi başını salladı ve iki kadının çektikleri derin ohları duyduysa bile, hiç renk vermedi.

Sonra, kira tutarı ve Noel bütün gün işte olacağına göre bebeğe kimin bakacağı soruları geldi.

Ve çok geçmeden görüşme bitti.

Emily, kuzeni Noel'in ne kadar güvenilir biri olduğunu göstermek için son bir kez söz aldı.

"Noel'in Stella'yla evlenmeyi ne çok istediğini, bilmem fark ettiniz mi? Ona evlenme teklif etti, ama Stella bunun olmamasını tercih ediyor. Bu, güvenilir ve sorumlu davranacak, sözüne sadık bir insanın tavrı."

"Dediğim gibi, Bayan Lynch, yerine getirilmesi gereken bazı formaliteler var. Bunu ekibimle konuşmam gerekecek. Ondan sonra, son sözü yöneticimiz söyleyecek."

"Ama ilk ve en etkili sözü *siz* söyleyeceksiniz, Moira" dedi Emily.

Moira başını hızlı hızlı salladı ve gitti.

BELONGS TO KÄNTIS TEAM

Stella sevincini göstermek için onun koğuştan çıkmasını bekledi. Hızla perdeleri çekip sigaraları çıkardı.

"İkinize de bravo" dedi bir Noel'e bir Emily'ye bakarak. "Madam Moira karşısında öne geçtik!"

"Daha almamız gereken epey bir yol var" dedi Emily.

Sonra oturup bundan sonraki stratejilerini tartışmaya başladılar.

Ve sonraki birkaç hafta tartışmaya devam ettiler. Noel'i baba olmaya hazırlama işinin her yönünü uzun uzun tartıştılar.

Josie ve Charles, Stella'yla tanıştılar ve başlangıçtaki birkaç tutukluktan sonra, şaşırtacak kadar çok ortak noktaları olduğunu fark ettiler. Noel'in anne babası da Stella da, genç kadının kısa bir süre sonra daha iyi bir yere gideceğine bütün kalpleriyle inanıyor gibiydiler. İyileşme ihtimalinden falan bahsetmediler.

Josie efkârla, Stella'nın çok yakında Tanrısına kavuşacağını söyledi. Charles ise, orada St. Jarlath'la karşılaşacak olursa, ona, heykelin gerçekten dikileceğini, ama bunun, daha önce düşündüklerinden biraz daha uzun sürebileceğini haber vermesini rica etti. Chestnut Court'taki dairenin depozitosunu ödemeye yardım etmişlerdi. St. Jarlath'ın heykeli biraz bekleyebilirdi, ama er ya da geç, mutlaka dikilecekti.

"O bunları zaten görmüyor mudur?" diye sordu Stella.

"Evet, görüyordur herhalde" dedi Charles. "Ama ona kişisel bir mesaj yollamanın bir zararı olmaz."

Noel, anne babasının, ölümden sonra yaşam olayına bu kadar rahat yaklaşmalarından utandığını hissetti.

Gerçekten ve hakikaten, cenneti herkesle karşılaşacakları büyük bir park gibi görüyorlardı. Dahası, Stella'nın kısa süre sonra orada olmasını umutla bekliyorlardı.

Stella bu yaklaşım karşısında gözlerini hafiften yuvarladı,

BELONGS TO KANITS TEAM

ama bundan dolayı keyfi kaçmış gibi de görünmüyordu.

Stella, işlerin yolunda yürümesi için, istedikleri her azize mesaj götürmeye razıydı.

Ama pratik konularda planlar da yaptılar.

Chestnut Court, St. Jarlath Crescent'a sadece yedi dakika yürüme mesafesindeydi.

Noel her sabah işe gitmeden önce bebeği pusetle anne babasının evine bırakabilirdi; Josie ve Charles öğle tatiline kadar Frankie'ye bakarlardı. Öğleden sonraları da ya Molly Carroll'ın evine, ya kendi torunlarına bakmakta olan Aidan ile Signora'ya, ya kısa bir süre önce emekliye ayrılan ve yapacak hiçbir işi olmadığından sıkıntıdan patlayan Dr. Hat'e, ya da kendi çocuklarından başka, hiçbir akrabalıkları olmadığı halde o ikizleri de büyütmüş olan Muttie ve Lizzie Scarlet'a giderdi.

Noel'in hafta içinde kursta olacağı üç gece de çocuğun bakımını üstlenirlerdi.

Emily birkaç aylığına Chestnut Court'taki yeni daireye gidecek ve bürokratik işleri halledecekti. Noel kurstan sonra eve dönecek ve Emily ona yemek hazırlayacaktı. Genç adam, bebek için evde nelere ihtiyacı olacağını öğrenmek amacıyla, sağlık ocağının hemşiresiyle görüşmüş, hemşire ona nasıl mama hazırlayacağını ve biberonları sterilize etmenin önemini anlatmıştı. Declan Carroll'ın karısı Fiona, ona bir mesaj gönderip, kendisine şimdiden, altız bebeklere yetecek kadar bebek giysisi hediye edildiğini söylemişti. Stella ve Noel ona yardım edip giysilerin eskimesini sağlamak *zorundaydılar*; onun bebeği de aşağı yukarı aynı zamanda doğacaktı. Bundan daha güzel bir tesadüf olabilir miydi?

Noel, bütün bu koşuşturmadan dağılmış vaziyetteydi.

Hayır işleri mağazası açılmıştı; babasıyla birlikte duvarları badana ederek Emily ve Josie'yi mutlu etmişlerdi. İnsanlar mağazaya şimdiden, satılmak üzere eşya bağışlamaya

BELONGS TO KÄNTIS TEAM

başlamışlardı. Bu eşyalardan bazıları Noel'in yeni dairesinde de işe yarayabilirdi, ama Emily çok netti: Bunlara adil bir fiyat ödenmeliydi. Para St. Jarlath içindi, Noel'e konforlu bir hayat sağlamak için değil.

"Herkes çok cömert davranıyor" dedi Noel, yeni bir kitap kutusuna doğru yürürken. Josie ve Emily giysi ve ıvır zıvır yığınlarını tasnif ediyorlardı.

Josie açılır kapanır bir çocuk arabasına tereddütle bakıyordu; bebek biraz büyüdüğünde işe yarayabilirdi, ama yeni doğmuş bir bebek için biraz daha sağlam bir şeye ihtiyaçları vardı. Daha uygun bir şey çıkabileceğini düşünüp, St. Jarlath'a fazladan bir dua okumaya karar verdi.

Emily'nin aklına başka fikirler gelmişti: İstenmeyen bebek eşyalarının Dingo tarafından toplanacağını söyleyen el ilanları bastırtıp, gene Dingo aracılığıyla mahalledeki posta kutularına bıraktırmıştı. Dingo, günler sonra, Silver Cross marka eski bir bebek arabasını almaya gitti; araba aşırı büyüktü, ama çok güzel ve iyi durumdaydı. Bebek için harika olacaktı.

Noel, Stella'nın yanında çok az zaman geçirebiliyordu. Halletmesi gereken o kadar çok iş vardı ki. Stella çocuğun Katolik olarak yetiştirilmesini ister miydi?

Stella omzunu silkti. Çocuk yetişkin yaşa gelince, isterse dinden vazgeçebilirdi. Josie ve Charles'ı mutlu etmek için vaftiz edilmesi ve İlk Komünyon ayini falan yapılması iyi olurdu herhalde, ama fazla abartmamakta fayda vardı.

Stella'nın akrabaları arasında olaydan haberdar edilmesini isteyebileceği *birileri* var mıydı?

"Hayır, hiç kimse yok" diyerek kestirip attı Stella kararlı bir sesle.

"Veya, geçmişteki koruyucu ailelerden herhangi biri..."

"Hayır, Noel, bu konuyu açma!"

BELONGS TO KÄNTÄS TEAM

"Pekâlâ. Sadece, sen gittiğinde soru soracak kimse olmayacağı için..."

Stella'nın yüzü yumuşadı. "Biliyorum. Seni terslediğim için özür dilerim. Kızıma bir mektup yazıp biraz kendimden ve senden, senin ne kadar iyi biri olduğundan bahsedeceğim."

"Mektubu nereye bırakacaksın?" diye sordu Noel.

"Sana, tabii ki!"

"Demek istediğim, eğer bir banka kasasına falan bırakmak istersen..." diye önerdi Noel.

"Sence ben bankada hesabı olan birine benziyor muyum, Noel? Lütfen..."

"Keşke aramızdan ayrılmayacak olsaydın, Stella" dedi Noel, elini kızın incecik elinin üzerine koyarak.

"Teşekkür ederim, Noel. Ben de gitmek istemiyorum" dedi Stella.

Ve Peder Flynn, Stella'yı ziyaret için odaya gelene kadar orada öylece oturdular. Peder sahneyi, el tutma olayını gördü, ama hiçbir yorum yapmadı.

"Geçiyordum da bir uğrayayım dedim" dedi.

"Eh, ben de gidiyordum zaten, Peder" dedi Noel gitmek için ayağa kalkarken.

"Bir dakika daha oturabilir miydin, Noel? Stella'nın bana cenaze töreni için bir şey isteyip istemediğini söylemesini isteyeceğim."

Soru, Stella'yı hiç tedirgin etmedi.

"Dinle Brian, Noel'in ailesine *onların* ne istediklerini sor. Ben orada olmayacağım. Onlar için en kolayı neyse o olsun."

"Bir iki ilahi?" diye sordu Brian Flynn.

"Tabii, neden olmasın. Şöyle neşeli, keyifli bir şey olmasını isterim. Bir gospel korosu gibi bir şey, mümkünse."

"Sorun değil" dedi Peder Flynn. "Peki, gömülmek mi, yakılmak mı, yoksa kadavra olarak kullanılmak mı istersin?"

"Cesedimin birilerine zaten bildiklerinden öte bir şey gös-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tereceğini sanmam" dedi Stella. "Günde dört paket sigara içersen akciğer kanseri olursun. Benim kadar çok içki içersen, siroz olursun. Vücudumun hiçbir parçası organ naklinde kullanılacak kadar sağlıklı değil, ama olsun... Korkunç bir ibret dersi olabilir." Stella'nın gözleri ışıl ışıl parlıyordu.

Brian Flynn yutkundu.

"Biz, bu tür şeyleri fazla konuşmayız, Stella. Peki, bir cenaze ayini ister misin?"

"Şu tantanalı törenden mi?"

"Pek çok insana huzur veren bir ayindir" dedi Peder Flynn diplomatik bir dille.

"O halde o da olsun, Brian" dedi Stella tatlılıkla.

BELONGS TO KANTIS TEAM

Dördüncü bölüm

Lisa Kelly okulda çok parlaktı; her alanda iyiydi. İngilizce öğretmeni onu İngiliz dili ve edebiyatı okuyup üniversitede akademik kariyer yapmaya teşvik etmişti. Beden eğitimi öğretmeni ise bu boyuyla –daha on dört yaşındayken boyu 1.80'e yakındı– İrlanda milli takımında tenis ya da hokey oynayabileceğini, hatta ikisini birden yapabileceğini söylemişti. Ama iş ciddiye binince, Lisa sanat okumaya karar vermişti. Somut olarak da grafik sanatı.

Üniversiteyi dönem birincisi olarak bitirmiş ve Dublin'deki büyük tasarım firmalarından birinden derhal bir iş teklifi almıştı. İşte o zaman ailesinin yanından ayrılmalıydı.

Kız kardeşi Katie evden üç yıl önce ayrılmıştı, ama o çok farklı biriydi. Üstün yetenekli olmadığı gibi, sınıfını da zar zor geçen bir kızdı. Bir yaz tatilinde bir kuaför salonunda işe girmiş ve bunun hayatının işi olduğuna karar vermişti. Sonra, Garry Finglas'la evlenmiş ve ikisi birlikte günden güne büyüyen güzel bir kuaför salonu açmışlardı. Katie, ablasının bal rengi uzun saçlarını fönle kabartmayı, sonra da abiye ve dağınık topuzlar yapmayı seviyordu.

Anneleri Di, bu işi fena halde küçümsüyordu. Bir defasında, "İnsanların pis kafalarını ellemek, ay!" demişti dehşet içinde.

Babaları Jack Kelly ise, tıpkı Lisa'nın işi konusunda oldu-

BELONGS TO KANTOS TEAM

ğu gibi, Katie'nin meslek seçimi konusunda da neredeyse hiçbir yorum yapmamıştı.

Katie, Lisa'ya evden ayrılması için yalvarmıştı. "Dışarıda, gerçek hayatta böyle değil, orada annemle babamınki gibi korkunç suskunluklar yok. Başkaları birbirlerine *onların* yaptığı gibi omuz silkmiyorlar, insanlar birbirleriyle *konuşuyorlar*."

Ama Lisa ona kulak asmamıştı. Katie, evdeki atmosfer konusunda hep aşırı duyarlı olmuştu. Arkadaşlarının evine gittiğinde, dönüşte hep özlemle, mutfak masalarında yenen neşeli yemeklerden, annelerin ve babaların çocuklarıyla ve çocuklarının arkadaşlarıyla konuştukları, güldükleri ve fikir tartışmaları yaptıkları evlerden bahsederdi. O evler, yemeklerin hiç konuşmadan, arka arkaya omuz silkerek yendiği onların evi gibi değildi. Hem zaten Katie başkalarının ruh halinden kolayca etkilenirdi hep. Lisa farklıydı. Anneleri mesafeliyse, bırak öyle kalsındı. Babaları ketumsa, bunun ne zararı vardı? Bu onun tabiatıydı, hepsi bu.

Babaları bir bankada çalışıyordu ve anlaşıldığı kadarıyla terfi sırasında hakkı yenmişti; o *doğru* insanları tanımıyordu. İçine kapanık olmasında ve boş boş gevezelik etmek istememesinde şaşılacak bir şey yoktu. Lisa onun, yaptığı herhangi bir şeyle ilgilenmesini asla sağlayamamıştı; ona okulda yaptığı çizimlerden birini gösterecek olsa "Ee, ne olmuş yani?" dercesine omuz silkerdi.

Anneleri memnuniyetsizdi, ama öyle olmakta haklıydı. Orta yaşlı zengin kadınların yılda birkaç kez kendilerine kıyafet düzmeye gittikleri çok lüks bir butikte çalışıyordu. Kendisi de bu tür giysiler giyip güzel görünmek isterdi, ama bunları satın almaya gücü asla yetmezdi; bunun yerine etli butlu kadınları o kıyafetlerin içine sığdırmaya çalışıyor, giysilerde genişletme ve fermuarların uzatılması gibi gerekli tadilatların yapılmasını sağlıyordu. Babalarına düş kırıklığı içinde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bakmasında şaşılacak bir şey yoktu. On sekiz yaşında evlendiğinde, kocası ona geleceği olan bir adam gibi gelmişti. Ama o gelecek yıllardır gelmiyordu.

Lisa ofisine gitti ve bütün gün çok yoğun çalıştı. Öğle yemeklerini iş arkadaşlarıyla klas, ama kalorisi düşük yemekleri olan yerlerde yiyordu. Ama Anton Moran'ı, bir müşteriyle çıktığı özel bir akşam yemeğinde tanıdı: Zihnine bir daha silinmemecesine kazınan o çok özel anlardan biriydi.

Lisa, adamın tek tek her masada durup herkesle rahat rahat konuşarak salonu boydan boya geçtiğini gördü. İnce yapılı ve oldukça uzun saçlıydı. Kibirli olmayan, kendinden emin ve hoşnut biri gibi görünüyordu.

"Bu da *kim*?" diye sordu herkesi tanıyan Miranda'ya, soluğu kesilerek.

"A, o mu? Anton Morgan. Restoranın şefi. Bir yıldır burada çalışıyordu, ama yakında ayrılıyor. Galiba kendi yerini açacak. Başaracaktır."

"Muhteşem bir tip" dedi Lisa.

"Sıranın sonuna geç!" dedi Miranda gülerek. "Anton için kolum kadar bir bekleme listesi var."

Lisa bunun nedenini anlayabiliyordu. Anton'un daha önce hiçbir erkekte görmediği bir tarzı vardı. Acele etmiyor, yine de masaların arasında adeta mekik dokuyordu. Çok geçmeden onların yanına geldi.

"Sevgili Miranda!" dedi coşkulu bir sesle.

"Çok sevgili Anton!" dedi Miranda civeli cilveli. "Seni arkadaşım Lisa Kelly'yle tanıştırayım."

"Merhaba, Lisa" dedi Anton, sanki doğduğundan beri hep onunla tanışmayı bekliyormuş gibi.

"Nasılsın?" Lisa bunu söyler söylemez kendini rahatsız hissetti. Normalde, nerede ne söyleneceğini bilirdi, ama bu sefer öyle olmamıştı.

"Çok yakında kendi yerimi açıyorum" dedi Anton. "Bu, bu-

BELONGS TO KANITS TEAM

radaki son gecem. Dolaşıp herkese cep numaramı veriyorum ve hepinizi yeni yerime bekliyorum. Artık mazeret yok." Miranda'ya bir kart uzattı, sonra bir tane de Lisa'ya verdi.

"Bana bir iki hafta süre tanırsanız, size ayrıntıları bildiririm. Sizin gibi iki muhteşem kız orada görülürse, herkes doğru *bir iş* yaptığımı öğrenir..." dedi bir Lisa'ya bir Miranda'ya bakarak. Bunlar sıradan sözlerdi. Bir sonraki masada da benzer bir şey söyleyebilirdi.

Ama Lisa niyetinin bu olmadığını biliyordu. Anton onu tekrar görmek istiyordu.

"Ben bir grafik tasarım atölyesinde çalışıyorum" dedi birden. "Hani, bir logoya ya da çizimlere ihtiyacın olursa..."

"Eminim, olacak" dedi Anton. "Aslında, kesinlikle olacak." Bunu söyleyip bir sonraki masaya geçti.

Lisa yemeğin devamını hiç hatırlamıyordu. Keşke Miranda'nın evine gitse ve bütün gece Anton hakkında konuşabilse, evli mi değil mi, bir partneri var mı yok mu öğrenebilseydi. Ama şimdiye kadar, herkese karşı biraz mesafeli durarak ayakta kalmıştı. Arkadaşlarının evinde yatıya kalmadığı gibi, onları evinde kalmaya davet etmek de istemezdi. Şimdi de hislerini belli etmek ve Miranda gibi dedikoducu bir kızla Anton hakkında mahrem bir konuşma yapmak istemiyordu. Onu zamanla kendisi tanıyacaktı. Ona bütün şehirde konuşulacak bir logo tasarlayacaktı.

Önemli olan, olayın üzerine atlamamak, ani hamleler yapmamaktı.

Gece geç saatlere kadar onu düşündü. Herkesin yakışıklı olarak kabul edeceği bir tip değildi, ama görünce bir daha unutulmayacak bir yüzü vardı. Delici bakışları olan koyu renk gözler ve harikulade bir gülümseme. Hareketlerinde, bir atletin ya da dansçının zarafeti vardı.

Mutlaka biriyle birlikteydi. Böyle bir adamın yalnız olması imkânsızdı.

BELONGS TO KANITS TEAM

Anton ertesi sabah ona telefon edince müthiş şaşırdı.

"Güzel. Seni buldum işte" dedi Lisa'nın sesini duyduğuna sevindiğini belli eden bir sesle.

"Bu kaçıncı girişimin?"

"Üçüncüsü. Öğlen benimle yemeğe çıkar mısın?"

"Bugün mü?"

"Evet, yani, eğer müsaitsen..." Sonra, Dublin'deki en gözde restoranlardan Quentins'in adını söyledi.

Lisa, o öğlen kız kardeşi Katie'yle yemeğe çıkacaktı, ama "Müsaitim" dedi. Katie nasılsa anlayış gösterirdi.

Lisa patronu Kevin'in yanına gitti.

"Çok sıkı bir müşteri adayıyla yemeğe çıkacağım. Kendi işyerini açmak üzere olan bir adam. Acaba..."

"Acaba onu pahalı bir restorana götürebilir misin? Bunu soracaktın, değil mi?" Kevin her şeyi görmüş ve duymuştu.

"Hayır. Alakası yok. Parayı *o* ödeyecek. Ona bir kadeh şampanya ısmarlayabilirim ve bir saat erken çıkıp saçımı yaptırabilirim diye düşündüm. Ajansın imajı için."

"Saçların gayet güzel" diye homurdandı Kevin.

"Evet, ama iyi bir izlenim bırakmak, özensiz görünmekten daha iyi olur."

"Pekâlâ. Kuaför parasını da biz mi ödeyeceğiz?"

"Ne münasebet, Kevin. Ben paragöz biri değilim!"

Lisa bunu söyleyip Kevin'e düşünme fırsatı bırakmadan odadan fırladı.

Katie'ye bir saksı çiçek almak için koşarak işyerinden çıktı. Oradan dosdoğru kuaför salonuna gitti.

"Bir teselli armağanı, ha. Yemeği iptal ediyorsun!"

"Katie, anla *lütfen*."

"Erkek mi?"

"Erkek? Hayır, tabii ki değil. Tamam, erkek, ama iş yemeği ve onu aklımdan atamıyorum. Kevin'i dize getirdim. Saçımı yaptırabilmem için biraz erken çıkmama bile izin verdi."

BELONGS TO KANITS TEAM

"Ne yaptırmak istiyorsun? Randevu almış insanların önüne geçmekten başka?"

"Yalvarırım, Katie..."

Katie çıraklardan birine seslendi: "Hanımefendinin saçları yıkanacak, özel şampuanımızdan kullanalım. Ben hemen geliyorum."

"O kadar iyisin ki..." diye başladı Lisa.

"Öyle olduğumu biliyorum. Bu da benim küçük zaafım, bu dünya için fazla iyiyim. Keşke saçını bir erkek için yaptırıyor olsaydın, Lisa. Özel bir şey yapardım."

"Bunun bir adam için olduğunu farz edelim" dedi Lisa yalvaran bir sesle.

"Seni o evden çekip çıkaracak bir adam olsaydı, bunu karşılıksız yapardım!"

Lisa kendi kendine gülümsedi. Kız kardeşine durumu anlatmak isterdi, ama ezeli ketumluğu buna engel oldu.

"Çok güzel görünüyorsun" dedi Anton, Quentins'te Lisa'yı selamlamak için ayağa kalkarken.

"Teşekkür ederim, Anton. Sen de gece çok geç saatlere kadar koşuşturmuş gibi görünmüyorsun."

"Yok, öyle değil aslında. Restorandaki herkese telefon numaramı verip eve gittim ve kakaomu içip tek kişilik, daracık yatağıma girdim."

Anton her zaman karşılık almayı başaran o bulaşıcı gülümsemesiyle gülümsedi. Lisa neye gülümsediğini bilmiyordu –kakaoya mı, tek kişilik daracık yatağa mı, erken yatmış olmasına mı?.. Ama bunu, ona, yalnız yaşadığına dair ipucu vermek için söylediği kesindi.

O da ona benzer bir ipucu vermeli miydi? Yoksa henüz erken miydi? Kesinlikle erkendi.

"Patronuma kendi işini kurmakta olan bir adamla yemeğe çıkacağımı söyledim. O da bana şirket kesesinden sana bir

BELONGS TO KANITS TEAM

kadeh şampanya ısmarlamamı söyledi."

"Ne kadar medeni bir patron" dedi Anton hayranlıkla.

Bu sırada, restoranın sahibi Brenda Brennan yanlarına geldi. Kadın, Anton Moran'ı önceden tanıyordu. Anton bir ara onun restoranında çalışmıştı. Anton, Brenda'yı Lisa'yla tanıştırdı.

"Lisa'nın şirketi ikimize birer kadeh şampanya ısmarlıyor, Brenda. Bu durumda, başlamak için o nefis şampanyanızdan alabilir miyiz? Şampanyalar Lisa'ya, ama yemek benim hesabıma fatura edilecek."

Brenda gülümsedi. Bakışları, Anton'u burada daha önce başka pek çok kadınla gördüğünü anlatıyordu.

Lisa içinin burulduğunu hissedince şaşırdı. Yirmi beş yıllık ömründe hiç böyle bir şey hissetmemişti. Alınma, kıskançlık ve gıpta karışımı bir duyguydu bu. Saçma derecesinde gülünçtü.

Romantik bir genç kız hali değildi bu. Lisa'nın pek çok erkek arkadaşı olmuş, aralarından bazılarıyla da sevgili olmuştu. O erkeklerden hiçbirine karşı gerçekten güçlü bir çekim hissetmemişti hiçbir zaman. Ama Anton farklıydı.

Saçları ipek gibi görünüyordu. Lisa'nın içinden, masanın üzerinden uzanıp elini saçlarının arasından geçirmek geldi. Anton'un başını omzuna dayamak ve yüzünü okşamak gibi saçma sapan bir istek duydu. Bu ruh halinden hemen sıyrılması ve Anton'un yeni şirketi için kurumsal bir imaj ve logo tasarlama konusuna dönmesi gerekiyordu.

"Yeni mekânın adı ne olacak?" diye sordu bu kadar sakin konuşabildiğine şaşırarak.

"Aslında bunun biraz ego tatmini olduğunu biliyorum ama, Anton olsun diye düşünüyordum" dedi genç adam. "Ama önce siparişlerimizi verelim. Buranın peynir suflesi gerçekten çok iyidir. Bunu biliyorum, zira zamanında defalarca ben hazırladım!"

BELONGS TO KANITS TEAM

"Mükemmel" dedi Lisa. Bu imkânsızdı, gerçek olamazdı. Hayatında ilk kez âşık oluyordu.

Ofise dönüşünde Kevin "Altın Çocuk'tan umut var mı?" diye sordu.

"Çok hoş ve kibar biri, gerçekten."

"Ona herhangi bir taslak ve ücret verdin mi?" Hatların karışması ihtimali Kevin'i geriyordu.

"Hayır, bunları daha sonra görüşeceğiz." Anton'u ve ayrılırlarken onu nasıl yanağından öptüğünü düşünmekten rüyada gibiydi.

"Pekâlâ, yakışıklı bir oğlan diye bedavaya iş olmayacağını anladığı sürece sorun yok."

"Yakışıklı bir oğlan olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu Lisa.

"Çok hoş ve kibar biri olduğunu demin kendin söyledin. Sanırım, yeğenimi depresyona sokan oğlan oydu."

"Yeğenin mi?"

"Evet, erkek kardeşimin kızı. Bir ara Anton Moran adında bir şefle çıkıyordu. Sadece gözyaşı ve öfke nöbetleri... Sonra üniversiteyi bıraktı, *ondan sonra* olup bitenler konusunda onunla yüzleşmek istedi, ama o bir yolcu gemisinde aşçı olarak işe girip ortadan kayboldu."

Lisa kalbinin kurşun gibi ağırlaştığını hissetti. Anton ona lüks bir yolcu gemisinde şahane bir yıl geçirdiğini anlatmıştı.

"Aynı kişi olduğunu sanmıyorum" dedi soğuk bir sesle.

"Evet, aynı kişi olmayabilir... Muhtemelen de değildir..." Kevin en ufak bir sorun bile çıkmasını istemiyordu. "Sadece, bizden veresiye hiçbir şey alamayacağını bilsin, yeter."

Lisa, kendisini büyük sorunların beklediğini korkunç bir netlikle gördü. Anton'un yeni tuttuğu yerin depozitosunu ancak ödeyecek kadar parası vardı. Kredi geri ödemelerini ve restoranın dekorasyon ve diğer masraflarını karşılayabilmek

BELONGS TO KANTOS TEAM

için, basında çıkacak çarpıcı tanıtım yazılarına güveniyordu. Bir grafik sanatçısının ve reklam kampanyasının maliyetini hiç düşünmemişti.

Restoranın yeri mükemmeldi: Ana caddeye birkaç metre mesafedeki dar bir sokakta, tren istasyonunun, tramvay yolunun ve bir taksi durağının yakınındaydı. Lisa'ya oraya gidip bir şeyler atıştırmayı önermişti. Lisa peynir ve üzüm, Anton bir şişe şarap getirdi.

Ambalaj sandıklarının üzerine oturdular. Anton büyük planlarını anlatmaya başladı. Lisa onun yüzüne bakarken söylediklerinin çok azını anladı. Anton'un heyecanı bulaşıcıydı.

Peyniri ve üzümleri bitirdiklerinde Lisa, Kevin'in yanından ayrılıp kendi işini kurması gerektiğini anlamıştı. Belki Anton'la birlikte bir eve çıkardı; onunla birlikte çalışırdı; mekânı birlikte döşeyebilirlerdi, ama acele etmemeliydi. Ne kadar zor olursa olsun, aşırı istekli görünmemeliydi.

Anton özel yaşamı hakkında çok az şey söylemişti.

Annesi yurtdışında yaşıyordu, babası memleketteydi, kız kardeşi ise Londra'da. Herkes hakkında olumlu konuşmuş, kimse için kötü bir şey söylememişti. Lisa ona, Kevin'in yeğeni hakkında hiçbir şey sormamalıydı. Onu hiçbir konuda huzursuz etmemeliydi. Onun çok doğru düşündüğünü biliyordu –restoran muazzam bir başarı elde edecekti ve Lisa bu başarının parçası olmak istiyordu, hem de en başından.

Büyük bir keyifle iç geçirdi.

"Şarap iyiymiş, değil mi?" dedi Anton.

Şarap değil tiner bile olabilirdi. Lisa bunu fark edecek durumda değildi. Ama bu kadar erken bir aşamada keyifle iç geçirmesinin nedeninin, onunla birlikte geçireceği bir gelecek düşüncesi olduğunu anlamasına izin vermemeliydi.

Bunları anlatacak biri olsa çok hoş olurdu –onu dinleyecek ve ona daha sonra "Ne yaptın, Anton buna ne dedi?" diye so-

BELONGS TO KANTOS TEAM

racak biri. Ama Lisa'nın çok az yakın arkadaşı vardı.

İşyerinden kimseye anlatamazdı, bu kesindi. Kevin'in yanından ayrıldığında, kimsenin bunun nedenini anlamamasını istiyordu. Kevin zorluk çıkarabilir ve Anton'la *ona* ait bir zamanda buluştuğunu ve anlaşmayı perçinleyen şampanyaların parasını kendisinin ödediğini söyleyebilirdi.

Kevin Lisa'ya bir iki defa, "yakışıklı çocuk Anton"un kararıyla ilgili bir gelişme olup olmadığını sormuş, Lisa da omuz silkmişti. Bunu bilmenin imkânsız olduğunu söyleyerek onu geçiştirmişti. İnsanları sıkboğaz edemezdiniz.

Kevin buna karşı çıkmamıştı. Birkaç kez de, "Bedavaya bir şey almadığı sürece sorun yok" diye uyarmıştı.

"Bedavaya mı? Şaka yapıyorsun *herhalde*!" demişti Lisa; bunun düşüncesi bile öfkelenmesine yetmişti.

Lisa'nın Anton'la ne kadar çok zaman geçirdiğini ve yeni açacağı yerin logosunu tasarlamak için ona kaç tane çizim gösterdiğini bilse şaşakalırdı. Lisa o anda Fransız bayrağının renklerine konsantre olmuştu ve Anton'un A'sı büyük, kıvrık ve gösterişli bir harfti. Başka bir A'yla karıştırılması imkânsızdı. Çizimler ve sunumlar yapmış, ona bu çizimin restoranın tabelasında, kartvizitlerde, mönülerde, masa örtülerinde, hatta porselen yemek takımlarında nasıl görüneceğini göstermişti.

Son on sekiz gündür her akşamı, Anton'la birlikte, bazen ambalaj sandıklarının üzerinde oturarak, bazen de Anton'un neyin tuttuğunu neyin tutmadığını görmek için incelemeye gittiği, Dublin çevresindeki küçük restoranlarda geçirmişti. Anton bir akşam işlere yardımcı olmak için Quentins'te çalışmış ve Lisa'yı oraya personel indiriminden yararlanarak yemeğe davet etmişti. Lisa oturduğu köşeden gururla etrafına bakıyordu. Üç hafta önce bu adamla tanışmamıştı bile; şimdi ise, hayatının merkezi olup çıkmıştı işte. Artık Kevin'in yanından ayrılmaya ve kendi işini kurmaya kesinlikle karar vermişti.

BELONGS TO KÂHİN'S TEAM

Çok yakında şu an yaşamakta olduğu dostça olmayan, soğuk evden ayrılacak, ama Anton ona birlikte yaşamayı teklif edene kadar bekleyecekti. Anton yakında bunu isteyecekti.

Beşinci buluşmalarında, Anton ilk hamleyi yaptı.

"Ne yazık ki, eve tek kişilik yatağıma dönüyorum..." dedi manidar bir sesle, ellerini Lisa'nın saçlarının arasından geçirirken.

"Biliyorum, ama başka ne yapılabilir?" diye sordu Lisa şakacı bir tonla.

"Beni evine, *kendi* tek kişilik yatağına davet edebilirsin sanırım" diyerek bir çözüm önerdi Anton.

"Ama ben annem babamla yaşıyorum. Böyle bir şey imkânsız" dedi Lisa.

"Kendine bağımsız bir yer tutmadığın sürece" diye homurdandı Anton.

"Ya da gidip *senin* yerine bir göz atabiliriz?" dedi Lisa.

Ama Anton işin o tarafına hiç girmedi. Şimdilik.

Konuyu tekrardan, bir otelle bağlantılı olarak gündeme getirdi. Yeni restoran için fikir çalabilecekleri ve geceleyebilecekleri, Dublin'e elli kilometre mesafede bir yerdi.

Lisa bu planı gayet uygun buldu ve her şey mükemmel geçti. Anton'un kollarında yatarken, dünyanın en şanslı kızı olduğunu biliyordu. Yakında, sevdiği adamla birlikte yaşıyor ve çalışıyor olacaktı. Dünyadaki bütün kadınların istedikleri şey bu değil miydi?

Ve bu ona, Lisa Kelly'ye nasip olmuştu.

"Bir gün buradan ayrılacağını biliyordum" dedi Kevin. "Son birkaç haftadır çok huzursuzdun zaten. Bir şeyler planladığını tahmin etmiştim."

"Burada çok mutluydum" dedi Lisa.

"Tabii ki öyleydin. Çok başarılısın. Her yerde başarılı olursun. Ne yapacağına karar verdin mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kendi işimi kuracağım" dedi Lisa.

"Böyle bir ekonomik ortamda çok iyi bir fikir değil bu, Lisa" diye ona akıl verdi Kevin.

"*Sen* riski aldın, Kevin. Bunun karşılığını nasıl gördün, baksana..."

"Benim durumum farklıydı. Zengin bir babam ve bir sürü ilişkim vardı."

"Benim de ilişkilerim olacak" dedi Lisa.

"Zamanla. Ofis tuttun mu?"

"Evden çalışmaya başlayacağım."

"Sana bol şans diliyorum, Lisa."

Ve Lisa, Kevin'in "Anton'dan haber var mı?" diye sormasına fırsat bırakmadan dışarı çıktı.

Oysa Kevin, Anton'un Lisa'nın hayatındaki yeri ve işten ayrılma nedeni hakkında her şeyi biliyordu. County Wicklow'daki Holly's Hotel'de bir hafta sonu geçirmiş ve müşterileri arasında haber taşımaya meraklı otel sahibesi Holly, ona iş arkadaşlarından Bayan Kelly'nin önceki gece orada kaldığından bahsetmişti.

"Çok çekici genç bir adamla. Yemek konusunda muazzam bilgili biri, mutfağa gidip şefle de görüştü."

"Adı Anton Moran mıydı?" diye sordu Kevin.

"Ta kendisi" dedi Bayan Holly ellerini çırparak. "Bizden, aşçıbaşının portakal likörü ve cevizle yaptığı portakallı özel sosumuzun tarifini bile istedi. Normalde, şef kimseye söylemez, ama Bay Moran'a söyledi, çünkü bunu anne babasına hazırlayacakmış."

"Eminim, öyle yapacaktır" dedi Kevin acımasızca. "Peki, aynı odada mı kaldılar?"

Bayan Holly iç geçirdi. "Tabii ki, Kevin. Ama artık işler böyle, dostum. Kendi ölçülerini bugüne uygulamaya kalkarsan alay konusu olursun."

Kevin sağlık durumu hâlâ kritik olan yeğenini düşündü ve

BELONGS TO KANTOS TEAM

hayatta karşılaştığı en parlak tasarımcılardan biri olan Lisa Kelly'yi nelerin beklediğini düşününce biraz ürperdi.

Lisa, Dublin'de, onunki gibi iletişimin bu kadar az, konuşmanın bu kadar sınırlı, iyi niyetin ise hiç olmadığı başka evler olup olmadığını merak ediyordu. Anne babası birbiriyle öfleyip püflemelerle konuşuyor, onunla ise neredeyse hiç konuşmuyorlardı.

Lisa her cuma kirasını mutfak dolabının üzerine bırakıyordu. Bu parayı odası ve kendisine çay ve kahve yapmak için ödüyordu. Parasını ödemedikçe, evde önüne yemek konmuyordu.

Lisa anne ve babasına yakında maaşının kesileceğini, dolayısıyla kirayı ödemekte zorlanacağını söylemek için sabırsızlanmıyordu. Onlara odasını ofis olarak kullanacağını söylemek ise daha da zor geliyordu. Teorik olarak, ona asla kullanılmayan ve son derece prezantabl bir iş ortamı olabilecek yemek odasını teklif edebilirlerdi. Ama işleri bu kadar zorlamaması gerektiğini biliyordu.

Babası para içinde yüzmediklerini söyleyecekti. Annesi omuz silkecek ve eve girip çıkan, ortalıkta dolaşan yabancılar istemediklerini söyleyecekti. Adım adım ilerlemek daha iyiydi. Onlara önce iş durumunu anlatacak, bu duruma alışmalarından sonra da müşterileri eve getirme ihtiyacından bahsetmeye başlayacaktı.

Anton'un hayatlarını nasıl organize edecekleri konusunda daha kararlı olmasını giderek daha fazla istiyordu. Ona güzel olduğunu, bugüne kadar karşısına çıkan en güzel şey olduğunu söylemişti. Eğer öyleyse, gelip yanına yerleşmesine neden karşı çıkacaktı?

Anton'un mazeretlerinin sonu gelmiyordu: Onunki bir bekâr eviydi –sadece bir odası vardı, oda için kira ödemiyor, bunun yerine daireyi paylaştığı diğer bekârlara haftada bir

BELONGS TO KÄNTÄS TEAM

kez yemek pişiriyordu, odasına başka birini daha alarak onların konukseverliğini istismar edemezdi. Hem bir kadının gelmesi, mekânın bütün atmosferini değiştirirdi.

Sesinde biraz sabırsızlık vardı. Lisa bu konuyu bir daha açmadı. Bir yer kiralamaya, mümkün değil gücü yetmezdi. Hiç para biriktirmemişti ve Anton'la tanıştığından beri bir de borca girmişti. Yeni elbiseler, birlikte yedikleri yemekler ve lüks bir gece geçirmek için iki kez gittikleri, Anton'a ücretini hediye kuponuyla ödediğini söylediği oteller. Bütün bunlar parayla oluyordu.

Bir iki defa, acaba Anton cimri olabilir mi diye düşündü. En azından, para konusunda biraz *dikkatli* olabilir miydi? Hayır, dürüstlüğüyle insanın içini ısıtan biriydi o.

"Lisa, sevgilim, şu anda tam bir asalağım. Geceleri çalışarak kazandığım her kuruşu işyerinin kuruluş masraflarını karşılamak üzere bir kenara koymak zorundayım. Şu anda profesyonel bir dilenciyim, ama bunun altında kalmayacağım. Michelin rehberinde alacağımız ilk yıldızın şerefine restoranda kadeh kaldırırken, her şeye değdiğini düşüneceksin."

Gözlerinin önünde yavaş yavaş oluşan yeni mutfakta, birlikte oturuyorlardı. Çevrelerinde fırınlar, buzdolapları ve ısıtıcılar bitmeye başlamıştı. Yakında, yemek salonunda da çalışmalar başlayacaktı. Üzerinde anlaştıkları logo, ahşap zemine serilecek halıların üzerine uygulanma aşamasındaydı. Rüya gibi bir yer olacaktı ve Lisa da bu işin parçasıydı.

Anton, Lisa'nın Kevin'in yanından ayrılmasına hiç şaşırmamıştı. Bir gün bunu yapacağına hep kesin gözüyle bakmıştı. Bununla birlikte, Lisa'nın yeni binadaki boş odalardan birine taşınması fikri karşısında o kadar heyecanlanmamıştı.

"*Şu* odaya bir yatak ve dolap atabilirim, *şunu* da ofis olarak kullanabilirim" dedi Lisa, yeni mutfağın önünden geçen koridorun sonundaki iki odayı işaret ederek.

"Bu soğuk hava deposu, ötekinde de örtüler ve servis ta-

BELONGS TO KANITS TEAM

kımları duracak" dedi Anton sabırsızlıkla.

"Tabii, sonunda öyle olacak, ama benim çalışmak için *bir yere* ihtiyacım var ve pazarlamaya da yardımcı olmam gerektiği konusunda anlaşmıştık..." diye başladı Lisa, ama Anton'un gene ters ters bakmaya başladığını görünce devam etmedi.

Evde kalması gerekecekti.

Evde beklediğinden de soğuk karşılandı.

"Lisa, artık yirmi beş yaşındasın. İyi bir eğitim gördün, hem de pahalı bir eğitim. Neden başka kızların yaptığı gibi kendine yaşayacak ve çalışacak bir yer bulmuyorsun? Senin avantalarına ve ayrıcalıklarına sahip olmayan o kızlar gibi..."

Babası onunla, sanki kendi kızı değil de, bankasına gelip bankonun arkasında uyumak isteyen bir berduşmuş gibi konuşuyordu.

"Zavallı Katie bile kendine bakmayı beceriyor hiç değilse, üstelik o hiçbir zaman başarılı değildi" dedi annesi, diğer kızını gene küçümseyerek.

"Kendi işimi kuruyorum diye sevineceğinizi sanmıştım" dedi Lisa. "İş kurma gibi konularda kursa gitmeyi bile düşünüyorum. Girişimcilik yapıyorum."

"Çılgınlık desen daha doğru olur. Bu devirde herkes sahip olduğu işe dört elle sarılıyor, nerde kalmış geçici bir heves uğruna iş bırakmak" dedi babası.

"Üstelik öngörülebilir gelecekte kira falan yok" diye iç geçirdi annesi. "Üstelik, gündüzleri evde başka kimse yokken kaloriferin yanmasını isteyeceksin. Bir de, işinle ilgili adamlar eve girsin çıksın istiyorsun. Hayır, Lisa, olmaz böyle."

"Odanı bir yabancıya kiralasaydık, doğru düzgün bir kira alırdık hiç olmazsa" diye ekledi babası.

"Yemek odasına ne diyorsunuz? Oraya raflar ve bir dosya dolabı koyabilirim..." diye başladı Lisa.

"Ve sevgili yemek odamız mahvolurdu? Bence olmaz" dedi annesi.

BELONGS TO KANITS TEAM

"Neden bu fikri unutup, olduğun yerde... ajansta kalmıyorsun?" dedi babası. Lisa'nın üzgün yüzünü görünce tonunu biraz yumuşattı. "Akıllı uslu bir kız gibi davranıp bunu yap, biz de bu konuda daha fazla bir şey söylemeyelim."

Lisa'nın daha fazla konuşacak gücü kalmamıştı. Hızla sokak kapısına doğru yürüyüp evden çıktı.

Parayı *umursamıyordu*. Çok çalışmayı *dert etmiyordu* ve kendisine acımaktan nefret etse de, herkesin birleşip ona bir komplo kurduğunu düşünmeye başlamıştı. Ailesi o kadar baltalayıcı, erkek arkadaşı her tür sinyale ve imaya o kadar duyarsızdı ki. Anton onun erkek arkadaşı değil miydi? Aradan haftalar geçtikçe, her akşam birlikte olmaya başlamışlardı. Başka bir kadından bahsetmemişti ve ona güzel olduğunu söylemişti. Evet, kabul, onu sevdiğini söylememişti, ama güzel olduğunu söylemek de aynı şeydi.

Lisa bir dükkânın vitrininde görüntüsünü yakaladı: Kamburu çıkmış ve yenik görünüyordu.

Böyle gitmeyecekti. Saçlarını fırçaladı, makyajını tazeledi, omuzlarını arkaya atıp güvenle ve geniş adımlarla, molozların ve büyük bir keşmekeşin ortasından yeni bir restoranın doğmakta olduğu Anton'un yerine doğru yürüdü.

Nerede yaşayıp nerede çalışacağını sonra düşünürdü. Bu gece sadece şarküteriye uğrayacak ve biraz somon füme ile krem peynir alacaktı. Problemleriyle kendini yiyip bitirmeyecekti. Anton'un yakışıklı yüzündeki o ters ifadeyi görmekten nefret ediyordu.

Onu Anton'la tanıştıran arkadaşı Miranda da dahil sekiz kişinin kendisinden önce gelip içeri kurulmuş olduğunu görünce epey canı sıkıldı. Çok güzel görünen bir pizzanın çevresinde oturuyorlardı.

"Lisa!" Anton, sanki Lisa her akşam oraya gelmiyormuş gibi şaşırmış, onu orada gördüğüne sevinmiş gibi yapmıştı.

"Hadi gel, Lisa, biraz pizza al. Miranda ne kadar akıllı de-

BELONGS TO KANITS TEAM

ğil mi? *Tam da* hepimizin istediği şeyi bulmuş."

"Çok akıllı" dedi Lisa dişlerinin arasından. Tığ gibi ince olan ama oburcasına yemek yiyen Miranda, daracık jean pantolonuyla yere oturmuş, kıtlıktan çıkmış aç bir kurt gibi pizza yiyordu. Erkeklerden bazıları Anton'un ev arkadaşlarıydı. Diğer kızlar da güneşten esmerleşmiş tenleriyle göz kamaştırıcıydılar. Bir müzikalde rol almak için sınava giren aktrisler gibiydiler.

Aralarından hiçbiri onun gibi beş parasız ve borçlu değildi; hepsinin yaşayacak bir evi ve çalışacak bir işi vardı. Lisa oradan koşarak uzaklaşmak ve bir yerde hıçkıra hıçkıra ağlamak istedi. Ama nereye gidebilirdi? Gidebileceği hiçbir yer yoktu ve sonuçta, bulunmak istediği yer tam da burasıydı.

Füme somonu ve krem peyniri buzdolaplarından birine koyup yanlarına döndü.

"Anton seni öve öve bitiremiyor" dedi Miranda, iştahla yediği pizzadan bir an için gözlerini kaldırarak. "Senin bir deha olduğunu söylüyor."

"Bu biraz fazla" dedi Lisa gülümseyerek.

"Hayır, gerçek" diye itiraz etti Anton. "Onlara senin fikirlerini anlatıyordum. Seni bulduğum için çok şanslı olduğumu söylediler."

Bunlar onca zamandır duymayı arzuladığı sözcüklerdi. Kulağına neden umduğu kadar sahici ve harika gelmemişlerdi?

Anton devam etti: "Herkes pazarlama konusunda fikir vermek için burada. O halde, hemen başlayalım. Lisa, önce sen..."

Lisa fikirlerini bu artistlerle paylaşmak istemiyordu. Ne onlar tarafından onaylanmak ne de itirazlarını duymak istiyordu.

"Ben en son geldim... Başkaları ne diyor, önce onu duyalım" dedi gruba kocaman gülümseyerek.

"Seni gidi küçük sinsi tilki" dedi Miranda fısıldayarak,

BELONGS TO KANITS TEAM

ama diğerlerinin de duyacağı kadar yüksek bir sesle.

Anton rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. "Pekâlâ, Eddie, sen ne düşünüyorsun?" diye başladı.

İriyarı, açık sözlü bir rugby oyuncusu olan Eddie'nin çoğu işe yaramaz bir sürü fikri vardı. "Burayı rugby tayfasının buluşma yeri haline getirmelisin, uluslararası karşılaşmaların olduğu günlerde insanların yemeğe gelecekleri bir yer yapmalısın..."

"Yılda yaklaşık dört kez oluyor bu" dedi Lisa kendini tutamayarak.

"Evet öyle, ama çeşitli rugby kulüpleri için para toplayanları ağırlayabilirsiniz" dedi.

"Anton bu aşamada para *kazanmayı* istiyor, boşa harcamayı değil" dedi Lisa. Anne ya da dadı gibi konuştuğunu biliyordu, ama kendini tutamıyordu...

April adında bir kız, Anton'un burada şarap tadım kursları düzenleyebileceğini söyledi. Kurslardan sonra, gecenin en popüler şaraplarından bazılarıyla akşam yemekleri verilebilirdi. Bu öneri parasal getiri bakımından o kadar gülünçtü ki, Lisa bunu ciddiye alabilecek birinin çıkacağını düşünmedi bile. Yine de hepsi son derece heveslenmiş ve heyecanlanmıştı.

"Bu işin kârı ne olacak?" diye sordu buz gibi bir sesle.

"Canım, şarap üreticileri sponsor olurlar işte" dedi April sıkıntıyla.

"Ancak burası tutunduktan sonra" dedi Lisa.

"Anton burada defileler düzenleyebilir" diye önerdi Miranda.

Bu öneriyi nasıl püskürteceğini görmek için, herkes Lisa'ya baktı, ama o dikkatli davrandı. Zaten hepsini yeterince iğnelemişti.

"Bak bu iyi bir fikir, Miranda. Aklında herhangi bir tasarımcı var mı?"

"Yok, ama düşünürsek bir iki tane buluruz" dedi kız.

"Bence bu yemekten kazanacağımız parayı azaltır" dedi Anton.

BELONGS TO KANTOS TEAM

"Evet, haklı olabilirsin" dedi Miranda. Aslında umurunda bile değildi, oraya sadece gülüp eğlenmeye ve pizza yemeye gelmişti.

"Ya *sen* ne düşünüyorsun, Lisa? Grafiğin yanı sıra işletme ve pazarlama da mı okudun?" diye sordu April.

"Hayır, April. Ama akşamları bir işletme ve pazarlama kursuna gitmeye karar verdim. Dersler gelecek hafta başlıyor, dolayısıyla şu an sadece sezgilerimle konuşuyorum."

"Peki sezgilerin ne diyor?.." April'in zeki olduğu belliydi.

"Tam da Anton'un dediği gibi, yemeklerin olağanüstü olması gerektiğini, diğer her şeyin bundan sonra geldiğini." Lisa gülümsemeyi bile becerdi. Verdiği habere kendisi de şaşırmıştı. Böyle bir kursa gitmenin iyi olacağını aklından geçirmişti, ama kesin kararını April üsteleyince vermişti. Bu kursa gidecekti. Onlara gösterecekti.

"Yeniden okula başlayacağını bana söylememiştin" dedi Anton, diğerleri gittikten sonra. April'in gitmeye niyeti olup olmadığı belli değildi, ama Lisa'nın ondan daha uzun süre kalacağını anlamış ve istemeye istemeye kalkıp gitmek zorunda kalmıştı.

"Ah, sana söylemediğim bir sürü şey var, Anton" dedi Lisa, kalan pizzayı ve kâğıt tabakları bir çöp torbasına atarken.

"Umarım çok fazla değillerdir" dedi Anton.

"Yok, *çok* fazla değil." Oyunun böyle oynanması gerekiyordu. Artık bunu biliyordu.

Ertesi sabah işletme kursuna yazıldı. Okulda ona çok yardımcı oldular, o da onlara bankada kalan son parası karşılığında bir çek yazıp verdi.

"Nasıl geçineceksiniz?" diye sordu onunla görüşen hoca.

"Zor olacak, ama idare edeceğim" dedi Lisa parlak bir te-

BELONGS TO KÂNİTS TEAM

bessümle. "Şimdiden bir müşterim var, arkası gelecektir."

"Pekâlâ. Bu elini rahatlatacaktır" dedi adam hoşnutlukla.

Lisa, aslında o biricik müşterisinin yaptığı iş karşılığında kendisine bir kuruş ödemeyeceğini düşündü. Üstelik, kadınların güzel parfümler sürünmesinden, dantelli iç çamaşırları giymesinden hoşlanan bu adam, varını yoğunu işine yatırdığı için bunları ona satın alamıyor ve bu Lisa'ya bir servete mal oluyordu.

İlk derste, pek kaygılı görünen, Noel Lynch adında, sessiz sedasız bir adamın yanına oturdu.

"Sence bütün bunlar bir işimize yarayacak mı?" diye sordu ona Noel.

"Gerçekten bilmiyorum" dedi Lisa. "Sürekli, diplomanın falan önemli olmadığını söyleyen başarılı insanları işitiyoruz, ama ben önemli olduklarını düşünüyorum, çünkü insana güven veriyorlar."

"Evet, biliyorum. Ben de bu yüzden geldim zaten. Ama benim okul ücretimi kuzinim ödüyor, bunun havaya atılmış bir para olduğunu düşünmesini istemem..."

Kibar bir çocuğa benziyordu. Anton'un canlı ve enerjik, akıllı arkadaşlarıyla alakası bile yoktu, sakin ve huzurlu görünüyordu.

"Çıkışta gidip bir kadeh bir şey içelim mi?" diye sordu Lisa.

"Eğer alınmazsan, ben gelemem. Şu anda tedavide olan bir alkoliğim ve kendimi pub'larda rahat hissetmiyorum."

"O zaman bir kahveye ne dersin?" dedi Lisa.

"Memnuniyetle" dedi Noel gülümseyerek.

Lisa onca yıl yuva bildiği, o kasvetli eve döndü. Anton, restoranının oraya taşınmasına *neden* bu kadar karşıydı? Orada kalmak ona çok makul geliyordu. Bir kez yerleştikten sonra, onu başkalarıyla yaşadığı o saçma bekâr hayatından vazgeçmeye ikna edebilirdi. Nihayetinde, diğerlerinin hepsi ara-

BELONGS TO KANITS TEAM

yış içindeydi, o ise her şeyi yoluna koymuştu: Kendi restoranını açıyordu, bir kız arkadaşı vardı. Hepsinin zampara erkek ayaklarına yatmasının, bu maskaralığı sürdürmenin anlamı neydi?

Şu an restorana dönüp ona ilk dersi anlatabilse, ne kadar harika olurdu.

Annesi dışarı çıkmıştı, babası ise televizyon seyrediyordu. İçeri girdiğinde, kafasını çevirip ona doğru dürüst bakmadı bile.

"Çok iyi geçti" dedi Lisa.

"Ne iyi geçti?" diye sordu babası irkintiyle ona bakarak.

"Kurstaki ilk dersim."

"Senin zaten vasıfların var: Kariyer ve iş sahibisin. Bunu sadece gönül eğlendirmek için yapıyorsun." Babası tekrar televizyona döndü.

Lisa kendisini çok ama çok yalnız hissetti. Bu gece o sınıfta olan herkesin kursta yaşadıklarını konuşabileceği biri vardı. O hariç herkesin.

Anton bu gece çıkmıştı. Ev arkadaşlarıyla birlikte, pek de ilgisini çekmeyen, ama yine de biraz takılmak istediği bir resepsiyona gidiyordu.

Katie olsa onu dinlerdi, ama o da kocası Garry'yle birlikte İstanbul'a uzun bir hafta sonu tatiline gitmişti. Sadece üç gece için İstanbul çok uzak gelmişti, ama bu seyahat onları çok heyecanlandırıyor ve tüm zamanların en büyük keşiflerinden birini yapacaklarını düşünüyorlardı.

Başka da arkadaşı yoktu. Onu önemseyecek biri. Ne yapmalıydı? Anton'u arayacaktı. Ağırlık yapmak, asılmak için değil, sadece aramak için. Anton telefonu hemen açtı.

Arkada çok fazla gürültü olduğundan bağırarak konuşması gerekti.

"*Lisa*, harika. Neredesin?"

"Evdeyim."

BELONGS TO KANITS TEAM

"A, ben buraya gelirsin diye düşünmüştüm" dedi Anton, gerçekten düş kırıklığına uğramış bir sesle.

Lisa'nın yüzü biraz güldü. "Yok, yok, bu akşam ilk dersime gittim."

"A, anlaşıldı. Peki şimdi neden gelmiyorsun?"

"Tam nedir bu?"

"Hiçbir fikrim yok, Lisa. Bir sürü eğlenceli tip var. Herkes burada."

"Ne olduğunu biliyorsundur mutlaka." Anton'un yüzünün asıldığını hissedebiliyordu. Telefondan bile.

"Sevgilim, kim düzenledi bilmiyorum, bir magazin dergisi sanırım. Bizi April davet etti. Sınırsız şampanya ve yeni insanlarla tanışmak için sınırsız fırsat olduğunu söyledi ve haklı çıktı."

"April seni çağırdı."

"Evet, bu işin PR'ında görevli. Ben sen de gelirsin diye bekliyordum..."

"Hayır, şimdi hemen kaçmam lazım" dedi ve telefonu kapatıp bir daha asla susmayacakmış gibi ağlamaya başladı.

Katie İstanbul'dan döndü ve ona bir hediyesi olduğunu söylemek için Lisa'yı aradı.

"Kurs nasıldı?" diye sordu.

"Hatırladın ha?" dedi Lisa şaşkınlıkla; bunu başka kimse sormamıştı.

"Sana Kapalıçarşı'dan müthiş bir şey aldım" dedi Katie. "Bayılacaksın!"

Lisa burnunun ve gözlerinin arkasında bir sızlama hissetti.

Katie'ye bir yerlerden hediye getirdiğini hiç hatırlamıyordu. "Çok hoş" dedi alçacık bir sesle.

"Bu akşam uğrar mısın? Garry'yle gördüğümüz her şeyi anlatıp seni sıkıntıdan patlatırız."

Normalde Lisa bunu çok isteyeceğini, ama yapacak milyon

BELONGS TO KAHTS TEAM

tane işi olduğunu söylerdi. Ama bundan daha fazla isteyeceği bir şey olmadığını söyleyerek, hem kendisini hem de kız kardeşini şaşırttı.

"Bir ihtimal Brian da gelebilir, ama sorun değil."

"Brian?"

"Kiracımız. Ona yukarıda iki oda verdik. Sana bahsetmiştim ondan."

"A, evet, tabii, söylemiştin." Lisa kendini suçlu hissetti. Katie, gerçekten de, üst katlarına taşınan biri hakkında bir ton laf etmişti. Keşke o odaları kendisi için isteseydi, ama her zamanki gibi zamanlaması tamamen yanlış olmuştu.

"Şu Biran denen adamla aramı yapmaya çalışmıyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Ne alakası var! Adam rahip ve nerdeyse yüz yaşında!"

"Olamaz!"

"Tamam, elli diyelim. Ettiği yemini bozacak değil. Hem senin bir *arkadaşın* yok mu?"

"Aslında yok denebilir" dedi Lisa, bunu ilk kez kendisine itiraf ederek.

"Tabii ki de var" dedi Katie coşkuyla. "Her neyse, bu gece serbest olmana sevindim. Yedi buçuk gibi gel."

Lisa o gece serbestti. Önceki gece de serbestti, ondan önceki gece de. Anton'un April'in partisine gitmesinin üzerinden üç gün geçmişti. Lisa onun aramasını bekliyordu.

Bekliyor da bekliyordu.

Brian Flynn son derece efendi ve hoş sohbet bir adam çıktı. Onlara bunamış olan, ama artık hangi âlemde yaşıyorsa orada oldukça mutlu ve mesut görünen annesinden bahsetti. Kız kardeşi Judy'nin Skunk adında bir adamla evlendiğini, erkek kardeşinin karısını terk edip kız arkadaşından da kaçtığını anlattı.

Onlara çok parlak bir not vermediği bir ayazmadan, halen

BELONGS TO KANTOS TEAM

çalışmakta olduğu göçmen merkezinden ve oradaki insanlara duyduğu büyük saygıdan bahsetti.

Arada, Katie ve Lisa'ya aileleriyle ilgili sorular sordu. İkisi de bir bahane bulup konuyu değiştirince, ya üzerinde durmadığı ya da bu konuda kendilerini iyi hissetmediklerini anladığı için soru sormaktan vazgeçti.

Garry neşeyle, anne babasından ve ilk başlarda kuaförlüğün sadece "kadınsı" erkeklere özgü bir iş olduğunu söylediği halde, yıllar içinde bu görüşünü nasıl yumuşattığından bahsetti.

Onlara bir çocukluk anısını da anlattı: Yedi yaşındayken onu hayvanat bahçesine götüren anne babası, bir file oğullarının dünyanın en iyi çocuğu olduğunu söylemiş, sonra ona dönüp filin bunu asla unutmayacağını, zira fillerin hiçbir şeyi unutmadıklarını eklemişlerdi. Ve Garry o gün bugündür, sürekli, filin bunu hatırladığını düşünüyordu.

Bu düşünce hepsini gülümsetti.

Lisa kendine, neden hep Garry'nin isteksizce çalıştığını düşündüğünü sordu. Dürüst bir adamdı o. Ayrıca romantikti de. Onlara cep telefonuyla çektiği Katie'nin fotoğraflarını gösterdi: Katie fotoğraflardan birinde Boğaziçi'nde çıktıkları vapur gezisinde rüzgârda saçları uçuşurken, bir diğerinde arka planda minarelerle görülüyordu. Ama onun gözü Katie'nin yüzünden başka bir şey görmüyordu.

"Katie ne kadar da mutlu görünüyor" dedi tekrar tekrar.

"Ya senin bir erkek arkadaşın var mı?" diye sordu Brian Flynn Lisa'ya.

"Hem var hem yok" diye cevap verdi Lisa gerçeği gizlemeden. "Çok beğendiğim bir adam var, ama onun bu işe benim kadar ciddi baktığını sanmıyorum."

"Ah, erkekler salak olur, inan bana" dedi Brian Flynn, bu işlerden anladığını anlatan bir sesle. "Ne istediklerini bilmezler. Kadınların düşündüğünden çok daha basit ve kafası karışıktırlar."

BELONGS TO KAHTS TEAM

"Siz kimseye âşık olduğunuz mu? Din adamı olmadan önce yani..." diye sordu Lisa.

"Hayır, ne öncesinde ne sonrasında. Her halükârda işe yaramaz bir koca olurdum. Rahipler için bekârlık zorunluluğuna son verecekleri o gün geldiğinde de, biriyle ilişkiye giremeyecek kadar yaşlanmış olurum. Belki de en hayırlısı bu zaten."

"Yalnızlık çekmiyor musunuz?"

"Diğer herkesten daha fazla değil" dedi Peder Brian.

Lisa, Katie'lerden eve dönerken yolu biraz uzatıp Anton'un oradan geçti. Ofis olarak kullanmayı düşündüğü üst kattaki odanın ışıkları yanıyordu. Lisa içeri girmek istedi, ama orada görebileceği şeylerden çok korkuyordu. Anton'un masasının üzerine bacaklarını uzatmış April, yerde oturan Miranda ve kim bilir kaç kişi daha. Lisa karanlıkta eve doğru yürüdü ve kendini, ışıkların yanmadığı ve içeride birinin olup olmadığına dair en ufak bir işaretin olmadığı evden içeri attı.

İçeride sessizlikten başka bir şey yoktu.

Ertesi sabah, Anton'dan bir mesaj aldı: *NEREDESİN? Bana akıl vermez ve yeniden hedefe kilitlemezsen mahvoldum demektir. Omurgasız bir denizanası gibiyim. Nereye gittin, sevgili Lisa? Tamamen terk edilmiş Anton*

Lisa mesaja en az iki saat cevap vermemek için kendini zorladı, sonra şöyle yazdı: *Ben hiçbir yere gitmedim. Hep buradayım. Sevgiler Lisa.*

Bunun üzerine Anton şöyle yazdı: *Akşam burada? Sekizde? Evet de.*

Lisa gene hemen cevap yazmamak için kendini zorladı. Bütün bu oyunlar o kadar aptalcaydı ki; yine de işe yaradıkları ortadaydı. Sonunda şu mesajı attı: *Saat sekizde yemek fikri çok hoş.*

Peynir ya da somon veya enginar kalbi getirmeyi teklif et-

BELONGS TO KÄNTSTEAM

medi. Birincisi, bunları alacak parası yoktu, ikincisi *onu* yemeğe davet eden oydu, bunu unutmaması gerekiyordu.

Tabii ki, Anton onun yiyecek bir şeyler getirmesini beklemişti. Lisa bunu, Anton dondurulmuş bir Meksika yemeği çıkarmak için derin dondurucuya gidince anladı, ama oturup gülümseyerek şarabını yudumladı ve ona işiyle ilgili sorular sordu. April'in Anton'u davet ettiği resepsiyondan hiç bahsetmedi. Sadece, lokantanın açılışında ona yardımı dokunacak birileriyle tanışıp tanışmadığını sordu.

Anton yemeği hazırlarken hafiften düşünceli görünüyordu. Meze olarak avokadoyu ustaca dilimler, biberlerin çekirdeklerini çıkarır ve karideslerin üzerine limon sıkarken, her zamanki becerikli ve işbilir Anton'du, ama aklı başka bir yerdeydi. Sonunda, baklayı ağzından çıkardı:

"Canını mı sıktım, Lisa?" diye sordu.

"Hayır, nerden çıkarıyorsun?"

"Emin misin?"

"Evet, öyle olduğum ortada. Sana bunu düşündüren ne?"

"Bilmiyorum. Her zamanki gibi değilsin. Beni aramadın. Yemek için hiçbir şey getirmedin. Bana bir şey anlatmaya mı çalışıyorsun, bilmiyorum..."

"Ne gibi bir şey?"

"Bana gıcık falan mı oldun?"

"Sana neden gıcık olacakmışım ki? Beni yemeğe davet ettin, ben de geldim. Gayet güzel zaman geçiriyorum."

"A, iyi o zaman. Sadece içimde öyle bir his oluşmuştu da..." Tümüyle tatmin olmuş gibiydi.

"Güzel. O halde bu sorunu halletmiş bulunuyoruz" dedi Lisa neşeyle.

"Demek istediğim, sana değer veriyorum, Lisa. Biz ayrılmaz bir ikili değiliz, ama işi kurmam için yaptığın bütün o yardımları gerçekten çok takdir ediyorum..." Anton sustu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lisa sözlerine devam etmesi için ona yardımcı olmadan, umutla baktı.

"Biliyor musun, aramızda bir yanlış anlama olmasından korktum, sanırım."

"Hayır, bilmiyorum. Ne tür bir yanlış anlama?"

"Şey, sen bu işe fazla anlam yüklüyor olabilirsin."

"Neye, Anton? Şifreli konuşuyorsun."

"Şeye... yani, ilişkimize" dedi sonunda Anton.

Lisa yerin ayağının altından kaydığını hissetti ve normal bir sesle konuşmak için büyük bir mücadele vermesi gerekti.

"Böyle iyi, değil mi?" dedi; sesi, kulağına çok uzaklardan geliyordu sanki.

"Kesinlikle. Sadece benim aptallığımdan. Demek istediğim, verilmiş bir söz falan, öyle özel bir şey yok ortada."

"Birlikte yatıyoruz" dedi Lisa dobra dobra.

"Evet, yatıyoruz tabii, yine yatacağız da, ama ben sana kurstan sonra kiminle kahve içmeye gittiğini falan sormuyorum..."

"Evet, tabii ki sormuyorsun."

"Sen de bana nereye gittiğimi, kiminle buluştuğumu sorma..."

"İstemiyorsan sormam."

"Of, Lisa, tavır alma lütfen" dedi Anton kaşlarını çatarak.

Yemek saman tadındaydı. Lisa lokmalarını güçlükle yutuyordu.

"Sana bir margarita hazırlayayım mı? Yemeğini didikleyip duruyorsun" dedi Anton ilgiyle.

Lisa başını iki yana salladı.

"O halde neşelen, hadi. Açılıştan konuşalım. April'in bütün çevresi bunun üzerinde çalışıyor."

"O zaman geriye konuşacak ne kaldı?" Lisa çocukluk ve hırçınlık ettiğini biliyordu, ama elinde değildi.

"Of, Lisa, o mızmız kadınlar gibi olma. *Lütfen*, Lisa..."

"Senin tabirinle, bu 'ilişki' senin için bir anlam ifade ediyor

BELONGS TO KANITS TEAM

mu? Herhangi bir anlamı var mı?"

"Elbette ki, var. Sorun şu ki, muazzam bir risk aldım, bu işte çuvallarsam, on tane topu havada tutmaya çalışırken boğazıma kadar borca batarsam diye ödüm patlıyor ve nasıl desem, henüz... sürekli bir şeyi ciddi ciddi düşünmeye *zamanım* yok." Şaşkın ve kafası karışık görünüyordu.

Lisa tereddüt etti. "Haklısın. Çok çalıştığım için yorgun ve gerginim. Sanırım, bir margarita iyi gelecek. Bardağın ağzını tuzlayacak mısın?"

Anton'un yüzü derhal aydınlandı. Katie ile Garry'nin üst katında yaşayan rahip haklıydı belki de: Erkekler basitti. Onları mutlu etmek için sizin de aynı derecede basit olmanız gerekiyordu. Lisa panik duygusunu bastırmış ve Anton'un geniş tebessümlerinden biriyle ödüllendirilmişti.

Akşam kursları iyi gidiyordu. Lisa derslerle beklediğinden çok daha ilgiliydi. Hızlı öğrendiğini fark etmişti.

Noel ona, sınıfta yeni bir kavramı ilk onun anladığını söylemişti. O kendini yavaş buluyor ve içinden kursu bırakmak geliyordu, ama çalıştığı iş, o kadar sıkıcı ve iç karartıcıydı ki... Üstelik hiçbir vasfı yoktu, o yüzden bu kursun ona ihtiyacı olan özgüveni ve gücü vereceğine inanıyordu.

Lisa kahve molalarındaki sohbetler sırasında onu tanımaya başladı. Noel ona bütün hafta, kurs ve Adsız Alkolikler'in toplantıları dışında hiç dışarı çıkmadığını söyledi.

Noel kendi halinde bir insandı ve Lisa'nın hayatı hakkında fazla bir şey sormadı. Lisa ona, anne babasının oldum olası birbirlerinden nefret eder gibi göründüklerini ve neden birlikte oturduklarını anlayamadığını anlattı.

"Muhtemelen, daha berbat bir hayatla karşılaşma korkusundan" dedi Noel kederli bir ifadeyle. Lisa bunun doğru olabileceğini kabul etti.

Noel bir keresinde, ona bir erkek arkadaşı olup olmadığını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sordu; Lisa da dürüstçe, birine âşık olduğunu ama olayın biraz problemli olduğunu söyledi. Erkek arkadaşı bağlanmak istemiyordu, bu yüzden durumunu nasıl açıklayacağını bilemiyordu.

"Umarım, her şey kendiliğinden yoluna girer" dedi Noel ve bu, Lisa'ya iyi geldi.

Ve Noel haklı çıktı. Her şey kendiliğinden yoluna girdi.

Lisa Anton'a asla haber vermeden uğramadı. Onun yaptığı her şeyle ilgilendi ve bir daha April'in herhangi bir müdahalesi konusunda yorum yapmadı. Bunun yerine, açılış partisi için olabilecek en esprili ve göz alıcı davetiyeleri hazırlamaya yoğunlaştı.

Üstüne başına giyecek yeni bir şey satın alması söz konusu bile değildi. Bir kıyafete verecek beş kuruş parası yoktu. Bu durumu Noel'e açtı.

"Bu o kadar önemli mi?" diye sordu Noel.

"Biraz önemli, zira iyi göründüğümü düşünürsem iyi olur. Bunun aptalca geleceğini biliyorum ama, açılışta bulunacakların pek çoğu insanı üzerindekilere göre yargılayacak kişiler."

"Deli olmalılar" dedi Noel. "Seni nasıl fark etmezler? Harikulade görünüyorsun, boyunla posunla, saçlarınla..."

Lisa ona sert bir bakış attı, ama Noel'in içtenlikle konuştuğu ortadaydı, ona yaltaklanmaya çalışmıyordu.

"Bazıları gerçekten deli, bundan eminim, ama sana bütün samimiyetimle söyledim. Yeni bir şey satın alamamak benim için gerçek bir dert."

"Sana bunu önermek hoşuma gitmiyor, ama bir hayır kurumu mağazasına ne dersin? Kuzinim böyle bir mağaza işletiyor. Eline sık sık tasarımcı giysileri geçtiğini söylüyor."

"Beni oraya götürsene" dedi Lisa, birazcık umutlanarak.

Noel'in kuzini Emily'de harika bir elbise vardı. Etek ucu lacivert bir kurdeleyle çevrilmiş kırmızı bir elbiseydi. Bunlar,

BELONGS TO KANITS TEAM

Anton'un restoranının ve tasarladığı logonun renkleriydi.

Emily elbisenin eski tarz olduğunu, ama onun için ısmarlama dikilmiş de olabileceğini söyledi.

"Ben modayı pek yakından takip etmem" dedi, "ama bu elbiseyle gözlerini kamaştıracağın kesin."

Lisa mutlulukla gülümsedi. Gerçekten çok güzel görünüyordu.

Katie de ona bedavadan bir fön çekti. Lisa partiye gittiğinde morali çok iyiydi. April son derece resmi bir tavırla, kapıda gelenleri karşılıyordu.

"Elbisen harika" dedi Lisa'ya.

"Teşekkürler" dedi Lisa ve içeri geçip Anton'u aramaya başladı.

"Gerçekten muhteşem görünüyorsun" dedi Anton, onu görünce.

"Bu *senin* gecen. Nasıl gidiyor?" diye sordu Lisa.

"İki günümü bütün bu kanepeleri hazırlamakla geçirdim, ama sanma ki bu benim gecem. April bunun kendi gecesi olduğuna inanıyor. Israrla, her fotoğrafta görünmek istiyor." Tam o sırada yanlarına bir fotoğrafçı yaklaştı.

"Bu hanım da kim?" diye sordu başıyla Lisa'yı işaret ederek.

"Parlak tasarımcım ve stilistim Lisa Kelly" diye karşılık verdi Anton anında.

Fotoğrafçı bunu not aldı ve Lisa gözünün ucuyla April'in bunu onaylamadığını gördü. Bunun üzerine daha da çok gülümsedi.

"Gerçekten harikuladesin, biliyor musun" dedi Anton, ona olan hayranlığını açık açık belli ederek. "Üstelik, elbisen benim renklerimde."

Lisa bu övgünün tadını çıkardı. Bu sahneyi tekrar tekrar gözünün önüne getireceği zamanlar olacağını biliyordu. Ama kendisi ve elbisesi üzerinde fazla durmamalıydı.

Lisa, Noel'e ve kuzini Emily'ye şükretti. Bu kıyafet için çok

BELONGS TO KANTOS TEAM

az bir para ödemişti ve salondaki en zarif ve şık kadın kendisiydi. Yanına yeni fotoğrafçılar yaklaşıyordu. Dikkatleri üzerinden uzaklaştırmak istiyormuş gibi görünmesi gerekiyordu.

"Çok kalabalık" dedi Lisa. "İstediğin herkes geldi mi?" Salonun karşı tarafında, April'in yüzünün limon yalamış gibi ekşidiğini gördü. "Ama ben seni tutmayayım" diye ekledi. Sonra, Anton'un arkasından baktığını hissederek oradan uzaklaşıp diğer davetlilerin arasına karıştı.

Miranda hafif sarhoştu.

"Bence o senin için çok kolay bir av, Lisa" dedi sallanarak.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Lisa masum masum.

"Bence April'e nal toplatıyorsun..."

"Ne yapıyorum, ne?"

"Bir deyimdir bu. Yarışlarda bir kazanan vardır, bir de nal toplayan, yani kazanamayan."

"Ne *anlama* geldiğini biliyorum da" dedi Lisa, "sen ne demek istiyorsun?"

"Anton Moran sadece sana ilgi duyuyor, bu konuda rakipsizsin" dedi Miranda. Bu, bitirilmesi zor, karışık bir cümleydi. Miranda biraz çabaladıktan sonra yerine oturdu.

Lisa gülümsedi. Şimdi ne yapmalıydı? April gidene kadar beklemeli miydi, yoksa daha erken mi kaçmalıydı? Bu daha zor olsa da, oradan erken ayrılmaya karar verdi.

Anton'un uğradığı düş kırıklığı, yüreğine merhem gibi oldu.

"Gidiyor olamazsın. Herkes gittikten sonra biraz baş başa kalırız diye düşünmüştüm."

"Saçmalama! Yanında bir sürü insan olacak. April, mesela..."

"Yo, hayır. Lisa, kurtar beni ondan. Yazılı basında çıkan haberlerin uzunluğundan ve biyolojik saatinden konuşup duracak."

Lisa bir kahkaha attı. "Hayır, Anton, eminim öyle yapmayacak. Görüşmek üzere. Beni arayıp her şeyin nasıl geçtiğini anlatırsın" dedi ve arkasını dönüp gitti.

BELONGS TO KANITS TEAM

Lisa, yolun sonunda duran otobüsü yakalamak için koştu. Otobüs, akşamın bu saatinde işten eve dönen yorgun insanlarla doluydu. Diğer herkes donuk ve renksiz görünürken, o, güzel elbisesi ve yüksek topuklarıyla kendisini muhteşem bir kelebek gibi hissediyordu. İki kadeh kokteyl içmişti, sevdiği adam ona harika göründüğünü ve kalmasını istediğini söylemişti.

Saat daha dokuzdu. O çok şanslı bir kızdı. Bunu asla unutmamalıydı.

BELONGS TO KANTOS TEAM

Beşinci bölüm

Stella Dixon için haftalar su gibi akıp geçti: Her gün görüşmesi gereken o kadar çok kişi vardı ki. Konuşması gereken bir avukat, sağlık müdürlüğünden bir hemşire, ona prosedürü anlatmaya çalışan bir ameliyat hemşiresi. Narkozu aldıktan sonra onun için her şey bitmiş olacaktı. Henüz buradayken, her şeyi ayarlamaya çalışması gerekiyordu.

Doktoru Declan Carroll düzenli olarak onu görmeye geliyordu. Stella ona karısının durumunu soruyordu.

"Belki de bebekler arkadaş olacaklar" dedi bir gün, istek dolu bir sesle.

"Belki. Bunu sağlamamız lazım." Doktor Carroll çok hoş bir genç adamdı.

"Bunu ancak *sizler* sağlayabilirsiniz" dedi Stella, doktorun yüreğini burkan bir gülümsemeyle.

Noel'e de günler yetmiyordu. Birkaç bira ve üç viskinin çoğu sorunu halledebileceği düşüncesi hâlâ aklında olduğundan, her gün Adsız Alkolikler'le toplantıya gidiyordu. Hall's'ta kölelik etmediği, On İki Adım toplantılarına katılmadığı veya dersleri yakalamak için çalışmadığı zamanları, yeni doğan bir bebeğin bakımı konusunda bilgilenmek için nette sörf yaparak geçiriyordu. Chestnut Court'taki ye-

BELONGS TO KANTOS TEAM

ni evine taşınmıştı ve bebeğin doğumu için gerekli hazırlıkları yapmakla meşguldü.

Daha önce içmeye nasıl zaman bulduğunu merak etmeye başlamıştı.

"Bu işin üstesinden gelmek üzere olabilirim" dedi Malachy'ye umutla.

Malachy, Adsız Alkolikler'i ilk ziyaretinde tanıştığı ve şimdi destekçisi olan kişiydi.

"Karamsarlık etmek istemem, ama ilk günlerde hepimiz böyle düşünürüz" diye uyardı onu Malachy.

"Ama ilk günler değil ki. Kırk bir gündür ağzıma içki koymadım" dedi Noel gururla.

"Sana haksızlık etmeyeyim, ama ben dört yıldır temizim ve gene de, hayatımda bir şeyler cidden kötü gidecek olsa çözümü nerede aramak *isteyeceğimi* gayet iyi biliyorum. Birkaç saatliğine tüm sorunlarımı çözmüş olur, sonra da her şeye baştan başlamak zorunda kalırım... tabii, ilk defa bırakıyormuş gibi, o kadar büyük zorluklarla..."

Brian Flynn için de zaman su gibi akıp geçiyordu. Yeni yerleştiği yere gayet iyi alışmış ve sanki hep kalabalık bir kuaför salonunun üzerinde yaşadığını düşünmeye başlamıştı. Garry her ay, kırlaşmış saçlarını kesip makul bir şekil veriyordu. Ona, tüm güvenlik firmalarından daha iyi olduğunu ve orada yaşamasının davetsiz misafirler üzerinde caydırıcı bir etki yaptığını söylüyorlardı.

Her sabah, çalıştığı göçmen merkezine gitmek üzere evden çıkıyordu: Salondan geçerken hepsi başka bir dağınıklık içindeki pek çok kadınla karşılaşıyor ve güzellik adına bu kadar külfete nasıl katlandıklarına hayret ediyordu. Onları nazikçe selamlıyor ve Katie onu her zaman "Muhterem, üst kat kiracımız" diye tanıtırıyordu.

"Günah çıkarmak isteyenleri burada dinleyebilirsiniz, Bri-

BELONGS TO KANITS TEAM

an, ama bence size anlatacaklarından şoke olabilirsiniz" demişti Katie neşeyle.

Ama sonra, ekonomik krizin ortasında, kadınların saçlarını yaptırmaya her zamankinden daha fazla önem verdiğini fark etmişti. Bu ruhsal dengelerini koruyor ve onlara, kontrolün ellerinde olduğu duygusunu veriyordu.

Lisa Kelly için ise zaman çok yavaş geçiyordu.

Anton'un restoranı için yaptığı tasarımlar konusunda karar vermekte zorlanıyordu, zira karar vermek para harcamak demek oluyordu. Restoran açıldığı ve her akşam ağzına kadar dolduğu halde, sofra takımlarında onun yeni logolarını kullanıp kullanmama konusunda henüz bir karar yoktu. O da derslerine yoğunlaşıyor ve Noel'e el veriyordu.

Noel şaşırtıcı bir değişim göstermişti; Lisa ilk başta, bebeğin bakımını üstlenme düşüncesinin bir fantezi olduğunu düşünmüştü. İş, kurs, bir de bebekle asla baş edemeyeceğinden emindi: Bir kişiden bu kadar çok şey istemek fazlaydı, hele ki Noel gibi zayıf ve çekingen birinden. Ne var ki, son birkaç haftadır görüşünü değiştirmeye başlamıştı.

Noel onu şaşırtmıştı, hem de ona imrenmesine neden olacak kadar. Yaptığı her şeye kendisini öylesine veriyordu ki. Onun için her şey yeniydi. Önünde yepyeni koca bir hayat vardı, oysa Lisa hayatın hep aynı olduğu duygusunu taşıyordu. Elbette, henüz her şey faraziydi, bebek henüz doğmamıştı bile. Ama o, baba olmaya elinden geldiğince hazırlanıyordu. Notlarının kenarlarında her zaman aceleyle karalanmış listeler oluyordu: *pişik kremi, bebek bezi, hidrolik pamuk. Dört biberon, biberon fırçası, emzik, sterilizatör...*

Anne babası hâlâ o buz gibi, umursamaz halleriyle, aynı çatı altında ama aynı yatak odasını, aynı yemek masasını ve boş zamanlarını paylaşmadan yaşıyorlardı. Ne Lisa'yla ne de yaşamıyla ilgileniyorlardı; tıpkı Katie'nin Garry'yle kuaför

BELONGS TO KATIE'S TEAM

salonunu nasıl götürdüğüyle zerre kadar ilgilenmedikleri gibi. Karı koca olarak onların aralarındaki açık bir düşmanlık değil, sıradan bir kayıtsızlıktı. Birinin bir odaya girmesi, diğerinin dışarı çıkmasına yetiyordu.

Anton'u da yakalayabilecek gibi görünmüyordu: Anton *o* konferanstan *bu* satış toplantısına, *o* televizyon programından *bu* radyo konuşmasına koşturup duruyordu. Haftalar geçmiş ve onu bir türlü yalnız görememişti. Açılışta Anton'la birlikte çekilen fotoğrafları yerini, Anton'un pek çok güzel kızla birlikte çekilen resimlere bırakmıştı; gerçi, yeni bir kız arkadaşı olsa mutlaka duyardı. Haber pazar gazetelerinde çıkardı. Anton reklamını bu şekilde yapıyordu –köşe yazarlarına ve fotoğrafçılara ücretsiz içki veriyor, onlar da onu her zaman çok güzel kadınlarla yakalayıp aralarında bir karar vermeye çalıştığı izlenimini uyandırıyorlardı.

Ve Lisa kendisine, bunun Anton'un onu terk ettiği ya da onu ihmal ettiği anlamına gelmediğini hatırlatıyordu. Anton'un ona cepten mesaj çekmediği tek bir gün olmuyordu. *Hayat o kadar yoğun ki,* diye yazıyordu. Geçen akşam bir rock grubunu ağırlamışlardı, bir sosyete düğünü, hayır amaçlı bir müzayede, yeni bir tadım mönüsü, bir Breton spesyaliteleri haftası olacaktı. Lisa'nın da, tasarımlarının ve planlarının da lafı asla geçmiyordu.

Sonra, tam Anton'un onu terk ettiği gerçeğiyle yüzleşmeye hazırlanırken, ondan, nefis deniz mahsulleri ve deniz kabuklularıyla ünlü Honfleur'de harika bir restoran duyduğu mesajını aldı. Yakınlarda bir hafta sonu oraya kaçıp kendilerine bir şölen *çekmeliydiler.* Kesin bir tarih vermemiş, sadece "yakınlarda" demişti. Ve Lisa tam bunun "hiçbir zaman" anlamına geldiğini düşünmeye başlamıştı ki, gelecek hafta Paris'te bir fuar olduğunu ve oraya birlikte gidip fikir avlayabileceklerini, *sonra da* Honfleur'e kaçabileceklerini söyledi. Hatta oradayken, restoran için uzun bir "Normandiya se-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zonu" hayalleri kurabilirlerdi.

Bu, en hafif tabirle huzur bozucu bir hayattı.

Lisa kendini başka bir işe verebilecek gibi değildi. Bütün o haftalarda, Anton için yapmış olduğu taslakları değiştirip durdu. Asla tartışılmayan, hatta varlığından haberdar olunmayan fikirlerdi bunlar.

Kursta durumu gayet iyiydi. Noel'in durumu çok farklıydı, tabii. *Bu* adam uyurgezer gibiydi. Dört buçuk saat uykuyla yapabildiğini söylüyordu. Bebek doğduğunda muhtemelen bundan da az uyuyacağını söyleyip gülmüştü. Çok sakindi ve bütün bunları hiç isyan etmeden kabul ediyordu.

"O kıza âşık oldun mu? Stella'ya?" diye sormuştu Lisa.

"Bence aşk çok büyük bir sözcük. Onu çok seviyorum" diye karşılık vermişti, dürüst olmak için mücadele ederek.

"Çocuğun sorumluluğunu sana bıraktığına göre, o sana âşık olmuş olmalı" demişti Lisa.

"Yok, bence öyle değil. Sanırım, bana güvendi. Hepsi bu."

"Bu hayatta çok önemli bir şeydir. Birine güvenirsen, yolun yarısını almışsındır" demişti Lisa.

"Sen şu sözünü ettiğin Anton'a güveniyor musun?"

"Aslında güvenmiyorum" demişti Lisa, bu konuda konuşmaya devam etmeyi imkânsızlaştıran bir yüz ifadesiyle.

Noel omzunu silkmişti. Zaten aklı hastanedeydi. Stella'nın sağ çıkma ihtimalinin olmadığı sezaryen ameliyatına çok az zaman kalmıştı.

Üç gün sonra Declan Carroll doğumhanede, inleyip sızlayan Fiona'nın elini tutuyordu.

"Harika. Sadece üç defa daha... Sadece üç..."

"Sadece üç olduğunu nereden biliyorsun? dedi Fiona güçlükle soluyarak; yüzü kıpkırmızı olmuş, terden sırılsıklam saçları alnına yapışmıştı.

"Bana güven, doktorum ben" dedi Declan.

BELONGS TO KÂHİN'S TEAM

"Ama kadın değilsin" dedi Fiona, dişlerini sıkıp bir kez daha ıkınmaya hazırlanırken.

Ama Declan haklı çıktı –sadece üç defa daha ıkınması yetti. Sonra oğlunun başı belirdi ve bunu gören Declan büyük bir rahatlama ve mutlulukla ağlamaya başladı.

"İşte" dedi bebeği Fiona'nın kucağına verirken.

Önce o, anne ile oğlun, sonra da bir hemşire üçünün toplu bir fotoğrafını çekti.

"Büyüdüğünde bundan nefret edecek" dedi Fiona. John Patrick Carroll ah çekerek bunu onayladı.

"Sadece bir süre. Sonra sevecek" dedi Declan. Onun da, çalıştığı çamaşırhanede tamamen yabancı insanlara oğlunun bebeklik fotoğraflarını gösteren bir annesi olmuştu.

Declan, St. Brigid Hastanesi'nin doğumhanesinden çıkıp onkoloji kliniğine doğru yürüdü. Stella'nın sezaryen için ne zaman aşağı ineceğini biliyordu ve ona moral destek vermek için orada olmak istiyordu.

O içeri girdiğinde, Stella'yı tekerlekli sedyeye alıyorlardı.

"Declan!" dedi genç kadın mutlulukla.

"Sana iyilikler dilemek için gelmiştim" dedi Declan.

"Noel'i tanıyorsun. Bu da kuzini Emily." Stella'nın moral gayet yerindeydi, sanki hayatının son yolculuğuna değil de bir partiye gidiyordu.

Declan, başka doktorlarla paylaştığı muayenehanesine düzenli olarak geldiği için Emily'yi tanıyordu. Emily hastaları karşılıyor veya kahve hazırlayıp muayenehanenin temizliğini yapıyordu. İşi tam olarak tanımlanmamış olsa da, herkes o olmasa muayenehanenin asla açık kalamayacağını biliyordu. Emily zaman zaman, çamaşırhanede Declan'ın annesine de yardımcı oluyordu. Sanat tarihi diploması olmasına rağmen, hiçbir işi küçümsemiyordu. Stella'nın ameliyathaneye götürülmesini beklerlerken, Declan onun hakkında düşün-

BELONGS TO KANTOS TEAM

meye çalıştı. Bu, dikkatini, kısa bir süre sonra artık aralarında olmayacak olan Stella'dan uzaklaştırıp hayatta olanlara yoğunlaştırmasına yardımcı oldu.

"*Sizin* bebekten haber var mı?" diye sordu Stella.

Declan ona az önce doğan bebeğinin kendisini ne kadar mutlu ettiğini söylememeye karar verdi. Bu, kendi çocuğunu asla görmeyecek olan bir kadına çok ağır gelir, her şeyi daha da kötüleştirirdi.

"Hayır, henüz hiçbir kıpırtı yok" diye yalan söyledi.

"Arkadaş olacaklar, unutma" diye üsteledi Stella.

"Sözüm söz" dedi Declan.

Tam o anda koğuş hemşiresi içeri girdi. Declan'ı görünce gülümsedi.

"Tebrikler, Doktor. Harika bir oğlunuz olduğunu öğrendik!"

Declan yaklaşmakta olan bir arabanın farlarına yakalanmış gibi oldu. Ne oğlunu inkâr edebilir ne de doğumda orada olduğu bilindiğinden şaşırmış gibi yapabilirdi.

Baş etmesi gerekiyordu.

"Özür dilerim, Stella, sadistlik etmek istemedim" dedi.

"Yok, sen öyle bir şey yapmazsın. Demek erkek! Düşünsene!"

"Evet, cinsiyetini bilmiyorduk. Doğana kadar."

"Peki, her şeyi yerli yerinde mi?"

"Tanrı'ya şükür."

Stella bunu söyledikten sonra, Noel, Emily ve Declan'ı geride bırakarak, sedyenin üzerinde, koğuştan çıkarıldı.

Frances Stella Dixon Lynch, 9 Ekim akşamı saat yedide sezaryenle doğdu. Bebek çok küçüktü, ama her şeyi yerli yerindeydi. El ve ayaklarında onar tane minicik, kusursuz parmak, minicik, kusursuz başında fırça gibi gür saçları vardı. Etrafındakilere kaşlarını çatıp minicik burnunu buruşturduktan sonra, ağzını açıp, "Bu kadarı da fazla oluyor" dercesine feryadı bastı.

BELONGS TO KANTOS TEAM

Annesi, onun doğumundan yirmi dakika sonra öldü.

Noel'in telefon ettiği ilk kişi Adsız Alkolikler'deki destekçisi Malachy oldu. "Bu gece içmeden dayanmam mümkün değil" dedi ona. Malachy hemen hastaneye geleceğini söyledi. O gelene kadar bir yere kıpırdamamalıydı.

Koğuştaki kadınların hepsi çok ilgili ve sıcaktı. Ona bir çay ve talaş tadında bisküviler getirdiler.

Stella'nın komodininin üzerinde, etrafına lastik geçirilmiş bir tomar kâğıt vardı. Üstünde "Noel" yazıyordu. Noel yaşlardan bulanan gözleriyle yazıları okudu. Biri, üzerine "Frankie" yazılı bir zarftı. Diğerleri resmi işler için gerekli yazılardı: Cenaze törenine ilişkin talimatlar; Frankie'nin, ona anlamlı geldiği sürece Katolik olarak yetiştirilmesi. Ve önceki gecenin tarihini taşıyan bir not.

> Noel, Frankie'ye o kadar da kötü olmadığımı ve yolda olduğunu öğrendikten sonra onun için elimden gelen her şeyi yaptığımı anlat. Son anda cesur olduğumu ve ağlamaktan gözlerimin falan şişmediğini falan anlat. Ve koşullar farklı olsaydı, ona seninle birlikte bakacağımızı anlat. Ha bir de, yukarıdan onu izleyeceğimi anlat. Kim bilir? Belki de izlerim.
>
> Tekrar teşekkürler.
>
> Stella

Noel eğilip minicik bebeğe yaşlı gözlerle baktı. "Annen seni bırakıp gitmek istemedi, minik şey" diye fısıldadı. "Senin yanında kalmak istedi, ama uzaklara gitmesi gerekiyordu. Şimdi seninle yalnızız. Nasıl yapacağız bilmiyorum, ama becereceğiz. Birbirimize bakmamız gerekecek." Bebek bütün dikkatini sanki belleğine kazımak istediği bu sözcüklere vermiş gibi, ona büyük bir ciddiyetle baktı.

Bebek Frances'in sağlıklı olduğu bildirilmişti. Minik kar-

yolasında yatarken birtakım insanlar ziyaretine geliyordu: her gün gelen babası Noel; sosyal hizmet görevlisi Moira Tierney; Charles ve Josie Lynch'i torunlarını görmeye getiren Emily –babaanne ve dede, bebeğin yüzünü gördükleri an yumuşamışlardı. Evlilikdışı cinsel ilişkiyi mahkûm ettiklerini tamamen unutmuş gibi görünüyorlardı. Josie, bebeği kucağına alıp sırtını sıvazlarken bile görülmüştü.

Malachy gibi Lisa Kelly de birkaç kez gelmişti. Noel'in işyerinden Bay Hall da gelenler arasındaydı. İhtiyar Casey bile gelmiş ve Noel'in, pub'ı için acı bir kayıp olduğunu söylemişti. Genç Doktor Declan Carroll kendi oğlunu getirmiş ve iki bebeği resmen tanıştırmıştı.

Peder Brian Flynn de yanında Peder Kevin Kenny'yle geldi. Hâlâ koltuk değneğiyle yürüyen Peder Kenny, hastane papazı olarak yeniden görevinin başına dönmek için sabırsızlanıyordu. Vekâleten yerine bakan Peder Flynn'in bu kadar sıcak bir ilgi görmesine hafiften bozulmuş gibiydi. Göründüğü kadarıyla, pek çok kişi onu tanıyor ve Brian diye çağırıyordu ki Peder Kenny bunu biraz fazla teklifsiz bulmuştu. Bu talihsiz kadının gebeliğinin ve orada onlara bakarak yatan öksüz bebeğin doğumunun her aşamasıyla ilgilendiği ortadaydı. Peder Kenny orada vaftiz töreni için bulunduklarını varsaydı ve boğazını temizleyip teknik ayrıntılardan bahsetmeye başladı.

Ama Peder Flynn duruma hemen müdahale etti. Bebeğin babaannesi ve dedesi son derece dindar insanlardı ve bu tür konuları ileriki günlerde tartışacaklardı.

Charles ve Josie Lynch'in komşusu Muttie Scarlet, bebeğin ziyaretine geldi. İş nedeniyle zaten hastanede olduğunu ve bu fırsattan yararlanıp bebeği bir görmek istediğini söyledi.

Ve sonunda, Noel'e, bebeği alıp yeni evine götürebileceği söylendi. Dehşet verici bir andı. Noel artık bir ziyaretçi olmaktan çıkıp, bu ufacık insandan tamamen sorumlu olmak üzere

BELONGS TO KÂNİTS TEAM

olduğunu kavradı. Yapılması gerekenleri nasıl hatırlayacaktı? Diyelim ki, onu elinden düşürdü? Zehirledi? Bunu yapamayacaktı, bu bebeğin sorumluluğunu üstüne alamayacaktı, ondan bunu istemek gülünçtü. Stella aklını kaçırmıştı, o hastaydı, ne yaptığını bilmiyordu. Sorumluluğu bir başkasının üstlenmesi gerekiyordu; bebeğe, Stella'nın bebeğine bakmak için başka birini bulmaları gerekiyordu –onun bu işle hiçbir alakası yoktu. Birden, içinden kaçmak, koridordan aşağı koşup sokağa fırlamak ve Stella ve Frankie ve diğer hepsi sadece bir anı olana dek koşmaya devam etmek geldi.

Tam ayakları kapıya doğru dönerken hemşire, büyük pembe bir şala sarılı Frankie'yle geldi.

Noel'e güvenle baktı ve genç adam birdenbire, içinden bir şefkat ve esirgeme dalgasının yükseldiğini hissetti. Bu biçare bebeğin dünyada başka kimsesi yoktu. Stella ona, hayatında sahip olduğu en değerli şeyi, yaşayıp yüzünü göremeyeceğini bildiği bu çocuğu emanet etmişti. Bebeği gergin bir halde, neredeyse utanarak hemşirenin kucağından aldı.

"Frankie'cik" dedi. "Hadi evimize gidelim."

Emily en korkutucu işlerin üstesinden gelmesine yardımcı olmak için, gelip bir süre onunla kalabileceğini söylemişti. Evde ikisi makul büyüklükte, biri küçük üç yatak odası vardı, dolayısıyla rahat etmemesi söz konusu olmazdı. Ebe iki günde bir uğruyordu uğramasına, ama sorulacak o kadar çok soru vardı ki.

Bebeğin bezindeki o korkunç renkli kaka normal miydi, yoksa bir sorun mu vardı? Nasıl olur da bu kadar küçük birinin günde on kez altının değiştirilmesi gerekirdi? Bu nefes alış biçimi normal miydi? Nefesi durursa ne yapardı? Gönül rahatlığıyla uyumaya gidebilir miydi?

Bebeğin uyku tulumundaki bütün çıtçıtları doğru kapatmanın bir yolu var mıydı? Tek battaniye çok fazla mı olurdu,

BELONGS TO KANITS TEAM

ince mi? Bebeğin çok üşümemesi gerektiğini biliyordu, ama kitaplar bebekleri aşırı sıcak tutmanın tehlikeleri konusunda, dehşetengiz uyarılarla doluydu.

Banyo saatleri bir kâbustu. Dirseğiyle suyun sıcaklığını kontrol etmeyi biliyordu, ama annelerin dirseği onunkinden farklı bir sıcaklık algılıyor olabilir miydi? Emily'nin de gelip suyu kontrol etmesi gerekiyordu.

Emily sürekli meşguldü: Çamaşırları yıkıyor, Noel'in biberonları hazırlamasına yardım ediyor ve ikisi birlikte hastane notlarını ve bebek kitaplarını okuyor, internetten bilgi bakıyordu. Bebeğin ateşini ölçüyor, evde yeterli miktarda çocuk bezi, ıslak mendil ve hazır mama bulunmasını sağlıyorlardı. Hepsi o kadar çabuk tükeniyordu ve o kadar pahalıydılar ki. İnsanlar bütün bunlarla nasıl baş ediyorlardı?

Hangi ağlama türünün acıkma, hangisinin sıkıntı, hangisinin sancı anlamına geldiğini saptamayı nasıl öğrenecekti? Noel'e bütün ağlama sesleri aynı geliyordu: Yorgunluktan ölmüş birinin derin uykusunun içinden geçen, delici, kesik kesik, tiz bir ses. Her gece, arka arkaya üç defa, dört defa yataktan kalkmanın ne kadar yorucu olduğunu, ona kimse söylememişti. Üçüncü günün sonunda yorgunluktan ağlamak üzereydi; üçüncü gece mamasından sonra gazını çıkarmak için kucağına aldığı kızıyla evde aşağı yukarı volta atarken, güçlükle ayakta durduğunu ve sendeleyerek mobilyalara çarptığını fark etti.

Emily onu bir koltukta uyur halde buldu. "Unutma, her hafta merkeze gitmen gerekiyor" diye hatırlattı.

"Bana hiçbir şans tanımıyorlar" dedi Noel.

"Herkes aynı durumda. Adı Anneler ve Bebekler Grubu, ama kısa zamanda Babalar ve Bebekler şeklinde değişebilir." Emily pratik düşünüyordu.

"Benim biraz riskli olduğumu düşündüklerinden değildir, değil mi? Şu eski içme hikâyesinden dolayı falan?" diye sordu Noel.

BELONGS TO KÄÄTÖSTEAM

"Hayır, paranoyaklık etme. Hem sen insanların neler başarabileceklerinin parlak bir örneği değil misin?"

"Çok korkuyorum, Emily."

"Tabii ki korkacaksın. Ben de korkuyorum, ama başaracağız."

"Amerika'ya dönüp beni burada tek başıma bırakmayacaksın..."

"Böyle bir planım yok, ama bence işin başından kendin için bir düzen kurmalısın. Her pazar öğle yemeğine annenlere gitmek gibi."

"Bilmiyorum... *Her* hafta mı?"

"En azından... Ve zamanı gelince, Declan ile Fiona'ya haftada bir akşam bebeği almayı teklif etmelisin, bir geceyi kendilerine ayırmaları için. Onlar da aynı şeyi senin için yapacaklardır."

"Sanki gemiye atlayıp gideceksin de, devam edebilmem için bana destek olmaya çalışıyor gibisin" dedi Noel.

"Saçmalama, Noel. Ama bunu bensiz yapmayı öğrenmek zorundasın. Yakında kendi başına kalacaksın." Emily'nin bir süre daha New York'a dönmek gibi bir planı yoktu, ama pratik davranmalı ve işlerin yoluna girip düzgün bir biçimde yürümesini sağlamalıydı.

Peder Flynn, göçmen merkezindeki kendi kilisesinde, cenaze ayinini okuyacak bir gospel korosu buldu. Muttie Scarlet'ın torunları, Maud ve Simon adlı ikizler, yandaki salonda hafif bir öğle yemeği verdiler. Ne vaaz ne de konuşma oldu. Declan ve Fiona, Charles ile Josie'nin yanına oturdular; Emily'nin elinde bebeğin eşyalarıyla dolu bir çanta vardı. Noel ise sıcak bir battaniyeye sarılı olan Frankie'yi kucağında tutuyordu.

Peder Flynn, Stella'nın kaderi ve dertli yaşamı hakkında basit ve duygulu bir konuşma yaptı. Stella'nın ölürken arkasında çok kıymetli bir miras bıraktığını söyledi. Stella'yı tanı-

BELONGS TO KANTOS TEAM

mış ve sevmiş olan herkes küçük kızlarına bir yuva sağlayan Noel'e destek olacaktı...

Kocası Garry ve ablası Lisa'yla, Katie de oradaydı. Lisa'nın Noel'le aynı kursa devam ettiğini, derslere aynı zamanda başladıklarını daha yeni öğrenmişti. Birbirlerini tanıyor, haftada bir iki kez birlikte kahve içiyorlardı; Lisa hikâyeyi biliyordu. Katie, Lisa'nın Noel'den bir şeyler öğrenmesini diledi –kendi ayakları üzerinde durup ana baba evinin sağladığı güvenli ortamı terk etmenin mümkün olduğu gibi şeyler. "O ev yaşamak için sağlıklı bir yer değil" diye düşündü Katie, ama her zamanki gibi çok güzel ve huzursuz olan Lisa'yla bu konuyu konuşmadı. Katie, Lisa'nın bu sefer çoğunlukla olduğu gibi mesafeli ve içedönük olmadığını fark etti. Tersine, yemek tabaklarının dağıtılmasına ya da kahvelerin konmasına yardımcı oluyordu. Noel'le pratik meselelerden konuşuyordu.

"Sana mümkün olduğunca yardımcı olurum. Dersleri kaçıracak olursan, notlarımı veririm" dedi.

"İnsanlar çok nazikleşti" dedi Noel. "Hiç beklemediğim kadar nazikleştiler."

"Ortada bir bebek var" dedi Lisa.

"Aynen. O kadar küçük ki. Bilmiyorum, becerebilecek miyim... Demek istediğim, çok beceriksizim."

"Yeni anne baba olan herkes beceriksizdir" diye moral verdi ona Lisa.

"Bak, şuradaki sosyal hizmet görevlisi Moira" diye işaret etti Noel.

"Çok gergin bir yüzü var" dedi Lisa.

"İşi çok stresli. Karşısına hep benim gibi kaybedenler çıkıyor."

"Bence sen bir kaybeden değilsin, çok yürekli birisin" dedi Lisa.

Moira Tierney hep sosyal hizmet görevlisi olmak istemişti. Çok gençken rahibe olabileceğini düşünmüş, ama yıllar geç-

BELONGS TO KÄNTÄS TEAM

tikçe fikrini değişmişti. Bir kere, rahibeler değişmişti. Artık büyük ve sakin manastırlarda, gündoğumunda ve günbatımında ilahiler okuyarak yaşamıyorlardı. Çalan çanlar ve gölgeli avlular yoktu. Rahibeler artık, o güzel ritüellerin ve törenlerin hiçbirinin olmadığı birer sosyal hizmet görevlisi haline gelmişlerdi.

Moira, İrlanda'nın batısındandı, ama şimdi küçük bir dairede yalnız başına yaşıyordu. Dublin'e ilk geldiğinde, her ay anne babasını görmeye memleketine gidiyordu. Anne babası, evlenmediği için çok ah vah ediyorlardı. Kendisine daha iyi bir hayat kuracağı yerde, yoksullar ve kaba saba insanlar arasında çalışıyor olmasına yeriniyorlardı.

Çok dertleniyorlardı.

Annesinin ölümünden sonra, Moira'nın ziyaretleri seyrekleşti. Bir zamanlar yuva dediği viran çiftlik evine, artık yılda sadece bir ya da iki kez gidiyordu.

Oturduğu sitenin bir bahçesi olmasını isterdi, ama diğer sakinlerin tamamı daha fazla otopark alanı istediklerinden, dışarıda her yer beton kaplıydı. Moira, gene de, demokrasinin gereğinin yerine getirildiğini düşünüyor ve komşularının gıpta ettiği pencere önü saksılıklarıyla idare ediyordu. İşini seviyordu, ama işler nadiren sorunsuz yürüyordu.

Bu Noel Lynch denen genç adam kafasını karıştıran biriydi. Bebeğin doğumuna birkaç hafta kalana kadar, babası olduğu çocuk hakkında hiçbir şey bilmediği anlaşılıyordu. Anneyle ilişkisi kopmuştu. Sonra birden, neredeyse bir gecede yaşam tarzını tamamen değiştirmiş, On İki Adım programına katılmış, eğitimine yeniden başlamış ve Hall's'taki işine ciddi biçimde sarılmıştı. Bunlardan biri bile insanın yaşamını değiştirmeye yetecek şeylerdi, ama yeni doğmuş bir bebeğe bakarken, hepsine birden kalkışmak akıl almaz geliyordu.

Moira sağda solda, işlerini düzgün yapmayan sosyal hizmet görevlileri hakkında kaygılı ve öfkeli çok yazı okuduğun-

BELONGS TO KANITS TEAM

dan, içi hiç rahat değildi. Ne yazacaklarını tahmin ediyordu. Bütün işaretlerin ortada olduğunu söyleyeceklerdi. Bu tehlikeli bir durumdu. Sosyal hizmet görevlileri ne *yapıyorlardı*? Bundan neden bu kadar emin olduğunu bilmiyordu, ama bu duyguyu içinden atabilecek gibi görünmüyordu. Gereken her şey yapılmış, ilgili bütün yetkililerle görüşülmüştü, yine de bu işte yolunda gitmeyen bir şey olduğundan sonuna kadar emindi.

Bu Noel Lynch, her an bir kazaya sebep olabilirdi. Patlamak üzere olan bir bomba gibiydi.

Lisa Kelly de aynı anda Noel'i düşünüyordu.

Kız kardeşi Katie'ye, Noel'in bir haftaya kalmadan yeniden içmeye başlayacağına, iki haftaya kalmadan da okulu bırakacağına iddiaya gireceğini söylemişti. Çocuğun bakımına gelince, daha "Koruyucu Aile" diyemeden sosyal hizmet görevlileri eve gelmiş olacaklardı!

Lisa, büyük bir çiçek serası için bir iş yapmıştı, ama gönlü bu işte değildi. Ne zaman çiçek sepetlerinin, bahçıvan kovalarının ve çiçek açmış ayçiçeklerinin görüntüleriyle oynasa, aklına Anton'un restoranı geliyordu. Kendisini, bir buket çiçeği havaya fırlatan bir gelin resmi çizerken buldu ve aklına gene aynı düşünce geldi.

Anton düğün yemeklerinde uzmanlaşabilirdi.

Gerçek sosyete düğünlerinde. Bu olsa, insanlar boş gün bulmak kuyruk olurdu. Tiryakilerin çıkıp sigara içtikleri, verimli kullanılmayan bir avlu vardı. Orası, üzeri camla kapatılıp aynalarla kaplı bir düğün salonuna dönüştürülebilirdi.

Anton'un yerinde cumartesi öğlenleri yemek servisi yoktu, dolayısıyla bu iş o saatte yapılabilirdi, ama davetlilerin saat altıya kadar gitmeleri gerekiyordu. Yakınlarda Irish Eyes diye canlı müzik yapılan bir pub vardı, orasıyla anlaşılabilir, bir hoş geldiniz birası ya da kokteyliyle davetin orada kesin-

BELONGS TO KÄNTÖS TEAM

tisiz devam etmesi sağlanabilirdi. Böylece, gelinin babası, gece boyu içilen şampanyaların parasını ödemeyeceği için rahatlar ve restoran doğrudan "akşam yemeği servisi"ne geçebilirdi. Yılda sadece elli Anton Gelini olur, bu da adaylar arasında muazzam bir rekabet yaratırdı.

Bu, Lisa'nın kendisine saklayamayacağı kadar iyi bir fikirdi.

Anton son mesajlarında keyifsiz gibiydi. Normandiya seyahati için tabii ki bir tarih veremiyordu. Şimdi olmazdı, ekonomik krizin ortasında olmazdı. İşler o kadar belirsizdi ki. Gayrimenkul piyasasının patladığı dönemde, her gün yeni bir satışı kutlamak için restorana gelen emlakçi ve açık artırmacı grupları ortadan kaybolmuştu. Uzun iş yemekleri olmuyordu. Zor zamanlardı.

Dolayısıyla, Lisa bu fikre bayılacağını biliyordu. Ama bunu ona ne zaman söyleyecekti?

Keşke kendine ait bir yeri olsaydı. O zaman her şey tamamen farklı olurdu: Anton öğleden sonra ya da akşamüstü uğrayabilirdi. Ya da akşam geç bir saatte gelmesi daha iyi olur, bu şekilde biraz gevşeyip gece onunla kalabilirdi. Anton'la hep, konferansların verildiği otellerde ya da spesiyaliteleriyle ünlü bir restoranı ziyaret ettikten sonra, yakınlardaki bir motelde geceledikleri birlikte oluyorlardı. Haftalardır şu Honfleur denen yere gitme umuduyla idare etmişti ve şimdi seyahat kesin değil gibi görünüyordu, ama Anton, Anton Gelini konsepti üzerinde yaptığı bütün o çalışmaları görünce kesin çok mutlu olacaktı. Gene onun imdadına yetişmiş olacak ve Anton ona müteşekkir kalacaktı.

Artık daha fazla bekleyemiyordu. Ona bu akşam anlatacaktı. Bu akşam kurstan sonra Anton'un restoranına gidecekti. Ondan önce eve uğrayıp üzerini değiştirecekti. Ona, şansını tersine çevirecek ve hayatlarını değiştirecek bu haberi verirken çok güzel görünmek istiyordu.

BELONGS TO KÄNTIS TEAM

Lisa eve gidince, odasına çıkıp iki elbiseyi ışığa tuttu. Biri yaka ve etek uçları siyah dantelli, kırmızı-siyah bir elbiseydi, diğeri geniş bir kemeri olan yünlü kumaştan pembe bir elbise. Siyah-kırmızı olanı seksiydi, pembe olanı daha zarif. Birincisi biraz koketti, ama ikincisi en ufak bir lekeyi bile göstereceğinden, giydikten sonra kuru temizlemeye göndermesi gerekirdi.

Hızlı bir duş aldı ve kırmızı-siyah elbiseyi üzerine geçirip koyu bir makyaj yaptı.

Restorana geldiğinde, şef garson Teddy onu görünce şaşırdı.

"Pek ortalıklarda görünmüyorsun, Lisa" dedi profesyonel bir gülümsemeyle.

"Burası için harika fikirler geliştirmekle meşguldüm, o yüzden" diye güldü. Gülüşü kulağına kuru ve yapmacık geldi; Teddy'yi fazla sevmiyordu. Ama bu gece bu restoranda kendine bir yer bulacaktı. Anton planının ne kadar parlak olduğunu görecekti; onunla buluşup yeni planını anlatacağı için en ufak bir gerginlik hissetmiyordu.

"Peki yemeği burada mı yiyeceksin, Lisa?" Teddy'nin nezaketine diyecek yoktu, ancak işine çok odaklıydı. Hayatında belirsizliğe yer yoktu.

"Evet. Umarım, bana bir yer ayarlayabilirsin. Onunla bir şey konuşmam lazım."

"Ne yazık ki, bu gece tamamen doluyuz" dedi Teddy üzüntüyle gülümseyerek. "Tek bir boş masa bile yok."

Sonra, bunun özel bir gece olduğunu, restoranın ismini duyurmak için "dört ye iki öde" şeklinde promosyon yaptıklarını anlattı. Bu April'in fikriydi tabii.

"Bu gece tıklım tıklım dolu olacağız" dedi Teddy. "Rezervasyon iptalleri için bir bekleme listesi var."

Lisa buraya bunu duymak için gelmemişti. Baş aşağı gidişi nasıl durdurabilecekleri konusundaki düşüncelerini paylaşmaya gelmişti.

BELONGS TO KÂNİTS TEAM

"Ama benim onu mutlaka görmem lazım" diye ısrar etti. "Yeni müşteri kazanmak için harika bir fikir geldi aklıma." Sonra, sesinin tizleşmesinin dikkat çekmeye başladığını fark etti. "Bak, Teddy" dedi, "Anton mutlaka fikirlerimi duymak isteyecektir. Onu görmeme izin vermezsen çok öfkelenecektir."

"Üzgünüm, Lisa" diyerek kestirip arttı Teddy. "Bu gerçekten imkânsız. Ne kadar meşgul olduğumuzu görüyorsun."

"Sadece arka tarafa, mutfağa geçip Anton'un buna ne diyeceğine bakacağım..." diye başladı Lisa.

"Bence mümkün değil" dedi Teddy kararlı bir sesle ve hafifçe yana kayıp Lisa'nın dirseğini kavradı. "Neden yarın telefon edip bir randevu almıyorsun? Daha da iyisi, bir rezervasyon yaptır. Seni tekrar görmek bizi mutlu eder. Ayrıca Anton'a uğradığını mutlaka söyleyeceğim." Teddy konuşurken, bir yandan da kararlı adımlarla Lisa'yı kapıya doğru yönlendiriyordu.

Lisa daha ne olduğunu anlayamadan kendini sokakta, onu hipnotize olmuş gibi seyreden içerideki müşterilere bakarken buldu.

Nefes alabilecek duruma geldiğinde, bir taksi çağırmak için cep telefonunu çıkardı ve büyük bir can sıkıntısıyla şarjının bittiğini gördü. Kötü başlayan gece iyice berbatlaşıyordu.

Yağmur başladı.

İçeri girdiğinde ev sessizdi, ama bu her zamankinden farklı bir durum değildi. Katie'nin kırk yılın başındaki ziyaretleri bir yana bırakılırsa, bu evde insanlar birbirleriyle konuşmazdı. Lisa bu gece kimseyle karşılaşmamayı diledi. Şanslıydı. Merdivenlerin başına geldiğinde, sanki nefesini tutmuş gibi olan evin sessizliğinden başka hiçbir ses duyulmuyordu.

Ve her şey o an oldu. Lisa, merdivenlerin yukarısında, gazetelerin "yarı çıplak bir kadın" diyecekleri bir kadının, kulağında cep telefonu, banyodan çıktığını gördü. Uzun saçları ıs-

BELONGS TO KANITS TEAM

laktı ve görünüşe bakılırsa, üzerinde yeşil saten bir kombinezondan başka bir şey yoktu.

"Kimsiniz?" diye sordu Lisa şok içinde.

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim" dedi kadın. Canı sıkılmış, rahatsız olmuş, hatta utanmış gibi bile görünmüyordu. "Onun için mi geldin? Ajans bana bir şey söylemedi. Seni daha önce görmedim. Al tepe tepe kullan. Ben bir taksi çağırayım" dedi kadın.

"Peki neden buradan çağırıyorsunuz?" diye sordu Lisa çocukça. Bu kadın kimin nesiydi? Başkalarının evlerine girip, ev sahipleriyle karşılaşınca işi pişkinliğe vuran soyguncu hikâyeleri gırla gidiyordu. Belki de bir çete elemanıydı.

Sonra, babasının sesini duydu. "Ne oldu, Bella? Kiminle konuşuyorsun?" Babası üzerinde bir ropdöşambrla yatak odasının kapısında belirdi. Lisa'yı görünce şoke olmuş gibi göründü. "*Senin* evde olduğunu bilmiyordum" dedi apışmış bir vaziyette.

"Belli oluyor" dedi Lisa, elleri titreye titreye sokak kapısına doğru yürürken.

"Kim *bu*?" diye sordu yeşil saten kombinezonlu kadın.

"Önemli değil" dedi babası.

Ve Lisa bunun önemli olmadığını anladı. Onun ya da Katie'nin kim olduğu babası için hiçbir zaman önemli olmamıştı.

"Pöf, paranla ne yapacağını sana ben mi söyleyeceğim..." diyerek omzunu silken, Bella adındaki yeşil saten kombinezonlu kadın, tekrar banyoya döndü.

Lisa ve babası uzunca bir süre birbirlerine baktılar; sonra, babası sarsak adımlarla Bella'nın arkasından tekrar yatak odasına girdi ve Lisa evden çıkıp gitti.

Noel, kızlarıyla nasıl baş edebildiğini görse, Stella'nın mutlu olacağını düşündü. İki ayı aşkın süredir ağzına bir damla alkol koymamıştı. Haftada birkaç kez Adsız Alkolikler'in top-

BELONGS TO KAHTS TEAM

lantılarına katılmış, bunu yapamadığı günlerde de arkadaşı Malachy'ye telefon etmişti.

Frankie'yi Chestnut Court'a götürmüştü, orayı onun için bir yuva haline getiriyordu. Yorgunluktan ortalıkta zombi gibi dolaştığı doğruydu, ama bebeği yaşatmayı başarmıştı, dahası, sağlık ocağından gelen hemşireler bebeğin durumunun iyi olduğunu düşünüyorlardı. Frankie, yatağının yanındaki küçük bir bebek karyolasında uyuyor ve ağladığında kalkıp onu kucağına alarak odada gezdiriyordu. Bütün biberonları ve emzikleri sterilize ediyor, mamasını hazırlıyor, gazını çıkarıyor ve altını değiştiriyordu. Onu yıkıyor, geğirtiyor ve uyuması için sallıyordu.

Her gece odayı aşığı yukarı arşınlarken ona şarkılar söylüyordu; bazıları çılgınca ve uygunsuz olsa da aklına gelen her şarkıyı söylüyordu: "*Sitting on the dock of the bay*" diye mırıldanıyordu. "*Tell me why I don't like Mondays... Let me entertain you... And the boys from the NYPD choir were singing Galway Bay...*" Hatırladığı herhangi bir parçadan herhangi bir bölümü söylüyordu. Bir gece kendini ona "Frankie and Johnny"nin sözlerini mırıldanırken yakaladı. Ancak "*he was her man and he done her wrong*" kısmına gelince duraksadı, ama o susar susmaz, Frankie yeniden ağlamaya başladı. Hemen tekrar söylemeye başladı: "*Frankie and Johnny were lovers.*" Neden uygun ninnilerin sözlerini bilmiyordu?

Sosyal hizmet görevlisi Moira Tierney'yle üç, sağlık ocağı hemşiresi Imelda'yla beş kez olumlu geçen görüşmeler yapmıştı.

İzin süresi doluyordu, Hall's'ta tekrar işe başlamasına çok az zaman kalmıştı; o günü iple çekmiyordu, ama bebekler çok para istiyordu ve gerçekten paraya ihtiyacı vardı. Bir süre bekleyecek, sonra maaşına biraz zam isteyecekti. Kursta kaçırdığı dersleri yakalamaya çalışıyordu –Lisa verdiği sözde durmuştu– ve o cephede de her şey yoluna girmişti.

BELONGS TO KÄNTÄS TEAM

Sürekli yorgundu, ama sokakta ya da süpermarkette karşılaştığı bütün genç anneler de öyleydi. Kuşkusuz, şöyle bir durup kendine bütün bunlardan mutlu olup olmadığını soramayacak kadar yorgundu. Bebeğin ona ihtiyacı vardı ve o hep orada olacaktı. Bu kadardı işte. Ve hayatı sekiz hafta öncesine göre kesinlikle çok daha iyiydi.

Evde çıt çıkmıyordu. Kitaplarını kaldırdı. Kuzini Emily odasında, küçük Frankie de yatağının yanındaki bebek karyolasında uyuyordu. Pencereden dışarı, Chestnut Court'a baktı. Geç olmuştu, dışarısı karanlıktı, yağmur çiseliyordu ve ortalık çok sessizdi.

Bir taksinin yukarı doğru geldiğini ve içinden genç bir kadının indiğini gördü. İnsanlar ne kadar tuhaf hayatlar sürüyordu! Sonra, iki saniye geçmeden, kapı zilinin çaldığını duydu. Gelen her kimse, gecenin bu saatinde onu –Noel Lynch'i– görmeye geliyordu!

"Lisa?!" Onu bu saatte diyafonun ekranında görmek Noel'i şaşırtmıştı.

"Biraz içeri gelebilir miyim, Noel? Sana bir şey sormak istiyorum da."

"Evet... şey... yani... bebek uyuyor... ama tabii, gelebilirsin." Otomatiğe basıp sokak kapısını açtı.

Lisa çok perişan görünüyordu. "Bir şeyler içmiyorsundur, herhalde. Hayır, özür dilerim, tabii ki içmiyorsundur. Özür dilerim. Beni affet." Hiç içki bağımlısı olmamış birinin rahatlığı, umursamazlığı ve özensizliğiyle bunu unutmuştu.

Malachy, Noel'e, canını asıl sıkanın bu rahat tavır olduğunu söylemişti. Bağımlıların her an hissettikleri korkunç ihtiyacı umursamayarak, içkiye başlayıp bırakabileceklerini söyleyen arkadaşları...

"Sana çay ya da kakao ikram edebilirim" dedi Noel, canının sıkıldığını belli etmemeye çalışarak. Lisa bilmiyordu. Bu-

BELONGS TO KANITS TEAM

nun nasıl bir şey olduğunu asla bilemezdi. Sinirlerine hâkim olacaktı, ama Lisa burada ne arıyordu?

"Çay harika olur" dedi Lisa.

Noel su ısıtıcısını çalıştırıp bekledi.

"Eve gitmem imkânsız, Noel."

"Öyle mi?"

"Öyle."

"O halde ne yapmak istiyorsun, Lisa?

"Burada, senin koltuğunda uyuyabilir miyim? *Lütfen*, Noel. Sadece bu gece. Yarın bir şeyler ayarlarım."

"Evdekilerle kavga mı ettin?"

"Hayır."

"Ya o kadar çok bahsettiğin arkadaşın Anton?"

"Oraya gittim. Beni görmek istemiyor."

"Son umudun benim yani, öyle mi?"

"Öyle" dedi Lisa, soğuk bir sesle.

"Tamam" dedi Noel.

"Ne?"

"Tamam dedim. Kalabilirsin. Sana verebileceğim kadın giysisi yok. Sana yatağımı da veremem, Frankie'nin karyolası benimkinin yanında ve birkaç saatte bir beslenmesi gerekiyor. Sabah hepimiz çok erken bir saatte ayakta olacağız. Burada hayat kolay değil."

"Çok teşekkür ederim, Noel."

"Bir şey değil. O halde çayını içip yatabilirsin. Şurada katlanmış bir battaniye var, koltuk yastıklarından birini de başının altına koyabilirsin."

"Ne olduğunu öğrenmek istemiyor musun?" diye sordu Lisa.

"Hayır, Lisa, istemiyorum. Buna gücüm yok. Ha bir de, benden önce kalkarsan, Emily, kuzinim yani, Frankie'yi kontrol için doktora götürmeye hazırlıyor olacak."

"Anlaşıldı, ona durumu açıklamaya çalışırım."

"Buna gerek yok."

BELONGS TO KANITS TEAM

"Ne harika bir yaşam şekli" dedi Lisa Kelly içten bir hayranlıkla.

Uyuyabileceğini hiç sanmıyordu, ama uyudu. Sadece birkaç kez bir bebeğin ağlama sesini duyar gibi olup uyandı. Yarı açık gözlerinin arasından Noel Lynch'in kollarında bir bebekle evde dolaştığını gördü. Anton'un kafasından onunla ilgili ne hesaplar geçtiğini ya da babasının evde yaşanan olaydan biraz olsun utanıp utanmadığını düşünmeye bile vakti olmadı. Çok geçmeden tekrar uyuyakaldı ve ancak birinin başucuna bir fincan çay bıraktığını duyunca uyandı.

Bu, Noel'in kuzini Emily olmalıydı. Tam gereken zamanda Hızır gibi yetişen mucize bir kadın. Emily kanepede, kırmızısiyah renkli dantelli bir elbiseyle uyuyan bir kadın gördüğüne hiç şaşırmamış gibiydi.

"İşe ya da başka bir yere yetişmen gerekiyor mu?" diye sordu.

"Hayır. Gerekmiyor. Annemle babamın evden çıkmalarını bekleyeceğim sadece, sonra oraya gidip eşyalarımı toplayacağım ve... kendime kalacak başka bir yer arayacağım. Bu arada, ben Lisa."

Emily ona baktı.

"Evet, evet. Ben de Emily. Annen baban ne zaman gitmiş olurlar?"

"Dokuzda –tabii normal olarak."

"Ama bu sabah normal olmayabilir?" diye tahminde bulundu Emily.

"Evet, olmayabilir. Yani..."

"Noel yarım saat önce çıktı. Şimdi saat sekiz. Birazdan ben de Frankie'yle çıkıp hayır kurumu mağazasına uğradıktan sonra bebeği kliniğe götüreceğim... Nasıl yapsak bilmiyorum."

"Ben Noel'in eski bir arkadaşıyım, kurstan..." diye başladı Lisa.

"Onu biliyorum."

"Dolayısıyla, beni burada yalnız bırakacaksınız diye dert-

BELONGS TO KANITS TEAM

lenmeniz gerekmez, ama istemeyebilirsiniz de..."

Emily böyle derin düşünceleri kafasından uzaklaştırmak istercesine başını iki yana salladı.

"Yok, ben aslında kahvaltıyı düşünüyordum. Noel kendisine muzlu bir sandviç yaptı, işe giderken de yolda bir kahve içecek. Ben Frankie'nin mamasını verdikten sonra mağazayı açacağım; orada biraz meyve ve tahıl var. Sen belki benimle gelmek istersin diye düşündüm. Uyar mı?"

"Harika olur, Emily. Hemen gidip elimi yüzümü yıkayayım."

Lisa kanepeden fırlayıp banyoya koştu. Berbat görünüyordu. Bütün makyajı yüzüne akmıştı. Düşkün bir fahişeyi andırıyordu.

Kadının onu evde yalnız bırakmak istememesinde şaşacak bir şey yoktu. Kimse onun kılığında birine güvenmez, hiçbir şeyin sorumluluğunu bırakmak istemezdi. Bu yabani görüntüden kurtulmak için hayır mağazasından kendisine bir şeyler alabilirdi. Yüzünü temizleyip biraz su çarptı. Sonra, elbisesinin üzerine Emily'nin verdiği bir süveteri geçirdi.

Emily çıkmak için hazırdı: Üzerine oturan yeşil bir yünlü elbise giymişti ve çok büyük bir alışveriş çantası taşıyordu. Bebek arabasındaki çocuk çok ufaktı, daha bir aylık bile değildi; gerçekçi olmak gerekirse onunla hiçbir alakası olmayan iki kadına, yattığı yerden güvenle bakıyordu.

Lisa, o gün bakımı için, nihayetinde iki yabancı olan Emily ve Lisa'ya muhtaç, savunmasız, küçük bebeğe karşı içinde büyük bir sıcaklığın yükseldiğini hissetti. Küçükken onu da böyle gözeten birinin olup olmadığını merak etti. "Muhtemelen olmadı" diye düşündü kederle.

Bu Lisa'nın hayatında yaşadığı en gerçekdışı gün oldu. Emily Lynch, Lisa'nın durumu hakkında hiçbir şey sormadı. Bunun yerine, hayranlıkla, Noel'den ve her alanda gösterdiği büyük çabalardan bahsetti. Lisa'ya, kendisinin de Noel'in

BELONGS TO KANTOS TEAM

de çocuk bakımı hakkında hiçbir şey bilmediklerini, ama internetin ve sağlık kliniklerinin yardımıyla bu işi gayet güzel hallettiklerini anlattı.

Emily hayır kurumu mağazasında koyu kahverengi bir pantolon-ceket takımı buldu ve Lisa'ya deneyip deneyemeyeceğini sordu. Takım üzerine gayet güzel oturdu.

"Bugün idare etmek için üzerimde sadece kırk avro var" dedi Lisa af diler gibi. "Annemlerin evinden eşyalarımı almak için bir taksiye de ihtiyacım olabilir."

"Tamam, sorun değil. Borcunu çalışarak ödeyebilirsin, öyle değil mi?" Emily bunda bir sorun görmüyordu.

"Çalışarak mı?" diye sordu kafası karışan Lisa.

"Ben Frankie'yi kliniğe götürdüğümde, mağazayı bekleyebilirsin, sonra mamasını vermemiz, altını değiştirmemiz ve gezmeye çıkarmamız gerekecek. Sonra sosyal hizmet görevlisinin ofisine ve sağlık merkezine uğradığımda benimle gelebilirsin, sonra da bazı bahçelerin bakımıyla ilgilendiğim St. Jarlath's Crescent'tan aşağı yürüyebiliriz, o arada Frankie sıkılırsa, onu arabayla çevrede gezdirebilirsin. Bu neredeyse bir günlük çalışmaya denk gelir ve o takımın ücretini çıkarır."

"Ama benim eşyalarımı toplamam lazım" diye mazeret belirtti Lisa. "Ayrıca, yaşayacak bir yer bulmak zorundayım."

"Bunları düşünmek için önümüzde koca bir gün var" dedi Emily sakin sakin.

Ve gün başladı.

Lisa bir işgünü içinde hiç bu kadar çok insanla karşılaşmamıştı. O, Anton için çizimler ve tasarımlar deneyerek masasının başında yalnız çalışmaya, çoğunlukla başka biriyle konuşmadan saatler geçirmeye alışkındı. Emily Lynch farklı bir hayat yaşıyordu.

Frankie'nin mamasını verdikten ve altını değiştirdikten sonra, çocuk kliniğine gittiler. Orada bebek tartıldı ve du-

BELONGS TO KANITS TEAM

rumunun gayet iyi olduğu söylendi. Sosyal hizmet görevlisi Moira'yla bir randevuları vardı, ama geldiklerinde Moira'nın acil bir iş nedeniyle çıkmak zorunda kaldığını öğrendiler.

"Zavallı kadının hayatı acil durumlara yetişmekle geçiyor olmalı" dedi Emily. Sosyal hizmet görevlisinin ofisine tamamen gereksiz bir ziyaret yapmış olduğu için canı sıkkın görünmüyordu, tam tersine gayet sempatikti. Sonra sıra doktorların muayenehanesine uğramaya geldi. Emily oradan bir tomar evrak aldı ve doktorlarla neşeli bir tavırla konuştu.

"Bu Lisa. Bugün bana yardımcı oluyor" dedi. Hepsi onu başlarıyla onayladılar. Başka bir açıklamaya gerek kalmadı. Gerçekten de çok huzur vericiydi.

Lisa, Frankie'nin çok şeker bir bebek olduğunu düşündü. Zor işti, tabii, ama bebekler zor olurdu, öyle değil mi? Ya da en azından öyle oldukları kabul edilirdi. Ne kendisinin ne de Katie'nin bu bebeğin gördüğü ilginin yarısını bile gördüğünü sanmıyordu.

Emily kısa bir süre sonra gelmesi beklenen Dr. Hat için bir paket bırakmıştı. Dr. Hat, kısa süre önce tam zamanlı doktorluktan emekliye ayrılmıştı, ama hâlâ haftada bir kez muayenehanede vekâleten çalışıyordu. Emily onun kendine yemek pişiremediğini ve bunu öğrenmeye hevesli olmadığını fark etmişti, bu nedenle her gelişinde ona, Noel'le bir önceki gece pişirdikleri yemeklerden bir parça getirip bırakıyordu. Bugün füme morina, yumurta ve ıspanaklı börek ile böreğin nasıl ısıtılacağını anlatan bir not bırakmıştı.

"Anlaşıldığı kadarıyla, Hat'in hafta içinde yediği tek sıcak yemek bu oluyor" dedi Emily kınayıcı bir sesle.

"Hat?"

"Evet, adı böyle."

"Neyin kısaltması?" diye sordu Lisa merakla.

"Hiç sormadım. Sanırım, gece gündüz şapka taktığı için böyle anılıyor" dedi Emily.

BELONGS TO KANTOS TEAM

"Gece de mi?" diye sordu Lisa gülerek.

"Valla, bunu bilmeye imkân yok." Emily ona ilgiyle baktı ve Lisa bugün ilk kez, gülümseyecek kadar gevşediğini fark etti. Kız yay gibi gergindi, bildiği tek aile ve âşık olduğu tek adam hakkında düşünemiyordu.

"Pekâlâ. Şimdi nereye gidelim?" Lisa neşesini korumaya kararlıydı. "Yemek için durabilir, eve gidebilir, bir şeyler alabilir, Frankie'yi birkaç saatliğine babaannesine bırakabiliriz, sonra ben bu kırtasiye işleriyle uğraşmaya başlayabilirim. Dingo Duggan'dan, eşyalarını toplaman için seni eve kadar götürmesini isteyeceğim. Bunun için mağazanın minibüsünü kullanabilir."

"Hey, bir dakika, Emily, o kadar hızlı değil. Henüz kalacak bir yer bulamadım."

"Nasılsa bir yer bulacaksın." Emily bundan gayet emindi. "İnsan böyle bir karar alınca ertelemek istemez."

"Ama sen işlerin ne kadar kötü olduğunu bilmiyorsun" dedi Lisa.

"Biliyorum" dedi Emily.

"Nerden biliyorsun? Noel'e bile anlatmadım."

"Gece yarısı Chestnut Court'a geldiğine göre çok kötü bir şey olmuş olmalı" dedi Emily. Sonra, bu konu artık onu ilgilendirmiyormuş gibi devam etti: "Neden tavuk ciğeri var mı diye pazara bakmıyoruz? Biraz mantar ve pirinç de alırız. Bu akşam Noel'in kursu var. Gücünü toplaması için sıkı bir yemeğe ihtiyacı olacak. Bunu sen de biliyorsun ya zaten. *Senin* de bütün o kâğıtlara, dosyalara falan ihtiyacın olacak."

"Yo, hayır, ben bu akşam kursa gidemem. Dünya kadar işim var. Derse gidecek zamanım yok kesinlikle!" diye bağırdı Lisa.

"Nedense kursa gitmek *gerektiğinde* hep dünya kadar iş çıkıyor" dedi Emily. "Şimdi, peynirli bir kumpir yemek ister misin? İnsana müthiş enerji veren bir yiyecek, senin de bir-

BELONGS TO KÄNTIS TEAM

kaç gün bol enerjiye ihtiyacın olacak."

"Kumpir gayet uygun" dedi Lisa, derin bir nefes alarak.

"Güzel. Hadi gidelim artık. Pazardan sonra da bahçeleri turlarız. Yanına kâğıt kalem alıp St. Jarlath's Crescent'taki bahçeler için nelere ihtiyacımız olduğunu not edebilir misin?"

Lisa, herkesin bir anlamda size bağımlı olduğu, ama gerçek bir seveninizin olmadığı böyle bir hayatın nasıl bir şey olduğunu merak etti.

Dingo Duggan, Lisa'yı tabii ki eşyalarını almaya götürebileceğini söyledi. Aldıklarını nereye getirecekti?

"Bunu öğle yemeğinde konuşacağız, Dingo" diye açıkladı Emily. "Karar verdiğimizde sana söyleriz."

Bütün bu olanların hızı Lisa'nın neredeyse başını döndürmüştü. Bu kıvırcık saçlı, ufak tefek, meşgul kadın, onu çaba harcamadan bir sürü işe ortak etmiş ve ondan, evdeki durumu anlatmasını ve neden oradan kaçmak zorunda kaldığını izah etmesini asla istememişti. Bunun yerine, pazara gitmiş ve her tezgâhta pazarlık etmişti. Emily herkesi tanıyor gibiydi. Sonra, bebek arabasını St. Jarlath's Crescent'tan aşağı sürmüşler, bu sırada Lisa, bahçeler için gereken bitkilerin, ekilecek tohumların, rötuş yapmak için alınacak boyaların listesini çıkarmıştı. Bazı bahçeler çok bakımlıydı, bazıları bakımsız, ama Emily'nin düzenli turları sokağa, oturmuş, bakımlı ve özenli bir hava veriyordu. Noel'in ailesinin evine geldiklerinde, Lisa bütün bunları ancak kavramaya başlamıştı. Lisa, Emily'nin hızına gene hayran kaldı.

Noel'in anne babasıyla çarçabuk ve kısaca tanıştırıldı.

"Charles ve Josie çok iyi insanlar, Lisa. Bütün gün iyi işler yapıyorlar ve St. Jarlath'ın anısına bir heykel dikmek için fon toplamakla meşguller. Onları işlerinden uzun süre alıkoymayalım. Bu Lisa. Noel'in kurstan yakın bir arkadaşı ve bugün Frankie'yle ilgilenerek bana çok yardım etti. İşte şa-

BELONGS TO KANTOS TEAM

hane torunun da burada, Josie. Seni görmek için sabırsızlanıyordu."

"Zavallı minik" diyen Josie bebeği kucağına aldı. Charles da hiç de iştah açıcı görünmeyen sandviçinden sevinçle gözlerini kaldırdı.

Emily gidip odasından bir şişe şarap getirdi.

"Normal olarak Noel'in olduğu yerde içki içmem, ama bugün özel bir gün" diye açıkladı.

"Sen eşyalarını alıp getirene kadar bekler, öğle yemeğini ondan sonra yeriz."

"Evet, çok yorgun olmalısın." Lisa, Emily'nin sabahki yoğun temposunu kastetmişti.

"Yo, yo, o bir şey değil" diye karşı çıktı Emily. "Bugünün hepimiz için bir karar günü olduğunu söylemek istedim. Bir bardak şaraba fena halde ihtiyacımız olabilir."

Anton, restoranında mönüleri planlıyor ve Lisa hakkında konuşuyordu. "Onu arasam iyi olacak" dedi sıkıntıyla.

"Ona ne söyleyeceğini bilirsin sen Anton. Her zaman olduğu gibi" dedi Teddy, hayranlıkla ve diplomatik bir tavırla.

"Bu sandığın kadar kolay değil, dedi Anton telefona uzanarak.

Lisa'nın telefonu kapalıydı. Bunun üzerine, Lisa'nın anne babasıyla birlikte yaşadığı evin numarasını çevirdi. Telefona annesi çıktı.

"Hayır, onu dünden beri görmedik" dedi kadın ilgisiz ve soğuk bir sesle. "Dün akşam eve gelmedi. Bu durumda..."

"Bu durumda... ne?" diye sordu Anton sabırsızca.

"Hiçbir şey, gerçekten..." dedi kadın, giderek alçalan bir sesle. "Sizin de mutlaka bildiğiniz gibi, Lisa yetişkin bir insan. Onun için kaygılanmanın bir faydası yok. Ona iletmemi istediğiniz bir mesajınız var mı?"

BELONGS TO KANITS TEAM

Lisa'nın annesinin aynı zamanda hem kayıtsız hem de nazik olmayı beceren bir sesi vardı ve bu Anton'u müthiş rahatsız etmişti.

"Zahmet etmeyin!" dedi ve telefonu kapattı.

Lisa'nın annesi omzunu silkti. Kocası sokak kapısında belirdiğinde üst kata çıkmak üzereydi.

"Lisa'yla mı konuşuyordun?" diye sordu kocası.

"Hayır, görmedim. Neden sordun?"

"Bunu yapacak."

"Neyi yapacak?"

"Seninle konuşacak. Geçen akşam bir kaza oldu. Evde olduğunun farkında değildim ve yanımda genç bir kadın vardı."

"Aman ne hoş." Karısının yüzünden, onu hor gören bir ifade akıyordu.

"Allak bullak olmuş gibiydi."

"Neden, anlayamıyorum."

"O senin kadar kayıtsız değil de ondan."

"Temelli gitmemiştir. Odasının kapısı açık. Bütün eşyasını burada bırakmış." Lisa'nın annesi uzaktan tanıdığı birinden bahseder gibi konuşuyordu.

"Tabii ki temelli gitmedi. Nereye gitmiş olabilir?"

Lisa'nın annesi tekrar omuz silkti. "Sonuçta ne istiyorsa onu yapar. Herkes gibi..." dedi ve az önce kocasının girdiği kapıdan çıkıp gitti.

"Eşyalarını nereye götüreceğiz?" diye sordu Dingo, Lisa'ya.

"Mümkünse, minibüste bırakalım" dedi Lisa. Bu sabah o kadar çok insanla tanışmaktan başı dönmüştü.

"Nerde yaşayacaksın?" diye üsteledi Dingo.

"Henüz karar vermedim." Lisa onun sorularına kaçamak cevaplar veriyormuş gibi olduğunu biliyordu, ama aslında gerçeği söylüyordu.

"Peki, bu gece nerede yatmayı planlıyorsun?" Dingo bütün

BELONGS TO KAKTUS TEAM

sorularına cevap almaya karalıydı.

Lisa kendini gerçekten çok bitkin hissediyordu. "Sana neden Dingo diyorlar? diye sordu çaresizlik içinde.

"Çünkü yedi hafta Avustralya'da kaldım" dedi Dingo gururla.

"Peki, neden geri geldin?" Lisa konuşmayı onunla ilgili konularda sürdürmek ve kendisi hakkındaki soruları engellemek *zorundaydı.*

"Çünkü yalnızlık çektim" dedi Dingo, sanki bu dünyanın en doğal şeyiymiş gibi. "Sen de çekeceksin, bak buraya yazıyorum. Josie ve Charles'la yaşayıp günde on Rosary duası söyleyince, evini hatırlayacaksın ve için burulacak."

"Charles ve Josie Lynch'le yaşamak mı? Hayır, bu asla gündeme gelmedi" dedi Lisa dehşet içinde.

"Neyse, eşyalarını aldıktan sonra seni nereye bırakacağım? A, geldik işte."

"On dakika içinde dönmüş olurum, Dingo." Lisa minibüsten indi.

"Emily seninle içeri girmemi ve eşyalarını taşımamı söyledi."

"Dünyayı yönettiğini mi sanıyor ne" diye söylendi Lisa.

"Bu işi çok daha kötü yapacak olanlar da var" dedi Dingo neşeyle.

Dingo'nun eşyaları minibüse yerleştirmesi uzun sürmedi. Zaten aracın içinde raylı bir elbise askısı vardı. Lisa'nın giysilerini oraya asması yetti. Lisa, gene minibüste duran karton kutulara bilgisayarını ve dosyalarını güzelce yerleştirdi, bir kısmına da kişisel eşyalarını doldurdu. Bu yaşta pek de fazla bir eşyası olmadığını düşündü.

Ev sessizdi, ama babasının içeride olduğunu biliyordu. Odasının perdesinin hafifçe kıpırdadığını görmüştü. Ama dışarı çıkıp onu durdurmak için hiçbir şey yapmadı. Lisa'nın geçen gece gördüklerini izah etmek için hiçbir girişimde bulunmadı. Bir şekilde Lisa'nın içi rahatlamıştı, ama bu, baba-

BELONGS TO KANTOS TEAM

sının onun evde kalıp kalmadığını ne kadar az önemsediğini gösteriyordu.

Dingo'yla beraber minibüse doğru yürürken, perdelerin yine kıpırdadığını gördü. Kendi hayatı ne kadar başarısız olursa olsun, bunu babasının ve annesinin yaşamıyla kıyaslaması mümkün bile değildi.

Bir not yazıp holdeki masanın üzerine bıraktı.

> Evin anahtarını bırakıyorum. Artık evi kesin olarak terk ettiğimi anlamışsınızdır. İkinize de iyilikler diliyorum ve elbette, size şimdi olduğundan daha büyük mutluluklar diliyorum. Katie'yle planlarımı konuşmadım. Yerleşene kadar bekler, ondan sonra size yeni adresimi bildiririm. Lisa.

Ne sevgiler, ne teşekkürler; ne bir açıklama, ne bir hoşça kalın. Orayı sanki ilk kez görüyormuş gibi bakışlarını evin içinde gezdirdi. Annesinin de etrafa böyle baktığını anımsadı.

Katie, bundan bir süre önce, Lisa'nın anne babasına benzemeye başladığını ve o evden olabildiğince çabuk ayrılması gerektiğini söylemişti. Lisa şimdi Katie'ye nihayet onun öğütlerine uyduğunu söylemek için sabırsızlanıyordu, ama kalacak bir yer bulana kadar bekleyecekti. Dingo ne düşünürse düşünsün, Emily istediği kadar onu ikna etmeye çalışsın, St. Jarlath Crescent'a, Charles ve Josie'nin yanına yerleşmeyecekti.

Dingo ve Lisa, Lynch'lerin evine döndüklerinde, Emily taşınma işinin nasıl geçtiğini öğrenmek istedi. Lisa ile anne babası arasında bir tartışma yaşanmaması içini rahatlatmıştı. Lisa'nın istemeyeceği şeyler söylemesinden korkmuştu.

"Onlara bir daha asla bir şey söylemeyeceğim" dedi Lisa.

"Asla, uzun bir zamandır. Hadi şimdi şu patatesleri mikrodalgaya atalım" dedi Emily.

BELONGS TO KAITIS TEAM

Lisa dermansızca oturup kendi evi haline getirdiği bu küçük mekânda hiç yabancılık çekmeden hareket eden Emily'yi seyretti ve birden, konuşmak ona hiç zor gelmedi; geçen gece babasını bir fahişeyle görmenin şokunu, Anton'un onu hayatının merkezinde görmediğini fark etmenin acısını, parası, yaşayacak bir yeri, lafını etmeye değer bir iş hayatı olmadığını anlattı. Lisa ölçülü konuşmaya dikkat etti. Üzüntüsüne teslim olmamayı başardı. Emily'de insanın içini açmasını kolaylaştıran bir şey vardı –başını olumlu anlamda sallıyor, onaylayıcı sözcükler mırıldanıyordu. Uygunsuz hiçbir soru sormadı, sorularının hepsi yerindeydi. Lisa bundan önce hiç böyle konuşamamıştı. Sonunda, konuşmayı kesti.

"Özür dilerim, Emily, öğlenden beri kendimden bahsedip duruyorum. Mutlaka yapmayı planladığın şeyler vardır."

"Noel'e telefon ettim. Saat beş civarında gelecek. Ben Frankie'yi alıp tekrar Chestnut Court'a götüreceğim. Dingo ondan sonra tekrar harekete geçebilir."

Lisa ona boş gözlerle baktı.

"Ne hareketi, Emily? Biraz kafam karıştı da. Bana Charles ve Josie'yle birlikte yaşamamı mı öneriyorsun? Doğrusunu söylemek gerekirse, ben..."

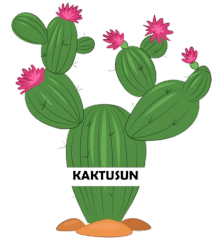
"Hayır, hayır. Ben bir süre daha orada yaşayacağım, ondan sonrasını Tanrı bilir." Emily, herkesin bildiği bir şeyden bahsediyordu sanki.

"Evet ama... benim bütün eşyam dışarıda, Dingo'nun arabasında. Ben nerede yaşayacağım?"

"Düşündüm de, gidip Chestnut Court'ta Noel'le birlikte yaşayabilirsin" dedi Emily. "Böylece sorun kalmaz..."

BELONGS TO KANTOS TEAM

Altıncı bölüm

Moira Tierney işinde iyiydi. En ufak ayrıntıyı bile ihmal etmemesiyle ünlüydü. Ofisi, kusursuz dosyalama sistemiyle genç sosyal hizmet görevlileri için bir modeldi. Moira'yı iş yükü ya da destek hizmetlerinin yetersizliği nedeniyle sızlanırken duyan olmamıştı. Bu bir işti ve o işini yapıyordu.

Sosyal hizmet hiçbir zaman dokuz-altı bir iş olamazdı; Moira, iş saatlerinden sonra problemli aileler tarafından aranmayı olağan karşılıyordu. Aslında, çoğunlukla ona en çok bu saatlerde ihtiyaç duyuluyordu. Cep telefonunu asla yanından ayırmıyordu ve arkadaşları, onun, gelen acil bir telefon nedeniyle gecenin bir saati yemeğin ortasında kalkıp gitmesine alışmıştı. O bunu dert etmiyordu. Bu, işinin bir parçasıydı.

Moira aşkın bittiği, evliliklerin dağıldığı, çocukların terk edildiği, aile içi şiddetin kural olduğu bir ortamdaki insanların sorunlarını çözmek için gece gündüz çalışıyordu. Bunlar bir zamanlar sevgi ve umut dolu insanlardı, ama Moira onları o zaman tanımamıştı. Zaten öyle olsalar, tuttuğu vaka dosyalarında yer almazlardı. Bu durum onu aşk ve evlilik konusunda alaycılaştırmıyordu, onun için bu daha çok bir zaman ve şans meselesiydi.

Günün sonunda, Moira'nın bir gece kulübüne gidecek enerjisi kalmıyordu. Hem gitse bile dans pistindeyken gelen bir telefona cevap vermesi gerekebiliyordu; bu da, başka biri-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

nin problemleriyle uğraşmak için oradan gitmek zorunda olduğu anlamına geliyordu.

Evet, o da biriyle birlikte olmak istiyordu. Bunu kim istemezdi?

Çok güzel değildi –kahverengi kıvırcık saçlı ve etine dolgundu, ama çirkin de değildi. Moira'dan çok daha dolgun kadınların erkek arkadaşları, sevgilileri, kocaları vardı. Bir gün mutlaka biriyle karşılaşacaktı; gergin ve talepkâr olmayan, sakin bir adamla. Evde, geride bıraktıklarından çok daha huzurlu biriyle.

Moira iki üç ayda bir Liscuan'a gidiyordu. Ülkeyi boydan boya geçen cumartesi trenine, trenden indikten sonra da onu eve götüren otobüse biniyordu. Ertesi gün geri dönüyordu. Orada zamanının büyük bölümünü evi baştan sona temizlemekle ve babasının neler isteyebileceğini kestirmeye çalışmakla geçiriyordu.

Hiçbir şey değişmemişti, Dublin'e okumaya gitmek için evden ayrıldığından beri her şey aynı kalmıştı. Hiçbir değişiklik olmamıştı.

İnsanlar artık onlara gelmek istemiyorlardı; babası, odunlarını kesmesi karşılığında ona bir öğün yemek veren Bayan Kennedy'nin evine gitmeye başlamıştı. Anlaşıldığı kadarıyla, Bay Kennedy iş aramak için İngiltere'ye gitmişti. Orada iş bulmuş olabilir ya da olmayabilirdi, ancak bunun haberini vermek için bir daha geri dönmemişti.

Moira'nın erkek kardeşi Pat, yalnız yaşıyordu. İki ineği sağıp tavukları besleyerek evde çalışıyordu. Cumartesi akşamları bir iki bira içmeye Liscuan köyüne gittiğinden, Moira onunla çok az konuşabiliyordu. Onu haftada bir gece, eğlenmeye gitmek üzere temiz bir gömlek giyip saçlarına jöle sürerken görmek Moira'yı üzüyordu. Onun gibi, Pat'in de hayatında bir aşk işareti yoktu.

Pat bütün bunlardan çok az bahsediyor, sadece, her akşam

BELONGS TO KANTOS TEAM

pastırmalı yumurta yaparken sürekli tavaların dibini yakıyordu. Bu küçük çiftlik evi asla torun kahkahası nedir bilmeyecekti.

Liscuan'a, eve gitmek Moira'nın yalnızlık duygusunu iyice pekiştiriyordu, ama o bunu isteyerek yapıyordu. Onlara Dublin'deki hayatıyla ilgili hiçbir şey anlatmıyordu. Babasının sürekli tecavüz ettiği, şu an hamile olan on bir yaşında bir kızla ya da kocasından dayak yiyen bir kadınla ya da pub'a giderken üç çocuğunu bir odaya kilitleyen sarhoş bir kadınla uğraştığını bilseler şoke olurlardı. Liscuan'da böyle şeyler olmazdı, en azından Tierney'ler böyle düşünüyorlardı.

Dolayısıyla, Moira düşüncelerini kendine saklıyordu. Bu hafta sonu halinden memnundu. Düşünmeye ihtiyacı vardı. Moira Tierney, yamuk bir durumun kokusunu aldığına ve rolünün tam da bu olduğuna inanıyordu. Okul ve çalışarak geçirdiği bütün o yıllar ona, bir şey doğru gitmediğinde bunu sezme yeteneği kazandırmıştı.

Ve Moira, Frankie Lynch için endişeleniyordu.

Çocuğun velayetinin Noel Lynch'e verilmesini kesinlikle yanlış buluyordu. Moira, dosyayı dikkatle okumuştu. Noel, bebeğin annesi Stella'yla birlikte yaşamamıştı bile. Stella onunla ancak, bebeğin doğumu ve kendi ölümü yaklaşırken temas kurmuştu.

Bu son derece olumsuzdu.

Noel'in, kâğıt üzerinde gayet iyi işleyen bir destek sistemi kurmayı başardığını kabul etmek gerekiyordu. Ev temiz ve sıcaktı, bebeğin ihtiyaçları eksiksiz karşılanıyordu. Biberonlar için bir sterilizatör, bebek için bir küvet satın alınmıştı. Moira'nın bunlardan birinde kusur bulmasına imkân yoktu.

Noel'in, orta yaşlı, aklı başında bir kadın olan kuzini Emily, bir süre onunla birlikte kalmıştı ve hâlâ nereye gitse bebeği de yanında götürüyordu. Bebek bazen, bir doktorla

BELONGSTO KÂĞITSTEAM

evli olan, yeni doğum yapmış bir hemşireyle kalıyordu. Orası çok emniyetli bir ortamdı. Bir de, daha önce kendi torunlarına bakmış olan, Norah ve Aidan adında daha yaşlı bir çift vardı.

Başka insanlar da vardı. Aşırı dindar olan ve binlerce yıl önce ölmüş bir azizin anısına heykel dikmek için uğraşan Noel'in anne babası; Mutti ve Lizzie Scarlet çifti ve ikiz torunları... Bir de, galiba adı Hat olan, çocukları sakinleştirmekte usta, emekli bir doktor vardı. Hepsi güvenilir insanlardı, ama gene de...

Bütün bunların çok bölük pörçük olduğunu düşündü Moira: Bir müzikalin oyuncuları gibi, birbiriyle bağlantılı ama çok kolay dağılabilecek bir insan zinciri. Bir halka koptuğunda her şey dağılabilirdi. Ama sezgilerini destekleyecek birini bulma ihtimali var mıydı? Kesinlikle yoktu. Ekibin başı olan, bir üstündeki kişi, yok yere telaşlandığını söylemişti –her şey yolunda görünüyordu.

Amerikalı kuzin Emily'yi kendi tarafına çekmeyi denemiş, ama sonuç alamamıştı. Noel'in Emily'nin kör noktası olduğu anlaşılıyordu. Kızına bakabilmek için, hayatını tamamen değiştirme yönünde hayret verici adımlar attığını söylemişti. İşinde sebatla çalışıyordu. Hatta işinde ilerleme şansını artırmak için geceleri kursa gidiyordu. Alkolü bırakmıştı, bunda çok zorlanmıştı, ama kararlıydı. Sosyal hizmet görevlilerinin çocuğu geri almaları, bütün bu çabalar için çok kötü bir ödül olurdu. Noel, bebeğin annesine, çocuğun bakımevinde büyümeyeceğine söz vermişti.

"Bakımevi ondan çok daha iyi imkânlar sunabilir" diye mırıldanmıştı Moira.

"Belki, ama tersi de olabilir." Emily ikna olmayacaktı.

Moira'nın kendini geri çekmesi gerekmişti. Ama bir sorun çıkarsa hemen müdahale edebilmek için süreci dikkatle izliyordu.

BELONGS TO KÂNİTS TEAM

Ve şu anda bir sorun vardı.

Noel orada yaşaması için eve bir kadın getirmişti.

Boş duran odayı yatması için ona vermişti.

Kadın gençti –genç ve huzursuz. Şu, saçları beline kadar inen, sırık gibi uzun kadınlardandı. Bebekler hakkında hiçbir şey bilmiyor ve anne babalık konusunda sorular sorulduğunda savunmaya çekiliyor ve alınganlaşıyordu.

"Ben burada kalıcı değilim" demişti tekrar tekrar. "Başka biriyle ilişkim var. Anton Moran'la. Aşçıbaşı. Noel bana sadece kalacak bir yer verdi, karşılığında ben de Frankie'nin bakımında ona yardımcı oluyorum." Sonra, bu, birazcık aklı olan herkesin görebileceği kadar basit ve açık bir şeymiş gibi, omzunu silkmişti.

Moira ondan hiç hoşlanmamıştı. Ortalık bu sürtüklerden, akılları fikirleri giyim kuşamda olan, o uzun bacaklı, boş kafalı genç kadınlardan geçilmiyordu. Lisa denen o kızın duvarında asılı olan elbiseyi *görmek* lazımdı! Muhtemelen dünya kadar paraya mal olmuş, kırmızı-mavi bir tasarımcı kıyafetiydi.

Moira'nın, Noel'in aklıselimi konusundaki tüm kuşkuları, Lisa Kelly'nin sahneye çıkmasıyla yüz kat artmıştı.

İkili bir vaftiz töreni için büyük planlar yapılıyordu. Aynı gün doğan, aynı insanlar tarafından bakılan Frankie Lynch ve Johnny Carroll birlikte vaftiz edileceklerdi.

Moira törene davet edilmesine şaşırmıştı. Noel, Peder Flynn'in Liffey Irmağı'nın aşağısındaki kilisesinde bir vaftiz töreni olacağını, ardından da salonda küçük bir kokteyl verileceğini söylemişti. Moira da aralarında olursa çok sevineceklerdi.

Moira yüzüne, ne eksik ne abartılı, müteşekkir bir ifade vermeye çalıştı. Bunu yapmalarına gerek yoktu, ama belki de durumlarının ne kadar istikrarlı olduğunu göstermek istiyorlardı.

BELONGS TO KANITS TEAM

"Vaftiz için nasıl bir hediye isterdiniz?" dedi birden.

Noel ona şaşkınlıkla baktı.

"Böyle bir şey söz konusu değil, Moira, herkes Frankie ile Johnny'ye bir kart veriyor; ileride bunun nasıl bir gün olduğunu görmeleri için, fotoğraflarla birlikte albümlerine koyacağız."

Moira büyük bir gaf yaptığını hissetti.

"A, evet, tabii, elbette" dedi.

Noel onu bir kez olsun kontrpiyede kalmış halde gördüğüne sevinmekten kendini alamadı.

"Herkes sizi orada gördüğüne çok memnun olacaktır, eminim, Moira" dedi söylediklerine zerre kadar inanmadan.

Peder Flynn'in kilisesinde, Moira'nın beklediğinden çok daha büyük bir kalabalık vardı. Bütün bu insanları nereden tanıyorlardı? Çoğu Dr. Carroll ile karısının arkadaşları olmalıydı. Noel Lynch, kilisedekilerin yarısını bile tanımıyordu büyük ihtimalle.

İki babaanne de oradaydı. Emily Frankie'yi kucağında tutuyor, kalp hastalıkları kliniğinde hemşire olan, Fiona'nın arkadaşı Barbara ise Johnny'yi taşıyordu. Karınları daha yeni doyurulmuş ve altları değiştirilmiş olan bebeklerin ikisi de harika davrandılar ve törenin büyük bölümünde uyudular. Peder Flynn kısa ve özlü bir konuşma yaptı. Minik alınlarına su döküldü –bu tabii ki onları uyandırdı, ama hemen sakinleştirildiler– vaftiz anneleri ve babaları tarafından yeminler edildi ve bebekler Tanrı'nın Kilisesinin ve Ailesinin üyesi oldular. Peder Flynn ikisinin de bu bilgiden mutluluk ve güç almalarını diledi.

Fazla sofuca bulunabilecek, itiraz edebilecek hiçbir şey yoktu. Bebekler bütün bunları olağan karşıladılar. Sonra herkes yandaki salona geçti; orada bir büfe hazırlanmış ve üzerine Frankie ile Johnny'nin isimlerinin yazılı olduğu muazzam bir pasta yerleştirilmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İkram işini Maud ve Simon Mitchell üstlenmişlerdi: Moira, Noel'in, Frankie'ye bakacak kişiler arasında onların isimlerini de saydığını hatırladı. En çok yirmi yaşında, son derece kendine güvenli, yakışıklı gençler olmalarını beklemiyordu. Onun Frankie için öngördüğü hayatta böyle insanlara yer yoktu.

Moira kenarda durup insanların birbirinin arasına karışmasını, sohbet etmelerini ve gelip bebeklere agucuk yapmalarını seyretti. Kuşkusuz hoş bir toplantıydı, ama o kendini olayın içinde hissetmiyordu. Arkada müzik çalıyordu ve Noel portakal suyu içip herkesle konuşarak etrafta keyifle dolaşıyordu. Moira, bal rengi saçlarını küçük, kırmızı bir şapkanın altına toplamış olan, bir içim su Lisa'yı da fark etti.

Maud, Moira'nın yalnız başına durduğunu görüp yanına geldi ve ona servis tepsisini uzattı. "Size bir dilim pasta daha verebilir miyim?" diye sordu.

"Yok, teşekkür ederim. Ben Moira. Frankie'nin sosyal hizmet görevlisi" dedi.

"Evet, sizi tanıyorum, ben de Maud Mitchell, Frankie'nin bakıcılarından. Bebek çok iyi durumda, değil mi?"

Moira bu sorunun üzerine atladı. "İyi durumda olmasını beklemiyor muydunuz?" diye sordu.

"Yo, yo, tam tersi. Noel'in ona hem annelik hem babalık yapması gerekiyor ve gerçekten çok büyük bir iş başarıyor."

"Cemaat dayanışmasının bir örneği daha" diye düşündü Moira. Sanki karşısına dikilmiş bir ordu vardı. Gazete manşetlerini şimdiden gözünde canlandırabiliyordu: *Suçlu sosyal hizmetler. Pek çok uyarıcı işaret vardı. Her şey görmezden gelindi...*

"Siz ve kardeşiniz, Noel'le nereden arkadaş oluyorsunuz, tam olarak?" diye sordu.

"Şu anda anne babasının yaşadığı, eskiden onun da kaldığı sokakta oturuyoruz. Ama yakında New Jersey'e gitme-

BELONGS TO KÄKTUS TEAM

yi umuyoruz, bir iş teklifi aldık da" dedi Maud yüzü aydınlanarak.

"Burada iş yok mu?"

"Free-lance catering hizmeti sunanlar için yok, hayır, bugünlerde insanların parası daha az, eskiden olduğu gibi büyük partiler vermiyorlar."

"Ya anne babanız, gitmenize üzülmeyecekler mi?.."

"Hayır, onlar yıllar önce gitti, biz Muttie ve Lizzie Scarlet'la yaşıyoruz ve onlara bay bay demek zor olacak. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu çok uzun bir hikâye ve şu anda tabakları topluyor olmalıydım. Bakın Muttie orada, ortadaki, hikâyeler anlatan adam." Parmağıyla, hırıltılı bir sesle konuşan, küçük bir adamı gösterdi.

O adam bu iki genci neden büyütmüştü? Bu bir sırdı ve Moira sırlardan nefret ediyordu.

Haftalık toplantıda, Moira'nın ekip başı alarm veren bölgelerle ilgili bir rapor istedi.

Moira hep yaptığı gibi Noel ve bebek konusunu gündeme getirdi. Ekip başı önündeki kâğıtları karıştırdı.

"Hemşirenin raporu burada. Çocuğun durumunun iyi olduğunu söylüyor."

"O sadece görmek istediğini görüyor." Moira katır gibi inatçı ve dar kafalı göründüğünü biliyordu.

"Kilo alışı normal, temizlik gayet iyi –babası şimdiye kadar hiçbir konuda tökezlemedi."

"Eve pek havalı bir kız getirdi, birlikte oturmak üzere."

"Biz rahibe değiliz, Moira. 1950'lerde yaşamıyoruz. O çocuğa doğru dürüst baktığı sürece, özel hayatında ne yaptığı bizi ilgilendirmez. Kız arkadaşlarının konuyla bir ilgisi yok."

"Ama kız onun kız arkadaşı *olmadığını* söylüyor, oğlanın söylediği de bu."

"Moira, seni hoşnut etmek gerçekten imkânsız. Kız arka-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

daşıysa canını sıkıyor, değilse *daha da çok* sıkılıyor. Seni mutlu edecek bir şey var mı?"

"O çocuğun bakımevine konması" dedi Moira.

"Anne kesin kararlıydı, baba da henüz yanlış bir adım atmadı. Bir sonraki dosyaya geçelim."

Moira boynundan yukarı bir sıcaklığın yükseldiğini hissetti. Bu işe kafayı taktığını düşünüyorlardı. İçinden, "Bir şey olana kadar beklesinler bakalım" dedi. Sosyal hizmet görevlileri her zaman suçlanıyordu ve gene öyle olacaktı.

Ama Moira'yı suçlayamayacaklardı. O kendini sağlama almıştı.

Moira, ertesi sabah, bebeğin günde birkaç saat geçirdiği şu St. Jarlath hayır işleri mağazasına gidip bir bakmaya karar verdi.

Mekân temiz ve havadardı. Bu açıdan kusur bulunacak bir şey yoktu. Emily ile Molly Carroll diye bir komşu kadın, biraz önce gelen elbiseleri askılara asmakla meşguldüler.

"A, Moira" diye selamladı onu Emily. "Güzel bir triko takım ister miydiniz? Üzerinizde çok iyi duracağına eminim. Bakın, içi tamamen saten astarlı. Bir hanım artık gardırobunda görmekten bıktığını söyledi ve bu sabah yolladı. Rengi de pek hoş bir eflatun."

Normalde Moira'nın ilgilenebileceği güzel bir takımdı. Ama bu bir iş ziyaretiydi, sosyal bir alışveriş gezisi değil.

"Aslında ben, Chestnut Court'taki durumdan hoşnut musunuz, onu öğrenmek için uğramıştım, Bayan Lynch."

"Durum?" Emily ürkmüş gibiydi.

"Kendine daha iyi bir dünya arayan o yeni 'kiracı'."

"A, Lisa! Ne kadar harika, değil mi? Noel geceleri tek başına çok yalnızlık çekecekti. Şimdi ders notlarının üzerinden birlikte geçiyorlar ve Lisa sabahları Frankie'yi pusetle buraya getiriyor. Çok büyük bir yardım."

BELONGS TO KÂHİN'S TEAM

Moira ikna olmamıştı."Ya kendi ilişkisi? Başka biriyle birlikte olduğunu söylüyor."

"A, evet, bir restoran işleten o genç adama çok düşkün."

"Peki bu 'ilişki' nereye gidiyor?"

"Biliyor musunuz, Moira, aşk konusunda çok bilgili, ama alaycı olan Fransızlar ne der? 'Her zaman bir öpen, bir de öpülmek için yanağını uzatan biri olur.' Bence burada da durum aynı: Lisa öpüyor, Anton da öpülmek için yanağını uzatıyor."

Bu söz Moira'yı tamamen susturdu. Bu orta yaşlı Amerikalı kadın her şeyi nasıl böyle çabuk ve iyi anlıyordu? Acaba şu eflatun triko takımı satın alsa mıydı? Ama onlara borçlu kaldığını düşünsünler istemezdi. Daha sonra, bir arkadaşından gelip satın almasını rica edebilirdi.

Koridorda, Moira'nın odasının tam karşısına bir duyuru asılmıştı. St. Brigid Hastanesi'nin kalp hastalıkları kliniği birkaç hafta için kurumda çalışacak bir sosyal hizmet görevlisi arıyordu.

Dr. Clara Casey hastane yönetimine sunmak üzere bir rapor hazırlamak istiyordu. Rapor, yarı zamanlı bir sosyal hizmet görevlisinden alınacak yardımın kliniğe gelen hastaların genel durumunu iyileştirebileceğini kanıtlayacaktı. Klinik personeli, gayretli ve yardımsever olmasına rağmen, mevcut sosyal hak ve yardımlardan haberdar olmadığı gibi, hastalara hayatlarıyla nasıl barışık yaşayacakları konusunda tavsiyelerde bulunmak için gerekli birikime de sahip değildi.

Moira duyuruya şöyle bir baktı. Konu onu hiç ilgilendirmemişti. Politikaydı. Ofis politikası. Dr. Casey denen o kadın imparatorluğunu genişletmeye çalışıyordu, hepsi bu. Moira'yı zerre kadar ilgilendirmeyen bir şey...

Dolayısıyla, ekip başı onu görmek için geldiğinde şaşırdı ve çok canı sıkıldı. Şefi her zamanki gibi ofisin düzenine hayran

BELONGS TO KANITS TEAM

kaldı ve içini çekerek "Keşke bütün sosyal hizmet görevlileri de bu kadar düzenli olabilselerdi" dedi.

"Gördün ya St. Brigid'deki o iş sadece iki haftalık. Ben senin gitmeni isterim, Moira."

"Bana uygun bir iş değil" diye itiraz etti Moira.

"Bilakis! Kimse o işi senden daha iyi, daha mükemmel yapamaz. Clara Casey senden çok memnun kalacaktır."

"Ya üzerimdeki işler, onlar ne olacak?"

"Sen yokken aramızda paylaşacağız."

Moira'nın bunun bir emir olup olmadığını sorması gerekmiyordu. Öyle olduğunu biliyordu.

Moira iki haftalığına St. Brigid'e gitmeden önce, Noel'le ilgili yarım kalmış bütün işleri toparladı. Ama bir yere daha uğraması gerekiyordu. Declan Carroll, ona kapıyı kucağında oğluyla açtı.

"İçeri buyurun" dedi. "Burası bir apartman dairesi gibi. Fiona yarın tekrar işe başlıyor."

"Peki nasıl idare edeceksiniz?" diye sordu Moira ilgiyle.

"Oo, bu sokakta bir bebek mafyası var, hepimizin bir gözü Frankie'nin üzerinde, onlar da aynı şeyi Johnny için yapıyorlar. Annem babam bebeği alıp babam gibi usta bir kasap yapmak için ölüyorlar! Emily Lynch, Noel'in anne babası, ikizler Muttie ve Lizzie, Dr. Hat, Nora ve Aidan. Hepsi çocukların emrine amade. Liste çok uzun."

"Karınız kalp hastalıkları kliniğinde çalışıyor, değil mi?" dedi Moira notlarına göz atarak.

"Evet, St. Brigid Hastanesi'nde."

"Tesadüf bu ya, ben de yarın iki haftalığına oraya gidiyorum" dedi Moira somurtarak.

"Çalıştığınız en iyi yer olduğunu göreceksiniz. Orada çok olumlu bir hava var" dedi Declan Carroll, bebeği bir kolundan diğerine geçirerek.

BELONGS TO KÄTTES TEAM

"Sizce, Noel çocuk yetiştirmeye uygun biri mi?" diye sordu Moira birden. Onu şoke edip direkt bir cevap almayı ummuş, ama boşuna umutlanmıştı.

Declan ona şaşkın şaşkın baktı. "Affedersiniz, anlayamadım?" dedi alçak bir sesle.

Moira asabi bir sesle sorusunu tekrarladı.

"Benden, arkadaşı olduğum bir komşum hakkında size bir yargıda bulunmamı istediğinize inanamıyorum."

"Aslında durumları bildiğinizden, size sorabileceğimi düşündüm."

"En iyisi, benden böyle bir şey istemediğinizi varsaymam olacak bence."

Moira tekrar, boynundan yukarı yavaş yavaş bir sıcaklığın yükselmeye başladığını hissetti. İşinde, insan ilişkilerinde başarılı olduğunu neden düşünmüştü ki? Gittiği her yerde herkesi kendinden soğutup uzaklaştırıyordu.

"Sosyal hizmet görevlisi, gerçek bir baş belası" dedi Declan akşam.

"Bence, sadece işini yapıyor" dedi Fiona.

"Evet, ama biz hepimiz işimizi insanların sinirlerini ayağa kaldırmadan yapıyoruz" diye homurdandı Declan.

"Genellikle" dedi Fiona.

"Ne dememi bekliyordu? Noel'in 'Ben alkoliğim' diye bağırdığını ve çocuğun ondan alınması gerektiğini mi söyleyecektim? Zavallı çocuk, Frankie'ye bir hayat sunmak için kendini paralıyor."

"Sosyal hizmet görevlileri epey siyah-beyaz oluyorlar" dedi Fiona.

"O halde hayata katılıp bizler gibi gri olmaları gerekiyor" dedi Declan.

"Seni seviyorum, Declan Carroll!" dedi Fiona.

"Ben de seni. Bayan Kılı Kırk Yaran Moira'yı kimsenin sevmediğine bahse girerim."

BELONGS TO KANITS TEAM

"Declan! Bunu senden beklemezdim. Belki de, hakkında hiçbir şey bilmediğimiz ateşli bir seks hayatı vardır."

Moira arkadaşı Dolores'i triko takımı satın almaya göndermişti. Dolores, Moira'dan otuz santim kısa ve otuz santim enliydi. Emily durumu hemen anladı.

"Güle güle giyin" dedi Dolores'e.

"Iıı... hımm, teşekkür ederim" dedi Dolores. Gizli Servis'e başvuracak olsa asla işe alınmazdı.

Moira, kalp hastalıkları kliniğindeki ilk gününde eflatun takımı giydi. Clara Casey görür görmez kıyafetine bayıldı.

"Güzel giysilere bayılırım. Onlara zaafım vardır. Üzerinizdeki harika bir kıyafet."

"Ben giyim kuşama fazla meraklı değilimdir." Moira kendisinin laf değil iş yapan bir sosyal hizmet görevlisi olduğunu göstermek istiyordu. "Yıllar içinde, teselliyi onlarda arayan o kadar çok insan gördüm ki."

"Aynen." Clara hiç duraksamadan cevap vermişti, ama Moira kadının canını sıktığını hissetmişti. Bu kalp hastalıkları uzmanının sıcaklığını, zekice ve patavatsız bir gözlemle geri çevirmişti. Defalarca olduğu gibi, içinden, "Keşke konuşmadan önce durup biraz düşünseydim" diye geçirdi.

Bir şeyleri kurtarmak için artık çok mu geçti?

"Dr. Casey, burada iyi bir iş çıkaramamaktan korkuyorum. Size neyi rapor etmemi beklediğinizi, genel hatlarıyla özetleyebilir misiniz?"

"Bana düşüncelerimi onaylayan, benim sözlerimi bana tekrarlayan bir rapor hazırlamayacağınızdan eminim, Bayan Tierney. Öyle birine benzemiyorsunuz."

"Lütfen bana Moira deyin."

"Belki daha sonra. Şu an için Bayan Tierney iyi. Araştırma yapabileceğiniz konuların bir listesini çıkardım. Ne var ki,

BELONGS TO KANTOS TEAM

gerek personelle gerek hastalarla konuşurken belli bir hassasiyet gösterilmesini istiyorum. Bu kliniğe başvuran insanlar çoğunlukla gergin oluyorlar. Onları rahatlatıp güven vermek ve olumlu olanı öne çıkarmak bizim için büyük önem taşıyor."

Moira öğrencilik yıllarından beri böyle bir fırça yememişti. Zamanı içeri girdiği ana geri döndürebilmeyi çok isterdi; Clara kıyafetini beğendiğinde, ona heyecanla teşekkür eder, hatta ona saten astarı bile gösterirdi. Bir gün öğrenecekti, ama o zaman çok geç olmayacak mıydı?

Ekip başı, takip ettiği işlerden uzak durması gerektiğini söylememişti. Moira eve Chestnut Court üzerinden döndü. Noel'in zilini çaldı. Noel onu hemen içeri aldı.

Normal bir aile gibi görünüyorlardı. Noel bebeğe biberon veriyor, Lisa spagetti bolognese hazırlıyordu.

"İki hafta için başka bir yere çalışmaya gittiğinizi sanıyordum" dedi Lisa.

"Ben gözümü asla toptan ayırmam" dedi Moira. Çocuğu sıkıca kucaklamış, kendisine söylendiği gibi, başını arkasından eliyle desteklemekte olan Lisa'ya baktı. Bir öne bir arkaya salladığı bebek, huzur içinde uykuya daldı. Kızın bu çocuğa bağlandığı apaçık ortadaydı. Moira eleştirecek hiçbir şey bulamıyordu; tam tersine, her şeyde güvenli ve sağlam bir şey vardı. Aslında öngörülemez oldukları halde, onlara bakan herkes normal bir aile olduklarını düşünebilirdi.

"Burası sizin için sıkıcı olmalı" dedi Lisa'ya. "Hem bir ilişkiniz vardı, sanırım."

"Şu anda burada değil. Anton bir fuara gitti" dedi Lisa neşeyle.

"Biraz yalnız kaldınız, sanırım" dedi Moira kendini tutamayarak.

"Hiç de değil. Kaçırdığımız dersleri yakalayabilmek, Noel

BELONGS TO KANITS TEAM

için de benim için de büyük bir şans. Bu arada, bir tabak spagetti ister miydiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim. Çok naziksiniz, ama gitmem gerekiyor."

"Herkese yetecek kadar çok..." dedi Lisa.

"Hayır... tekrar teşekkürler" dedi ve çıkıp gitti.

Moira evine dönüyordu. Neden oturup bir tabak spagetti yememişti? Çok güzel kokuyordu. Evde yiyecek doğru dürüst bir şey yoktu: Biraz peynir, birkaç sigaraböreği. Kalıp yemeklerine ortak olması, duruşundan ödün vermesi anlamına gelmezdi.

Ama eve yürürken, Moira kalmadığına memnun oldu. Bu iş gözyaşları içinde son bulacaktı ve bu olduğunda, evlerinde yemek yemiş biri olmak istemiyordu.

Kanal boyunca yürürken, ona doğru yürüyen, etrafı köpeklerle çevrili ufak tefek bir adam gördü. Noel'in babası Charles Lynch'ti bu. Yanında farklı büyüklükte ve cinste köpeklerle yürüyordu: bir tarafta kayışlarının ucunda tıpış tıpış yürüyen bir spaniel, bir kaniş ve minyatür bir schnauzer, diğer tarafta kayışını zorlayan azman bir danua. Daha yaşlı, kayışsız iki labrador, neşeyle havlayarak grubun çevresini sardı. Charles Lynch'in gülünç görünmesi gerekirdi. Aksine çok keyifli ve mutlu görünüyordu.

Gerçekte, köpek gezdirme işini çok ciddiye alıyordu. Müşteriler hayvanlarının dolaşıp hareket etmesi için iyi para ödüyorlardı ve Charles onların güvenini asla istismar etmiyordu. Oğluyla ve torunuyla ilgilenmekte olan mermer suratlı sosyal hizmet görevlisini tanıdı.

"Bayan Tierney" dedi saygılı bir sesle.

"İyi akşamlar, Bay Lynch. Bu şehirde benden başka hâlâ çalışan biri olduğunu görmek beni memnun etti."

"Ama sizinkiyle karşılaştırıldığında benimki o kadar kolay bir iş ki, Bayan Tierney. Bu köpekler çok sevimli. Bütün

BELONGS TO KANITS TEAM

gün onlarla ilgilendim –artık bizimle yaşayan şuradaki Caesar hariç. Şimdi de evlerine, sahiplerine geri götürüyorum."

"Tasmasız iki köpek daha var. Onlar kimin?" diye sordu Moira.

"Ha, onlar bizim sokağın köpekleri, Hooves ve Dimples. Eğlenceye katılmak için peşimize takıldılar."

Moira, "Keşke hayat benim için de kolay olsaydı" diye düşündü. Charles Lynch'in, köpek gezdirenlerin gene kusurlu olduklarının anlaşıldığını ve bunun bütün işaretlerinin ortada olduğunu söyleyen bir gazete yazısından korkması gerekmiyordu.

Ertesi gün, Moira kendisinden beklenen işin ne olduğunu anlamaya başladı. Ona bu konuda, ofis yöneticisi Hilary ile yakınlarda düşük yapmış ve işe daha yeni dönmüş Polonyalı bir kız olan Ania yardımcı oldular. Ania işine ve Clara Casey'ye çok bağlı görünüyordu.

Göründüğü kadarıyla, hastane yönetim kurulunda, kalp hastalıkları kliniği için bir kuruş bile harcanmasına karşı koyan, Frank Ennis diye kötü bir adam vardı. Klinikte herhangi bir sosyal hizmete kesinlikle ihtiyaç olmadığını söylüyordu.

"Clara Casey onunla neden kendisi konuşmuyor?" diye sordu Moira.

"Konuşuyor, ama adam çok kararlı."

"Onu bir gün öğle yemeğine çıkarsa?" Moira asıl işine dönebilmek için bu meselenin çözülmesini istiyordu.

"Oo, çok daha fazlasını yapıyor" diye açıkladı Ania. "Onunla yatıyor, ama bir işe yaramıyor, adam iş ile aşkı birbirine karıştırmıyor."

Hilary söylenenleri geçiştirmeye çalıştı. "Ania seni bilgilendiriyor sadece" dedi telaşla.

"Özür dilerim. Onun da bizden yana olduğunu sanmıştım."

BELONGS TO KANITS TEAM

Ania söylediklerine pişman olmuştu.

"Öyleyim zaten" dedi Moira.

"A, o zaman tamam" dedi Ania mutlulukla.

Kliniğe profesyonel ve güven veren bir hava hâkimdi. Moira, hastaların hepsinin, aldıkları çeşitli ilaçların ve her vizitte kilo ve tansiyon bilgilerinin kaydedildiği küçük defterlerin ne işe yaradığını anladıklarını fark etti. Herkes bilgisayara veri girmekte ve bilgisayardan veri almakta gayet ustaydı.

"Bir eğitim kursunun düzenlenmesi için ne kadar sıkıntı çektik *inanamazsın*. Frank Ennis bunu satanizm gibi bir şey olarak göstermeyi başardı. Clara'nın eğitimi verecek kişileri getirmek için neredeyse Birleşmiş Milletler'e gitmesi gerekti."

"Adam dinozorun teki, besbelli" dedi Moira kınayıcı bir sesle.

"Aynen" diye onayladı Hilary.

"Ama Dr. Casey'nin onunla... şey... çıktığını söylüyorsun?" diye yokladı Moira.

"Hayır. Onu söyleyen Ania'ydı, ben değilim –ama bu gerçekten doğru. Clara onu epey bir insancıllaştırdı, ama daha alınacak çok yol var."

"Frank Ennis *benim* burada olduğumu biliyor mu?"

"Sanmıyorum, Moira. Adamı kaygılandırmanın ya da dertlerine yeni bir dert eklemenin âlemi yok, gerçekten."

"Ben oyunu kitabına göre oynamayı severim" dedi Moira gururla.

"Kitap var, *kitap* var" dedi Hilary, esrarengiz bir ifadeyle.

"Bir rapor yazacaksam, Frank Ennis'in görüşlerini de bilmem gerekir."

"Raporunu bitirme aşamasına gelene kadar, onu bir tarafa koy" diye öğütledi Hilary.

Ve Moira, o sırlarda çok sık yaptığı gibi, işleri gerektiği kadar iyi idare edemediğini hissetti. Sanki Hilary ve klinik on-

BELONGS TO KANITS TEAM

dan uzaklaşıyordu. Orada bulunuş nedeni onları kurtarmaktı, ama oyunu kitabına göre oynamakla, kendisine verilen talimatın dışına çıkmıştı ve hepsi ondan desteklerini çekiyor, heyecanlarını kaybediyorlardı.

Hayatının hikâyesi buydu.

Moira gayretle çalışmaya devam etti.

Klinikte haftada bir gün bir sosyal hizmet görevlisi bulunmasına gerek olduğunu gördü. Notlarına göz attı. Azizlerle uzun konuşmalar yapan, muhtemelen bunamanın başlangıç aşamasında olan Kitty Reilly vardı. Kesinlikle evde bir yardımcıya ihtiyacı olan, ama bunun için nereye başvuracağına dair hiçbir fikri olmayan Judy vardı. Dışadönük, neşeli bir adam izlenimi veren, ama müthiş bir yalnızlık çeken ve bu nedenle, kendi deyişiyle "sırf emin olmak için" durmadan kliniğe uğrayan Lar Kelly vardı.

Bir sosyal hizmet görevlisi olsa, Kitty Reilly'yi haftada birkaç gün gündüz bakım merkezine yönlendirebilir, Judy'ye bir bakıcı bulabilir ve Lar'in öğle yemekleri ve eğlence için bir sosyal hizmet merkezine gitmesini sağlayabilirdi.

Frank Ennis hazretlerine görünme zamanı gelmişti.

Moira klinikteki son gününde onu görmek için randevu aldı. Nazik ve efendi bir adamdı –ona anlattıkları canavarla ilgisi yoktu.

"Bayan Tierney!" dedi onunla tanışmaktan mutlu olduğunu belli ederek.

"Moira" diye düzeltti beriki.

"Hayır, hayır, Clara sizin kesinlikle 'Bayan' diye hitap edilecek biri olduğunuzu söylüyor."

"Gerçekten mi? Hakkımda başka bir şey söyledi mi?"

Moira, Clara'nın onunla önceden konuşmuş olmasına sinirlenmişti.

"Evet. İşinizde muhtemelen son derece iyi olduğunuzu, son

BELONGS TO KÂHYA TEAM

derece iş bitirici olduğunuzu, işleri kitabına uygun şekilde ve duygusallığa kapılmadan yaptığınızı söyledi. Görünen o ki, iyi bir sosyal hizmet görevlisinde aranan bütün özelliklere sahipsiniz."

Moira'ya, Clara bunları söylemiş gibi gelmedi. Sanki Clara onun asık suratlı, sert tabiatlı, bir işkolik olduğunu söylemişti. Gene de, iş konusuna döndü.

"Neden yarı zamanlı bir sosyal hizmet görevlisine ihtiyaçları olmadığını düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"Çünkü Clara, hastanenin para bastığını ve kullanımına sunulacak sınırsız fonu olduğunu düşünüyor."

"Ben ikinizin iyi arkadaş olduğunuzu düşünüyordum..." dedi Moira.

"Gerçekten arkadaş ve daha fazlası olduğumuzu düşünmek hoşuma gidiyor, ancak bu dipsiz kuyu işinde asla anlaşamayacağız."

"Bakın, yarı zamanlı birine gerçekten ihtiyacınız var" dedi Moira. "Bu, bütün aksaklıkları mükemmel biçimde giderecektir. Ancak ondan sonradır ki, St. Brigid'in hastaların refahını gözettiğinden söz edilebilir."

"Tüm sosyal hizmet görevlileri ve dini destek hizmeti veren rahipler, hastanede zaten canla başla çalışıyorlar. Hiçbir sağlık sorunu olmayan insanların hayali problemleriyle uğraşmak için o kliniğe gönderilmeyi istemiyorlar."

"Haftada üç ya da dört gün için yeni birini işe alın." Moira kararlıydı.

"Haftada bir gün."

"Bir buçuk" diye pazarlık etti Moira.

"Clara haklıymış, siz bir müzakerecide aranan tüm becerilere sahipsiniz, Bayan Tierney. Haftada bir buçuk gün, bir dakika bile fazlası değil."

"Her şeyin yoluna gireceğinden eminim, Bay Ennis."

"Peki, bunu siz kendiniz mi yapacaksınız, Bayan Tierney?"

BELONGS TO KANTOS TEAM

Bunun düşüncesi bile Moira'nın dehşete kapılmasına yetti. "Yo, hayır! Mümkün değil, Bay Ennis, ben kıdemli bir sosyal hizmet görevlisiyim. Ciddi bir iş yüküm var. Bunun için zaman yaratamam."

"Çok yazık. Bana arka çıkabileceğinizi düşünmüştüm: Gözüm kulağım olabilir, giderlerde ve taksi harcamalarında aşırıya kaçar ve gevşek davranırlarsa dizginleyebilirdiniz."

Bay Ennis, onun gibi artık ender rastlanan bir elemanı yanında çalıştıramayacağı için sahiden hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. Aslında çoğu kişi Moira'dan uzak durmaya çalışırdı.

Ama burada çalışması kesinlikle imkânsızdı tabii. Bırakın yeni bir iş üstlenmeyi, kendi işine bile zor yetişiyordu. Ama yine de buradan ayrıldığına üzülecekti.

Ania, Moira'nın gidişi için, ikindi çayının yanına kurabiye getirmişti. Clara da aralarına katıldı ve kısa bir konuşma yaptı.

"Bize Moira Tierney'yi gönderdikleri için şanslıydık. Olağanüstü bir rapor hazırladı ve horoza kendi çöplüğünde meydan okudu. Frank Ennis az önce telefon etti ve yönetim kurulunun, haftada bir buçuk gün bir sosyal hizmet görevlisinden destek almamızı kabul ettiğini haber verdi."

"Demek dönüyorsun!" Ania mutlu görünüyordu.

"Hayır, Bayan Tierney başka yerlerde yapacak çok daha önemli bir işleri olduğunu bildirdi. İşlerini bırakıp iki hafta boyunca burada bizimle çalıştığı için ona ziyadesiyle müteşekkiriz."

Frank Ennis, belli ki kız arkadaşına, durumu gayet güzel rapor etmişti. Moira "Keşke, buradaki işe kıyasla kendi işimin ne kadar önemli olduğunu Frank Ennis'e o kadar ısrarla söylemeseydim" diye düşündü. Buraya düzenli olarak gelmek, birçok açıdan hoş olurdu. Clara Casey dışında herkes ona ilgi ve heyecanla yaklaşıyordu. Doğrusunu söylemek ge-

BELONGS TO KÄNTÄS TEAM

rekirse, Moira'nın yaptığı iş Clara'yı da heyecanlandırmıştı.

Hilary, her zaman pratik düşünürdü. "Belki Bayan Tierney uygun birini tanıyordur?" dedi.

"Programımı kolayca düzenleyebilirim ve siz hepiniz burada olmamı uygun buluyorsanız, buraya gelmekten onur duyarım" dedi Moira. Konuşurken sesi kulağına kilometrelerce uzaktan geliyor gibiydi.

Hepsi dönüp Clara'ya baktı. Clara bir an sessiz kaldı. Sonra, "Moira'nın aramıza katılmasının hepimizi mutlu edeceği kanısındayım, ama Devlet Sırları Yasası'na uyacağına dair bir belgeyi imzalaması gerekecek. Frank, ondan gözü kulağı olmasını isteyecektir, ama Moira'nın bunun asla olamayacağını bilmesi gerekir."

Moira gülümsedi. "Mesajı aldım, Clara" dedi.

Ve bunun üzerine kopan alkışlar onu şaşırttı.

Sosyal hizmet ekibinin başı, durumdan memnun değildi.

"Ben senden bir rapor yazmanı istedim, kendine bir iş daha bulmanı değil, Moira. Zaten çok çalışıyorsun. Yükünü biraz hafifletmelisin."

"Orada bunu yaptım. Çok hafifledim. Artık klinikteki yapıyı biliyorum. Yeni birini eğitmektense bunu benim yapmam daha mantıklı olur."

"Pekâlâ. Neyi yapıp neyi yapamayacağını biliyorsun. Bundan böyle özel dedektif gibi davranmak da yok."

"Ben sadece dikkatliyim, hepsi bu" dedi Moira.

Evrak çantası ve bloknotuyla Chestnut Court'a gitti. Noel dışarıdaydı, ama Lisa oradaydı. Moira rutin sorulara geçti.

"Onu bugün kim yıkadı?" diye sordu.

"Ben yıkadım" dedi Lisa gururla. "Yalnız başına yıkamak zor oluyor. İnsanın elinden kayıveriyor. Ama banyoyu çok sevdi ve ellerini çok çırptı."

BELONGS TO KANITS TEAM

Bebek temizlenmiş ve kurulanmış, poposu pudralanmıştı. Kusur bulacak hiçbir şey yoktu.

"Bir sonraki mamasını ne zaman vereceksin?" diye sordu Moira.

"Bir saat içinde. Mama orada, biberonlar da sterilize edildi."

Moira yine bir kusur bulamadı. Bebek bezlerinin sayısını ve bebeğin giysilerinin havalandırılıp havalandırılmadığını kontrol etti.

"Bir kahve alır mıydınız?" diye sordu Lisa.

Moira, geçen sefer oldukça aceleci ve kaba davranmıştı, bu yüzden evet demeye karar verdi.

"Aslında çok yorgunum. Uygun bir içecek var mıydı? Bir bardak şarap iyi giderdi."

Lisa onun gözlerinin içine baktı.

"Yo hayır, Moira. Bu evde asla alkol bulundurmuyoruz. Bildiğiniz gibi, Noel'in geçmişte alkolle bir problemi olmuştu, bu yüzden evde alkolün zerresi yok. Bunu bilmeniz *gerek*, daha önce de oraya buraya saklanmış şişe var mı diye bakarken de bunu hep soruyordunuz."

Moira kendini aşağılanmış hissetti. Asıl niyetini o kadar açık belli etmişti ki. Gerçekten de bir çeşit özel dedektif gibiydi, tek farkı o kadar becerikli olmamasıydı.

"Unuttum" diye yalan söyledi.

"Hayır, unutmadınız, yine de bir kahve için" dedi Lisa, mutfağa gitmek üzere, kâğıtlar ve çizimlerle kaplı masadan kalkarken.

"Seni böldüm mü?"

"Hayır, bölündüğüm için memnun oldum. Sıkılıyordum."

"Bu gece Noel nerede?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Söylemedi mi?"

"Hayır. Biz evli falan değiliz. Herhalde anne babasına gitmiştir."

BELONGS TO KAKTUSTEAM

"Ve bebeği bakman için sana bıraktı?"

"Bana yaşamam için bir yer verdi. Onun yerine bebeğe baktığım için çok mutluyum. Gerçekten, çok mutluyum" dedi Lisa.

"Ailenden tam olarak neden ayrıldın?" Moira kolaylıkla sorgulama moduna geçebiliyordu.

"Bunun üzerinde çok durduk, Moira. O zaman söyledim, şimdi de söylüyorum: Evi kişisel nedenlerle terk ettim. Ben evden kaçmış bir yeniyetme değilim. Bir çeyrek yüzyıl yaşındayım. Ben size neden ailenizin yanından ayrıldığınızı sormuyorum, değil mi?"

"O farklı..." diye başladı Moira.

"Hiç de farklı değil ve dürüst konuşmak gerekirse konuyla hiçbir ilgisi yok. Frankie'yi gözetmek zorunda olduğunuzu biliyorum, bunu da gayet iyi yapıyorsunuz, ama ben sadece yardımcı olmaya çalışan bir misafirim. Benim özel durumumun bütün bunlarla hiçbir ilgisi yok." Mutfağa girdi ve bir süre eşyaları gürültüyle birbirine çarptı.

Moira yeni bir çatışmaya neden olmayacak konular aradı. Böyle konular bulmak zordu.

"Fiona Carroll'la tanıştım. Biliyorsundur... Johnny'nin annesi."

"Ah, evet" dedi Lisa.

"Senin ve Noel'in, Frankie'ye bakmakla büyük bir iş başardığınızı söyledi."

"Evet... şey... iyi."

"Çok etkilenmişti."

"Ve siz buna şaşırdınız?" dedi Lisa aniden.

"Hayır, elbette ki şaşırmadım."

"İyi, çünkü Noel'e *öyle* hayranlık duyuyorum ki. Bütün bunlar başına gökten zembille indi. Ama o çok güçlü biri. Onun hakkında kötü laf eden birini, bunu yapan hiç kimseyi içeri almazdım." Lisa yavrusunu savunan bir kaplana benziyordu.

BELONGS TO KANITS TEAM

Moira, ilgi ve desteğini belirtmek niyetiyle, birkaç kez meler gibi sesler çıkardı. Arzu ettiği izlenimi verdiğini umdu.

Bundan sonraki ziyareti, bir babayı vesayet altına almaya çalışan bir aileyeydi. Moira'ya göre, ihtiyar Gerald'ın aklı tamamen yerindeydi. Yalnız ve güçsüzdü kuşkusuz, ama aklında hiçbir sorun yoktu.

Kızı ile damadı yaşlı adamı vesayet altına aldırmak, evini onlara devretmesi için imzasını almak, sonra da güvenilir bir bakımevine teslim etmek için sabırsızlanıyorlardı.

Moira buna razı olmuyordu. Gerald evinde kalmak istiyordu ve Moira onu destekliyordu. Moira, damadın ağzından, adamın kumar borçları olduğunu düşünmesine neden olan bir şeyler duymuştu. Kayınpederinin huzurevine gönderilmesi işine geliyordu. Hatta, evi satıp daha küçük bir yer alabilirlerdi.

Moira'nın gözetimindeyken bu olmayacaktı. Bloknotu, ilgili kişilere göndereceği mektuplar için aldığı notlarla dolmuştu. Damat, iskambilden bir şato gibi çöktü.

Yaşlı adam Moira'ya sevgiyle baktı.

"Bir korumadan daha iyisin" dedi ona.

Moira bu sözlerden çok gurur duydu. Kendisinde görmek istediği tam da buydu. Yaşlı adamın elini hafifçe sıvazladı.

"Buraya gelip size bakması için sürekli bir bakıcı bulacağım. Haddini aşan bir olursa falan ona söyleyebilirsiniz. Doktorunuzla da görüşeceğim. Bir bakayım... Doktor Carroll'du, değil mi?"

"Eskiden Doktor Hat geliyordu" dedi Gerald. "Doktor Carroll kuşkusuz çok nazik biri, ama benim torunum olacak yaşta, ne demek istediğimi anlıyorsunuz, değil mi? Dr Hat, benim kuşağıma daha yakın biriydi."

"Peki o nerede?" diye sordu Moira.

"Ara sıra, doktor sıkıntısı olduğunda, onların muayeneha-

BELONGS TO KANITS TEAM

nesine geliyor" dedi yaşlı adam üzgün bir ifadeyle. "Onu hep özlüyor gibiyim."

"Sizin için onu bulacağım" diye söz verdi Moira ve doğruca, doktorların St. Jarlath's Crescent'ın sonundaki ortak muayenehanesine gitti.

Dr. Carroll oradaydı ve ihtiyar Gerald hakkında konuşmayı memnuniyetle kabul etti.

"Aklının tamamen yerinde ve hiçbir tahtasının eksik olmadığı kanısındayım" dedi.

"Ailesi bunun aksini düşünüyor." Moira kısa ve öz konuşmuştu.

"Olabilir, neden olmasın? Damat bey ailenin çek defterine el koymak için her şeyi yapabilir."

"Benim de görüşüm bu..." dedi Moira. "Size bir şey sorabilir miyim? Dr. Hat ev ziyaretleri yapıyor mu?"

"Hayır, pek yapmıyor. Emekliye ayrıldı, ama arada vekâleten bize geliyor. Neden sormuştunuz?"

Moira bu sefer sözlerini özenle seçti.

"İhtiyar Gerald sizin hakkınızda çok iyi şeyler düşünüyor, Doktor. Bunu defalarca söyledi, ama sanırım doktor... şey... Hat'i kendi yaş grubuna daha uygun buluyor."

"Tanrım, Hat'ten on beş yaş büyük olmalı!"

"Evet, ama o sizden elli yaş daha büyük, Doktor."

"Bay Hat çok alçakgönüllü bir adamdır. Sizin şu Gerald'a arada bir sosyal bir ziyaret yapıp onu görebilir pekâlâ. Bunu ona söyleyeceğim."

"Bunu ona ben söyleyebilir miyim, sizce?" Moira niyet ettiği bir işi yapacağına söz verip, asla sözünde durmayan o kadar çok insan tanımıştı ki.

"Elbette. Size onun adresini veririm."

Declan Carroll için bu sadece, yapmak zorunda olduğu işlerden birinin eksilmesi anlamına geliyordu. Bu Moira Tierney, becerikli ve kendisini işine adamış biriydi. Şovun devam

BELONGS TO KANTOS TEAM

etmesi için paralanan zavallı Noel'e bu kadar karşı olması çok yazıktı.

Dr. Hat'in kafasında gerçekten bir başlık vardı: Güneş siperliği olan şık bir bahriyeli şapkası. Moira'yı sıcak bir tavırla karşıladı ve ona bir fincan sıcak çikolata ikram etti.

"Henüz neden burada olduğumu bilmiyorsunuz" dedi Moira tereddütle. Bunu lüzumsuz bir teklif olarak görebilirdi. Sıcak çikolatayı yanlış bir izlenim üzerinden kabul etmek istemiyordu.

"Evet, biliyorum. Declan hazırlıklı olmam için bana telefon etti."

"Çok nazik davranmış" dedi Moira. Gerçi, bu konuyu kendi başına halletmeyi tercih ederdi.

"Gerald'ı severim. Onu gidip görmemde hiçbir sakınca yok. Aslında satranç da oynayabiliriz. Bunu isterim."

Moira'nın omuzları gevşedi. Artık sıcak çikolatayı içebilirdi. Bazen sorunlar gayet güzel halloluyordu. Her zaman değil, ama bazen. Şimdi olduğu gibi.

Eve henüz dönmüştü ki, memleketten bir telefon geldi. Erkek kardeşi Pat normalde onu hiç aramazdı: Telaşlanmıştı. Tecrübesinden, onu sıkıştırmasının hiçbir işe yaramayacağını biliyordu. Pat acele etmezdi. "Babam" dedi sonunda, "taşındı. Her şeyi satıyor."

"Nereye taşındı?"

"Bayan Kennedy'yle oturuyor. Geri dönmüyor."

"Peki, onu alıp geri getiremez misin?"

"Bir kere getirmiştim, ama bu pek hoşuna gitmedi" dedi Pat. "Sen bir şey yapamaz mısın, Moira?"

"Yüce Tanrım, Pat, ben üç yüz kilometre uzaktayım. Sen ve babam, bunu aranızda halletmelisiniz. Doğruca Bayan Kennedy'ye git. Babamın orada ne yaptığına bak. Ben gele-

BELONGS TO KANTOS TEAM

cek hafta sonu gelir, neler olduğunu görürüm."

"Ama ben ne yapacağım?" diye sordu Pat. "Her şeyi satarsa benim gidecek hiçbir yerim yok."

"Çiftliği neden satmak istesin ki?" dedi Moira sabırsızca.

"Hepsi bu kadar olsa iyi" dedi Pat.

Moira ne yapacağını düşünerek bir süre oturdu. Herkesin hayatını nasıl yöneteceğini biliyordu, ama kendi hayatını yönetemiyordu. Sonunda kendini toplayıp telefonu eline aldı. Bayan Kennedy'nin evine odun kırmaya gittiği zamanlar babasını araması gerekirse diye, kadının numarasını büyük adres defterine yazmıştı. Babasıyla konuşup konuşamayacağını sordu ve Pat'in deyişiyle, aranmak babasının kesinlikle hoşuna gitmedi.

"Beni burada neden rahatsız ediyorsun?" diye sordu babası onu tersleyerek.

"Önümüzde hafta sonu geleceğim. Seni görmem lazım, baba, bütün bunlar hakkında konuşmamız gerekiyor..." Ve babasının bu konuşmadan tam olarak ne kadar rahatsız olduğunu anlayamadan telefonu kapattı.

Clara Casey'nin düşman değil dost olduğu ortaya çıktı. Nitekim, Moira'ya bir gün birlikte öğle yemeğine çıkmayı bile teklif etti. İş yaşamında böyle bir kural yoktu. Kendi ekip başı asla böyle bir teklifte bulunmazdı.

Moira şaşırdı, ama çok memnun olmuştu. Restoranın Quentins olduğunu ortaya çıkınca çok daha memnun oldu. Moira kentin alışveriş merkezinde bir yere gideceklerini düşünmüştü.

Belli ki, Clara bu mekânda tanınıyordu. Moira ise buraya daha önce hiç gelmemişti.

Muazzam şık bir yerdi ve restoranın sahibi Brenda Brennan onlara keler balığını tavsiye etti: Safran sosunda nefis bir şekilde hazırlanıyordu.

BELONGS TO KANITS TEAM

"Bu restoranın ekonomik durgunluktan olumsuz etkilendiğini sanmam" dedi Clara, Brenda'ya.

"İnanmayacaksınız ama herkes kemer sıkıyor. Ayrıca, artık bir rakibimiz var. Anton Moran kendi yerinde çok iş yapıyor."

"Gazetelerde hakkında yazılanları okudum. İyi mi?" diye sordu Clara.

"Çok iyi. Muazzam bir yetenek ve olağanüstü bir tarz."

"Onu tanıyor musunuz?"

"Evet, bir zamanlar burada çalışmıştı, sonra arada vardiyalı çalışmak için geri döndü. Tam bir gönül avcısıdır. Dublin'deki kadınların yarısı ona tapıyor."

Moira düşüncelere dalmıştı. Lisa Kelly'nin ilişkide olduğu genç adamın ismi kesinlikle buydu. Lisa onun ismini birçok kez anmıştı. Moira kendi kendine gülümsedi. Bu defa işler, Lisa'nın tam da istediği şekilde gitmeyecek gibi görünüyordu.

Clara'yla sohbet kolaydı. Sorular sordu ve Moira'nın erkek kardeşinin problemi konusunda yardımcı oldu.

"Pazartesi sabahı orada kalmak ve insanları işyerinde yakalamak isteyebilirsin" dedi Clara. "Çalışma günlerini değiştirebiliriz, sorun değil."

Moira "Keşke herkesin işe dönmesi gerekmese" diye düşündü. Bir şişe şarap içip gerçek bir sohbete dalmak çok hoş olurdu. Clara, ona, klinikte çalışan diğer insanlardan, hatta belki de Frank Ennis'le olan, ihtimal verilmesi imkânsız dostluğundan bahsederdi. Ama olağan bir işgünündeydiler. İkisi de şarap ve maden suyu karışımından oluşan birer içki içti ve yemek faslını fazla uzatmadılar.

Moira, Clara hakkında, uzun süre kocasından ayrı yaşadığı ve evli iki kızı olduğu haricinde fazla bir şey öğrenememişti. Kızlarından biri, Güney Amerika'da bir çevre projesinde çalışıyordu, diğeri ise büyük bir CD-DVD mağazası işletiyordu. Clara, kalp hastalıkları kliniğinde bir yıl çalışmak üzere gelmişti, ama şimdi orası bebeği gibiydi ve kimsenin, özellik-

BELONGS TO KANTOS TEAM

le de Frank Ennis gibi birinin, yetkilerinin bir parçasını bile elinden almasına izin vermeyecekti.

Clara, özellikle Moira'nın annesinin ölmüş olmasına çok üzüldü. Kendi annesinin doğrudan cehennemden geldiğini söyledi, ama bunun herkes için geçerli olmadığını biliyordu. Klinikte çalışan Hilary, kendi annesinin öldüğünü duyunca çok üzülmüştü.

Moira, aile problemlerini halletmek için ihtiyaç duyduğu zamanı kullanacaktı. Bu, bu kadar basitti.

Elbette, memleketi Liscuan'a döndüğünde, her şey bu kadar basit olmadı. Moira, bunun basit olmayacağını biliyordu. Pat tamamen dağılmıştı. İnekleri sağmamış, tavukları beslememişti; babasının, evi satma ve Bayan Kennedy'nin yanına taşınma planı hakkında konuşup durdu. Gerçekten de böyle olacak gibi görünüyordu.

Moira bunu babasına dosdoğru sordu. "Pat, muhtemelen bütün bunları yanlış anladı, ama senin Bayan Kennedy'nin yanına temelli taşınmayı ve evi satmayı planladığını düşünüyor."

"Doğru" dedi babası, "gidip Bayan Kennedy'yle birlikte yaşama niyetindeyim."

"Ya Pat ne olacak?"

"Evi satıyorum." Berbat durumdaki mutfakta gözlerini gezdirerek omzunu silkti. "Etrafa bir bak, Moira. Artık katlanamıyorum. Sen Dublin'de güzel güzel zaman geçirirken, ben ömrüm boyunca bunlarla uğraşıp durdum. Artık bir parça mutluluğu hak ediyorum."

Moira ilgilendiği dosyaların her birinde ne yapacağını biliyordu. Kalp hastalıkları kliniğinde Kitty Reilly'nin, Judy'nin ve Lar'in sorunlarını nasıl halledeceğini biliyordu. Kendi durumu neden bu kadar içinden çıkılmazdı?

Moira pazartesi gününü, Pat'in kalacak bir yer aramasına

BELONGS TO KAÇTIS TEAM

yardım ederek geçirdi. Sonra, babasına Bayan Kennedy'yle iyi şanslar diledi ve trene binip Dublin'e döndü.

Chestnut Court'ta Frankie gene ağlıyordu. Noel, ağlamaların ne anlama geldiğini asla bilemeyeceğini düşünmeye başlamıştı. Frankie bazı geceler, bir seferde on dakikadan fazla uyumuyordu. Bir ölçü mama vardı, ama onu daha yeni doyurmuş ve geğirtmişti. Belki de gazdandı. Kızını dikkatle kucağına aldı ve omzuna dayayıp sırtını hafifçe sıvazladı. Ama Frankie ağlamaya devam etti. Noel oturdu ve sakinleşmesi için bebeği göğsüne yaslayıp minicik sırtını ovalamaya başladı.

"Frankie, Frankie, lütfen ağlama miniğim, şışt, hadi şışt..." Değişen bir şey olmadı. Frankie yürek parçalayan bir sesle bağırdıkça, Noel de sesinin giderek daha kaygılı çıktığının farkındaydı. Acaba bezini mi değiştirmek gerekiyordu? Acaba sorun bezde miydi?

Doğru tahmin etmişti. Bez hakikaten ıslaktı. Bebeği, altını değiştirdikleri masadaki havlunun üzerine dikkatle yatırdı. Islak bezi alır almaz ağlama durdu ve Noel kocaman bir gülümseme ve bir agucukla ödüllendirildi. "Frankie" dedi bebeğe gülümseyerek, "senin iletişim kurmayı öğrenmen gerekecek. Öyle feryat figan etmekle olmuyor, ne istediğini anlayamıyorum."

Frankie ağzından baloncuklar çıkardı ve başının üzerindeki dönenceden sarkan kâğıt kuşlara uzandı. Noel ıslak mendillere uzanmak için elini uzattığında, dehşet içindeki gözlerinin önünde, elinden kurtulup masadan aşağı kaymaya başladı.

Noel çabuk davrandıysa da zamanında yetişemedi.

Bebek masadan aşağı düşmeye başladığında, her şey ağır çekimde gerçekleşiyormuş gibi oldu. Noel dehşetten donakalırken, Frankie yandaki sandalyeye çarpıp yere düştü. Başında kan vardı ve çığlık atmaya başladı.

BELONGS TO KANITS TEAM

Noel, Frankie'yi kaldırıp göğsüne bastırırken, "Frankie, *lütfen,* Frankie" diyerek kesik kesik ağlamaya başladı. Frankie'nin yaralanıp yaralanmadığını, neresinden yaralandığını ya da ne kadar kötü yaralandığını bilemiyordu. Paniğe kapıldı. "Hayır, lütfen, Tanrım, hayır, onu benden alma, iyileştir onu. Frankie, Frankie'cik, lütfen, lütfen..."

Bir iki saniye içinde kendini toparlayıp bir ambulans çağırmayı başardı.

Tren tam Dublin'e girerken, Moira'nın cep telefonuna bir mesaj geldi.

Bir kaza olmuştu. Frankie'nin başı yarılmıştı. Noel, onu St. Brigid Hastanesi'nin acil servisine götürmüş ve Moira'ya haber vermesi gerektiğini düşünmüştü.

Moira derhal istasyondan kalkan otobüse atlayıp St. Brigid Hastanesi'ne gitti. Bunun olacağını *tahmin etmişti*, ama haklı çıkmaktan memnun değildi. Sadece öfkeliydi; bir çocuğu büyütme sorumluluğunun bir ayyaş ile aklı bir karış havada genç bir kıza bırakılabileceğini söyleyen, kendisinden başka herkesin paylaştığı yufka yüreklilik felsefesine büyük bir öfke duyuyordu.

Olması beklenen bir kazaydı bu.

Hastanede Noel'i beti benzi atmış halde buldu. Noel rahatlamanın etkisiyle neredeyse sayıklıyordu.

"Sadece derin bir sıyrıkmış, biraz moraracakmış. Tanrı'ya şükür! O kadar çok kan vardı ki, ne olduğunu tahmin edemedim."

"Nasıl oldu bu?" Moira'nın sesi, Noel'in sözcüklerini kesen bir bıçak gibiydi.

"Altını değiştirirken yuvarlanıp masadan düştü" dedi.

"Onu masadan mı düşürdün?" Moira, hem afallamış görünmeyi hem de suçlayıcı bir havayla konuşmayı başarmıştı.

"Sandalyeye çarptı... bu, düşmenin şiddetini azalttı." Noel sözlerinin kulağa ne kadar korkunç geldiğinin farkındaydı.

BELONGS TO KANTOS TEAM

"Bu hoş görülemez, Noel."

"Bunu bilmiyorum mu sanıyorsunuz, Moira? Elimden geleni yaptım. Derhal bir ambulans çağırdım ve onu buraya getirdim."

"Neden Dr. Carroll'ı çağırmadın? O daha yakındaydı."

"Bütün o kanı gördüm. Acil bir durum olduğunu ve onun da bebeği zaten buraya göndermek zorunda kalacağını düşündüm."

"Peki, bütün bunlar olurken arkadaşın neredeydi?"

"Arkadaşım mı?"

"Lisa Kelly."

"Ha, onun çıkması gerekiyordu. Evde değildi."

"Peki, çocuğu neden düşürdün?"

"Onu düşürmedim. Öbür tarafa kıvrılıp gidiverdi. Size söyledim..." Noel, korkmuş ve bütün bu olanların stresinden düşüp bayılacakmış gibi görünüyordu.

"Tanrım, Noel, burada savunmasız bir bebekten bahsediyoruz."

"Bunu biliyorum. Neden bu kadar kaygılandığımı sanıyorsunuz?"

"Peki, o zaman çocuğu düşürmene neden olan ne? Her ne olduysa onu *sen* düşürdün. Aklın başka bir yerde miydi?"

"Hayır, hayır, değildi."

"Biraz içki içmiştin belki de?"

"HAYIR, az ya da çok hiç içki içmedim, Tanrı için, şu anda bir kadeh fena gitmezdi ya. Olay yüreğimi yerinden oynattı ve elbette kendimi suçlu hissediyorum, ama şimdi, sanki çocuğu ben yere fırlatıp atmışım gibi sizin boş laflarınızı dinlemek zorundayım."

"Ben böyle bir şey ima *etmiyorum*. Bir kaza olduğunun farkındayım. Sadece, bunun nasıl olduğunu anlamaya çalışıyorum."

"Bir daha olmayacak" dedi Noel.

"Bunu nerden biliyoruz?" Moira zekâsı düşük biriyle konuşuyormuş gibi, bunu tatlılıkla sormuştu.

BELONGS TO KANITS TEAM

"Biliyorum, çünkü masayı çekip duvara dayayacağız" dedi Noel.

"Ve bu daha önce aklımıza gelmedi?"

"Hayır, gelmedi."

"Chestnut Court'a döndüğümüzde Lisa'yla konuşabilir miyim? Onunla bazı rutin konuları bir kez daha gözden geçirmek istiyorum."

"Size söyledim ya, evde değil."

"Ama geri dönecek, değil mi?"

"Birkaç gün sonra. Anton Londra'ya, ünlü şeflerin katıldığı bir programa davet edildi ve televizyona çıkacak. Yanında Lisa'yı da götürüyor."

"Şu Anton, kız arkadaşının senin yanında kalmasından memnun mu sence, Noel?"

"Şu ya da bu şekilde bu konuyu hiç düşünmedim. Bende kalması Lisa'ya uyuyor. Anton, bizim *o* anlamda bir çift olmadığımızı biliyor. Neden soruyorsunuz ki?"

"Frankie'nin istikrarlı bir evde büyümesini güvenceye almak benim işim" dedi Moira haklı olarak.

"Evet, kuşkusuz. Madem buradasınız, onu otobüs durağına götürmeme yardım eder misiniz?"

"Nasıl yani?"

"Yani, bana kapıları falan açmaya. Gördüğünüz gibi bebek arabasını getirmedim. Taksiye sokamayacağımdan korktum."

Moira, Noel'in önüne düştü ve kapıları açıp labirente benzeyen koridorlardan geçmesine yardım ederek ilerledi. Noel, çocuk için endişeli ve kaygılı görünüyordu. Belki de bu, ihtiyacı olan uyandırıcı bir şok olmuştu. Ama Moira'nın ona karşı çok katı olması gerekiyordu. Moira, yıllar boyu, katı olmanın karşılığını sonunda hep almıştı.

Noel, bebeği kucağından bırakmak istemiyordu. Frankie'yi sıkıca göğsüne bastırıp koltuğuna yasladı.

BELONGS TO KANITS TEAM

"İyileşeceksin, Frankie" dedi tekrar tekrar, bebeği kollarında sallarken. Keşke sinirlerini yatıştırmak için bir içki içebilseydi. Malachy'ye telefon etmeyi düşündü, ama onun bir şeyi yoktu. Çocuk içkiden daha önemliydi. İdare edecekti.

"Bak Frankie, artık kendi kendime konuşmayı kesip sana bir masal anlatacağım" dedi. Bütün dikkatini toplayıp ona yuvasından düşen bir kuşla ilgili bir masal anlattı. Masal mutlu sonla bitiyordu. Bu, Noel'e iyi geldi: Büyük bir viski düşüncesini kafasından uzaklaştırdı.

Masal Frankie'ye de iyi geldi, çok geçmeden derin bir uykuya daldı.

Lisa Kelly üç gün sonra Moira'yı telefonla aradı.

"Moria, Noel sizi aramamı istedi. Frankie'yle ilgili rutin işleri benimle gözden geçirmek istediğinizi söyledi."

"Londra'da iyi vakit geçirdin mi?" diye sordu Moira.

"Şöyle böyle. Benimle hangi işleri konuşmak istiyordunuz?"

"Her zamanki işler: Banyo zamanı, beslenme, alt değiştirme. Biliyorsun herhalde, sen yokken bebek bir kaza geçirdi."

"Evet. Zavallı Noel bu konularda sudan çıkmış balık kadar çaresizdir. Korkacak bir şey yok, anladığım kadarıyla."

"Bu sefer yok, ama bir bebeğin kafasının üstüne düşmesi iyi bir şey değil."

"Tamam, bunu biliyorum, ama Declan uğramış ve Frankie'nin iyi olduğunu söylüyor."

Moira, besbelli Noel'i, bütün bunların vahametinin farkına varmasını sağlayacak kadar korkuttuğu için memnundu.

"Peki, arkadaşın ünlü şefler programda başarılı oldu mu?"

"Hayır, olması gerektiği kadar iyi değildi. Ama bunu gazetelerden okuduğunuza eminim."

"Sanırım bir şeyler gördüm, evet."

"Program tamamen yanlış yöne kaydı. April denen o ka-

BELONGS TO KÄNTIS TEAM

dın hop diye damlayıp sütun uzunluklarından ve potansiyelinden bahsetmeye başladı. Aslında isminin gazetelerde çıkmasını nasıl sağlayacağından başka bir şey bildiği yok."

"Evet, ondan bahsedildiğini gördüm. Biraz şaşırdım da. Noel *senin* ona yardım etmek için gittiğini söylemişti, ama program, sanki bütün işi o kadın yapmış gibi anlatılmıştı."

"Eğer kokteyl içmek ve insanlara kartvizit uzatmak işse, bundan epeyce yaptı gerçekten" dedi Lisa. Sonra kendini toparladı. "Peki, şu günlük işler konusunda istediğiniz neydi?"

"Bu akşam size uğrayacağım" dedi Moira.

Lisa, Noel'e, Moira'nın sosyal yaşamının, dünyanın en boş ve kasvetli tablosu gibi olması gerektiğini ilk kez söylemiyordu.

"Hadi, Emily'den buraya gelmesini rica edelim. Üzerimizdeki baskıyı biraz olsun hafifletebilir."

"İyi fikir" diye kabul etti Lisa. "Katie'den akşam yemeğine gelmesini rica edeceğim. Ne kadar çok savunma hattı oluşturursak, Başkomutan Moira'yla baş etmemiz o kadar kolay olur."

Moira, küçük dairenin insanlarla dolu olduğunu görünce şaşırdı. Keşke, St. Jarlath hayır kurumu mağazasından satın aldığı eflatun rengi takımı giymeseydi. Şimdi herkes, bunu satın aldırmak için arkadaşı Dolores'i gönderdiğini öğrenecekti!

Noel ona masanın yerini nasıl değiştirdiklerini gösterdi. Moira mamasının ölçüsünü kontrol ederken de, yanında uysal uysal durdu, oysa bu biberonları aylardır mükemmel hazırlıyordu.

Frankie, ders kitaplarındaki bebekler gibi uslu uslu uyudu.

"Lütfen Moira, *bu* defa akşam yemeğini bizimle yiyin" diye teklif etti Lisa. "Sizin için iki tane tavuk baget daha koyarım."

"Hayır, gerçekten, teşekkür ederim."

"Tanrı aşkına kabul edin, Moira, yoksa fazla parçalar için

BELONGS TO KANTOS TEAM

birbirimizle kavga ederiz" dedi Lisa'nın kız kardeşi Katie.

Hep beraber oturdular ve Lisa çok leziz bir akşam yemeği hazırladı. Moira, beyinsiz bir sarışın olduğu halde, kızın *gerçekten de* bazı becerileri olduğuna karar verdi. Ama zaten bir şefin kız arkadaşıydı.

Kız kardeşi Katie, becerikli ve ayakları yere basan biriydi. Onlara İstanbul gezisinin fotoğraflarını gösterdi ve kocası Garry'den sevgiyle bahsetti.

Ne o, ne de Lisa aile yaşamlarından bahsettiler. Ama sonra, Moira kendine, doğrusu kendisinin de aile yaşamı hakkında çok konuşmadığını hatırlattı.

Bunun yerine Noel'in ve Lisa'nın dersleri hakkında konuştular. Katie, Peder Flynn'in Rossmore'daki annesini görmeye gittiğinden söz edince, Noel, rahiple ilk kez, Stella hastanedeyken ona sigara götürdüğü sırada tanıştığını anlattı.

"O koşullarda, bu hiç de yardım sayılmaz." Moira bunu hiç onaylamamıştı.

"Stella'ya göre her şey için çok geçti, o sadece kalan günlerinin bir parça tadını çıkarmak istiyordu" dedi Noel.

"Kilise, rahibe neden kalacak bir yer temin etmiyor? Sanırım, böyle daireleri var..." Moira'nın her şeyin cevabını öğrenmesi gerekiyordu.

"O, bunu istemiyor. Bunun dini bir cemaat içinde yaşamaya benzediğini, kendisinin ise aslında yalnız bir kuş olduğunu söylüyor."

"Peki ya sen Lisa, burada kalmaktansa neden gidip Katie'nin dairesinde kalmadın?" diye sordu Moira.

Lisa ona hayretle baktı. "Siz *hiç* işsiz kaldınız mı, Moira?" diye sordu. Canı sıkılmıştı.

Emily barış sağlamak için araya girdi. "Moira bir sosyal hizmet görevlisinde aranan özelliklerin hepsine sahip, Lisa; o insanlarla yakından ilgileniyor." Sonra Moira'ya döndü. "Peder Flynn oraya, Lisa taşınmak zorunda kalmadan önce yer-

BELONGS TO KÄKTUS TEAM

leşmişti. Öyle, değil mi?" Etrafına tatlı tatlı baktı.

"Öyle." Lisa lafı uzatmadı.

"Kesinlikle." Katie de uzatmadı.

Lisa'nın neden taşınmak zorunda kaldığını falan sormak kabalık olurdu, bu yüzden Moira istemeyerek de olsa kalkmaya karar verdi. Soru sormak yerine, tavuğun nefis olduğunu söyledi.

"Sadece zeytin, sarmısak ve domates koydum" dedi Lisa memnuniyetle. "Aslında bunu Emily'den öğrendim."

Yeterince normal bir grup gibi *görünüyorlardı* ve yemek sırasında hiçbir yerde alkolün izi yoktu. Moira, bazen, işlerin böyle ters gideceği zamanlarda, bu kadar güçlü bir sezgiye sahip olmamayı istiyordu. Ve ta başından beri, Noel için bu olumsuz duyguyu hissetmişti.

Anton'un restoranı cumartesi günleri öğle yemeği için ilan veriyordu. Moira, Quentins'teki konukseverliğine karşılık vermek için, Dr. Casey'yi oraya davet etmeye karar verdi.

"Hiç gerek yok, Moira" dedi Clara.

"Gerek yok, elbette, ama bu beni mutlu edecek. Lütfen, evet deyin."

Bu yemek randevusu Clara'ya hiç uymuyordu. Normalde pazar günleri Frank Ennis'le birlikte rahat bir öyle yemeği yiyor, arkasından sinemaya ya da tiyatroya gidiyorlardı. Bazen bir sergiye gittikleri de oluyordu. Bu, rahat ve fazla çaba gerektirmeyen bir rutin halini almıştı. Ama sonuçta Frank'le daha sonra buluşabilirdi.

"Çok güzel olur, Moira" dedi.

Moira bir masa ayırttı. Clara'daki rahat özgüvene sahip olmayı isterdi. Eğer Anton'un yerinde de Clara'yı tanıyorlar ve Quentins'teki gibi üzerine titriyorlarsa, bu hoşuna gidecekti. Ama böyle bir şey olmayacaktı.

Rezervasyonu yaptırmaya gittiğinde, onu bizzat Anton

BELONGS TO KÄNTIS TEAM

karşıladı. Gerçekten de çok çekici biriydi. Ufak tefekti ve çocuk gibi güzeldi. Parmağını salonda gezdirdi.

"Nereye oturmak istersiniz, Bayan Tierney? Size salondaki en güzel masayı vermek isterim."

Moira bir masaya işaret etti.

"Mükemmel bir seçim. Orada hem görür hem de görülebilirsiniz. Bir arkadaşınızı mı davet ediyorsunuz?"

"Aslına bakarsanız, patronumu. Kendisi kalp kliniğinde doktor."

"İkinizin de güzel zaman geçirmesi için elimizden geleni yapacağız" dedi Anton.

Moira oradan çıktığında kendini on yaş gençleşmiş ve çok daha çekici hissediyordu. Lisa'nın bu adama abayı yakması normaldi. Anton hakikaten özel biriydi.

Anton, Moira ile Clara'nın iyi ağırlanması gerektiğini unutmamıştı. Moira restorana girer girmez, şef garson onu oranın düzenli ve değerli bir müşterisi gibi karşıladı.

"Ah, Bayan Tierney!" dedi Teddy, Moira adını söylediğinde. "Anton sizinle ilgilememi ve misafirinize ve size restoranımızdan bir kokteyl ikram etmemizi söyledi."

"Tanrım, ben içki içmeyi düşünmüyordum" dedi Clara.

"Neden olmasın? Nasılsa bedava" diyerek kıkırdadı Moira.

Ve az sonra, içinde taze nane, buz, soda, egzotik bir likör ve muhtemelen de üç ölçek votka bulunan rengârenk kokteyllerini yudumlamaya başladılar.

"Neyse ki bugün cumartesi" dedi Clara. "Kimse bu kokteyllerden bir tane içtikten sonra işe dönemez."

Çok hoş bir öğle yemeği oldu. Clara, çocuk sahibi olmak için sabırsızlanan, on sekiz aydır kısırlık tedavisi gören, ama henüz bir başarı sağlayamayan kızı Linda'dan söz etti.

"İşinizi yaparken, karşınıza evlatlık verilecek bebekler çıkıyor mu?" diye sordu Clara.

BELONGS TO KANITS TEAM

Moira bu soruya ciddi bir ilgi gösterdi. "Olabiliyor, aslında" dedi "küçük bir kız çocuğu var, şu anda birkaç aylık."

"Yani evlat edinmeye uygun mu, değil mi?" Clara birçok şeyi önceden planlayan biriydi.

"Şu an değil, ama uzun süre şimdiki ortamında kalacağını sanmıyorum" diye açıkladı Moira.

"Neden? Ona kötü mü davranıyorlar?"

"Hayır, hayır, asla. Sadece, doğru düzgün bakamıyorlar."

"Ama onu seviyorlar mı? Yani, çok seviyorlarsa ondan asla vazgeçmeyebilirler."

"Bu konuda tercih hakları olmayabilir" dedi Moira.

"Ben yine de Linda'ya bir şey söylemeyeceğim. Kızı boş yere umutlandırmanın âlemi yok" dedi Clara.

"Evet. Bu gündeme gelirse, ki er ya da geç gelecek, size hemen bildiririm."

Ondan sonra, kliniğe gelen çeşitli hastalardan bahsettiler. Moira, Clara'nın arkadaşı Frank Ennis'i sordu ve pek çok yönden son derece ince bir adam olduğunu, ama St. Brigid Hastanesi'nin parasını tasarruf etmek gibi bir takıntısı olduğunu öğrendi.

Clara, Moira'ya hayatında biri olup olmadığını sordu ve Moira, olmadığını, zira hep çok yoğun olduğunu söyledi. Clara'nın adilerin adisi bir adam olan eski kocası Alan ve Moira'nın, mutlu olmak için son bir girişimde bulunarak Bayan Kennedy'nin evine yerleşen ve görünüşe göre mutluluğu bulan babası hakkında kısaca konuştular.

Tam Moira hesabı öderken, Anton, yanında yaklaşık yirmi yaşında, çok güzel bir kızla geldi. Onların masasına uğradı.

"Umarım her şeyden memnun kalmışsınızdır, Bayan Tierney?" dedi.

"Her şey çok güzeldi" dedi Moira. "Sizi Dr. Casey'yle tanıştırayım... Clara, bu da Anton Moran."

"Her şey enfesti" dedi Clara. "Burayı kesinlikle tavsiye edeceğim."

BELONGS TO KANTOS TEAM

"Bizim de buna ihtiyacımız var." Anton'da şeytan tüyü vardı.

Moira genç kadına gıptayla baktı.

Sonunda, Anton dayanamayıp onu tanıştırdı. "April Monaghan" dedi.

"Ah, sizi gazetede okumuştum. Geçenlerde Londra'daydınız" dedi Moira biraz heyecanlanarak.

"Doğru" diyerek onu onayladı April.

"Sizin çok *iyi* bir arkadaşınızı tanıyorum, Lisa Kelly, o sıralar o da oradaydı."

"Evet, oradaydı" diye onayladı April.

Anton'un yüzünde tebessüm bir an olsun silinmedi.

"Lisa'yı tam olarak nereden tanıyorsunuz, Bayan Tierney?"

"İşten. Ben, sosyal hizmet görevlisiyim" dedi Moira. Bu kadar hevesle cevap verdiğine kendisi de şaşırmıştı.

"Sosyal hizmet görevlilerinin ilgilendikleri kişilerden herkesin önünde bahsetmediklerini sanıyordum." Anton'un yüzündeki tebessüm hâlâ yerinde duruyordu, ama artık gözleri gülümsemiyordu.

"Yok, hayır, Lisa benim ilgilendiğim bir kişi değil. Ben onu başka bir şey nedeniyle tanıyorum..." Moira bocalamaya başlamıştı. Clara'nın bu konuşmayı onaylamadığını hissediyordu. Nereden açmıştı ki bu konuyu? Chestnut Court'taki yapbozun eksik parçalarını tamamlamak için yapmıştı bunu. Ama alışık olmadığı kokteyl ve bir şişe şarap dilini çözmüştü. Bütün günü mahvetmeyi başarmıştı.

Kalp kliniğinde her şey düzene girmişti. Clara, Moira'nın kalp hastalıkları ekibine katkısından memnun görünüyor, gayretkeşliğinde ve kontrol edilmesi gereken her şeyin peşinde koşmasında yanlış bir şey görmüyordu. Ama eski sıcaklık kaybolmuştu. Moira, kendisini, eskiden olduğunu düşündüğü kadar gruba dahil hissetmiyordu.

BELONGS TO KANITS TEAM

Diğer hepsi ona sıcak davranıyordu, ama Clara ona saygısını yitirmiş gibi görünüyordu. Ayrıca, Moira, Hilary'nin masasında birtakım formlar görmüştü. Yarı zamanlı sosyal hizmet görevlisinin kalıcı bir pozisyon olup olmadığını soruyorlardı. Clara formlara bir not eklemişti.

"Onlara henüz bir şey söylenmesin. Pozisyon hâlâ incelemede."

Demek Clara Casey, restorandaki aptalca ve yersiz bir gaf yüzünden ona gerçekten güvenmiyordu. Moira her alanda çabalarını iki katına çıkardı.

Gerald'a kendi evinde tam zamanlı bir bakıcı ayarlayarak, kızının ve damadının canlarını fena halde sıktı. Böylece onu hiç istemediği huzurevine gitmekten kurtardı. Gerald da herkese onun parlak zırhlı bir şövalye olduğunu anlattı. Uyuşturucu bağımlısı bir annenin çocuklarını, hayatlarında ilk defa, ilgi, oyuncak ve düzenli yemek buldukları sımsıcak, mutlu bir yuvaya kavuşturdu. Nehirdeki bir köprünün altında uyurken bulduğu, evden kaçmış bir yeniyetmeyi, çorba içmek ve güzelce bir sohbet etmek için evine davet etti. Kız, Moira'nın kanepesinde on yedi saat uyuduktan sonra uysal bir kuzu gibi ailesinin evine döndü.

Hem bir sandviç büfesinden gayet makul bir para kazanıp hem de işsizlik yardımına başvuran bir çifti korkutmayı başardı ve asgari ücretin çok altında para ödeyen bir fabrika sahibini, adını büyük gazetelere vermekle tehdit ederek dehşete düşürdü. Erkek kardeşi Pat'e kentte bir daire ve bir benzincide iş bulmayı bile başarmıştı.

Babası evini satıp parayı kendisi ve iki çocuğu arasında paylaştırmayı kabul etmişti. Göründüğü kadarıyla, Bayan Kennedy bunun son derece uygun olduğunu düşünüyordu ve kendine yeni bir mutfak tasarlamakla meşguldü. Demek ki, Moira'nın yaşamında büyük başarı elde ettiği *bazı* alanlar vardı.

BELONGS TO KANTOS TEAM

Ama her şey öyle değildi. Belki de başarı oranı konusunda fazla hırslıydı.

Babasının evi açık artırmada büyük bir para getirmedi. Arsası küçüktü ve satış için yanlış bir zamandı. Ama bu, Moira'nın artık bir evin peşinatını ödeyebileceği anlamına geliyordu. Yaşayacak bir yer bulması için etrafa biraz bakınması gerekiyordu.

"Mutlaka küçük bir bahçesi olan bir yer alın" diye tavsiyede bulundu Emily.

"Tramvaya ya da otobüse yakın yer olsun" dedi kalp kliniğinde çalışan Hilary.

"Döküntü bir ev alıp kendin baştan yap" dedi klinikte egzersiz işlerini yürüten Johnny.

"Her yanı dökülmeyen güzel, modern bir yer al" dedi Gerald. Moira onu istemediği bir huzurevine gitme ihtimalinden kurtarınca, hayata yeniden sarılmış gibiydi ve beyni tıkır tıkır işliyordu.

Ara sıra yaptığı gibi, Noel'in ailesinin St. Jarlath's Crescent'taki evine uğradı. Bu, Chestnut Court'ta Noel ile Lisa'nın karşısına dikilmekten daha kolaydı. Noel de Lisa da oynadığı rolden ötürü artık iyice gücenmiş görünüyorlardı. Hiç olmazsa Noel'in anne babası ve Emily'yle medeni bir sohbet yapmak mümkün oluyordu.

"Tam da böyle bir sokakta yaşamak isterdim" dedi Moira. "Çevrede satılığa çıkan bir ev var mı, biliyor musunuz?"

Emily, Noel'in, "düşman" kabul edilen Moira'nın kendisine daha yakın bir yere taşınıp anne babasıyla komşu olmasından hoşlanmayacağını biliyordu.

"Kimsenin taşındığını duymadım" dedi Emily.

Josie ile Charles ise, genellikle yaptıkları gibi, sözü ondan alıp konuşmaya başladılar.

"İnsanların buraya gelip yaşamak isteyeceklerini düşün-

BELONGS TO KÂNİTS TEAM

mek çok güzel" dedi Josie, semtle ilgili anılarına dalarak. "Charles ve ben gençken, burası dünyanın sonu sayılıyordu."

"Belki Declan taşınmayı düşünen birilerini tanıyordur..." dedi Emily.

Declan ve Fiona'nın Moira'ya bayılmadıklarını, Noel'in kendisi ve Frankie için güvenilir bir yuva kurma çabalarına gereksiz yere müdahale ettiğini düşündüklerini çok iyi biliyordu. Declan, sokağın yarısının satılık olduğunu bilse bile, Moira'ya haber vermezdi.

Moira, St. Jarlath heykel kampanyası hakkında nazikçe sorular sordu, Josie ve Charles da ona heykeltıraşlardan aldıkları bazı teklifleri gösterdiler. Bronz çok pahalıydı, ama buna güçlerinin yeteceğini umut ediyorlardı.

"St. Jarlath'a özel bir bağlılığınız olabilir mi?" Josie başkalarını davaya kazanma konusunda hep umutluydu.

"Hayranıyım, tabii ki" diye mırıldandı Moira, "ama bağlılık sözü, bunu biraz daha güçlü ifade ediyor olabilir."

Emily gülümsemesini gizledi. Diplomatik davrandığında, Moira'nın işinde iyi olduğu görülüyordu. Ne yazık ki, Noel'in ne kadar büyük adımlar attığını göremiyordu. Noel'i teşvik etmek ve bir sorun çıktığında başvurabileceği biri olmak yerine, neden ona karşı polis gibi davranıyordu? Emily her zaman olduğu gibi, bunların hepsini New York'taki arkadaşı Betsy'ye yazıyordu. Bunları bilgisayarında yazıya dökmek, sanki olayları daha net görmesini sağlıyordu.

> Buraya hakikate gelmen lazım, Bets. Belki de Eric'le evlendiğiniz zaman –ki bu er ya da geç mutlaka olacak– gelirsiniz: Umarım bir balayına ihtiyacınız olur. Sen ucuz bir uçak bileti bul, ben size kalacak yer ayarlarım. Bu insanlarla mutlaka tanışman gerekiyor. Noel ve küçük kızıyla. Noel tamamen değişti, aylardır ağzına içki koymuyor, o kasvetli şirkette çalışmaktan canı çıkıyor, ama aynı zamanda derslerini de takip ediyor.

BELONGS TO KÄNTIS TEAM

O ve Lisa adlı o biraz acayip kız, çocuğa bakarak ve ders çalışarak, evde yaşlı evli bir çift gibi yaşıyorlar. Aralarında cinsellik yok, çünkü kızın sosyeteden bir adamla –ünlü bir şefle!– ilişkisi var. O sosyal hizmet görevlisi Moira, peşlerini hiç bırakmıyor. Evet, kadın işini yapıyor, ama adeta bahçelerine gizlenip onları suçüstü yakalamak umuduyla eve baskın yapıyor.

Heykel kampanyası çok iyi gidiyor. Bu aşamada heykeli bronzdan döktürmeyi düşünüyoruz. Hayır kurumu mağazasını işletme işi, Josie'ye yeni bir yaşam enerjisi verdi. Orada, Molly Carroll ve benimle birlikte mutlu bir şekilde çalışıyor. Geçen hafta çok güzel bir fötr şapka geldi ve Josie onu, koleksiyonuna eklesin diye, Doktor Hat denen o adama götürdü.

Charles Amcamın artık çok tatminkâr bir köpek gezdirme işi var, eskiden çalıştığı otel bile müşterilerin köpeklerini gezdirme işini ona verdi.

Charles Amca torununa da bakıyor; Noel ile Lisa akşamları derse gittiklerinde, torununa o göz kulak oluyor.

Ben muayenehanede doktorların işlerine yardımcı olmadığım zaman, bahçelerle ve çiçeklikleri düzenlemekle meşgul oluyorum –bütün Crescent harika görünüyor. En Cazip Sokak yarışmasında ödül bile alabiliriz. Aslında o kadar meşgulüm ki ne bir kitap okudum, ne bir oyuna gittim. Sergiye gitmeyeli de aylar oldu!

Bana kendinden ve oradaki yaşamdan söz et. Bir zamanlar New York'ta yaşadığımı unuttum!

Sevgiler

Emily

Birkaç dakika içinde e-postasına yanıt geldi:

Emily,

Sen bir medyum olmalısın.

Eric dün bana evlenme teklif etti. Ona, bunu sadece ve sadece, baş nedimem olmak üzere New York'a dönmen koşuluyla kabul edeceğimi söyledim. Yaşımızı göz önünde bulundurarak, küçük bir düğünün en iyisi olacağını düşündüm, ama kimse balayımın sade olması konusunda bir şey söylemedi.

Bekle bizi İrlanda, geliyoruz!
Sevgiler
Betsy

"Duyduğuma göre teyzen tatil için Amerika'ya gidiyormuş" dedi Moira, Noel'e.

"O aslında benim kuzinim, ama haklısınız, New York'a gidiyor. Siz nereden duydunuz?" diye sordu Noel şaşkınlıkla.

"Birisi bahsetti." Her şeyden haberdar olmayı iş haline getirmiş olan Moira'nın cevabı net değildi.

"Evet, arkadaşının düğününde nedime olacak" dedi Noel. "Ama ondan sonra geri dönecek. Bu annemle babamı nasıl rahatlattı, anlatamam. Emily olmadan mahvolurlardı."

"Sen de, öyle değil mi, Noel?" dedi Moira.

"Kuşkusuz onu özlerim, ama annem söz konusu olduğunda, Emily olmazsa, hayır kurumu mağazası kapanır; ayrıca babam da ona çok değer veriyor."

"Ama en çok yardım ettiği kişi sensin, değil mi Noel?" diye üsteledi Moira.

"Nasıl yani?"

"Kurs paranı o ödemedi mi? Sana bu daireyi buldu, bebek bakımı programını ayarladı ve kim bilir daha neler..."

Noel'in yüzü ve boynu kıpkırmızı oldu. Hayatında hiç bu kadar sinirlenmemişti. Emily, bu korkunç kadına boşboğazlık mı etmişti? Düşmana gidip aralarında özel kalması gereken her şeyi ona anlatmıştı. Kurs parası konusunu *kimse* bilmeyecekti –bu, onların sırrıydı. Kendini, hayatında daha önce hiç hissetmediği gibi ihanete uğramış hissetti. Moira'nın sadece tahmin yürüttüğünü öğrenmesinin hiçbir yolu yoktu.

Moira ona nazik nazik bakarak bir yanıt vermesini bekliyordu, ama Noel kendinde konuşacak özgüveni bulamadı.

"Emily gittiğinde onun işlerini kimin devralacağını düşünmüş olmalısın."

BELONGS TO KÄNTÖSTEAM

"Belki Dingo yardım eder diye düşündüm" dedi Noel sonunda boğuk bir sesle.

"Dingo mu?" Moira bu ismi tiksintiyle telaffuz etmişti.

"Tanırsınız herhalde, hayır kurumu mağazasına mal getirip götürüyor. Dingo Duggan."

"Hayır, onu tanımıyorum."

"Sadece başka kimse olmadığı zamanlar, boş vakitlerinde yardım ediyor."

"Ve bana bu Dingo Duggan'dan bahsetmeyi hiç düşünmedin, öyle mi?" diye sordu Moira, dehşete kapılmış bir ifadeyle.

"Beni dinleyin, Moira, başıma bela kesildiniz ya" dedi Noel birdenbire.

"Özür dilerim, anlayamadım?" dedi Moira, inanmaz gözlerle Noel'e bakarak.

"Ne dediğimi duydunuz. Bu işi hakkıyla yapabilmek için yırtınıyorum. Bazen yorgunluktan ayakta ölü gibi geziyorum, ama siz bunların birini bile görüyor musunuz? Yo, hayır, buna kale direğinin yerini sürekli değiştirmek, devamlı şikâyetçi olmak ve gizli polis gibi davranmak denir."

"Gerçekten, Noel. Kendine hâkim ol."

"Hayır, kendime *hâkim* olmayacağım. Buraya gelip sanki suçluymuşum gibi beni sorguya çekiyorsunuz. Zavallı Dingo'nun adını, o iyi yürekli, zavallı bir aptal değil de, bir kitle katliamcısıymış gibi tekrarlıyorsunuz."

"*İyi yürekli, zavallı bir aptal*. Anlıyorum." Moira bloknotuna bir şeyler yazmaya başladı, ama Noel eliyle itince bloknot yere düştü.

"Sonra da gidip insanları gözetliyor ve sorguya çekiyorsunuz. Frankie'nin iyiliği içinmiş gibi gösterip insanlara benim hakkımda kötü şeyler söyletmeye çalışıyorsunuz."

Moira bütün bu patlama sırasında sessizliğini korudu. Sonunda, "Ben şimdi çıkıyorum, Noel. Yarın gene geleceğim. Umarım o zamana kadar sakinleşmiş olursun" dedi.

Ve arkasını dönüp evden çıktı.

BELONGS TO KAITLIN TEAM

Noel oturup gözlerini karşıya dikti. Bu kadın muhakkak birtakım destekler bulup Frankie'yi kendisinden ayıracaktı. Gözleri yaşlarla doldu. O ve Lisa, Frankie'nin ilk Noel'ini planlıyorlardı, ama şimdi Frankie'nin gelecek hafta yanlarında olup olmayacağından emin değildi.

Noel telefonunu alıp Dingo'yu aradı. "Dostum, bana büyük bir iyilik yapıp birkaç saatliğine burada benim yerime durabilir misin?"

Dingo her zaman her şeye uyardı.

"Tabii ki, Noel. Yanımda bir DVD getirebilir miyim, yoksa çocuk uyuyor mu?"

"Sesi çok açmazsan o uyur."

Noel, Dingo gelip yerine yerleşene kadar bekledi. "Ben çıkıyorum" dedi sadece.

Dingo ona baktı. "Sen iyi misin, Noel? Biraz yani, ne bileyim, tuhaf görünüyorsun."

"İyiyim" dedi Noel.

"Telefonunu açık tutacak mısın?"

"Belki tutamam, Dingo, ama acil numaralar mutfakta, biliyorsun: Lisa'nın, annemle babamın, Emily'nin, hastanenin numaraları ve diğerleri. Hepsi duvarda asılı." Ondan sonra çıkıp gitti. Dublin'in öteki yakasına giden bir otobüse bindi. Mağara gibi bir barın kalabalığına karışan Noel Lynch, aylardan sonra ilk kez biraları peş peşe devirmeye başladı.

Biralar harika gelmişti... Gerçekten harika...

BELONGS TO KANTOS TEAM

Yedinci bölüm

Ortalığı toparlamak Declan'a düştü. Dingo gece yarısından yarım saat sonra onu aradı, sesi çok bozuk geliyordu.

"Seni uyandırdığım için özür dilerim, Declan, ama ne yapacağımı bilemedim. Boğa gibi böğürüyor da."

"Kim boğa gibi böğürüyor?" Declan uyanmak için kendisiyle mücadele ediyordu.

"Frankie. Onu duymuyor musun?"

"Her şey yolunda mı, o iyi mi? En son ne yedirdiniz? Altını mı değişmek gerek?" diye sordu Declan.

"Altını ben değiştirmiyorum, mama da yedirmiyorum. Ben ona sadece göz kulak oluyorum. Benden bunu yapmamı istedi."

"Peki nerede o? Noel nerede?"

"Ben nereden bileyim? Amma göz kulak olmakmış bu yahu. Altı saattir buradayım!"

"Telefonu?"

"Kapalı. Of, Declan, ne yapmalıyım? Çocuğun yüzü kıpkırmızı oldu."

"On dakika içinde orada olurum" dedi Declan yatağından çıkarken.

"Hayır, Declan, dışarı çıkman gerekmiyor. Senin nöbetin değil" diye itiraz etti Fiona.

"Noel çekip bir yere gitmiş" dedi Declan ona. "Bebeği Dingo'yla bırakmış. Oraya gitmem lazım."

BELONGS TO KANTOS TEAM

"Aman Tanrım, Noel bunu asla yapmazdı!" Fiona şoke olmuştu.

"Biliyorum, bu yüzden gidip duruma bir bakacağım."

"Ya Lisa, o nerede?"

"Belli ki orada değil. Sen yat, uyu, Fiona. Yarın bütün ailenin işe gidememesinin kimseye bir faydası olmaz."

Birkaç dakika içinde giyinip arabasına atlamıştı bile.

Noel Lynch için endişe ediyordu –hem de çok endişe ediyordu.

"Tanrı senden razı olsun Declan" dedi Dingo, büyük bir rahatlamayla, Chestnut Court'a gelen Declan'a.

Dingo, Declan'ın bir saniye bocalamadan bebeğin bezini ustalıkla değiştirmesini, altını yıkayıp pudralamasını, mamasını hazırlayıp sütü ısıtmasını büyülenmiş gibi izledi.

"Ben bunu asla yapamazdım" dedi hayranlıkla.

"Bal gibi de yapardın. Kendi bebeğin olduğunda öyle bir yapacaksın ki."

"Ben bütün bu işleri karıma bırakacağım, artık her kim olacaksa" diye itiraf etti Dingo.

"Ben olsam bu fikre bel bağlamazdım, dostum. Zaman değişti. İnan bana, her şey paylaşılıyor. Hem doğrusu da bu zaten."

Frankie artık sakinleşmişti. Şimdi tek yapmaları gereken, babasını bulmaktı.

"Nereye gittiğini söylemedi, ama ben bir iki saatliğine falan diye düşündüm. Bir şey için eve, anne babasının yanına gidiyor sandım."

"Çıkmadan önce canı sıkkın mıydı?"

"Sanki biraz dalgın gibiydi. Bana duvardaki bütün telefon numaralarını gösterdi..."

"Yani sence dışarıda kalmayı planlıyor gibi bir hali mi vardı?"

"Of, bilmiyorum, Declan. Belki de zavallı çocuğa bir otobüs

BELONGS TO KANITS TEAM

çarpmıştır ve hepimiz onun hakkında yanılıyoruzdur. Bozulan telefonuyla bir yerin acil servisinde yatıyor olabilir."

"Olabilir." Declan, Noel'in yeniden içmeye başladığından neden bu kadar emin olduğunu bilmiyordu. Adam *aylardır* kahramanca mücadele ediyordu. Değişmesine *ne* sebep olmuş olabilirdi ki? Ve daha da önemlisi, onu nasıl bulacaklardı?

"Sen evine git, Dingo." Declan içini çekti. "Frankie'ye yeterince göz kulak oldun. Noel dönene kadar ona ben bakarım artık."

"Bu listeden birilerini aramalı mıyız sence?" Dingo her şeyi yüzüstü bırakıp gitmek istemiyordu.

"Saat sabahın biri. Herkesi endişelendirmenin âlemi yok."

"Yok, bence de öyle." Dingo hâlâ ikna olmamıştı.

"Onu bulduğumuzda seni ararım Dingo; ona da senin gitmek istemediğini, ama benim seni zorladığımı söylerim." Tam üstüne basmıştı. Dingo görevinden izinsiz ayrılmak istemiyordu. Artık suçluluk duymadan eve dönebilirdi.

Declan, Frankie'nin karyolasına baktı. Kendi oğlu evde nasıl huzurla uyuyorsa bebek de öyle uyuyordu. Ama küçük Johnny Carroll'ın önünde, zavallı Frankie bebekten çok daha güvenli bir gelecek uzanıyordu. Declan bir koltuğa yerleşip derin bir iç geçirdi.

Noel bu saate kadar *nerede* olabilirdi?

Noel, Dublin'in öteki yakasında bir kulübede sızmış uyuyordu.

Oraya nasıl geldiğine dair hiçbir fikir yoktu. Son hatırlayabildiği, barın birinde bir tartışma çıktığı ve insanların ona daha fazla içki vermeyi reddettiğiydi. Orayı canı çok sıkkın bir halde terk etmiş, sonra da, büyük bir öfkeyle, tekrar içeri giremeyeceğini ve civarda başka bir pub olmadığını anlamıştı. Epeyce uzun bir süre yürümüş, derken hava soğumuş, bu yüzden eve gitmeden önce bir parça dinlenmeye karar vermişti.

BELONGS TO KANTOS TEAM

Ev?

St. Jarlath's Crescent 23 numaraya girerken dikkatli olmak zorundaydı –sonra, büyük bir şok içinde, artık orada oturmadığını hatırlamıştı.

Frankie ve Lisa'yla beraber Chestnut Court'ta oturuyordu.

Oraya dönerken daha da dikkatli olmak zorundaydı. Lisa, bu halini görse beyninden vurulmuşa dönerdi. Frankie korkabilirdi bile. Ama Lisa uzaklardaydı. Bu şimdi aklına gelmişti. Bir anda kalbi yerinden çıkacakmış gibi olmuştu. Bebek ne durumdaydı? Frankie'yi dairede tek başına bırakmış olamazdı, değil mi?

Yok, bırakmamıştı elbette. Dingo'nun geldiğini hatırlıyordu. Noel, saatine bakmıştı. Bu, saatler önceydi. Saatler. Dingo hâlâ orada mıydı? Moira'yı aramazdı, değil mi? Of lütfen Tanrım, lütfen St. Jarlath, yukarıda kim varsa, lütfen, Dingo, Moira'yı aramamış olsun.

Bu düşünceyle kendisini fiziken hasta hissetmiş ve cidden kusacağını fark etmişti. Bahçe kulübesinin sahibine ayıp etmemek için yola kadar çıkmıştı. Derken bacaklarının kesildiğini ve onu taşıyamayacaklarını hissetmişti. Kulübeye geri dönüp sızmıştı.

Declan, rahatsızlığına rağmen koltukta birkaç saat uyudu. Gün ağardığında, Noel'in eve dönmediğini gördü. Gidip kendisine bir fincan çay hazırladı ve ne yapacağına karar verdi. Fiona'ya telefon etti.

"Bugün, Moira'nın kliniğe geldiği günlerden mi?"

"Evet, sabah klinikte olacak. Sen eve geliyor musun?"

"Hemen değil. Moira'ya bu konuda sakın tek kelime etme. Noel'in kusurunu gizlemeye çalışacağız, ama Moira öğrenirse olmaz. Biz Noel'i bulana kadar öğrenmemeli."

"Nerede o, Declan?" Fiona'nın sesinde endişe vardı.

"Bir yere kafa çekmeye gitmiştir, herhalde..."

BELONGS TO KANITS TEAM

"Dinle. Signora ve Aidan birazdan burada olacak. Johnny'yi alacaklar, Frankie'yi de alıp kızlarının evine götürebilirler..."

"Onlar gelene kadar burada bekleyeceğim. Bu arada Frankie'yi de hazırlarım."

"Sen gerçekten bir azizsin, Declan" dedi Fiona.

"Başka ne yapabiliriz ki? Unutma sakın, Moira hiçbir şey bilmeyecek."

"Kamp Komutanı'na tek kelime etmek yok" diye söz verdi Fiona.

Frank Ennis kliniğe beklenmedik ziyaretlerinden birini yaptığı için herkes telaş içindeydi.

"Dün gece onunla dışarıdaydın –bu gün geleceğine dair *hiçbir* ipucu vermedi mi sana?" diye sordu Hilary, Clara Casey'ye.

"*Bana* mı?" dedi Clara inanmaz bir ifadeyle. "Dünya üzerinde bunu söyleyeceği son kişi ben olurdum herhalde. Sürekli bir açığımı yakalamaya çalışıyor. Henüz bir açık bulamadığı için de deliriyor."

"Baksana, Moira'ya ciddi ciddi bir şeyler anlatıyor" diye fısıldadı Hilary.

"Eh, onu Frank konusunda uyardık" dedi Clara "Bayan Tierney yanlış bir şey söylerse burada işi biter."

"Ben biraz yaklaşıp ne konuşuyorlar bir bakayım" dedi Hilary.

"Gerçekten, Hilary, beni şaşırtıyorsun" dedi Clara dehşete düşmüş gibi.

"Sen git, ben kulak misafiri olayım" dedi Hilary. "İyi kulak misafiri olurum. Bu kadar çok şeyi bu yüzden biliyorum."

Clara kliniğin ortasındaki ofisine doğru yürürken telefon çaldı. Arayan Declan'dı.

"Sakın adımı söyleme" dedi hemen.

"Evet, tabii. Senin için ne yapabilirim?"

BELONGS TO KANTOS TEAM

"Moira yakınlarında mı?"

"Tabii ki, evet."

"Bugün oradan çıktıktan sonra ne yapacağını öğrenebilir misin? Açık konuşayım. Bir arkadaşım ve bebeğiyle bakıcımızı paylaşıyoruz. Sorun şu ki, Moira görevli olarak onlarla ilgileniyor ve arkadaşımıza biraz sert davranıyor. Bizim arkadaş da kendini biraz dağıtmış. Onu kolundan tutup buraya getirmem ve işleri yoluna sokmam gerekiyor. Moira'yı yarına kadar, her ne pahasına olursa olsun buradan uzak tutmak istiyoruz. Çevirdiğimiz dolabın farkına varırsa dananın kuyruğu kopar."

"Anlıyorum."

"Onu yönlendirebileceğin başka bir yer varsa?.."

"Sen bu işi bana bırak" dedi Clara. "Hem biraz neşelensene, belki de en kötü senaryon doğru çıkmaz."

"Hayır, korkarım, doğrulandı bile. Biraz önce Adsız Alkolikler'den bir arkadaşı aradı. Onu yaklaşık yarım saat içinde buraya getirecek."

Hilary, Clara'nın yanına gelip raporunu verdi.

"Frank, Moira'nın ağzından laf almaya çalışıyor. Aşırı bir israf görüyor muymuş, sağlıklı yemek pişirme dersleri işe yarıyor muymuş, yoksa sadece oyalanmaya mı yarıyormuş falan. Biliyorsun işte, her zaman söylediği şeyler."

"Peki, Moira neler ötüyor?"

"Henüz bir şey söylemiyor, ama belki de gözümüz üstünde olduğundandır. Frank onu tek başına yakalasa kim bilir ağzından neler alır."

"İçini rahat tut, Hilary. Biz yanlış bir şey yapmıyoruz. Ama bana bir fikir verdin."

Clara, Frank Ennis ile Moira'ya yaklaştı.

"İkinizi bir arada görünce hatırladım, Moira ana hastanedeki sosyal hizmet düzenini daha görmedi. Frank, belki onu oradaki ekipten birileriyle tanıştırabilirsin –mümkünse bugün?"

BELONGS TO KANITS TEAM

"Yo, dosyalarımla ilgili olarak pek çok yere telefon etmem gerekiyor."

Clara çınlayan bir kahkaha attı. "Yapma Moira, sen her şeyin o kadar üzerindesin ki, bana kalırsa dosyaların saat gibi işliyordur."

Moira bu övgüye memnun olmuş görünüyordu.

"Nasıl olduğunu biliyorsunuz. Gözümüzü dört açmak zorundayız" dedi.

"Aynı fikirdeyim" diye gürledi Frank aniden. "Herkesin gözünü her zamankinden daha fazla açması gerekiyor."

"Sistemdeki herkesle ilişki kurabileceğini umuyordum Moira, ama tabii çok fazla geleceğini hissediyorsan, o zaman..." Clara doğru tahmin etmişti.

Moira öğle yemeği saatinde Frank'le buluşmayı kararlaştırdı. Clara Noel'e, Declan'a ve Adsız Alkolikler'den gelen adama bir parça zaman kazandırmayı başarmıştı.

Aidan ve Signora Dunne, küçük Johnny Carroll'la gelmişler ve Frankie'yi de almışlardı. İki bebek arabasını kanal boyunca iterek Aidan'ın kızının evine gideceklerdi. Orada, Signora üç çocuğa, Frankie ile Johnny'nin yanı sıra torunları Joseph Edward'a bakarken, Aidan üniversiteye gitmeyi ümit eden öğrencilere Latince dersi verecekti.

Huzurlu ve telaş etmeyi gerektirmeyen bir sabahtı. Dr. Carroll'ın Noel Lynch'in evinde ne aradığını ve normalde çocuğuna çok bağlı olan babanın neden ortalıkta olmadığını merak etmişlerse de, bir şey dememişlerdi. Dunne'lar başkalarının işine burunlarını sokmazlardı. Declan onlardan çoğu kez memnun kalmıştı, ama asla bugünkü kadar değil. Bu meseleyi ne kadar az kişi bilirse o kadar iyiydi.

Malachy, kapının ağzında belirdi, Noel'in ayakta durmasına yardımcı oluyordu. Noel sarsılıyor, tir tir titriyordu. Giysileri kir pas içindeydi. Tamamen pusulayı kaybetmiş gibiydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hâlâ sarhoş mu?" diye sordu Declan, Malachy'ye.

"Söylemesi zor. Muhtemelen." Malachy konuşkan biri değildi.

"Ben duşu açayım. Sen sokabilir misin?"

"Elbette."

Malachy sözünde durdu. Noel'i ittirerek suyun altına soktu ve sıcak suyu devamlı kısarak suyu sonunda tamamen soğuttu. Bu arada Declan da kirli giysileri toplayıp çamaşır makinesine tıktı. Noel'in odasından temiz giysiler bulup çıkardı ve onlara bir demlik çay hazırladı.

Noel'in gözleri şimdi biraz daha iyi odaklanıyordu, ama hâlâ hiçbir şey söylememişti.

Malachy de konuşmuyordu.

Declan büyük bir fincan daha çay koydu ve suskunluğun rahatsızlık vermeye başlamasını bekledi. Bu, Noel için işleri *kolaylaştırmayacaktı*. Noel bir şey bulmak zorundaydı. Yanıtlar, hatta sorular.

Sonunda Noel "Frankie nerede?" diye sordu.

"Aidan ve Signora'yla."

"Peki Dingo nerede?"

"İşe gitti" diye kestirip attı Declan. Noel yeniden konuşmaya mecbur kaldı.

"Peki, *sana* telefon etti mi?" Başını Declan'a doğru salladı.

"Evet, o yüzden buradayım" dedi Declan.

"Peki sadece seni mi aradı?" Noel'in sesi fısıltıya dönüşmüştü.

Declan omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok" dedi. Noel hele biraz terlesindi bakalım. Moira'nın iş üzerinde olduğunu da düşünsündü biraz.

"Tanrım..." dedi Noel. Yüzü üzüntüden çarpılmıştı adeta.

Declan ona acıdı. "Buraya başka kimse gelmedi, bu yüzden, sadece beni aramış olmalı" dedi.

"O kadar üzgünüm ki" diye başladı Noel.

BELONGSTO KANTOSTEAM

"Neden?" diye sözünü kesti Declan.

"Hatırlayamıyorum. Gerçekten hatırlayamıyorum. Kendimi biraz gergin hissediyordum. Bir iki bira kafamı dağıtır, sorun da olmaz diye düşündüm. Sonunun böyle olacağını bilemedim..."

Declan hiçbir şey söylemedi. Malachy de suskunluğunu koruyordu. Noel bu sessizliğe katlanamadı.

"Malachy, neden beni durdurmadın?" diye sordu.

"Çünkü on yaşındaki oğlumla evde yapboz oynuyorduk. Senden dışarıya çıktığına dair bir şey duymadım. İşte, bu yüzden." Daha önce Malachy'nin ağzından hiç bu kadar uzun bir cümle çıkmamıştı.

"Ama Malachy, ben sanıyordum ki sen..."

"Senin içkiye yeniden başlaman gibi bir tehlike söz konusu olduğunda gelmem *beklenir*. Tek başına böyle bir işe kalkışmaya karar verdiğinde, Ruhülkudüs'ten mesaj almam beklenmez" dedi Malachy.

"Böyle olacağını bilemedim" dedi Noel acıklı bir sesle.

"Evet, sen filmlerdeki gibi güzel ve kolay olacak sandın. Hatta bahse girerim, hepimizin o toplantılarda ne işi olduğunu merak ediyordun."

Tam da bunu merak ettiği, Noel'in yüzünden okunuyordu. Declan Carroll ansızın kendini çok yorgun hissetti.

"Bundan sonra ne yapıyoruz?" diye sordu ikisine birden.

"Noel'e kalmış" dedi Malachy.

"Neden bana kalıyor ki?" diye bağırdı Noel.

"İçkiyi yeniden bırakmak istiyorsan sana yardım etmeye çalışırım. Ama dünya sana cehennem olacak."

"Tabii ki istiyorum" dedi Noel.

"Gene sıvışıp içesin diye yakandan düşmememi beklersen, bir işe yaramaz."

"Öyle yapmayacağım" diye inledi Noel. "Yarından itibaren şimdiye kadar nasılsa öyle olacak."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"*Yarın* diyerek ne demeye çalışıyorsun? *Bugünün* nesi var?" diye sordu Malachy.

"Yarın, yeni bir başlangıç, yani."

"Yeni başlangıç bugün. Bu kadar" dedi Malachy.

"Ama birkaç votka beni kendime getirir, arkasından temiz bir sayfa açabiliriz." Noel şimdi neredeyse yalvarıyordu.

"Büyü artık Noel" dedi Malachy.

Declan söze girdi. "Artık oğlumuza bakmana izin veremem, Noel. İçkiden uzak durduğunu bilmediğimiz müddetçe, Johnny bir daha buraya gelmeyecek" dedi ağır ağır ve kasten.

"Ah, Declan, zaten düşmüşüm, bir tekme de sen vurma. O çocuğun kılına zarar vermem ben." Noel'in gözleri dolmuştu.

"Kendi kızını saatlerce Dingo Duggan'la bıraktın ama. Hayır, Noel, böyle bir risk alamam. Hem ben alsam bile, Fiona almaz."

"Fiona bilmek zorunda mı?"

"Bence bilmek zorunda, evet." Declan böyle yapmaktan nefret ediyordu, ama gerçek buydu. Artık Noel'e güvenemezlerdi. Üstelik kendisi böyle hissediyorsa, kim bilir Moira neler hissedecekti?

Bunun düşüncesi bile katlanılmazdı.

"Aidan ile Signora'ya söylemek zorundayız" dedi Declan.

"Neden?" diye sordu Noel endişeyle. "Bu geçmişte kaldı. Ne kadar güçsüz olduğumu öğrenmelerini istemiyorum."

"Sen güçsüz *değilsin*, Noel çok güçlüsün. Bu yaptıklarını yapmak hiç kolay değil. Biliyorum. İnan bana."

"Hayır, sana inanmıyorum, Declan. Sen her zaman sosyal bir içici oldun, akşamları bir bira, o kadar. Dengeli ve ölçülü olmak, işte benim asla başaramadığım iki şey."

"Sen çoğu erkeğin yapacağından çok daha fazlasını üstlendin. Sana hayranlık duyuyorum" dedi Declan lafı uzatmadan.

"Ben kendime hayranlık duymuyorum. Kendimden tiksiniyorum" dedi Noel.

"Peki, büyürken bunun Frankie'ye ne faydası olacak? Hadi

BELONGS TO KÄKTUS TEAM

Noel, Frankie'nin ilk Noel'i yaklaşıyor. Bütün sokak kutlama yapacak. Kendine bir çeki düzen vermelisin. Kendine acıma."

"Ama ya Signora ile Aidan?"

"Bir *sorun* olduğunu biliyorlar. Onlarla oyun oynamamalıyız. Bununla baş edebilirler, Noel. Bugüne kadar yaşamlarında pek çok şeyle baş ettiler."

"Söylemem gereken başka kimse var mı?" Noel, tüm bu olanlar karşısında savunmaya geçmiş ve çok incinmiş görünüyordu.

"Evet, Lisa ve Emily." Declan çok kesin konuşmuştu.

"Hayır, lütfen. Emily olmaz, lütfen."

"Anne babana, benimkilere ya da öyle birilerine söylemene gerek yok, ama Emily ile Lisa'nın bilmesi gerekiyor."

"Artık bitti sanıyordum" dedi Noel kederle.

Declan neşeli görünmek için kendini zorladı. "Yakında bitecek ve bu sırada ne kadar destek alabilirsen o kadar iyi."

"Sen gerçek dünyaya dön ve hastaları iyileştir, Declan. Beni ve benim bağımlılıklarımı dert etme. Gerçek dünyaya dön."

"Kızı, oğlumuzla aynı gün doğan bir adamdan daha gerçek ne olabilir? Stella olsa sana ne derdi?"

"Tanrı'ya şükür, her şeyin ne hale geldiğini bilmiyor" dedi Noel heyecanla.

"Şimdiye kadar her şey yolunda gitti ve yine öyle olacak. Her neyse, senin anne babana ve benimkiler gibi insanlara göre, Stella *zaten* biliyor ve her şeyi gayet iyi anlıyor."

"O palavralara inanmıyorsun, değil mi, Declan?"

"Tam olarak değil, ama biliyorsun işte..." Declan konuyu muğlak bıraktı.

"Hayır, bilmiyorum, hiçbir şey bilmiyorum. Ama Aidan ile Signora'ya söylemek zorundaysam söylerim. Tamam mı?"

"Teşekkürler, Noel."

Declan, Fiona'ya Noel'le ilgili her şeyi zaten anlatmıştı. Fi-

BELONGS TO KANTOS TEAM

ona her zamanki gibi pratik ve iyimserdi.

"Yaptığından dehşete düşmüş gibi görünüyor" dedi.

"Evet, ama keşke bunu *neden* yaptığını bilseydim" dedi Declan kaygıyla.

"Durumunun iyi olmadığını sen kendin söyledin."

"Evet, ama son birkaç aydır, belki de yüzlerce defa kendini kötü hissetmiş olmalı, yine de hiçbir zaman kalkıp şehre inmedi. O çocuğu seviyor. Onu Frankie'yle bir görsen. Bir anne kadar iyi."

"Biliyorum, onu *gördüm*... Herkes gördü. O çocuğun çevrede, şu an biraz daha fazlasını yapmaya hazır bir düzine ailesi var."

"Noel, kimsenin bilmemesi konusunda çok hassas, ama onlara söylemek zorunda. O anlatana kadar sen hiçbir şey söyleme."

"Benden laf çıkmaz" dedi Fiona.

Declan Carroll muayenehaneye gitti. İki saat geç kaldığı için, Dr. Hat yardıma çağrılmıştı.

"Muttie Scarlet birkaç kez aradı. Sende onunla ilgili bazı sonuçlar olacakmış."

"Evet, var" dedi Declan somurtarak.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Dr. Hat anlayışlıydı.

"Boktan bir hayat değil mi bu, Hat?" dedi Declan.

"Hakikaten öyle, ama genelde bunu söyleyen ben olurum, sen de hep o kadar kötü olmadığını söylersin."

"Bugün diyemiyorum. Ben çıkıyorum, Muttie'nin evine gideceğim. Biraz daha kalabilir misin?"

"İstediğin kadar kalırım. Gerçi beni istemiyorlar ya, *esas* doktorun ne zaman geleceğini soracaklar" dedi Dr. Hat.

"Eminim, soracaklardır! Bana hâlâ, dertleri her neyse başladığı sırada, benim doğmuş olup olmadığımı soruyorlar ve elbette yanıt her zaman 'doğmamıştım' oluyor."

BELONGS TO KANITS TEAM

"Ah, Declan, bir haber var mı?" Kapıyı Muttie açmıştı. Alçak sesle konuşuyordu. Karısı Lizzie'nin konuşmayı duymasını istemiyordu.

"Hastanedekiler nasıllar bilirsin" dedi Declan. "Öylesine rahatlar ki *mañana* (yarın) sözcüğüne yeni bir aciliyet katıyorlar..."

"Yani?" diye sordu Muttie.

"Yani, gidip bir bira içer miyiz diyordum?" dedi Declan.

"Ben gidip getireyim" diye teklif etti Muttie.

"Yok, babamın veya senin pub'ının yerine Casey'nin yerine gidelim –sizin orada çok tanıdık olur... Hiçbir şey konuşamayız."

Declan, Muttie'nin yüzünden, haberlerin iyi olmadığını hemen anladığını okumuştu.

İhtiyar Casey biralarını getirdi ve havalar, mahalle ve ekonomik kriz hakkındaki sözlerine bir yanıt alamayınca onları yalnız bıraktı.

"Lafı dolandırma, Declan" dedi Muttie.

"Henüz başlangıç aşamasında, Muttie."

"Bize gün ortasında içki içirtecek kadar kötü, delikanlı. Anlatacak mısın, yoksa lafı ağzından kerpetenle mi alayım?"

"Röntgende bir gölge görmüşler; taramada küçük bir tümör görünmüş."

"Tümör mü?"

"Bilirsin işte... bir ur. Gelecek hafta için sana bir uzman doktordan randevu aldım."

"*Gelecek* hafta mı?"

"Ne kadar çabuk davranırsak o kadar iyi, Muttie."

"Ama nasıl oldu da bu kadar erkene randevu alabildin? Çok uzun bir bekleme listesi var sanıyordum?"

"Özel bir doktora gittim" dedi Declan.

"Ama ben çalışan bir adamım, Declan, öyle fahiş muayene

BELONGS TO KÄNTIS TEAM

ücretlerini karşılayamam..."

"Birkaç yıl önce at yarışında dünyanın parasını kazandın. Bankada paran var –bunu bana *sen* söyledin."

"Ama o acil durumlar ve kara günler için..."

"İşte, kara bir gün, Muttie." Declan gürültüyle sümkürdü. Şu an taşıyabileceğinden daha ağır bir yüktü bu. Bütün gün yalan söyleyince, yalanların arkası geliyordu.

"Sorun şu ki, Muttie, bu randevuyu bir kez aldın mı iptal edemiyorsun. Her halükârda muayene ücretini ödemek zorundasın."

"Ayıp değil mi, yahu!" Muttie öfkelenmişti. "Çok açgözlü değil mi, bu insanlar?

"Sistem böyle" dedi Declan bıkkınlıkla.

"Buna izin verilmemesi gerekir." Muttie hoşnutsuzlukla başını iki yana salladı.

"Ama gideceksin, değil mi? Söyle bana, gideceksin değil mi?"

"Gideceğim, çünkü beni bu işin içinden çıkaramıyorsun. Ama bu yaptığın çok keyfi bir şey, Declan. Doktor çılgın ve pahalı bir tedavi önerirse, benden tek kuruş daha alamaz!" diye yemin etti Muttie.

"Yok, yalnızca tavsiye edeceği tedaviyi öğrenmek için. Tek bir ziyaret..."

"Tamam öyleyse" diye homurdandı Muttie.

"Bana bu konuda tek bir şey bile sormadın" dedi Declan. "Demek istiyorum ki, pek çok seçenek var: Kemoterapi, radyoterapi, ameliyat..."

Muttie bunların hepsini görmüş ve duymuş bir adamın havasıyla ona baktı. "Rolls Royce'unun faturasını ödediğim adamdan hepsini duymayacak mıyım gelecek hafta? Mecbur olana kadar düşünmenin âlemi yok. Tamam mı?"

"Tamam" diyerek kabul etti Declan. "Acaba bu gün bitecek mi?" diye merak etmeye başlamıştı.

BELONGS TO KANTOS TEAM

Moira, Chestnut Court'a uğradığında, işler epeyce yoluna girmişti.

Noel bugün içki içmemeyi kabul etmişti. Malachy, onu bir Adsız Alkolikler toplantısına götürmüştü. Toplantıda kimse Noel'i suçlamamış, ama herkes, tekrar içmediği için kutlamıştı.

Toplantı yarılandığı sırada, Noel, Hall's'takilere bugün gelmeyeceğini haber vermediğini hatırladı.

"Declan saatler önce aradı onları" dedi Malachy.

"Ne dedi?"

"Senin doktorun olduğunu ve işe gelemeyeceğini; onları evinden aradığını söyledi."

"Bay Hall bunu nasıl karşıladı acaba?" Noel çok kaygılıydı.

"Oo, Declan onun içini rahatlatmıştır. Sen de olsan dediklerine inanırdın. Her neyse, zaten hepsi doğruydu. İşe gidebilecek durumda değildin ve *o* da senin evindeydi."

"Bütün bu olanlara çok canı sıkılmış gibiydi" dedi Noel. "Umarım bana karşı tavır almaz."

"Yok, bence başka bir şeye sıkılmıştı canı." Malachy ne zaman kararlı durup ne zaman daha cömert olunacağını biliyordu.

Moira, Malachy'yi evde gördüğüne pek memnun olmamıştı.

"Siz bebek bakıcısı mısınız? diye sordu.

"Hayır, Bayan Tierney, Adsız Alkolikler'denim. Noel'i de oradan tanıyorum."

"Gerçekten mi?" Gözleri hafiften kısılmıştı. "Ziyaretinizin bir sebebi var mı?"

"Sokağın ilerisinde bir toplantıda beraberdik. Noel'le bir çay içmek için geldim. Buna izin var, değil mi?"

"Elbette –bana canavar muamelesi yapmayın. Ben yalnızca Frankie'nin iyiliği için buradayım. Dün onunla ayrıntılı ve

BELONGS TO KANTOS TEAM

dürüst bir konuşma yapmıştık ve öyle sanıyorum ki, yani sizi burada görünce, düşündüm ki belki de siz... yani Noel bir ihtimal... yani her şey yolunda gitmiyordur."

"Peki, şimdi endişeniz geçti mi?" diye sordu Malachy tatlı bir sesle.

"Frankie birazdan gelecek. Onun için hazırlık yapmak istiyorduk... Tabii, başka bir şey yoksa?" dedi Noel kibarca.

Moira gitti.

Malachy Noel'e döndü. "Tam bir zorba" dedi ve Noel o gün ilk kez gülümsedi.

Herkes Frankie ve Johnny için bir Noel partisi planlıyordu. Balonları, kâğıt süsleri uzun uzun tartışmışlardı. Parti Chestnut Court'ta yapılacaktı: Apartmanın, bu tür özel günlerde kiralanabilen, ortak kullanıma açık, büyük bir salonu vardı. Lisa ve Noel burayı haftalar öncesinden ayırtmışlardı. Parti yapılacak mıydı, yoksa Noel katılamayacak kadar güçsüz müydü?

"Partiyi yapmalıyız" diyerek onu cesaretlendirdi Lisa. "Yoksa bir gün fotoğraf albümüne baktığında ilk Noel'inde neden kutlama yapılmadığını merak eder."

"Bizimle albüme falan bakmayacak" dedi Noel acımasızca.

"Ne demek istiyorsun?"

"Onu benden alacaklar ve doğru da yapacaklar. Kim bir çocuğu benimle bırakır ki?"

"Frankie'ye bir yuva sunmak için elinden geleni yapan bizlerden sana koca bir teşekkür" dedi Lisa şakayla karışık. "O kadar kolay vazgeçmeyeceğiz. Onu arabasına bindir de, gidip şu salona bakalım."

Tam bu sırada zil çaldı.

"Noel, ben Declan. Johnny'yi bir saatliğine falan sana bırakabilir miyiz? Bize müthiş bir yardımın dokunmuş olur." Noel'in içme olayından bu yana ilk kez Johnny'yi ona bırakmayı teklif ediyorlardı.

BELONGS TO KÂĞITÇI TEAM

Noel bunun bir barış önerisi, bir zeytin dalı olduğunu biliyordu. Ama aynı zamanda bir güven oylaması olduğunu da biliyordu. Kendine güveni biraz yerine gelmişti.

"Elbette, Declan. Onu ilk Noel partisinin yapılacağı salonu görmeye götürürüz" dedi Noel. Declan'ın da memnun olduğunu, partinin yapılacağını öğrendiğine sevindiğini hissetti.

Noel gününden üç gün önce çocuklar için bir parti vermek, ailelerin bir araya gelebilmesi için harika bir fırsattı. İçlerinden çoğu, Noel gününü sakin sakin hindilerini yiyerek ve ailece televizyonun karşısında oturarak geçiriyordu. Ama bu parti, bir araya gelmek, kâğıttan şapkalar takmak ve bütün bunlar çocuklar için yapılıyormuş gibi davranmak için bir bahaneydi.

İki küçük bebek, partinin büyük kısmını uyuyarak geçireceklerdi.

Salonu süsleme işi Lisa'ya verilmiş, o da koyu kırmızıyı ve gümüş rengini tercih etmişti. Emily, Lisa'nın kilise salonundan ödünç alınan koca kırmızı perdeleri asmasına yardım etti, Dingo Duggan da kır diye tarif ettiği bir yerlerden bir minibüs dolusu çobanpüskülü getirdi. Aidan ve Signora, Noel haftası boyunca büyük salonda kalacak olan ağacı süslediler. Torunları Joseph Edward'ı partiye konuk olarak getireceklerdi. Muttie'nin torunu Thomas Muttance Feather ise bebeklerle konuşması ya da çocukların masasına oturması gerekmeyeceğine dair söz alınca, partiye katılmayı kabul etmişti.

Josie ve Charles, süslerin arasına St. Jarlath'ın bir resmini asmak uygun olur mu diye merak ediyorlardı; Lisa, incelik göstererek, resme bir yer buldu. Öyle gülünç görünmeyeceği bir yer.

Simon ile Maud bir ev partisi işi aldıklarından, ikram işini üstlenemeyeceklerdi. Ama Emily bir akşam yemeği ayarlamıştı: Tüm kadınlar bir tavuk ya da sebze yemeği getirecekti, tüm erkekler de şarap, bira ya da alkolsüz içki ve tatlı. Tatlı-

BELONGS TO KANTOS TEAM

ların, süpermarketlerden alınan muazzam miktarda çikolata olduğu anlaşılmıştı elbette. Hepsi, ana yemek bittikten sonra dolaştırılacak ayrı bir tekerlekli masanın üzerindeki kâğıt tabaklara artistik bir şekilde dizildi.

Noel, Frankie'ye Noel süslerinin hepsini gösterdi ve bebek keyifle ciyaklayıp parmaklarını emerken, ona sevgiyle gülümsedi. Frankie'ye kırmızı bir tulum ve minicik kafasını sıcak tutan küçük, kırmızı bir kukuleta giydirmişlerdi. Üzerine titreyen yetişkinler arasında kucaktan kucağa dolaştı ve Johnny'yle beraber yüz kadar fotoğrafı çekildi. Thomas bile aralarına katılmaya ikna oldu, üç çocukla birlikte önlerinde bir tabak meyveli turtayla fotoğraflarının çekilmesi için poz verdi.

Peder Flynn müzik çalmaları için bir Çek üçlüsü getirmişti. Dublin'de yalnızdılar ve anavatanlarını özlüyorlardı. Bu yüzden Peder Flynn onlara yapmaktan hoşlandıkları böyle işler ayarlıyordu; böylece hem hem iyi bir yemek yiyip otobüs paralarını çıkarıyor, hem de izleyicilerden alkış alıyorlardı.

Çekçe ve İngilizce Noel şarkıları ve ilahiler söylediler. Sonra sıra,

> Uzaklarda bir yemlikte
> Beşiği de yokmuş döşeği de
> Küçücük İsa Mesih
> Tatlı başını eğmiş

şarkısına geldiğinde, herkesin üzerine bir sessizlik çöktü ve uyumakta olan iki bebeğe baktı. Sonra, hep beraber ikinci kıtaya eşlik ettiler:

> Parlak gökte yıldızlar
> Yattığı yere bakmışlar
> Küçücük İsa Mesih
> Uyurmuş samanlıkta.

BELONGS TO KÂNİTS TEAM

Salondaki herkes, ister inançlı olsun ister inançsız, daha önce hissetmediği bir Noel duygusu yaşamıştı.

Declan soğuk ve gri bir ocak sabahı Scarlet'ların zilini çaldığında Lizzie, "Muttie'yi arabayla götürdüğün için çok naziksin" dedi. "Bankaya gitmekten nefret ediyor, bu onu huzursuz ediyor. İki dirhem bir çekirdek giyindi, ama sabahtan beri, kafese kapatılmış bir aslan gibi."

"Dert etme, Lizzie, ben zaten bankaya gidiyordum, bana yol arkadaşlığı etmesine memnun olurum."

Declan, Muttie'nin, uzman doktorla randevusu konusunda Lizzie'ye hiçbir şey söylemediğini anladı. En güzel takım elbisesini giyip en iyi kravatını takmış olan Muttie'ye baktı ve yaşlı adamın ne kadar zayıfladığını fark etti. Lizzie'nin bunu fark etmemiş olması bir mucizeydi.

Arabada sessizce gidiyorlardı; Muttie parmaklarıyla tempo tutuyor, Declan ise Bay Harris röntgenlerden, tarama sonuçlarından ve raporlardan zaten malum olan haberleri verdiğinde söyleyeceklerini tekrarlıyordu. Önce bankaya uğradılar. Declan, sırf orada işi olduğunu göstermek için bir çek bozdurdu. Muttie ise tasarruf hesabından 500 avro çekti.

"Pinti Harris bile bu kadar yüksek bir fatura kesemez" dedi, parayı sinirle cüzdanına yerleştirirken. Muttie Scarlet, üzerinde bu kadar çok para taşımaktan hoşnut değildi, ama bunu o açgözlü adama vereceği için daha da mutsuzdu.

Neyse ki, Bay Harris'in babacan bir adam olduğu anlaşıldı. Declan'ın konsültasyon için aralarına katılmasına çok sevinmişti.

"Tıp jargonuyla konuşmaya başlarsam, Dr. Carroll söylediklerimi günlük dile çevirebilir" dedi gülümseyerek.

"Declan, bizim sokakta yetişip de büyük bir meslek sahibi olan ilk kişidir" dedi Muttie gururla.

"Öyle mi? Ben de kendi ailemde üniversite diploması alan ilk kişiyim. Bahse girerim, evde koca bir mezuniyet fotoğrafı-

BELONGS TO KÂNİTS TEAM

nız vardır." Bay Harris sahiden ilgili görünüyordu.

"Kutsal Yürek lambasının yerini aldı" dedi Declan sırıtarak.

"Pekâlâ, Bay Scarlet, hatıralara dalıp buradaki vaktinizi boşa harcamayalım" dedi Bay Harris esas konuya dönerek. "St. Brigid Hastanesi'ne gitmişsiniz, bana akciğerlerinizin çok net bir filmini verdiler. Hiçbir belirsizlik yok, durum gayet net. Sol akciğerinizde iri ve büyümeye devam eden bir tümör, karaciğerinizde ise ikincil tümörler var."

Declan, masanın üzerinde bir sürahi su ve bir bardak olduğunu fark etti. Bay Harris, alışılmadık bir suskunluğa gömülmüş olan Muttie'ye bir bardak su doldurdu.

"Evet, Bay Scarlet, şimdi bu durumda yapılacak en iyi şeyin ne olduğuna bakmamız gerekiyor."

Muttie'nin ağzını hâlâ bıçak açmıyordu.

"Ameliyat seçeneği var mı?" diye sordu Declan.

"Hayır, bu evrede değil. Şu andaki seçeneklerimiz radyoterapi ve kemoterapi; bir de evde ya da bir bakımevinde palyatif bakım."

"Palyatif bakım nedir?" Muttie ilk kez konuşmuştu.

"Sizin hastalığınız gibi hastalıklar konusunda eğitilmiş hemşirelerin sunduğu özel bakım. Hastalığınız hakkında her şeyi bilen, son derece anlayışlı, harika insanlardır."

"Aynısından onlarda da mı var?" diye sordu Muttie.

"Hayır, ancak iyi bir eğitimden geçmişlerdir ve başkalarına baktıkları için hastalık hakkında pek çok şey bilirler –hastaların ne istediğini ve onlara en iyi yaşam kalitesi sunmak için neler yapılması gerektiğini bilmek gibi."

Muttie, bu söylenenleri bir an kafasında tarttı. "Benim yaşam kalitesinden anladığım, Lizzie'yle uzun, *upuzun* bir ömür sürmek; çocuklarımın hepsini tekrar görmek; ikizlerin bir iş kurduklarını ya da iyi birer iş bulduklarını görmek; bir de torunum Thomas Muttance Feather'ın büyüyüp efendi bir deli-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kanlıya dönüşmesini izlemek. Uzun yıllar köpeğim Dimples'la pub'a kadar yürümek, orada tanıdıklarımla buluşmak ve yılda aşağı yukarı üç kez at yarışlarına gitmek isterim. Ben yaşam kalitesinin yüksekliğinden işte bunu anlıyorum."

Declan, Bay Harris'in bir an için gözlüğünü çıkarıp temizlemeye konsantre olduğunu gördü. Kendisinde yeniden konuşabilecek gücü bulduğunda, "Bir müddet, bunların çoğunu yapabileceksiniz. O halde, bunun olmasını dileyelim" dedi.

"Öyle uzun, upuzun bir süre yaşamayacağım, değil mi?"

"Uzun, upuzun bir süre yaşamayacaksınız, Bay Scarlet, hayır. Bu yüzden, bizim için önemli olan, elimizdeki zamanı nasıl kullanacağımız."

"Ne kadar?"

"Kesin bir şey söylemek zor..."

"*Ne kadar?*"

"Aylar diyebiliriz. Belki altı ay... Şanslıysak biraz daha uzun..."

"Pekâlâ, teşekkür ederim, Bay Harris. Son derece açık konuştuğunuzu söylemeliyim. Yüzlerce avro etmez, ama hem lafı dolandırmadınız hem de nazik davrandınız. Size borcum nedir, tam olarak?" Muttie cüzdanını çıkarıp masanın üzerine koydu.

Bay Harris cüzdana bakmadı bile. "Hayır, hayır, Bay Scarlet, sizi buraya meslektaşım Doktor Carroll, getirdi. Meslektaşlarımızdan konsültasyon ücreti almamak gibi bir geleneğimiz vardır."

"İyi de Declan'ın bir rahatsızlığı yok ki" dedi Muttie. Kafası karışmıştı.

"Siz onun dostusunuz. Başka uzman doktorlara da gidebilirdi, ama sizi buraya getirmeyi tercih etti. Lütfen bunu bu şekilde kabul edin, normal prosedür olarak yani. Raporumu ve tavsiyelerimi yazıp Doktor Carroll'a ileteceğim. Size çok iyi bakacağından eminim."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bay Harris onları asansöre kadar geçirdi. Declan, Dr. Harris'in, faturayı sunmaya hazırlanan kabul görevlisine başıyla hayır işareti yaptığını görünce derin bir nefes aldı. Artık tek yapması gereken Noel'in ayık kalmasını sağlamak, daha da acil olarak, Muttie'yle beraber eve gidip durumu Lizzie'ye anlatmasına yardımcı olmaktı.

Tanrı'ya şükür ki, o muayenehaneye dönene kadar Dr. Hat işleri yürütebiliyordu.

Declan kapıdan girdiği anda, Fiona bir sorun olduğunu anladı.

"Declan, kâğıt gibi bembeyazsın! Ne oldu? Noel mi?"

"Seni seviyorum Fiona, Johnny'yi de çok seviyorum" dedi Declan, başını ellerinin arasına alarak.

"Tanrım, Declan, *ne oldu* söylesene?"

"Muttie."

"Ne olmuş Muttie'ye? Declan, Tanrı aşkına anlat..."

"Birkaç aylık ömrü kaldı" dedi Declan.

"Olamaz!" Fiona o kadar şoke olmuştu ki, oturmak zorunda kaldı.

"Öyle. Bu sabah onunla beraber bir uzman doktora gittim."

"Ben onu bankaya götürüyorsun sanmıştım."

"Götürdüm, doktora vereceği parayı çekebilsin diye."

"Muttie özel doktora gitti, öyle mi? Tanrım, *kim bilir* nasıl kaygılandı" dedi Fiona.

"Onu tehditle götürdüm, ama doktor muayene ücreti almadı."

"Neden böyle bir şey yaptı ki?"

"Muttie, Muttie olduğu için" dedi Declan.

"Lizzie'ye söylemek zorunda kalacak" dedi Fiona.

"Söyledi. Oradaydım." Declan sarsılmış görünüyordu.

"Eee?"

"Tahmin edeceğin kadar kötü oldu. Daha da kötü. Lizzie,

BELONGS TO KANTOS TEAM

daha Muttie'yle yapacakları çok şey olduğunu söyledi. Onu seneye Liverpool'da yapılacak Grand National at yarışlarına götürmeyi planlıyormuş. Seneye Grand National yarışları yapılırken Muttie ölmüş olacak, Fiona."

Ardından, çocuk gibi hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Muttie ile Lizzie'nin yanında büyümüş olan ve önceki hayatlarını pek hatırlamayan Maud ile Simon büyük bir üzüntü içindeydiler.

"Daha yaşlı bile sayılmaz" dedi Maud.

"Bugünlerde altmış yaş orta yaş sayılıyor" diyerek ona hak verdi Simon.

"Doğum günü için yaptığımız pastayı hatırlıyor musun?"

"Üzerine Altmış Muhteşem Yıl yazmıştık."

"Amerika'ya gidişimizi ertelememiz gerekecek" dedi Maud.

"Erteleyemeyiz. O işi bizim için tutmazlar." Simon çok kaygılıydı.

"O olmazsa başka bir iş olur. İleride, anlıyorsun ya, daha sonra."

Ama Simon öyle kolay vazgeçeceğe benzemiyordu. "Ama bu öyle büyük bir şans ki, Maud. O bu şansı kullanmamızı isterdi. Büyük bir maaş alacağız. Ona para gönderebiliriz."

"Muttie parayla ne zaman ilgilendi?"

"Biliyorum... Haklısın. Bir bahane bulmaya çalışıyordum" diye itiraf etti Simon.

"Bu durumda, Dublin'deki iyi restoranlarda vardiyalı çalışacağımız işler bakalım."

"Bizi hayatta işe almazlar. Yeterince deneyimimiz yok."

"Of, yapma Simon, bu kadar çabuk pes etme. İkram hizmeti verdiğimiz herkesten harikulade tavsiye mektupları ve referanslar aldık. İşe alacaklarına bahse girerim."

"Nereden başlayacağız peki?"

"Bence ilk etapta biraz yatırım yapmalıyız; gidip Quentins,

BELONGS TO KÄNTÄS TEAM

Colm ya da Anton'un yeri gibi bir yerlerde akşam yemeği yemeliyiz. Yani en iyi yerlerde. Bunu bir araştırma olarak kabul eder, gözümüzü dört açar ve *sonra da* dönüp iş isteriz."

"Zavallı Muttie bu kadar kötü bir haldeyken bunları yapmak bana kalpsizlik gibi geliyor."

"Bu dünyanın öbür ucuna gitmekten daha iyi" dedi Maud.

Tara Sokağı'ndaki Colm restoranından başlayacaklardı. Mönüdeki en ucuz yiyecekleri seçtiler, ama her şeye dikkat ettiler: Garsonlar nasıl servis yapıyordu, şarabı tatmak için nasıl sunuyorlardı, peynirler masaya nasıl getiriliyordu ve garsonun tavsiyesiyle birlikte müşterilerin isteklerine uygun olarak nasıl dilimleniyordu?

"Burada denemeden önce kendi peynirlerimizi daha iyi tanımalıyız" dedi Maud.

"Şu adam buranın başı" dedi Simon, restoranın sahibi Colm'u göstererek.

Colm masalarına geldi. "Gençlerin buraya geldiğini görmek çok güzel" dedi nazikçe.

"Biz ikram işindeyiz" dedi Maud pat diye.

"Gerçekten mi?"

Simon'ın canı sıkılmıştı. Böyle pat diye söylemeyi planlamamışlardı. Şimdi gerçekten yemek yemeye gelen birileri değil de casus olduklarını açık etmişlerdi.

"Mükemmel referanslarımız var. Acaba size kartvizitimizi bırakabilir miyiz? Hani olur da personel sıkıntısı yaşarsanız diye."

"Teşekkürler. Elbette, saklarım kartvizitinizi. Scarlet Feather'dan Cathy Mitchell'la bir yakınlığınız var mı?"

"Evet, bizi o yetiştirdi" dedi Maud gururla.

"Kuzenimiz Neil Mitchell'la evliydi." Simon durumu daha fazla açıklamaya gerek görmedi.

"Tamam, sizi yetiştiren Cathy ise mükemmelsiniz demektir! Ama şu an için size bir şey sunamam. Ortağımın kızı An-

BELONGS TO KANITS TEAM

nie, bakın şurada duruyor, bizimle çalışmaya yeni başladı; yani şu sıralar açığımız yok. Yine de, adınızı deftere not ederim." Sonra mutfağa çekildi.

"Hoştu" diye fısıldadı Maud.

"Evet, ama şimdi kalkıp bizi kontrol etmek için Cathy'yi aramaz umarım. Kadın zaten Muttie'ye çok üzülüyor, bu biraz kalpsizce olur."

Muttie'ye kemoterapi yapılmasına karar verdiler. Artık St. Jarlath's Crescent'taki herkes durumunu biliyor ve çeşitli tedaviler öneriyordu. Josie ve Charles Lynch, Muttie'nin heykel kampanyasına gösterdiği ilginin karşılığı olarak, St. Jarlath'ın onun için iyi şeyler söyleyeceğini belirttiler. Dr. Hat, Muttie'yi dilediği akşam arabasıyla pub'a götürmekten mutluluk duyacağını söyledi. Hat orada kalamazdı, ama daha sonra gelip Muttie'yi alabilirdi. Emily Lynch, Muttie'nin bahçesine kışa uygun renklerde ağaççıklar dikerek, dikkatini başka yere çekmeyi başarmıştı.

"Ama onları görecek kadar yaşayacak mıyım, Emily?" diye sordu bir gün.

"Yapma Muttie. Tarihin büyük bahçıvanları, her zaman ektiklerini birilerinin göreceğini bilir. Her şey bundan ibaret."

"Bu mantıklı" dedi Muttie ve kendine acımayı bıraktı.

Declan'ın annesi ve babası, günün sonunda onun için yarım kuzu budu ya da dört bonfile ayırmaya özen gösteriyorlardı.

Cathy Scarlet her gün uğruyor, çoğu zaman da yiyecek bir şeyler getiriyordu.

"Bu küçük somonlu turtalardan çok fazla yapmışız, baba. Anne, bunları alırsanız bana yardım etmiş olursunuz."

Cathy, çoğu zaman oğlu Thomas'ı da yanında getiriyordu. Çok hareketli, neşeli bir çocuktu; Lizzie ve Muttie'yi epeyce eğlendiriyordu.

BELONGS TO KAATSTEAM

Aslında, işler Declan'ın ümit ettiğinden daha iyi gidiyordu. Declan, normalde neşeli bir adam olan Muttie'nin ciddi bir depresyona gireceğini düşünmüştü. Ama hiç de öyle olmamıştı. Declan'ın babası, Muttie'nin hâlâ pub'ın neşe kaynağı ve ruhu olduğunu söylüyordu. Muttie, içkinin artık kendisine pek bir zarar veremeyeceği gerekçesiyle, içtiği biraların sayısını azaltmamıştı.

Declan, Uzman Doktor Bay Harris'e bir not yazdı.

Muttie Scarlet'ı konsültasyona getirdiğimde son derece nazik ve cömert davrandınız. Muayene ücreti konusundaki jestiniz öylesine takdire şayandı ki, Muttie'nin çok iyi bir ilerleme kaydettiğini, moralini yüksek tuttuğunu ve genelde her günü dolu dolu yaşadığını bilmek istersiniz diye düşündüm.

Sizin ve olumlu tutumunuzun buna büyük katkısı oldu; size içtenlikle teşekkür etmek istiyorum.

Declan Carroll

Bay Harris bir mektupla yanıt verdi:

Dr. Carroll,

Sizden haber aldığıma çok sevindim. Pratisyen hekimlerin çalıştığı bir klinik işleten dostlarım var ve yeni bir ortak arıyorlar. Benden kendilerine birini tavsiye etmemi rica ettiler ve aklıma hemen siz geldiniz. Klinik, Dublin'in çok cazip bir semtinde ve gerektiğinde satın alınabilecek bir mekânları da var. Ayrıntıları ekte ilginize sunuyorum.

Bu arkadaşlar son derece iyi, düşünceli insanlardır ve varlıklı bir mahallede çalışıyor olmaları, hastalarının, hastalık hastası zenginler olduğu anlamına gelmez. Onlar da diğer her yerdeki insanlar gibi hasta ve endişeliler.

Bu teklif ilginizi çekerse bana bildirin; bana özgeçmişinizi gönderin ki bir ayarlama yapalım. Bana, "Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi" diyorlar.

Arkadaşınız Muttie Scarlet'ı asla unutmayacağım. İnsan, ha-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yatta böyle gerçekten iyi biriyle pek karşılaşmıyor. Özü sözü bir olan bir adam.

Haberlerinizi bekliyorum.

En iyi dileklerimle

James Harris

Declan, mektubun ne dediğini anlayıncaya kadar üç kez okumak zorunda kaldı. Kendisine, Dublin'in en prestijli kliniklerinden birinde iş teklif ediyorlardı. Büyük bir bahçesi olan bir ev ve Johnny için havalı bir okul. Bu, Declan'ın ancak on yıl sonra şansını deneyebileceği türden bir pozisyondu. Ama *şimdi*! Daha otuzuna varmadan! Kabul edilmeyecek gibi değildi. Mektup geldiğinde Fiona işe gitmişti; bu yüzden haberi onunla paylaşamadı. Emily, Johnny'yi almaya gelmişti; onu bebek arabasına koyup Noel'lere gidecek ve Frankie'yi alacaktı. Çocuklar bugün, sabah hayır kurumu mağazasına gidecekler, öğleden sonra da kendi evlerine döneceklerdi. Sistem saat gibi işliyordu ve Noel, hayatını yeniden rayına oturtmuş gibi görünüyordu.

Declan'ın muayeneleri saat onda başlıyordu; bu yüzden, Muttie'yi arayıp o gün ilk defa gelen palyatif bakım hemşiresi hakkında konuşmak için zamanı vardı. Declan, hemşireyi tanıyordu. Jessica adında deneyimli ve yumuşak bir kadındı. Anormal olanın makul görünmesini sağlamak ve ihtiyaç duyulabilecek şeyleri önceden tahmin etmek üzere eğitilmişti.

"Muttie başına buyruk biridir, Jessica" diye uyarmıştı onu Declan. "Sana hiçbir şeyi olmadığını bile söyleyebilir."

"Biliyorum Declan, rahat ol. Biz gayet iyi geçineceğiz." Declan öyle olacağını biliyordu.

Declan dışarı çıktığında Moira, St. Jarlath's Crescent'tan aşağı hızlı hızlı yürüyordu. Bloknotuna ameliyatla bağlanmış gibiydi. Declan, Moira'yı onsuz hiç görmemişti. El sallayıp yü-

BELONGS TO KÄNTÖS TEAM

rümeye devam etti, ama Moira onu durdurdu. Besbelli, aklında bir şey vardı.

"Nereye böyle?" diye sordu Declan doğal bir ifadeyle.

"Bu sokakta satılık bir ev varmış diye duydum" dedi Moira. "Hep küçük bir bahçe istemişimdir. Sizin haberiniz var mı? 22 numara."

Declan hızla düşündü; ev huzurevine giden yaşlı bir hanıma aitti, ama Noel'in anne babasının hemen bitişiğindeydi. Noel bunu hiç istemezdi.

"Epey kötü durumda olabilir" dedi Declan. "O hanım biraz münzevi bir tipti."

"Eh, o zaman daha ucuz olabilir" dedi Moira neşeyle. Gülümsediğinde hoş görünüyordu.

"Noel hâlâ iyi mi?" diye sordu

"Aslında, siz onu benden daha çok görüyorsunuz, Moira" dedi Declan.

"Evet, benim işim bu. Ama bazen biraz alıngan olabiliyor, sizce de öyle değil mi?"

"Alıngan mı? Yo, bana hiç öyle gelmiyor."

"Geçenlerde oradaydım; öfkelenip elimdeki notları itti."

"Mesele neydi?"

"Ekstra bebek bakıcısı olarak ayarladığı Dingo Duggan adında biri hakkında konuşuyorduk. Onunla ilgili sorular sordum ve Noel bana bağırarak onun *iyi yürekli, zavallı bir aptal* olduğunu söyledi, çok kaba bir dil kullandı. Tahammül edilir gibi değildi."

Declan ona sabit bakışlarla baktı. O gece Noel'i bozan olay *buydu* demek. Ağzından bir şey kaçırır korkusuyla konuşmaya çekindi.

"Bir sorun mu var, Declan?" diye sordu Moira. "Bana anlatılmayan bir şeyler varmış gibi bir hisse kapıldım."

Declan yutkundu. Yakında Moira'dan, Noel'den ve St. Jarlath's Crescent'tan çok uzakta olacaktı. Kendisine, patlamama-

BELONGS TO KANTOS TEAM

sı gerektiğini, ardında bir dizi kafa karışıklığı ve kötü duygu bırakmaması gerektiğini hatırlattı.

"Bunu başarıyla halledebildiğinizden eminim, Moira" dedi samimiyetsizlik ederek. "Biz nasıl hastaların iniş çıkışlarına alışkınsak, siz de ilgilendiğiniz kişilerin iniş çıkışlarına alışkın olmalısınız."

"Bu, hikâyenin tümü anlatıldığı takdirde iyidir" dedi Moira. "Ama şu an benden bir şeyler gizleniyor sanırım."

"Eh, o şey neyse, keşfettiğinizde bana da söylersiniz, değil mi?" Declan yüzüne bir gülümseme yerleştirmeyi başarıp yoluna devam etti.

Annesinin çalıştığı çamaşırhaneye uğradı ve arkadaşı Frankie'yle birlikte hayır kurumu mağazasında oturan oğluna bir öpücük verdi. Çocukların ikisi de oyuncak bebek reklamlarındaki bebekleri andırıyorlardı; kendi ellerinin büyüsüne fena halde kapılmış gibiydiler.

"Kimmiş bakayım, babasının minik oğlu" dedi Declan.

Sesi bir tuhaf çıkmıştı. Molly Carroll kaygıyla oğluna baktı.

"Buraya gelmenin özel bir nedeni mi var, Declan?" diye sordu.

"Sadece oğluma ve vârisime bir merhaba demeye ve sevgili annem ile arkadaşım Emily'ye yaşamımızı bu kadar kolaylaştırdıkları için teşekkür etmeye geldim" diyerek gülümsedi. Bu seferki samimi bir gülümsemeydi.

"Aman canım lafı mı olur?" Molly çok memnun olmuştu. "Her annenin hayalini kurduğu şeye sahip değil miyim? Oğlum, şimdi de torunum benimle aynı evde oturuyorlar! Torunlarını hemen hemen hiç göremeyen insanları düşündüğümde, kendimi her gün kutsanmış gibi hissediyorum."

"Pek uzun sürmeyecek" diye düşündü Declan keyifsizce. Sonra da Muttie ve Lizzie'yi görmeye gitti. O gün ilk kez gelecek olan Jessica'yı nasıl ağırlayacakları konusunda aralarında tatlı tatlı tartışıyorlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çörek yaptım, ama Muttie iyi bir akşam yemeğinin hoşuna gideceğini düşünüyor. Sen ne dersin, Declan?"

"Bence çörek yeterli olur, başka bir sefer öğle yemeği de teklif edebilirsiniz" dedi Declan.

"Evli mi yoksa bekâr mı?" diye sordu Muttie.

"Aslına bakarsan, dul. Kocası üç yıl kadar önce ölmüş."

"Tanrı ondan merhametini esirgemesin, çok zor bir tecrübe olmalı" dedi Lizzie. Yakında kendisinin de dul kalacağının farkında değilmiş gibi konuşuyordu.

"Evet, ama Jessica çok iyi kalplidir. Her şeyini ailesine ve işine adar."

"Çok bilgece" dedi Lizzie. "Umarım o da gerektiği zaman bizim gibi iyi bir doktor bulmuştur." Sevecen gözlerle Declan'a baktı.

"Bunu bir daha söyleyebilirsin" dedi Muttie.

"Kes şunu Muttie, beni şımartıyorsun!" dedi Declan.

"Şımartılmayı hak ediyorsun. Şu Bay Harris'in seninle meslektaş olduğunu ve ben de senin dostun olduğum için benden para almadığını herkese anlattım."

Declan gözlerinin gerisinde hafif bir batma hissetti. Muttie öldüğünde, o ve Fiona, Dublin'in tamamen farklı bir yerinde olacaklardı. Sadece, Muttie ve Lizzie çok güvendikleri doktorlarını yitirmekle kalmayacak, Declan'ın anne babası da oğullarını ve torunlarını kaybetmiş olacaklardı.

Declan işe gitmeden önce Josie ve Charles Lynch'le buluştu.

"Bitişiğinizdeki ev satılık galiba?" dedi.

"Evet. İlanı yarın asacaklar. Sen nereden biliyorsun?"

"Moira" dedi Declan sadece.

"Tanrım, o kadının kulağı da her şeyi duyuyor" dedi Josie.

"Evin çevresinde dolaşıp köpek kılı var mı diye kontrol etti. Nasıl bir dünyada yaşıyor da köpeklerin tüy dökmediğini sanıyor?" Charles başını iki yana salladı.

"O evi satın almayı planlıyor" dedi Declan.

BELONGS TO KÄNTÖS TEAM

"*Asla olmaz!*" Josie dehşete düşmüştü. "Tanrım, neredeyse *bizim evde* yaşıyor gibi olacak!"

Charles başını iki yana salladı. "Noel bu işten hoşlanmayacak... hiç hoşlanmayacak."

"Olsun, o kadına karşı bizi koruyan Declan'ımız var ya." Josie işi olumlu tarafından almakta çok başarılıydı.

"Yakında olmayacak" diye geçirdi içinden Declan.

O sabah muayenehanedeki hastaların hepsi sanki ona bir hikâye anlatma ya da onlara yardımcı olduğu bir olayı hatırlatma ihtiyacı içindeydi. Declan, o sabah duyduğu övgülerin dörtte birine inanacak olsaydı, gururdan başı göğe ererdi. "Keşke bütün bunları anlatmak için bugünü seçmiş olmasalardı" diye geçirdi içinden. Çünkü tam da bugün, yaşamını değiştirip hepsini terk etmek üzereydi.

Akşam yemeği için Anton'un restoranında bir masa ayırttı. Gelişmeleri Fiona'ya, anne babasıyla paylaştıkları ve her şeyin az çok duyulabildiği evde değil de güzel bir ortamda anlatmak istiyordu.

"Bizi nereden duydunuz, efendim?" diye sordu şef garson.

Declan, tam Lisa Kelly'nin buradan bahsettiğini söylemek üzereyken, içinden yükselen bir ses, bu bilgiyi kendisine saklamasını söyledi.

"Gazetelerden okuduk" dedi.

"Beklentilerinizi boşa çıkarmayacağımızı umarız, efendim" dedi Teddy.

"Umarım" dedi Declan.

Dingo saat yedide onları almaya gelene kadar, önlerinde uzun bir gün vardı.

Birkaç hafta önce Dingo bir Yunan restoranında bir partiye gitmiş ve akılsızca tabak kırıklarının üzerinde dans etmişti. Declan, Dingo'nun topuklarından cımbızla en kötü parçaları çıkarmıştı. Bu yüzden Dingo'nun cebinden bir para çık-

BELONGS TO KANTOS TEAM

mamıştı tabii ki. Dingo'nun durumunda bu genelde olmazdı, ama bu sefer, onları minibüsüyle dört kez bir yere getirip götürmesinin adil bir karşılık olacağı konusunda anlaştılar. Bu da, Declan Fiona'ya güzel haberi verirken, bir şişe şampanya söyleyebilecekleri anlamına geliyordu.

Declan tam muayenehaneden çıkacaktı ki Noel uğradı.

"Bana üç dakikanı ayırabilir miydin, Declan?" dedi.

"Tabii, hadi içeri gel."

"Ne kadar iyi huylusun, Declan. Bu gerçek mi, yoksa rol mü yapıyorsun?"

"Bazen rol yapıyorum, ama bazen, mesela şimdi gerçek" diyerek gülümsedi Declan, onu cesaretlendirmek için.

"Öyleyse hemen konuya gireyim. Lisa hakkında biraz endişeleniyorum. Ne yapacağımı bilemiyorum..."

"Neyi var?" diye sordu Declan kibarca.

"Şu Anton denen adam söz konusu olduğunda, gerçeklikle tüm bağını kaybediyor. Yani, neyin gerçek neyin gerçek olmadığını ayırt edemiyor. Bak, ben bu durumun yabancısı değilim. İnkârın ne olduğunu biliyorum. Lisa tam bu durumda işte."

"İçmeye falan mı başladı?" Declan, alkoliklerin her çeşit içme olayına karşı birden geliştirdikleri tahammülsüzlük eğiliminin Noel'de de olup olmadığını merak ediyordu.

"Hayır, hayır, öyle bir şey değil, sadece bir takıntı. Sürekli kendini kandırıyor."

"Güç bir durum, gerçekten."

"Yardıma ihtiyacı var, Declan. Hayatını mahvediyor. Onu birine göndermen lazım."

"Ben onun doktoru değilim, o da kimseden bir uzmana gönderilmeyi *talep etmedi*."

"Sen hiçbir zaman oyunu kitabına göre oynayan biri olmadın, Declan. Birini bul, işte... Ona bir bakacak bir psikiyatr falan."

"*Yapamam*, Noel. Bu işler öyle yürümüyor. Yolun kena-

BELONGS TO KANITS TEAM

rında durup 'Bak Lisa, Noel yanlış yöne gittiğini düşünüyor, şimdi gidip güzel güzel bir psikiyatra görünelim' diyemem."

"Aslında, işlerin böyle yürümesi *gerekir*, hem zaten sen nasıl söylenmesi gerektiğini bilirsin" diye rica etti Noel.

"Ama o çizgiyi aşan hiçbir şey yapmadı. Bu konudaki duyarlılığın çok etkileyici, ama açık konuşmam gerekirse, böyle dışarıdan bir müdahalenin hiçbir faydası olmaz. Gerçekleri görmesini *sen* sağlayamaz mısın, peki? Onunla beraber yaşıyorsun –ev arkadaşısınız."

"Tamam da, benim sözümü kim dinler?" diye sordu Noel. "Gerçi senin hakkını yiyemem, *sen* hep beni dinledin. Kendimi kaçığın teki gibi değil de normal biri gibi hissetmemi sağladın hep."

"Zaten *öylesin*, Noel." Declan içinden, "Noel'e, kendileri için ne kadar değerli olduğunu söylemeyen kimse kaldı mı?" diye sordu.

Fiona formundaydı. Öğlen hiçbir şey yemediğini söyledi. Barbara, birlikte öğle yemeğine çıkıp erkeklerin karmaşıklığı konusunda uzun uzun sohbet etmek istemiş, ama Fiona o akşam Anton'un yerine gideceğini söylemişti. Bunun üzerine Barbara, zaten onunla erkeklerin karmaşıklığı hakkında konuşmanın bir anlamı olmadığını, onun harika bir kocası olduğunu ve etrafta pek böyle erkek bulunmadığını söylemişti.

Fiona'nın üzerinde yeni alınmış bir kıyafet vardı: Pembe bir elbise ile siyah bir ceket.

"Bunu büyük doğum günü partisinde giyecektim, ama bu akıllıca olmayabilir. Belki de, minik paticikleriyle kirletse de fark etmeyecek bir şey giymeliyim."

Restoranda masalarına yerleştiklerinde, Declan ona gururla baktı. O kadar güzel görünüyordu ki. Diğer müşterilerin hiçbirinden aşağı kalmayan bir tarzı vardı. Declan, Fiona'nın yüzünü ellerinin arasına alıp onu uzun uzun öptü.

BELONGS TO KANITS TEAM

"Declan, yani! İnsanlar neler düşünecek?" dedi Fiona.

"Yaşadığımızı ve mutlu olduğumuzu düşünürler" dedi Declan ve birden, hayatının ikinci en büyük kararını verdi. İlki, dünyanın öbür ucuna da gitse Fiona'nın peşini bırakmamaktı. İkincisi farklıydı. Yapamayacağı bir şeyle ilgili bir karardı.

Bay Harris'ten gelen mektubu ona şimdi anlatmayacaktı. Aslında, belki de hiçbir zaman söylemeyecekti. Birdenbire her şey o kadar net görünmüştü ki gözüne.

"Düşünüyordum da... St. Jarlath's Crescent 22 numarayı biz mi satın alsak acaba? Kendimize ait bir evimiz olurdu..."

BELONGS TO KANTEEN TEAM

Sekizinci bölüm

"Küçük bir sorunum var" dedi Frank Ennis, Clara Casey'ye. Onu arabasıyla klinikten almıştı.

"Dur da tahmin edeyim" dedi Clara gülerek. "Geçen ay vestiyerde, fazladan bir adet oda spreyi kullandık?"

"Hayır, öyle bir şey değil" dedi Frank sabırsızlıkla, trafikte güçlükle ilerlemeye çalışırken.

"Dur, söyleme. Ben bulayım. Sorun, kapının üzerindeki pirinç plakalar. Yeni bir kutu pirinç temizleme tozu aldık ve sana sormayı unuttum. Sorun bu, değil mi?"

"Hakikaten, Clara, neden beni sürekli hastane müdürü olarak değil de, tek bir kuruşun hesabını yapan bir memur gibi resmediyorsun, bilmiyorum. Endişemin, seninle de, kliniğinizdeki olağanüstü ve bol keseden harcamalarla da hiçbir alakası yok."

"*Kliniğimizdeki*, Frank. Orası St. Brigid'in parçası."

"Sen öyle san. Orası bağımsız bir cumhuriyet –ilk gününden beri öyle oldu."

"Ne kadar dar görüşlü ve çocukça davranıyorsun" dedi Clara onaylamayan bir sesle.

"Clara, bu geceki konsere muhakkak gitmek istiyor musun?" diye sordu Frank birden.

"Ters bir şey mi var?" Clara, Frank'e dikkatle baktı. Frank planlanan şeyleri asla iptal etmezdi.

"Hayır, tam olarak bir *sorun* var denemez, ama seninle konuşmam gerekiyor" dedi Frank.

"Meselenin hastanenin kaynaklarını kurutan büyük israf kalemleri ile kutu kutu kâğıt mendil ve ataş olmadığına söz verir misin?" diye sordu Clara.

Frank'in yüzünde gerçekten bir gülümseme belirdi. "Hayır, bunlarla ilgisi yok."

"Pekâlâ. Tamam, konseri iptal edelim. Bir yerde akşam yemeği mi yiyeceğiz?"

"Bana gel."

"Bir yerde bir şeyler yemek zorundayız, Frank. Sen yemek pişirmezsin."

"Bir ikram şirketine akşam için yemek sipariş ettim" dedi Frank sıkılgan bir ifadeyle.

"Evet diyeceğimden o kadar emindin, yani?"

"Hayatın pek çok alanında oldukça makul birisin, hatta gayet normalsin." Frank adil olmaya çalışıyordu.

"Bir ikram şirketi. Anlıyorum..."

"Epey gençler. Yarı profesyonel denebilir. Henüz fahiş fiyatlar istemeyi öğrenmemişler."

"Köle emeği? Sömürülecek kadar olgunlar, ha?" diye sordu Clara.

"Of, Clara, bir akşam olsun vazgeçemez misin?" diye yalvardı Frank Ennis.

Maud ve Simon, Frank'in dairesindeydiler. Sofrayı kurmuşlar, yanlarında bir gül ve kendi kâğıt peçetelerini getirmişlerdi.

"Biraz abartılı mı oldu?" diye sordu Simon endişeyle.

"Hayır, ona evlenme teklif edecek. Biliyorum, edecek" dedi Maud.

"Sana söyledi mi?"

"Tabii ki söylemedi, ama bir kadına kendi evinde başka

BELONGS TO KANTOS TEAM

neden yemek versin ki?" Maud'a göre her şey ortadaydı.

Avokado kremalı somon fümeyi sofraya koymuş, üzerine de bir Sicilya limonunun kabuğuyla yaptıkları minik bir gül iliştirmişlerdi. Hardallı tavuk fırındaydı. Büfenin üzerinde de elmalı turta ve krema duruyordu.

"İnşallah evet der" dedi Simon. "Adam epey bir masrafa girdi, bütün bu yemekler, bizim aldığımız para falan."

"Epey yaşlı olmalı" dedi Maud düşünceli bir şekilde. "Yani, Bay Ennis yaşını başını almış biri. Hâlâ evlenme teklif edecek enerjiye sahip olması harika, öteki şeylerden hiç bahsetmeyelim!"

"Yok, bahsetmeyelim" dedi Simon rahatlamış bir ifadeyle. Evden çıktılar ve anahtarları kapının altından içeri attılar.

Clara, Frank'in dairesini her zaman kasvetli ve ruhsuz bulurdu. Ama bu gece farklı görünüyordu. Loş bir ışık vardı ve güzel bir sofra hazırlanmıştı.

Ve kırmızı gülü fark etti. Bu, Frank'in tarzı değildi. Bütün bunları genç aşçıların hayal gücünün ürünü olup olmadığını merak etti. Birden aklına şoke edici bir düşünce geldi. Frank ona evlenme teklif etmek üzere olamazdı, herhalde. Değil mi?

Böyle bir şey olamazdı herhalde. Frank de o da, bir vaatte bulunmadan yürütülen bir ilişkinin nereye gittiği konusunda hep çok net olmuşlardı. İkisinin de başka insanlarla çıkma olanağı vardı. Bazen bir hafta sonu kaçamağı yaptıklarında veya İskoçya dağlarında tatile çıktıklarında aynı odada kaldıklarında, birlikte geçirdikleri zamanı, Clara, sınırlı, ama memnuniyet verici bir seks yaşamı olarak tanımlayabilirdi. Yani bunu birine anlatacak olsaydı. Ama kimseye bir şey anlatmamıştı. Ne klinikteki yakın arkadaşı Hilary'ye, ne de en eski dostu Dervla'ya.

Yeni kavalyesi hakkında ara sıra sorular soran annesine de anlatmamıştı elbette. Zavallı ihtiyar annelerinin bu tür işleri çoktan geride bıraktığını düşünen kızlarına da. Geri

BELONGS TO KÄÄTÖSTEAM

planda hep varlığını hissettiren, koşa koşa kendisine dönmesini bekleyen eski kocası Alan'a da.

Hayır, elbette ki hayır. Frank işleri arapsaçına çevirmezdi, değil mi? Kesinlikle hayır!

Frank çalışma odasına gidip bir tomar kâğıtla çıktı.

"Her şey çok güzel görünüyor." Clara ortamı beğenmişti.

"İyi. Çok iyi. Ve planları değiştirmeyi böyle kolay kabul ettiğin için sana teşekkür ederim."

"Sorun değil. Belli ki önemli bir şey..." Frank cidden uçmuşsa ve evlenme teklif ederse ona ne diyecekti? Cevabının hayır olacağı açıktı, ama bunu onu incitmeden ya da gülünç duruma düşürmeden nasıl söyleyecekti? Sorun buydu.

Frank, Clara'ya bir kadeh şarap koyup kâğıtları uzattı.

"Benim sorunum bu işte, Clara. Avustralya'da yaşayan bir gençten bir mektup aldım. Oğlum olduğunu söylüyor."

Simon ve Maud, o akşam Muttie'den bir balıklı dürüm tarifini onlar için denemesini istediler. Aslında ikisi de tarifin kusursuz olduğunu biliyordu. Sadece, onu biraz meşgul etmek ve oynayacak bir rol vermek için bir bahane yaratmak istiyorlardı. Muttie'ye yufkaları nasıl katladıklarını, pişmiş somonu, pilavı ve de katı yumurtaları nasıl hazırladıklarını dikkatle gösterdiler.

Muttie ilgiyle izledi. "Ben gençken bir parça somon bulunca o kadar sevinirdik ki, onu pirinçle ve yumurtayla dürüm yapmayı aklımızdan bile geçirmezdik!" Başını hayretle iki yana salladı.

"Bugünlerde böyle karışık yemekler seviliyor" diye açıkladı Maud.

"Bu yüzden mi başkaları gibi marketten almaktansa kendi makarnanızı kendiniz yapmaktan söz ediyorsunuz?"

"Alakası yok" diye gülerek araya girdi Simon. "Onun makarnayla ilgilenmesinin sebebi Marco'yla ilgilenmesi!"

BELONGS TO KÂĞITÇI TEAM

"Onu doğru düzgün tanımıyorum bile" dedi Maud inandırıcı olmayan bir sesle.

"Ama daha yakından tanımak isterdin" dedi Simon kesin bir tavırla.

"Peki kim bu Marco?" diye sordu Muttie.

"Babası Ennio Romano, Ennio'nun restoranını bilirsin, sana bahsettiğimiz yer" diye açıkladı Simon.

"Orada iş bulabilmeyi umuyorduk" dedi Maud.

"Birisi orada iş bulalım diye *dua* ediyordu" diye ekledi Simon, kız kardeşinin yüzünün kızarmasına gülerek.

Maud, işten başka bir şeyle ilgilenmiyormuş gibi görünmeye çalıştı. "Orası bir İtalyan restoranı, kendi makarnamızı yapabilmeliyiz. Orada işe giremezsek bile, evlere yemek servisi yaptığımızda faydasını görürüz. Bu müşterilerin çok hoşuna gider."

"Ve insanları kıskançlıktan çatlattıklarını düşünürler" dedi Simon.

"İyi de insanları evinize çağırıp keyiflerini kaçırmanın manası ne?" Muttie için gerçek sorun buydu.

İkizler iç geçirdiler.

"Merak ediyorum, ona evlenme teklif etti mi?" dedi Maud.

"Yemeğinin boşa gitmesini istemiyorsa, etmiştir bence."

"Kim bu?" diye sordu Muttie ilgiyle.

"Frank Ennis diye, epey yaşlı bir adam, çok yaşlı bir kadına evlenme teklif ediyor."

"Frank Ennis mi? St. Brigid'de mi çalışıyor?"

"Evet. Onu tanıyor musun, Muttie?"

"Şahsen tanımıyorum, ama Fiona'dan hakkında çok şey duydum. Fiona'nın çalıştığı klinikte herkesin doğal düşmanıymış. Declan da tanıyor onu. 'O adam kötü biri değil, sadece işi konusunda takıntılı' demişti."

"Yaşlı hanımefendiyle evlenirse hepsi geçer" dedi Simon düşünceli bir ifadeyle.

BELONGS TO KÄNTIS TEAM

"Yaşlı hanımefendi için de bir şeyler değişecek, unutmayın" diye anımsattı Maud.

"Size para ödedi mi?" diye sordu Muttie birden.

"Evet. Bize bir zarf bırakmış" diye onayladı Simon.

"Güzel. O zaman mesele yok. Fiona'dan duydum, pintinin tekiymiş ve faturalarını son ana kadar ödemezmiş."

"Otuz gün gibi bir süreden bahsetmişti" dedi Simon.

"Bunu bana söylemedin!" dedi Maud.

"Gerek duymadım. Peşin çalıştığımızı, vadeli iş yapmadığımızı söyledim. Hiç itiraz etmedi."

Simon pazarlık konusundaki becerilerinden ve ticaret diline hâkimiyetinden müthiş gurur duyuyordu.

Clara Casey, Frank'in uzattığı mektuba bakıyordu.

"Okumamı istediğinden emin misin?" diye sordu. "Bunu bana yazmadı..."

"Senin hakkında bir şey *bilmiyordu*" diye açıkladı Frank.

"Esas soru şu: *Senin* hakkında ne biliyor?" diye sordu Clara nazikçe.

"Okusana, Clara."

Clara bunun üzerine, genç adamdan gelen mektubu okumaya başladı:

> Benden haberdar olunca şaşıracaksınız. Adım Des Raven ve oğlunuz olduğuma inanıyorum. Bu söylediğim büyük olasılıkla yüreğinize dehşet salacak ve servet peşinde koşan birinin kapınıza dikilmesini bekleyeceksiniz. Hemen belirteyim ki, böyle bir şey kesinlikle söz konusu değil.
>
> New South Wales'te öğretmenlik yapıyorum ve burada mutlu bir yaşam sürüyorum. İçinizi rahat ettirmek için şunu da söyleyeyim, burada yaşamaya devam edeceğim!
>
> Şayet Dublin'de bulunmam size ve ailenize utanç verecekse, bunu anlayabilirim. Ben sadece, İrlanda'ya geldiğimde sizinle hiç olmazsa bir kez buluşabilmeyi umut ediyorum. Annem Rita Raven

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

geçen yıl öldü. Ağır bir zatürreeye yakalanmıştı ve hastalığı doğru düzgün tedavi edilmedi.

Ben, öğretmen okuluna gidince, geçtiğimiz altı yıl boyunca evden ayrı yaşadım. Bu süre içinde haftada bir kez eve gelip anneme yemek pişirdim. Doğrudur, o da çamaşırlarımı makineye koyuyordu, ama bunu yapmaktan hoşlanıyordu. Hakikaten hoşlanıyordu.

İşin tuhafı, ona nereden geldiğime ya da babamın nasıl biri olduğuna dair hiç soru sormadım. Sormamamın nedeni, bu konularda pek rahat görünmemesiydi. O zamanlar çok genç ve toy olduğunu söylerdi; hem neticede her şey çok iyi olmamış mıydı? Beni doğurduğuna asla pişman olmadığını söylüyordu ve bu güzel bir şeydi. Avustralya'ya gelmesi de iyi olmuştu. Buraya geldiğinde hamile ve beş parasızmış; beni doğurduktan sonra kursa giderek bir otelde resepsiyon görevlisi olmuş.

Birkaç romantik ilişkisi olmuştu; biriyle ilişkisi altı yıl sürdü. Ben ondan pek hoşlanmazdım, ama o, annemi mutlu ediyordu... Sonra, adam daha ilginç bir şeyler buldu sanırım. Annemin bir sürü iyi arkadaşı vardı ve İngiltere'de yaşayan evli kız kardeşiyle bağlantısını hiç koparmadı. Öldüğünde 46 yaşındaydı, hoş kendisi 39 yaşında olduğunu iddia ediyordu; genel olarak baktığımda, bana göre iyi ve mutlu bir yaşamı oldu.

Sizin hakkınızda ise, doğum belgemde yazılı olan isminizden başka bir şey bilmiyorum. Sizi internetten bulup buradan hastaneyi aradım ve hâlâ orada çalışıp çalışmadığınızı sordum. Çalıştığınızı söylediler.

Ben de oturup bu mektubu yazdım!

Size, şu anki eşinize ve ailenize sorun çıkarmayacağımdan emin olabilirsiniz. Yaşadığım yer hakkında hiçbir şey bilmediğinizi de biliyorum. Annem bu konuda son derece kararlıydı. Hediye beklemeyeyim diye, bunu her doğum günümde söylerdi.

Gerçekten görüşebilmeyi umuyorum.

O zamana kadar sağlıcakla kalın...

Des Raven

Clara mektubu indirip Frank'e baktı. Gözleri her zaman-

BELONGS TO KÂHİN'S TEAM

kinden fazla parlıyordu ve yüzünde bir damla yaş vardı. Clara kalktı, kollarını iki yana açıp ona doğru ilerledi.

"*Harika* bir şey değil mi bu, Frank!" diye bağırdı. "Bir oğlun var! Bundan daha iyi bir haber olabilir mi?"

"Evet, ama temkinli olmalıyız" diye başladı Frank.

"Temkinli olacak ne var? Hayatında Rita Raven adında bir kadın oldu, değil mi?"

"Evet, ama..."

"Ve sonra kadın ortadan kayboldu?"

"ABD'deki kuzenlerinin yanına gitti."

"Ya da Avustralya'ya, kuzeni olmayan birilerinin yanına" diye düzeltti onu Clara.

"Ama bütün bunlarla uğraşmak gerekecek" diye itiraz etti.

Clara kasten, onu yanlış anlamış gibi yaptı. "Elbette, uçak falan, ama bırak o yapsın bunları, Frank. Gençler internetten uçak bulmakta bizden çok daha iyiler. Esas mesele, şu anda Avustralya'da saatin kaç olduğu? Onu hemen arayabilirsin." Füme somonun üzerindeki şeffaf folyoyu çıkarmakla uğraşmaya başladı.

Frank kıpırdamamıştı. Mektubun iki haftadır elinde olduğunu ve bu süre içinde ne yapacağına karar veremediğini söylemeyi kendine yediremiyordu.

"Hadi, Frank, şu anda orada sabah ve biraz daha ertelersen okula gitmiş olacak. Onu şimdi ara, ne dersin?"

"Ama bu konuyu konuşmamız gerekmiyor mu?"

"Neyi konuşmamız gerekmiyor mu?"

"Senin açından sorun yok mu?"

"*Sorun* mu? Ben çok mutlu oldum, Frank. Benim açımdan tek sorun, bunca yılın ardından, telesekretere konuşmak zorunda kalman olur."

Frank, Clara'ya afallamış bir yüzle baktı. Asla anlamayacağı ne kadar çok şey vardı.

Ertesi gün klinikte Hilary, Clara'ya "Frank dün gece nasıl-

BELONGS TO KANITS TEAM

dı?" diye sordu. Clara bu konuyu yalnızca Hilary'yle konuşuyordu, zaten sormaya cesaret eden bir o vardı.

"Şaşırtıcıydı" deyip sustu.

"Peki, konser hoşunuza gitti mi?" diye ısrar etti Hilary.

"Konsere gitmedik. Frank evine yemek ısmarlamış."

"Tanrım, bu iş ciddi görünüyor!" Hilary keyiften dört köşe olmuştu. Zaten Clara ile Frank'in hep birbirleri için yaratıldıklarını söylerdi. Clara'nın yadsımaya devam ettiği buydu.

"Frank, her zaman olduğu ve olacağı gibi: temkinli, dikkatli ve asla içinden geldiği gibi davranmayan biri. Çöpçatanlık yapmaya çalışmaktan vazgeç, tamam mı, Hilary?"

Önceki gece Frank o kadar uzun süre tereddüt etmişti ki, Des Raven'in dünyanın öbür ucundaki evinde çalan telefona cevap veren olmamıştı. Frank, sırf bu konuyu tartışmaktan ve adım atmaktan korktuğu için, varlığından haberdar olmadığı oğluyla konuşma fırsatını kaçırmayı başarmıştı. Bütün bunlar hiçbir yere varmamıştı, ama Clara bunların hiçbirini Hilary'ye anlatmadı. Bu, hâlâ Frank'in sırrıydı. Clara boşboğazlık etmeyecekti.

"Moira nerede? Bugün onun günü, değil mi?"

"Az önce Kitty O'Reilly'ye kalacak yer göstermeye gitti. Kitty'nin ihtiyaçları için uzun bir liste çıkarmış, yok kiliseye yakın olacak, yok vejetaryen yemek bulunacak, yok şu olacak, yok bu olacak." Hilary hem etkilenmiş hem de sinirlenmiş görünüyordu.

"Hakkını vermek lazım, çok titiz ve dikkatli" dedi Clara gönülsüz gönülsüz.

"Ne kastettiğini biliyorum. Biraz daha gülümseseydi, belki" dedi Hilary. "Her neyse, seni Linda aradı. Biriyle birlikteydin, o yüzden telefona ben cevap verdim."

Hilary'nin oğlu, Clara'nın kızıyla evliydi. İki kadın, çocuklarını tanıştırmışlar ve her şey mükemmel gitmişti. Bir türlü gelmeyen torun dışında. Pek çok müdahaleye rağmen sonuç

BELONGS TO KÂHİN'S TEAM

alınamamıştı. Hilary'nin oğlu Nick de, Clara'nın kızı Linda da bu konuda çok ümitsizdi.

"Linda söyledi, gene tutmamış."

"Bu kadar stres yaparsa *asla* hamile kalamayacak. Her ay telefon ettiği otuz küsur kişilik bir listesi var. Sen, ben ve otuz kişi daha."

"Clara!" Hilary çok şaşırmıştı. "O senin kızın ve büyükanne olma düşüncesinin seni de onun kadar heyecanlandırdığını düşünüyor, tabii beni de!"

"Doğru, haklısın, unutmuşum. Telefonu bana uzatsana." Hilary, Clara'nın Linda'yı rahatlatıp teskin edişini izledi.

Telefonun öbür ucunda Linda belli ki ağlıyordu. Hilary biraz uzaklaştı. Nick ve Linda'nın onlara iyi haberler vermesini ne çok isterdi. Clara'nın konuşmasını duyabiliyordu: "*Tabii ki* sende bir anormallik yok, Linda. Lütfen ağlama artık, bir tanem. Gözlerin kızarıp davul gibi şişecek. Umurunda değil, *biliyorum*, ama daha sonra dışarı çıkmak için giyinirken umurunda olacak... Ha evet, Hilary'ye elbette, bu akşam hepimiz ona gidiyoruz. İptal etmeyi aklına bile getirme, Linda. Hilary, *öyle* nefis bir tatlı aldı ki."

"Ay, tatlı mı alayım?" dedi Hilary, Clara telefonu kapattığında.

"Bir şey söylemek zorundaydım. Eve gidip kendini karanlık bir odaya kapatmak üzereydi."

"Tamam, o zaman. Ben peynir ve üzüm ikram etmeyi planlıyordum, ama sen çıtayı yükselttin" dedi Hilary.

"Frank Ennis akşam tatlı olarak ne ikram etti?

"Elmalı turta" dedi Clara.

"Sana bir soru sormadığından *emin misin?* Bana söylemeyi unuttuğun bir şey..."

"Of, sus artık, Hilary. Bak, Moira da geliyor. Çalışıyormuş gibi yapalım *bari*."

Moira, zafer kazanmış gibi geldi. Baktıkları beşinci yer,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kitty O'Reilly için mükemmeldi –emekli rahip ve rahibelerle dolu, her öğünde vejetaryen yemek seçeneği olan bir yer. Aslında isteyebileceği her şey vardı.

"Tanrım, umarım zamanım geldiğinde isteyecek daha çok şeyim olur" dedi Clara.

"Tam ne isterdiniz?" diye sordu Moira.

Son derece masum bir soruydu, ama Moira'nın sesi, Clara için zamanın çoktan geldiğini ima eder gibi çıkmıştı.

"Bilmiyorum: Bir kütüphane, bir kumarhane, bir spor salonu, ha bir de torun!" dedi Clara. "Peki ya sen ne isterdin, Moira?"

"Ben bir grup arkadaşımla olmayı isterdim. Uzun zamandır tanıdığım insanlarla, böylece eski günleri bol bol yâd edebilirdik."

"Peki, bunu yapacak mısın? Bir grup arkadaşınla birlikte yaşayacak mısın?" Bu, Clara'nın ilgisini çekmişti. O ve arkadaşı Dervla, tam da bunu yapmayı konuşuyorlardı sık sık.

"Muhtemelen yapamayacağım. Benim çok arkadaşım yok. Asla arkadaş bulmaya vaktim olmadı" dedi Moira beklenmedik bir şekilde.

Clara ona dik dik baktı. Bir anda peçe kalkmış ve Clara karşısında gerçekten çok yalnız bir kadın görmüştü. Ama sonra peçe yeniden indi ve her şey eski haline döndü.

"Bu akşam bana gelir misin, hem onu da ararız? Geçen akşamkinden daha erken bir saatte..." Frank kafasında bir sürü planla Clara'yı aramıştı.

"Hayır, Frank, bu akşam gelemem. Hilary davet etti."

"Ama gelmen *lazım*!" Frank öfkelenmişti.

"Gelemem, Frank. Söyledim sana..."

"Çok kuralcısın" dedi Frank ters ters.

"Sen de öylesin. Hemen arasaydın onu yakalayabilirdin."

"Lütfen, Clara."

BELONGS TO KANITS TEAM

"Hayır. Bunu bir daha söylemeyeceğim. Yanında olup elini tutmamı istiyorsan, yarın akşama kadar bekle" dedi ve telefonu kapattı.

Frank öylece oturup telefondan gelen çevir sesini dinledi. Çocuğu hemen aramamakla nasıl da ahmaklık etmişti! Clara haklıydı. Eli ayağına dolanmıştı ve bu gecikme, çocuğun, kapının yüzüne kapandığını düşünmesine neden olacaktı. Rita Raven'i elbette ki hatırlıyordu. Onu kim hatırlamazdı ki? Annesi ve babası onu hiç onaylamamışlardı.

Rita tamamen uygunsuz bir aileden geliyordu. Ennis'ler o kadar çalışıp bu saygınlık mertebesine, sırf oğulları onları aşağı çeksin diye gelmemişlerdi. Frank Ennis'in çok çabuk hareket eden bir anne babası vardı. Rita Raven herkesin hayatından böylece kaybolup gitti. Frank onu zaman zaman, hafifçe özlemle anardı, ama artık o ölmüştü. O kadar genç yaşta. Frank Ennis, onu hâlâ on yedi yaşında olduğu kadar güzel hatırlıyordu. Düşünün, ta Avustralyalara gidip Frank'e haber bile vermeden kendi çocuğunu doğurmuştu. Frank'in bunların hiçbirinden haberi olmamıştı.

Bilseydi, ne yapardı? Bunu düşününce Frank'in içini bir huzursuzluk kapladı. O zamanlar, tam da meslek yaşamının başındayken, üstelik bunun onaylanmadığı bir ortamda, iyi bir davranış sergileyemeyebilirdi. Annesi ve babası, Rita'yla ilişkisine o kadar karşıydılar ki... Rita'nın ülkeyi terk etmesinden duydukları rahatlamayı gizlemeye bile gerek duymamışlardı. Söylediklerinden daha fazlasını biliyor olamazlardı, değil mi? Bu olasılığı düşününce midesi bulandı. Ama biliyor *olamazlardı.* Rita'yı satın almak için yüklüce bir para ödemiş *olamazlardı.* Bu imkânsızdı. Para konusunda dikkatli insanlardı. Hayır, bu konuda şüpheye kapılmamalıydı.

Clara'ya da lanet okudu, kadın kadına çay partilerine de! Clara'nın şu anda gerçekten ihtiyacı vardı.

Hilary onlara nefis bir sofra hazırlamıştı. Pahalı bir tatlı

BELONGS TO KÄNTÜS TEAM

almak için gurme dükkânına gittiğinde, olağanüstü salatalar görmüş, onlardan da almıştı.

Linda'nın, yine hamile olmadığını öğrenmesini izleyen günlerde hep olduğu gibi, sohbet gergin ve yapmacıktı. Clara ve Hilary birbirlerine baktılar. Yıllar önce her şey ne kadar farklıydı. Yetimhaneler, mutlu bir yuva özlemiyle yanıp tutuşan çocuklarla doluydu. Bugün ise, bekâr anneler için aylıklar, ödenekler vardı.

Clara, Moira'nın yakında bakımevine gideceğini söylediği çocukla ilgili yeni bir haber var mı diye merak ediyordu. Küçük kız birkaç aylıktı; Declan ve Fiona'nın bebeğiyle aynı gün doğmuştu. Linda ve Nick annesi babası olsa, küçük kız için büyük bir şans olurdu. Hiçbir çocuk daha iyi bir yuva bulamazdı, onun için deli olan iki büyükanne de cabası. Yarın bunu Moira'ya mutlaka sormalıydı.

Clara dalıp Frank'i ve evini düşündü. Onun Des Raven'e özenli ve diplomatik davranacağını ümit ediyordu. *Sesinden* mutlu ve kucaklayıcı olduğunun anlaşılması gerektiğini, yeterince vurgulamış mıydı? İlk izlenim çok önemliydi. O çocuk, babasıyla konuşabilmek için çeyrek yüzyıldan uzun bir süre beklemişti. Frank bu konuşmayı delikanlı için güzel bir olay haline getirmeliydi. *Lütfen.*

Telefona bir kez daha telesekreter cevap verdi.

Frank anlamsız bir öfkeye kapılmıştı. Bu çocuk evde *hiç* zaman geçirmiyor muydu? Orada saat sabahın altı buçuğu olmalıydı. *Neredeydi*? Akşam olduğunda, numarayı dalgın dalgın yeniden çeviren Frank, telefonu güçlü bir Avustralya aksanıyla konuşan bir kız açınca şaşırdı. Des Raven'in de muhtemelen böyle konuştuğunu anladı.

"Des Raven'le görüşmek istiyordum..." diye başladı.

"Onu yakalayamadın, ahbap" dedi kız neşeli bir sesle.

"Kiminle konuşuyorum acaba?" diye sordu Frank.

BELONGS TO KÄNTIS TEAM

"Ben Eva. Eve bakıyorum."

"Peki, ne zaman dönecek?"

"Üç ay sonra. Ben köpeğini gezdirip bahçesine bakıyorum."

"Ha, peki, siz onun kız arkadaşı mısınız?"

"Ya *siz* kimsiniz?" diye sordu kız.

"Kusura bakmayın. Ben... ben bir dostuyum... İrlanda'dan."

"Tamam işte, yolda, sizin oraya geliyor." Eva meselenin bu kadar kolay halledilmesine sevinmişti. "Muhtemelen şu an oradadır. Hayır, bir dakika, önce İngiltere'ye gidiyor, çünkü uçağı oraya iniyor. İngiltere size yakındı, değil mi?"

"Evet, uçakla bir saatten az sürüyor." Bu konuşma, Frank'e baştan sona gerçek dışı geliyordu.

"Tamam o zaman. Sizi nerede bulacağını biliyor mu?"

"Bilmem..."

"Giderken yanında kâğıt, not ve mektuplarla dolu bir evrak çantası vardı. Bana koca bir tomar gösterdi. Sanırım hepsi, yazdığı kişilerden gelen cevaplardı."

"Evet, evet, tabii..." Frank perişan durumdaydı.

"Kim aradı diyeyim? Telefonun yanında bir liste tutuyorum da."

"Çok arayan oldu mu?" diye sordu Frank meraktan.

"Hayır. Siz ilksiniz. Ne yazayım?"

"Dediğiniz gibi, birkaç gün içinde burada olacak..." Frank Ennis suları daha fazla bulandırmak istemiyordu.

Bunları Clara'ya anlatmayı düşündü, ama Clara şu kahrolası çay partisindeydi ve rahatsız edilmek istemeyebilirdi. Kadınların bir şeye nasıl tepki göstereceğini bilmek *imkânsızdı.* Rita Raven'i alın mesela: Tek başına çocuk doğurmak için alıp başını dünyanın öbür ucuna gitmişti. Ya da Clara'yı alın: Frank'in evlilikdışı bir çocuğu olduğunu duyunca nasıl da çocuk gibi sevinmişti!

Suratını asıp Rita'dan sonraki ve Clara'dan önceki kadınları düşündü. Pek uzun bir liste değildi, ama hepsinin ortak

BELONGS TO KANTOS TEAM

bir yanı vardı: Anlaşılmaları inanılmaz derecede güçtü.

Çocuk onunla hastane üzerinden irtibata geçmek zorundaydı. Frank'in ev adresini bilmiyordu. Karşılaştığı ilk kişiye bütün hikâyeyi anlatacak değildi. Frank'in bu bakımdan bir korkusu yoktu. Çocuk, yani artık adıyla sanıyla anmak zorunda olduğu Des, İrlanda'da ahlaki ortamın Avustralya'daki kadar değişmiş ya da serbestleşmiş olmayabileceğini anladığını yazmıştı. Keşke Des bir fotoğrafını göndermiş olsaydı. Sonra aklına, çocuğun... tamam Des'in... de babasının neye benzediğini bilmediği geldi.

Büyük ihtimalle, Frank'in yıllar önceden kalma bir fotoğrafı vardı. Frank "İnşallah yoktur" diye düşündü. Yirmi beş yıl sonra, saçları dökülmeye, göbeği büyümeye başlarken görülecek olmaktan nefret ediyordu. Des Raven, tanışmak için onca yıl beklediği babası hakkında ne düşünecekti? Günler geçmek bilmiyordu.

Buluşma nedense tatsız geçti.

Frank'in bundan on yıl önce, aklı bir karış havada biri olmadığı için işe aldığı Bayan Gorman, odasına geldi. Yıllar Bayan Gorman'ı daha da aklı başında biri yapmıştı –bu mümkünse tabii. Neredeyse her şeye olumsuz bir puan verirdi. Telefonda Avustralya aksanıyla konuşan ve Bay Ennis'le özel bir konuda görüşmek isteyen bir adam vardı. Aksanı, ısrarcılığı ve herhangi bir ayrıntı vermeyi reddetmesi yüzünden, Bayan Gorman'dan notunu almıştı bile. Kadın bunu üstüne alınmıştı. Bu durumda, Frank'in bunu bu kadar ciddiye alması da şaşırtıcıydı.

"Nereden arıyormuş?" diye sordu Frank canlı bir sesle.

"Dublin'de bir yerden. Aslında *nerede* olduğunu bilmiyor, Bay Ennis." Bayan Gorman'ın burun kıvırışı acımasızcaydı.

"Tekrar aradığında hemen bana bağlayın lütfen..."

"Yanlış bir şey yaptıysam özür dilerim, Bay Ennis. Ama

BELONGS TO KANTUS TEAM

siz tanımadığınız biriyle asla konuşmazsınız."

"Yanlış bir şey yapmadınız, Bayan Gorman. Siz yanlış bir şey *yapamazsınız* zaten."

"Umarım bunca yıldan sonra bunun anlaşılmasını sağlayabilmişimdir." Bayan Gorman yatışmıştı ve telefonu beklemek için odasına döndü.

"Size bağlıyorum, Bay Ennis" dedi sonunda.

"Teşekkürler, Bayan Gorman." Frank kadının aradan çıkmasını bekledikten sonra titrek bir sesle, "Des? Sen misin?" dedi.

"Mektubumu aldınız, demek?" Güçlü bir Avustralya aksanıyla konuşuyordu, ama sesi mektubunda olduğu kadar heyecanlı da değildi, sıcak da.

"Evet, seni aramaya çalıştım, ama önce telesekreter çıktı, sonra da Eva. Onunla konuştum, bana yola çıktığını söyledi. Aramanı bekliyordum."

"Az kalsın aramayacaktım..."

"Neden? Bir şeye mi kızdın?" diye sordu Frank.

"Hayır. Bunu niye dert ediyorum ki diye düşündüm. Benimle bir ilişkiniz olsun istemiyorsunuz. Bunu açık açık belli ettiniz."

"*O kadar* yanılıyorsun ki" diye bağırdı Frank. Bu haksızlık ona dokunmuştu. "Seninle bir ilişkim olmasını gerçekten istiyorum. Yoksa neden seni Avustralya'dan arayıp Eva'yla konuşayım ki?" Des'in telefonun öbür ucunda omzunu silktiğini duyabiliyordu neredeyse. "Bunu neden yapayım?"

Frank içinde bir boşluk hissetti. Clara yine haklı çıkmıştı. Heyecanla ileri atılması gereken yerde duraksamıştı. Ne var ki, bu onun tarzı değildi. O, her şeyi kılı kırk yararcasına inceler ve emin olduğunda, ama bir saniye önce değil, lafını söylerdi.

"Muhtemelen, miras istemeye geldiğimi düşündünüz" dedi Des.

BELONGS TO KÄNTIS TEAM

"Böyle bir şey aklımın ucundan bile geçmedi. Görüşmek istediğini söyledin. Ben de öyle olduğunu düşündüm. Varlığından daha yeni haberdar olduğumu biliyorsun ve buna öyle sevindim ki!"

"Sevindiniz mi?" Des'in sesinde kuşku vardı.

"Evet, kesinlikle, çok sevindim." Frank kekelemeye başlamıştı. "Des, bütün bunlar *ne* demek oluyor? Benimle bağlantı kurdun, ben de seni aradım. Bugün gelip benimle bir öğle yemeği yer misin?"

"Nereyi öneriyorsunuz?" diye sordu Des.

Frank rahat bir nefes aldı. Arkasından, hızla düşünmesi gerektiğini fark etti. Çocuğu nereye götürseydi? "Senin ne istediğine bağlı... Quentins çok iyidir, Anton'un yeri diye yeni bir yer var, herkesin ağzında."

"Kostüm kravat isteyen yerler mi bunlar?"

Frank yıllardır kostüm kravat zorunluluğunun olmadığı bir yere gitmediğini fark etti. Onu sıkı bir adaptasyon süreci bekliyordu.

"Bir anlamda geleneksel, ama bunaltıcı değildirler."

"Bu cevabı evet olarak kabul ediyorum. Neresi?"

"Anton'un yeri. Oraya daha önce hiç gitmedim. Saat birde diyelim mi?"

"Neden saat bir *demeyelim* ki?" Des, Frank'le dalgasını geçip hafiften alay ediyor gibiydi.

"Orayı tarif edeyim sana..." dedi Frank.

"Ben bulurum" dedi Des ve telefonu kapattı.

Frank, Bayan Gorman'a telefon etti. Zahmet olmazsa, kendisine Anton'un yerinin numarasını bulabilir miydi, acaba? Hayır, rezervasyonu kendisi yaptıracaktı. Evet, gerçekten emindi. Bayan Gorman öğleden sonraki tüm randevuları iptal etse iyi olurdu. Kadın, telefon numarasını bulup ona bildirdi. Bu arada, kalp hastalıkları kliniğinden Dr. Casey'yle konuştuğunu, doktorun, öğleden sonra saat dörtteki toplan-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tının hiçbir şekilde iptal edilemeyeceğini söylediğini ekledi. Toplantının sonucunu önemseyen pek çok kişi vardı. Toplantıyı Frank Ennis olmadan yapmak, prens olmadan *Hamlet* oynamaya benzerdi. Saat dörtte dönmesi *gerekecekti.* Hem hangi öğle yemeği üç saat sürerdi ki?

Dersini alan Frank, restoranı aradı.

"Anton Moran'la görüşebilir miyim lütfen? Bay Moran? Bugüne kadar hiç yalvarmadım ve bundan sonra da asla yalvarmayacağım. Ama bugün, varlığından haberdar bile olmadığım oğlumla ilk kez buluşacağım ve randevu için sizin restoranınızı seçtim. Bana bir masa bulabilirsiniz, umarım. Delikanlıyı... yani oğlumu... nereden arayacağımı bilmiyorum. Yer bulamadığımı söylemek zorunda kalırsam, ilişkimiz için berbat bir başlangıç olur."

Telefonun öbür ucundaki adam, nazik biriydi. "Bu berbat edilmeyecek kadar önemli bir olay" dedi incelikle. "Size tabii ki bir masa ayıracağız. Bugün dolu değiliz. Zaten, hikâyeniz kulağa o kadar dramatik geliyor ve doğru söylediğiniz o kadar belli oluyor ki, gerekirse, ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp size masa olurdum."

Frank gülümsedi ve ansızın, Clara'nın insanlara daha direkt, daha açık davranması gerektiğini söylediğini hatırladı. Başka hiçbir şey, Clara'nın bu tavsiyesi kadar işe yarayamazdı.

Clara bir kez daha kazanmıştı. Bu kadın *her* konuda haklı mı çıkacaktı?

Frank restorana erken gitti. Diğer masalara göz gezdirdi; yakalıksız, kravatsız, takım elbisesiz tek bir kişi yoktu. *Neden* burayı seçmişti ki? Ama bir hamburgerciye gitselerdi buluşma bir kutlama gibi olamazdı. Ailenin yeni üyesini gözlerden saklamaya çalışıyor gibi olurdu. Kapıya baktı. İçeri ne zaman biri girecek olsa, ki neredeyse yirmi beş kişi olmuştu, kalbi yerinden çıkacakmış gibi oluyordu.

Derken onu gördü. Rita Raven'e o kadar çok benziyordu ki

BELONGS TO KANTOS TEAM

Frank'in adeta içi yandı. Burnunda aynı küçük çiller, aynı sarı, gür saçlar ve aynı koyu renk, iri gözler. Frank yutkundu. Delikanlı kapıda şef garsonla konuşuyor ve eliyle boynunun etrafını gösteriyordu. Teddy hiç duraksamadan bir kravat çıkardı ve Des çabucak boynuna bağladı. Sonra, Teddy onu masaya kadar getirdi.

"Misafiriniz, Bay Ennis" dedi ve sessizce uzaklaştı.

Frank, bu adamın, son derece pahalı olduğunu fark ettiği bu restoranda çalışmak yerine, bir yerlerde büyükelçi olması gerektiğini düşündü.

"Des!" diyerek elini uzattı.

Delikanlı onu gözleriyle tartıyormuş gibi baktı.

"Tamam, tamam, tamam..." dedi. Kendisine uzatılan eli görmezden gelmişti.

Frank, "Erkeklerin bugünlerde yaptığı gibi onu sımsıkı kucaklamaya mı yeltenseydim acaba?" diye geçirdi içinden.

Bu mutlaka yanlış anlaşılır ve masadakilerin yarısı devrilirdi. Belki de Avustralyalıların daha kaba saba hareketlerine alışkın olan çocuk, tiksintiyle kendini geri çekerdi.

"Yeri bulabildin demek" dedi Frank alay edercesine.

Des omzunu silkti, bunları önemsemez görünüyordu.

"Nerede olduğunu bilmiyordum, anlıyorsun ya. Senin nereden başlayacağını..." Frank'in sesi giderek kısıldı. Bu iş düşündüğünden çok daha zor olacaktı.

Mutfak kapısının yanında Teddy, Anton'la konuşuyordu.

"Lisa telefon etti" dedi.

"Yine mi?" diyerek iç geçirdi Anton.

"Fazla meşgul olmadığımız bir gün yemeğe gelmek istiyor."

"Onu baştan savmanın bir yolunu bul, tamam mı, Teddy?"

"O kadar kolay değil..." dedi Teddy.

"Öyleyse bana bir hafta zaman ver. Gelecek hafta çarşamba de."

BELONGS TO KANITS TEAM

"Öğle yemeği mi, akşam yemeği mi?"

"Tanrım, tabii ki öğle yemeği."

"Onun aklı akşam yemeğinde" dedi Teddy.

"Erken başlayıp kısa sürecek bir akşam yemeği olsun bari." Anton kaderine boyun eğmişti.

"Burası için kendini paralıyor. Ona bir ödeme yaptığımızı sanmıyorum."

"Kimse ona kölemiz ol demedi." Anton, ilk kez bir araya gelen baba ile oğlun birbirlerine ne söylediklerini duymaya çalışıyordu. Sohbet ağır ilerliyor gibiydi.

"Aileler senin de asabını bozmaz mıydı, Teddy?" dedi Anton ansızın.

Teddy soruyu yanıtlamadan önce durdu. Anton'un ailesi ona pek sorun çıkarmamıştı. Annesi ve babası onunla gurur duyuyorlardı, ama restorana geldiklerinde pek rahat edemiyorlardı sanki. Anton da onları sık sık ziyarete teşvik etmiyordu. Erkek kardeşi ile kız kardeşi restorana yalnızca bir kez, o da açılışta gelmişlerdi. Teddy, Anton açısından ailenin neden sorun olabileceğini anlamadı, ama Anton'u, suyuna gidecek kadar tanıyordu.

"Çok haklısın, Anton, ama bir de ailelerin yarattığı suçluluk duygusundan kurtulma derdi var, onu düşünsene! Bugün restoranda bulunanların yarısı, aileleriyle ilgili bir suçluluk duygusundan dolayı buradalar. Evlilik yıldönümleri, doğum günleri, nişanlar, mezuniyetler. Aile olmasaydı iflas ederdik." Teddy bardağın hep dolu tarafını görürdü.

"Aferin, Teddy." Anton'un aklı biraz başka yerdeydi. Şu adam, Bay Ennis, oğluyla buluşmayı gözünde amma da büyütüyordu. Masadaki havanın ağırlığı salonun ta öteki ucundan bile hissediliyordu.

Clara, "İçinde bir kuşku varsa, aklından geçeni söyle" derdi hep. "İçine dert olan soruyu sor. Oyun oynama."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sorun nedir, Des? Ne değişti? Mektubunda benimle buluşmaya hevesliydin... Şimdi neden bu kadar farklısın?"

"Hikâyenin tamamını bilmiyordum. Ailenin neler yaptığını bilmiyordum."

"Ne yapmışlar?" diye bağırdı Frank.

"Sanki bilmiyorsun."

"Bilmiyorum" diye itiraz etti Frank.

"Beni kandırma. Elimde belgeler, faturalar, imzalanmış formlar var; artık bütün hikâyeyi biliyorum."

"Benim bildiğimden daha fazlasını biliyorsun" dedi Frank. "Kimmiş bu belgeleri yazanlar, formları dolduranlar?"

"Annem, on yedi yaşında korku içinde bir kızdı. Baban ona bir seçenek sunmuş. İrlanda'yı sonsuza kadar terk ederse bin sterlin alacakmış. Bin sterlin! Hayatımın değeri bu kadarmış işte. Sefil bir binlik. Üstelik bunun için, hamilelikten sorumluluk iddiasıyla asla Ennis ailesinin yanına yaklaşmayacağını belirten bir taahhütname imzalamak zorunda kalmış."

"Bu doğru olamaz!" Yaşadığı şok, Frank'in sesini kısmıştı.

"Niçin gittiğini sanıyordun ki?"

"Annesi bana Amerika'ya, kuzenlerinin yanına gittiğini söyledi" dedi Frank.

"Evet, hepsi birden bu hikâyeyi yaymışlar."

"İyi de ben neden inanmayacaktım onlara?"

"Aptalın teki değildin de ondan. Oyunu onların kurallarına göre oynadığında, her açıdan kazançlı çıkıyordun. Üstelik hamile de olan baş belası bir kız yakandan düşüyor, ülkeyi terk ediyordu. Her şey halloluyordu. Bu fırsatın üzerine balıklama atladın."

"Hayır, atlamadım. Halledilmesi gereken bir şey olduğunu *bilmiyordum*. Senin mektubunu alana kadar bir çocuğum olduğunu bile bilmiyordum."

"Hiç inandırıcı değilsin, Frank."

"Bütün bunları, annemin ve babamın Rita'ya birtakım bel-

BELONGS TO KANTOS TEAM

geler imzalattığını nereden duydun?"

"Nora'dan. Annemin kız kardeşi Nora'dan. Onu görmeye Londra'ya gittim ve bana her şeyi anlattı."

"Yanlış anlatmış, Des. Böyle bir şey asla olmadı."

"Tanrı aşkına, beni aptal yerine koyma. O zaman kabul etmediysen şimdi hiç etmezsin."

"Kabul edilecek bir şey yoktu. Anlamıyorsun. Bunların hepsi birdenbire oldu."

"Onunla hiç temas kurmadın. Ona bir kere olsun yazmadın."

"Üç ay boyunca ona her gün mektup yazdım. Mektuplara Amerika'ya gidecek şekilde pullar yapıştırdım, ama hiç yanıt alamadım."

"Hiç kuşkulanmadın mı peki?"

"Hayır, kuşkulanmadım. Annesine ona mektupları iletip iletmediğini sordum, o da ilettiğini söyledi."

"Ve sonunda vazgeçtin?"

"Hiç yanıt alamıyordum. Hem annesi dedi ki..." Bir şeyi hatırlamak istercesine durakladı.

"Evet?"

"Rita'yı rahat bırakmamı söyledi. Hayatına devam ettiğini söyledi. Bir sürü karışıklık çıktığını, ama Raven'lerin her şeyi kanuna uygun yaptığını söyledi."

"Ve onun ne demek istediğini anlamadın?" Des ikna olmamıştı.

"Ne dediği hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama şimdi anlıyorum... hayır, olamaz..."

"Ne olamaz?"

"Annem babam –onları bir tanısaydın Des! Evimizde asla cinsellikten konuşulmazdı. Rita'ya para vermeyi bahis konusu dahi etmeleri imkânsızdı."

"Onu seviyorlar mıydı?"

"Özel bir sevgileri yoktu. Beni derslerimden ve sınavlarım-

BELONGS TO KANTOS TEAM

dan alıkoyan insanlardan hoşlanmazlardı."

"Peki ya onun ailesi, onlar seni seviyor muydu?"

"Yok, seviyorlardı denemez, aynı nedenlerden ötürü. Rita benimle birlikte olabilmek için okulu kırıyordu."

"Senin iğrenç herifin teki olduğunu düşünüyorlarmış" dedi Des.

"Kesinlikle hayır!" Yüzüne karşı yapılan bu hakaret karşısındaki sakinliğine Frank de şaşırdı.

"Nora öyle diyor. Senin herkesin hayatını mahvettiğini söylüyor. Senin ve sözde büyük ailenin. Herkesi darmadağın etmişsiniz. Rita Avustralya'dan asla dönmedi, çünkü dönmemeye yemin etmişti. Kendi halinde, gayet düzgün bir aile, senin ve züppe ailenin yüzünden mahvolmuş." Des çok öfkeli ve perişan görünüyordu.

Frank çok dikkatli hareket etmek zorunda olduğunu biliyordu. Bu çocuk onunla tanışmak konusunda son derece hevesli ve heyecanlı davranmıştı; şimdiyse tavrı düşmancaydı, tanışmak için dünyanın öbür ucundan geldiği babasıyla aynı masada oturmaya zorlukla tahammül edebiliyordu.

"Rita'nın Londra'daki kız kardeşi –Nora'ydı, değil mi? Çok üzgün olmalı."

"Senden daha üzgün olduğu kesin" dedi Des inatçı bir tavırla.

"*Gerçekten* üzgünüm. Sana anlatmaya çalıştım, ama saçma sapan bir tartışmaya girdik."

"Sen buna saçma sapan bir tartışma mı diyorsun? Annemin ailesini mahveden bir kavga!"

"Benim bunların *hiçbirinden* haberim olmadı, Des. Senden duyana kadar olmadı."

"Bana inanıyor musun?"

"Nora'nın sana bunları söylediğine inanıyorum, tabii ki."

"Yani *o* yalan mı söylüyor sence?"

"Hayır, bence o da kendisine anlatılanlara inanıyor. An-

BELONGS TO KANITS TEAM

nem de babam da öldü. Senin annen de öldü. Sorabileceğimiz kimse yok." Sesinin zayıf ve yenik çıktığını biliyordu.

Ama garip bir şekilde Des Raven, onun sesindeki dürüstlüğü sezmiş gibiydi. "Haklısın" dedi dişlerinin arasından. "Şimdi iş bize düşüyor."

Frank Ennis, garsonun birkaç kez yakınlarında dolaşıp geri gittiğini görmüştü. Birazdan sipariş vermeleri gerekiyordu.

"Yiyecek bir şeyler söyleyeyim mi, Des? Kendini evinde hissetmen için Avustralya şarabı sipariş ettim."

"Kusura bakma, kiminle yiyip içtiğimi bilmekten hoşlanırım." Des yumuşamaya yanaşmıyordu.

"Beni ne kadar iyi tanıyabileceğini bilmiyorum... Zor biri olduğumu ve işleri karman çorman ettiğimi söylerler" dedi Frank. "En azından bana söylenen bu."

"Bunu sana kim söylüyor? Karın mı?"

"Hayır. Hiç evlenmedim ben."

Des buna şaşırmıştı. "Öyleyse çocuğun da yok?"

"Senden başka yok."

"Herhalde senin için bir şok olmuşumdur."

Frank duraksadı. Burada, yanlış bir şey söylememesi gerekiyordu. Dürüst olma, yüreğinden geçeni söyleme zamanıydı. Ama içgüdülerinin ve ilk tepkilerinin, kuşku, kafa karışıklığı ve hatta hikâyeyi teyit etme arzusu olduğunu bu genç çocuğa nasıl itiraf edebilirdi? Gerçekleri olduğu gibi söylerse, Des Raven'i sonsuza kadar kendine yabancılaştırabileceğini ve henüz tanıştığı oğlunu yitirebileceğini biliyordu.

"Bu söylediğim sana garip ve soğuk gelebilir Des, fakat ilk tepkim çok büyük bir şaşkınlık oldu. Bir çocuğum olduğuna, kendi etimden kemiğimden birinin hiç haberim olmadan çeyrek yüzyıl yaşadığına inanamadım. Ben düzenli, kılı kırk yaran biriyimdir. Bu, o düzenli dünyamın tepetaklak olması gibi bir şeydi. Bunu düşünmek zorundaydım. Ben böyleyim işte, Des, her şeyi yavaş ve dikkatle düşünen biriyim."

BELONGS TO KAATIES TEAM

"Sahiden mi?" Des'in sesinde hafif bir küçümseme vardı.

"Evet, sahiden. Olay kafamda netleştiğinde de seni aradım."

"Peki, tam olarak ne netleşti kafanda?"

"Bir oğlum olduğu gerçeğini kafama sokmam gerekti. Bunun iki dakika içinde, doğal ve normal bir şeymiş gibi kabul edilebilecek bir olay olduğunu düşünüyorsan, harika birisin demektir. Benim gibi birinin yeni bir kavrama alışması biraz zaman alır, gerçi buna alışır alışmaz hemen seni aradım, ama sen çoktan yola çıkmıştın."

"Ama dehşete kapılmış olmalısın? İnsanların öğreneceğinden korktun mu?" Des hâlâ ona sataşıyordu.

"Hayır, korkmadım. Bundan hiç korkmadım." Clara'nın bu durumda muhtemelen ne söyleyeceğini düşündü ve onun sözleri aklına geldi. "Bir oğlum olduğu için gurur duydum. Bunu insanların da bilmesini isterim."

"Sanmıyorum. Büyük Katolik hastane müdürünün gayrimeşru bir çocuğunun olması. Yok, insanların bilmesini isteyeceğine aklım yatmıyor."

"Artık gayrimeşru çocuk lafı da, kavramı da ortadan kalktı. Kanun değişti, toplum da değişti. İster evlilikiçi olsun ister evlilikdışı, insanlar çocuklarıyla gurur duyuyorlar." Frank coşkuyla konuşuyordu.

Des başını salladı. "Hepsi çok güzel, çok soyluca, ama daha kimseye benden bahsetmedin."

"O kadar yanılıyorsun ki Des; aksine, senden bahsettim ve seninle buluşacağım için ne kadar heyecanlı olduğumu söyledim..."

"*Kime* söyledin? Ofisindeki Bayan Soğuk Nevale'ye söylemediğin belli. Golf kulübündeki, yarış parkurundaki ya da her nereye gidiyorsan oradaki ahbaplarına mı söyledin? 'Benim de bir oğlum var. Ben de sizin gibiyim, aile babasıyım' mı dedin? İmkânı yok. Kimseye söylemedin."

BELONGS TO KANITS TEAM

Frank perişan bir haldeydi. Des'e Clara'dan söz etmeye başlasa, durum hepten acınası hale gelecekti. Sırrını paylaştığı tek bir kişi vardı. Tam o anda Anton Moran yanlarında belirdi.

"Bay Ennis" dedi, sanki Frank mekânın açılmasından bu yana oranın düzenli müşterisiymiş gibi.

"Ah, Bay Moran." Frank, içinde bir ferahlama hissetti. Bu adam ona adeta bir cankurtaran simidi uzatıyordu.

"Bay Ennis, siz ve oğlunuz ıstakozumuzu denemek ister miydiniz? Bu sabah yakalandı, çok basit bir şekilde tereyağında pişirip yanında birkaç sosla servis ediyoruz."

Anton bir Des'e, bir Frank'e baktı. İki erkeğin arasına birden bir sessizlik girmişti. Afallamış halde birbirlerine bakıyorlardı.

"Üzgünüm" dedi delikanlı.

"Yok, asıl ben üzgünüm, Des" dedi Frank. "Bütün o yıllar için üzgünüm..."

Anton mırıldanarak siparişlerini almak için birazdan döneceğini söyleyip gitti. Orada neler olup bittiğini hiç bilemeyecekti, ama köşeyi dönmüş görünüyorlardı. En azından konuşuyorlardı ve birazdan yemek söyleyeceklerdi. Anton masaya tekrar baktı, Hunter Valley Chardonnay şarabıyla doldurdukları kadehlerini kaldırıyorlardı. Çok şükür. Delikanlı için "oğlunuz" dediği anda, Anton'un içini bir endişe dalgası sarmıştı.

Belki de bu bir sırdı. Boşboğazlık mı etmişti acaba? Ama hayır, her şey yolunda görünüyordu. Anton derin bir soluk aldı ve mutfağa döndü. Bir de, restoran işletmenin sadece yemek servisi yapmaktan ibaret olduğunu düşünen insanlar vardı.

"Bu, işin sadece küçük bir parçası" diye düşündü Anton.

BELONGS TO KANITS TEAM

Dokuzuncu bölüm

Moira'nın Frank Ennis'le randevusu vardı. Hazırladığı üç aylık raporu görüşeceklerdi. Müdüre vaka listesini gösterip, hastaneye bir buçuk günlük ücrete mal olan çalışmalarını anlatması gerekiyordu.

Frank Ennis'in korkunç sekreteri Bayan Gorman, Moira'dan oturup beklemesini istedi. Bayan Gorman bugün her zamankinden daha korkutucuydu –tabii böyle bir şey mümkün olsaydı.

"Bay Ennis çok mu meşgul?" diye sordu Moira kibarca.

"Sürekli bir o tarafa bir bu tarafa çekerek hiç rahat bırakmıyorlar." Bayan Gorman hem korumacı hem de öfkeli görünüyordu. Belki de adamdan hoşlanıyordu ve Dr. Casey'yle birlikte olmasına bozuluyordu.

"Her zaman o kadar kontrollü görünüyor ki" diye mırıldandı Moira.

"Yok canım, bütün gün onların arkasında ve emirlerine hazır bekliyor. Programı altüst oluyor."

"Kim altüst ediyor ki?" diye sordu Moira merakla. Çatışma hikâyelerinden hoşlanırdı.

Bayan Gorman'ın neyi kastettiği açık değildi. "Ah, bilirsiniz işte, insanlar. Bunun kişisel bir mesele olduğunu söyleyen dırdırcı insanlar. Bu, Zavallı Bay Ennis'in dikkatini öyle çok dağıtıyor ki."

BELONGS TO KANTOS TEAM

"Ondan *kesinlikle* hoşlanıyor" diye düşündü Moira ve insanların ömürlerini aşk uğruna tükettiklerini düşünerek derin bir iç geçirdi. Mesela şu Lisa Kelly: Anton Moran'ın etrafta bütün o kadınlarla hava atarak dolaşmasına rağmen, kendisini onun kız arkadaşı zannediyordu. Ya erkek arkadaşı kendisini yetersiz hissedebilir diye terfi almayı reddeden, Moira'nın ekibindeki aptal kıza ne demeliydi?

Ya burada oturup Frank Ennis'i kişisel sebeple aradıklarını söyleme cesareti gösteren insanlara –artık her kimseler– ateş püsküren Bayan Gorman'a? Moira bir kez daha iç geçirdi ve beklemeye başladı.

Frank Ennis önceki ziyaretlerde olduğundan çok daha neşeliydi. Moira'nın rakamlarını ve raporunu dikkatle inceledi.

"Gerçekten de, ana hastanenin, yani g*erçek* hastanenin yükünü hafifletmiş gibi görünüyorsunuz" dedi.

"Öyle sanıyorum ki, yakında kalp hastalıkları kliniğinin kendini *gerçek* hastane olarak gördüğünü anlayacaksınız" diyerek onu düzeltti Moira.

"Onların önünde böyle bir ifade kullanmayışımın sebebi bu zaten. Beni *o kadar* saf zannetmeyin, Bayan Tierney."

"Çok iyi idare ediliyor, bunu söylemeliyim."

"Evet, gerçekten de iyi hizmet veriyorlar. Bu kadarını teslim edeyim, ama oradaki ortam kadın toplantılarını andırıyor –falancının bebeği oluyormuş, filanca nişanlanıyormuş, öteki da evleniyormuş. Ucuz bir gazetenin dedikodu köşesi gibi."

"Bu konuda sizinle aynı fikirde olmam mümkün değil" dedi Moira buz gibi bir sesle. "Onlar profesyonel kadınlar; konularını biliyor ve işlerini iyi yapıyorlar. Hastalara güven veriyorlar, durumlarını idare etmeyi öğretiyorlar. Bununla dedikodu köşeleri ya da kadın toplantıları arasında *hiçbir* benzerlik göremiyorum."

"Ama sizinle bu konuda konuşabileceğimizi sanıyordum. Benim gözüm ve kulağım olduğunuzu düşünüyordum. Benim oradaki casusum..."

BELONGS TO KANITS TEAM

"Böyle bir öneriniz oldu elbette, ama ben o rolü hiçbir zaman kabul etmedim."

"Doğru, kabul etmediniz. Herkes gibi siz de kendinizi kaptırdınız herhalde."

"Bundan emin değilim, Bay Ennis. Ben hiçbir şeye kolay kaptırmam kendimi. Bu raporu size bırakmamı ister misiniz?"

"Sizi kızdırdım mı, Bayan Tierney?" diye sordu Frank Ennis.

"Kesinlikle hayır, Bay Ennis. Siz kendi işinizi yapıyorsunuz, ben kendi işimi. Bu karşılıklı saygı meselesi. Neden beni kızdırmış olabileceğinizi düşündünüz acaba?"

"Çünkü anlaşıldığı kadarıyla ben hep böyle *yapıyorum*, Bayan Tierney, insanları kızdırıyorum. Siz de gördüklerinizden hoşlanmamış, bunları onaylamıyormuş gibisiniz."

Bunu Moira'ya başkaları da söylemişti, ama genelde işi gereği yapmak zorunda olduğu şeylere itiraz ederken, anın sıcaklığı içinde, fevri olarak söylemişlerdi. Hiç kimse bunu Frank Ennis gibi, apaçık bir gerçek gibi, yansız bir tonla söylememişti.

"Benim yapım bu herhalde, Bay Ennis. Yaptığınız hiçbir şeyi onaylamıyor değilim, bu konuda sizi temin ederim."

"Güzel, güzel." Frank Ennis hoşnut görünüyordu. "Öyleyse artık biraz gülümseyebilirsiniz."

"Öyle ısmarlama gülümseyemem. Ancak sırıtmış olurum" dedi Moira. "Gülümser gibi yaparım... ama bu ne gerçek olur ne de samimi."

Frank Ennis ona bir an baktı.

"Haklısınız, Bayan Tierney; umarım gerçek ya da samimi bir gülümsemeye neden olacak koşullarda karşılaşırız."

"Umarım" dedi Moira. Frank Ennis'in kendisine anlayış ve ilgiyle baktığını düşündü. Ya adam *ona* acıyorsa!

Saçmaydı bu.

Hafta sonuydu ve herkes bir yere gidiyordu.

Noel, annesi ve babası, Frankie'yi iki geceliğine kent dışına

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

götürüyordu. Rossmore'un dışında bir pansiyon tutmuşlardı. Yakınlarda Aziz Anne'in bir heykeli ve bir ayazma vardı; Josie ve Charles orayı çok merak ediyorlardı. Noel, muhtemelen ayazmaya gelmeyeceğini, ama bebeği temiz hava alması için ormanda gezmeye çıkaracağını söyledi. Moira'ya yolculuk için hazırladığı valizi göstermişti. İçinde her şey vardı.

Lisa Kelly Londra'ya gidiyordu. Anton orada birkaç restorana bakacak, Lisa da notlar alacaktı. Harika olacaktı. Moira burnunu çekti, ama bir şey söylemedi.

Frank Ennis bir otobüs turuna katılacağını söyledi. Otobüs, İrlanda'nın en büyük turizm merkezlerine uğrayacaktı. Frank için bu çok olağandışı bir olaydı. İrlanda'yı göstermek istediği biri vardı ve en iyi yöntemin bu olacağını düşünmüştü. Moira'ya bunun kesinlikle ilginç olacağını söyledi.

Emily ilk defa İrlanda'nın batısını görmeye gideceğini söyledi. Emily'yi, Declan'ın anne ve babası Molly ve Paddy Carroll'ı taşıyan minibüsü Dingo Duggan kullanacaktı. Güzel zaman geçireceklerdi.

Simon ve Maud, arkadaşlarıyla Kuzey Galler'e gidiyorlardı. Yanlarında uyku tulumu ve iğreti bir çadır götürüyorlardı. Holyhead'e geçmek için bir tekneye bineceklerdi; daha sonra ucuz bir pansiyon bulma olasılıkları vardı, ama bulamazlarsa, malzemeleriyle herhangi bir yerde uyuyacaklardı. Toplam altı kişiydiler. Müthiş eğlenceli olacaktı.

Dr. Declan Carroll ve kalp hastalıkları kliniğinde çalışan karısı Fiona, bebekleri Johnny'yi deniz kıyısında bir otele götürüyorlardı. Fiona her gün öğlene kadar uyuyacağını söylemişti. Otelde küçük çocuklar için bakıcılar vardı. Her şey fevkalade olacaktı.

Dr. Hat, üç arkadaşıyla birlikte balığa gidiyordu. Bu, gizli ekstraları olmayan, her şey dahil bir hafta sonu tatiliydi. Dr. Hat artık yoksul ve ihtiyar bir emekli olduğunu ve parasına dikkat etmesi gerektiğini söylemişti. Moira onun şaka yapıp

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yapmadığını asla anlayamadı. Nadiren yaptığı gibi tebessüm etmenin sırası değildi kuşkusuz.

Moira'nın iş arkadaşlarının çoğu hafta sonu için bir yerlere gidiyor, gitmeyenler de ya parti veriyor ya da bahçeleriyle uğraşıyorlardı.

Moira kendini birden bütün bunların çok dışında hissetti; sanki bir kenarda durmuş, olanları seyrediyordu. Neden bir yere gitmiyor, örneğin Dingo'nun batıya giden minibüsüne binmiyor veya Rossmore'daki bir heykeli görmeye gitmiyor ya da Dr. Hat ve arkadaşlarıyla birlikte ülkenin iç taraflarındaki göllere doğru yola çıkmıyordu?

Cevap gün gibi açıktı.

Moira'nın hiç arkadaşı yoktu.

Hayatı boyunca asla arkadaşa ihtiyaç duymamıştı; işi bütün zamanını alıyordu ve işini hakkıyla yapabilmesi için bütün gün görev başında olması gerekiyordu. Arkadaşlar, yemeğin tam ortasında ortadan kaybolma ihtimali olan biriyle akşam yemeğine çıkmayı usandırıcı bulurlardı herhalde.

Bununla birlikte, uzun hafta sonu tatilinde herkesin planı olduğunu görmek, insanın kendini yalnız ve huzursuz hissetmesine neden oluyordu.

Moira, memleketi Liscuan'a gideceğini söyledi. Özel hayatından o kadar az bahsediyordu ki, insanlar, onu bekleyen koca bir ailesi olduğunu varsaydılar.

"Eve gidip herkesle buluşmak senin için hoş olur" dedi Ania. "Kapılarda karşılanırsın artık, değil mi?"

"Aynen öyle" diye yalan söyledi Moira.

Ania, herkesin iyi ve mutlu olduğu bir dünyada yaşıyordu. Yine hamileydi ve hiçbir şeyi dert etmiyordu. Doktor yatak istirahatına ihtiyacı olduğunu söylemişti, o da evde yatıp çocuğuyla muhteşem bir geleceğin hayalini kuruyordu. Bu kez olacaktı ve şayet yatağa yatmak bunu sağlayacaksa, Ania bunu yapmaya razıydı.

BELONGS TO KANTOS TEAM

Arkadaşlarını görebilsin ve olan bitenden geri kalmasın diye, Carl haftada bir onu arabayla kliniğe getiriyordu. Ania, Moira'nın hafta sonu o kırlık yere gidecek olmasına sevinmişti. Belki neşesi yerine gelirdi...

Moira memleketine gitmek için bindiği, İrlanda'yı bir ucunda ötekine kat eden trenden dışarı bakıyordu. Küçük valizini toplamıştı, ama nerede kalacağına dair en ufak bir fikri yoktu. Belki de babası ve Bayan Kennedy ona yatacak bir yer verirlerdi?

Moira babasıyla konuşmak için telefon ettiğinde, Bayan Kennedy'nin sesi buz gibiydi. "Dinleniyor. Her zaman saat beşten altıya kadar şekerleme yapar" dedi, Moira'nın bunu bilmesi gerekiyormuş gibi.

"Bu civarlardayım da" dedi Moira. "Acaba uğrayıp onu görebilir miyim diye soracaktım?"

"Akşam yemeğinden önce mi, sonra mı?" diye sordu Bayan Kennedy.

Moira derin bir nefes aldı.

"Akşam y*emeğe* gelsem?" diye önerdi.

Bayan Kennedy konuk ağırlamaktan çok işin pratik yanıyla ilgiliydi. "Sadece iki parça pirzolamız var" dedi.

"Ay siz beni dert etmeyin. Biraz sebze bana yeter" dedi Moira.

"İstersen bunu, uyandığında babanla görüş. Onun ne diyeceğini bilmiyoruz."

"Tamam, saat altıda tekrar ararım" dedi Moira dişlerinin arasından. Babasının Bayan Kennedy'yle açık açık beraber yaşamasına o yardımcı olmuştu ve şimdi ona böyle teşekkür ediliyordu. Hayat kesinlikle adil değildi.

Ama Moira bunu işinden zaten biliyordu. Hiçbir uyarı yapılmadan, çok düşük tazminatlarla işlerinden atılan erkekler; bir parça para kazanabilmenin tek yolu bu olduğu için uyuşturucu

BELONGS TO KANITS TEAM

işine sürüklenen kadınlar; evden kaçan ve köprü altında uyumaktan daha berbat olduğu için evlerine geri dönmeyi reddeden genç kızlar. Dünyaya gözlerini açıp hastaneden eve, tamamen yetersiz ortamlara giden bebekler görmüştü; oysa onları evlat edinmek için yanıp tutuşan yüzlerce kısır çift vardı.

Moira, babası öğle uykusundan uyanana kadar zaman geçirmek için bir kafeye oturdu. Şekerleme ha! Eskiden böyle bir şey pek olmazdı. Babası çiftlikteki işinden eve yorgun argın dönerdi. Bazen annesi yemek pişirmiş olurdu, ama çoğu zaman pişirmezdi. Moira ile Pat, en azından bu kadarı yapılsın diye patatesleri soyarlardı. Çocukların ödevleriyle de ilgilenmek gerekirdi; Pat güvenilir bir işçi sayılmazdı, bu yüzden babasının bütün tavukların kümese girdiğini kontrol etmesi gerekirdi. Çoban köpeği gelene kadar seslenirdi. Sonra köpeğin başını okşardı. "Aferin sana, Shep." Bugüne kadar sahip oldukları köpeklerin hepsinin adı Shep'ti.

Babası ancak ondan sonra akşam yemeğini yerdi. Çoğu zaman yemeği kendi hazırlamak zorunda kalırdı: Koca bir tencere patates ve yanında birkaç dilim jambon. Patatesler çoğu zaman doğrudan tencereden yenilir, tuz da paketten kaşıkla alınırdı.

Babasının hayatı olumlu yönde değişmişti. Aslında, söyleyecek pek bir sözü olmayan Bayan Kennedy, babasına baktığı ve her akşam bir kuzu pirzolası pişirdiği için Moira'nın sevinmesi gerekirdi. Kadın neden bu kadar soğuktu? Moira'dan korkusu yoktu ve bunu bilmesi gerekiyordu. Ama her zaman sert ve ciddiydi. Nadiren gülümsüyordu.

Moira, büyük bir şaşkınlıkla insanların *kendisi* hakkında da aynı şeyleri söylediklerini fark etti. Bay Ennis bile geçenlerde Moira'nın pek asık suratlı olduğundan ve olanları onaylamıyormuş gibi göründüğünden dem vurmuştu.

Otobüsle Bayan Kennedy'nin evine gitti ve çekinerek kapıya vurdu.

BELONGS TO KANTOS TEAM

"A, Moira." Bayan Kennedy, Moira'nın geldiğinin farkında olduğunu belli etmiş, ama en ufak bir memnuniyet belirtisi göstermemişti.

"Sizi ya da babamı rahatsız etmiyorum ya?"

"Hayır, lütfen içeri gel. Baban akşam yemeği için elini yüzünü yıkayıp üstünü değiştiriyor."

"Her şeyin bir ilki var" diye düşündü Moira. Zavallı babası, evde kendisini ne yemek bekliyorsa, çamurlu çizmeleri ve ter içindeki gömleğiyle sofraya oturur ve elinde kaşık, patatesleri Pat, Moira ve annesine –eğer masaya oturduysa– dağıtmaya hazır beklerdi. Şimdi her şey çok farklıydı.

Moira üç kişi için hazırlanmış bir sofra gördü. Masaya katlanmış peçeteler ve küçük bir vazo konmuştu. Pırıldayan tuzluklar ve ışıldayan bardaklar vardı. Babasının bundan önceki hayatında yediği akşam yemekleriyle alakası yoktu.

"Çok güzel bir eviniz var." Moira duvarlarda kusur ve rutubet arayan bir iskân müfettişi gibi etrafına baktı.

"Sınavı geçtiğimize sevindim" dedi Bayan Kennedy.

Tam o sırada babası çıkageldi. Moira soluğunu tuttu –babası en son gördüğünden bu yana on yaş gençleşmiş gibiydi. Şık bir ceket giymiş, bir yaka ve kravat takmıştı.

"Muhteşem görünüyorsun baba" dedi hayranlıkla. "Dışarı mı çıkıyorsun?"

"Kendi evimde akşam yemeği yiyeceğim. Giyinmeye değmez mi?" diye sordu babası. Sonra biraz yumuşayarak "Ya sen nasılsın, Moira? Seni görmek gerçekten güzel" dedi.

"İyiyim, baba."

"Peki nerede kalıyorsun?"

"Demek burada bana yatacak yer yok" diye düşündü Moira. Bu düşünceyi kafasından uzaklaştırıp "Bir yer bulurum... sen beni dert etme" dedi. Sanki dert ediyordu da! Gerçekten dert etseydi, o süslü kadından, kızı için bir yatak hazırlamasını isterdi.

BELONGS TO KÂNİTS TEAM

"Harika, o zaman. Gel, otur."

"Evet, hakikaten" dedi Bayan Kennedy. "Babanla bir bardak sherry iç. On dakikaya yemek hazır olur."

"Muhteşem biri, değil mi?" Babası odadan çıkmakta olan Bayan Kennedy'ye hayranlıkla baktı.

"Her şeyiyle harika" dedi Moira; ama sesi çok kuruydu.

"Bir sorun mu var, Moira?" Babası kaygıyla ona baktı.

"Hayır. Neden? Olması mı gerekiyor?"

"Bir sorun varmış gibi görünüyorsun da."

Moira patladı. "Tanrı aşkına baba, seni görebileyim diye ülkenin ta öteki ucuna geldim. Hayatta yazmıyorsun... hiç telefon etmiyorsun... ve şimdi de görünüşümü eleştiriyorsun!"

"Sadece endişelendim, işini kaybetmiş olmandan falan korktum" dedi babası.

Moira ona dik dik baktı. Babası ciddiydi. Moira üzgün, öfkeli ya da kınayıcı görünüyordu herhalde –aynen başkalarının söylediği gibi.

"Yok, sadece uzun bir hafta sonunu değerlendiriyorum. Ailemi görmeye geldim. Bu o kadar tuhaf bir şey mi? Tren aynı şeyi yapan insanlarla doluydu."

"Durumun seni üzdüğünü düşündüm: Evin gitti, başkalarına satıldı, Pat kendini aşkına verdi."

"Pat âşık mı?"

"Demek onu daha görmedin?"

"Hayır. Dosdoğru buraya geldim. Kim bu kız? Nasıl biri?"

"O'Leary'leri hatırlıyor musun, benzinciyi işletenler hani?"

"Evet de, o kızlar çok küçük. Olsa olsa on dört-on beş yaşındadırlar" dedi Moira şaşkınlıkla.

"Annelerine âşık. Bayan O'Leary. Erin O'Leary."

"Peki, Bay O'Leary'ye ne oldu?" Moira duyduklarına inanamıyordu.

"Bir yerlere gitmiş anlaşılan."

"Hey merhametli Tanrım!" dedi Moira. Bu, annesinin la-

BELONGS TO KANITS TEAM

fiydı. Yıllardır ağzına almamıştı.

"Aynen öyle. İnsan ne oldum dememeli, ne olacağım demeli" dedi babası.

Moira, babasının tuhaf bir durumda olduğunu fark etti. Evli bir kadının evine taşındığı için Pat'e sıkı bir fırça çekemiyordu. Kendisi de aynısını yapmamış mıydı? Tam o sırada Bayan Kennedy içeri gelip Moira'ya "Yemekten önce elini yüzünü yıkayıp üstünü değiştirmek ister misin?" diye sordu. Babası onaylar gibi başını sallıyordu. Moira, bunun iyi olacağına karar verdi. Valizinden temiz bir bluz alıp banyoya gitti.

Banyo muazzamdı. Duvar kâğıdında bir sürü mavi denizkızı ve denizatı vardı. Pencere eşiğine mavili beyazlı seramikler döşenmişti, sabun da mavi bir deniz kabuğunun içinde duruyordu. Mavi giysili, çember etekli bir kadın figürü bir sonraki tuvalet kâğıdı rulosunu gizliyordu. Pencerede mavi damalı perdeler asılıydı ve duş perdesi de mavi desenliydi.

Moira yüzünü, omuzlarını ve koltukaltlarını yıkadı. Temiz bluzunu giyip masaya döndü.

"Harika bir banyo" dedi Bayan Kennedy'ye.

"Elimizden geleni yapıyoruz" dedi Bayan Kennedy, her birinin üzerinde minik bir kiraz duran kavun dilimlerini servis ederken. Sonra ana yemeği getirdi.

"Unutmayın, bana sebze yeter" dedi Moira.

Babası Moira'nın itirazına boş ver dercesine elini salladı. "Yürüyerek şehre inip fazladan bir kuzu pirzola aldım" dedi.

Bayan Kennedy, Moira'nın babası adeta ona paha biçilmez bir mücevher hediye etmiş gibi baktı.

Moira büyük bir minnettarlık gösterdi. Pat'in yeni durumunu öyle kolayca tartışamayacağını hissediyordu, bu yüzden sessizce yemeğini yedi. Babası ve Bayan Kennedy havadan sudan konuştular –babasının ahşaptan oyduğu baykuştan, yerel sanat ürünlerinin sergileneceği bir festivalden. Bayan Kennedy, Moira'nın babasının eserlerinden bazıları-

BELONGS TO KÂNİTS TEAM

nı kesinlikle sergiye koymasını söyledi. Moira için bu da yeni bir haberdi. Babasının el sanatlarına merak saldığını bilmiyordu.

Bayan Kennedy'nin yerel bir kadın grubuna katılması konusunu konuştular. Kadınların hepsi de tarımın sona erdiğini ve topraktan ekmek çıkmayacağını düşünüyordu. Birçoğu pansiyon işine girmek için eğitim alıyordu. Bayan Kennedy de aralarına katılabileceğini düşünüyordu. Ne de olsa, bu işe az çok hazır sayılabilecek üç tane odaları vardı, sadece yeni yatak almaları gerekiyordu. Bu, altı kişi demekti ve hatırı sayılır bir gelir elde ederlerdi.

Moira, Bayan Kennedy'nin ilk adını bilmediğinin farkına vardı.

Bilseydi, "Orla", "Janet" ya da her neyse adını söyleyip, "Bu gece o üç odada birinde kalabilir miyim acaba?" diyebilirdi damdan düşercesine. Ama kadının adını hiç bilmiyordu; babası ondan "kendisi" diye söz ediyor, kadınla konuşurken ise "canım" yahut "aşkım" diyordu. Bunlar işe yaramıyordu.

Moira yemeğini bitirince kalkıp valizini eline aldı.

"Her şey harikaydı, ama kalacak yer bulmam gerekiyorsa gitsem iyi olacak. Otobüs hâlâ buçuklarda geçiyor, değil mi?"

"Bir sonrakiyle gidersin" dedi babası. "Stella Maris'te kolayca yer bulursun. Sana büyük bir oda verirler."

"Pat'i aramayı düşünüyordum" dedi Moira.

"Evde değildir. Benzincide çalışıyordur. Sabahı bekle derim."

"Tamam, öyle yaparım. Ama hazır ayaklanmışken gideyim. Bu güzel yemek için tekrar teşekkür ederim."

"Ne demek" dedi Bayan Kennedy.

"Seni görmek güzeldi, Moira. Dublin'de çok çalışıp kendini yıpratma."

"Benim ne tür bir iş yaptığımı biliyor musun, baba?"

"Bir zamanlar hepimizin yaptığı gibi bir ofiste devlet me-

BELONGS TO KÂHİN'S TEAM

murluğu yapmıyor musun?"

Moira suratını asarak "Öyle sayılır" dedi ve yola koyuldu. Bir sonraki otobüs gelmeden önce eski evinin önünden geçmek istiyordu. Yabancısı olmadığı sokak boyunca yürüdü, babasının Bayan Kennedy'yle birlikte yaşamak için resmen evden ayrılmadan önce kim bilir kaç kez geçmişti oradan. Babası o kadınla yaşamayı neden *istemesindi* ki?" Hoş tutulduğu, sıcak yemek yediği ve belki biraz da kucaklandığı, ışıl ışıl, tertemiz bir ev. Bunlar kendi evinde sahip olduklarından çok daha iyi değil miydi?

Moira eski evine vardı. Yeni sahiplerinin, eve bir kat boya vurduklarını ve bahçeye bitkiler diktiklerini gördü. Tavlada, inek ahırında ve müştemilatta değişiklik yapılmış, hepsi temizlenmiş, modernleştirilmişti; peynirlerini işte burada yapıyorlardı. İyi bir işleri vardı ve bütün bunların merkezini Moira'nın büyüdüğü ev oluşturuyordu.

Eski çiftlik avlusuna girip şaşkın gözlerle etrafına bakındı. Şimdi evi görmeliydi. Dışarı çıkarlarsa bir zamanlar orada yaşadığını söyleyecekti. Pencerelerden içeriyi görebiliyordu; şöminede büyük bir ateş yanıyor, masanın üzerinde bir şişe şarap ile iki kadeh duruyordu.

Tüm bunlar çok üzdü Moira'yı.

Neden kendi anne babası, Pat'e ve ona böyle bir yuva sunamamışlardı? Çocukları alıp daha iyi, daha mutlu evlere götüren sosyal hizmet görevlileri o zamanlar neden yoktu?

Annesi ve babası o yıllarda ebeveyn gibi davranmıyorlardı. Annesinin gerçekten yardıma ihtiyacı vardı; babası ise durumla baş etmeye çalışıyor, ama etkili olamıyordu. Yoksa Moira ile Pat, çocukluğun dilini konuşabildikleri bir evde büyümüş olurlardı. Pat, beygir taklidi yaparak evde koşuşturduğunda, onu teşvik edecek, onunla birlikte gülebilecek bir ailenin yanında büyümüş olurdu, bu evdeki gibi kulaklarına şamar indirecek bir ailenin yanında değil.

BELONGS TO KÂNİTS TEAM

Bir bebek evi şöyle dursun, Moira'nın kendine ait bir oyuncak bebeği bile olmamıştı hiç. Tek bir doğum günü kutlaması bile anımsamıyordu. Okul arkadaşlarını asla eve çağıramıyordu ve başkalarından uzak durmayı da evde öğrenmişti. Çocukken arkadaşlık ve yakınlıktan ürkerdi; ne de olsa, o arkadaş eninde sonunda Moira'nın evine davet edilmeyi bekleyecek ve yaşanan kaos ortaya çıkacaktı.

Gençliğinde bu evin nasıl olabileceğini düşününce gözleri yaşardı. Burası bir yuva olabilirdi.

Moira kente inen otobüsü yakaladı ve Stella Maris'te iki gece için bir oda ayırttı. Odası güzel, fiyatı da makuldü, ama Moira'nın içi haksızlığa uğrama duygusuyla yanıyordu. Babasının evinde boş bir yatak odası vardı, ama o buna rağmen, büyüdüğü kentte yatacak yer için para ödemeye mecbur kalmıştı.

Ertesi sabah Pat'in neler yaptığını görmeye gidecekti. Onun, Bayan O'Leary'yle birlikte olduğunu düşünmek gülünçtü, kadın ondan o kadar yaşlıydı ki. Saçmalığın dik âlâsı. Bay O'Leary, evi Pat yüzünden terk etmiş olamazdı. Pat kadına Erin diye seslenemezdi.

Yarın her şeyi anlayacaktı.

Ertesi sabah, benzinciye gitti. Pat, pompa yerinde, arabalara benzin ya da motorin dolduruyordu. Moira'yı gördüğüne gerçekten sevinmişti.

"Sonunda kendine bir araba mı aldın, Moira?" diye seslendi.

"Aldım, ama Dublin'de" dedi Moira.

"Eh, o zaman buradan fulleyemeyiz" diyerek sevimli bir ifadeyle güldü. Yaptığı işe çok uygun biriydi; müşterilere güler yüzlü yaklaşıyor, doğal davranıyordu. Başkalarına usandırıcı ve monoton gelebilecek bir işte, Pat sızlanmadan ve neşeyle çalışıyordu.

"Aslında, *seni* görmeye geldim, Pat. Mola vermeyi falan düşünüyor musun?"

BELONGS TO KANTOS TEAM

"Tabii, istediğim zaman mola verebilirim. Dur da Erin'e söyleyeyim."

Moira kasaya kadar onun peşinden gitti; bir zamanlar yıkılacak gibi duran benzincinin yerine yepyeni bir mağaza inşa edilmişti.

"Erin, kız kardeşim Moira geldi. Mola verip onunla bir kahve içeceğim, tamam mı?"

"A tabii, Pat. Tanrı'nın her saati çalışmıyor musun zaten? İstediğin kadar kal. Sen nasılsın Moira? Uzun zaman oldu görüşmeyeli."

Moira ona baktı. Moira'dan on yaş kadar büyük olan Erin O'Leary, üç kız çocuk annesi ve çok seyahat eden, çoğu zaman da işinin gerektirdiğinden daha uzun süreler boyunca seyahat eden Harry'nin karısıydı. Harry şimdi de ülke dışına gitmişti; Stella Maris'te kahvaltı ederken konuyu açtığında, Moira'ya söylenen buydu.

Erin'in üzerinde, kolları ve yakası lacivert şeritli, sarı renkte, şık bir iş önlüğü vardı. Gevşek ve oldukça yumuşak olan saçları sarı-lacivert bir kurdeleyle arkadan sıkıca toplanmıştı. Şık ve formdaydı; kırk beşinde vardı muhakkak, ama çok daha genç gösteriyordu. Pat'e yadsınamaz bir sevgiyle bakıyordu.

"Kardeşime çok iyi davrandığınızı duydum" dedi Moira.

"İnan ki karşılıksız değil. O olmasaydı yaptığım işin yarısını bile yapamazdım."

Pat üzerinde ceketiyle geri gelmiş ve Erin'in söylediklerini duymuştu. Bir çocuk gibi keyiflenmişti.

"Sevindim. Mükemmel bir kardeştir" dedi Moira, sesine içtenlik katmaya çalışarak. Aslında, Pat yıllardır kendisi için bir kaygı kaynağı olmuş, ona büyük endişeler yaşatmıştı. Ama bunu Bayan O'Leary'yle paylaşmanın âlemi yoktu.

"Buna kuşkum yok" dedi Erin O'Leary, kolunu sevecenlikle Pat'in omzuna atarak.

"Peki, bu aranızdaki kalıcı bir şey mi?" diye sordu Moira.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bunun iyi niyetli, neşeli bir soru olduğunu anlasınlar diye, çaresizce gülümsemeye çalıştı.

"Kesinlikle öyle olmasını umut ediyorum" dedi Erin. "Pat olmasa mahvolurdum, tabii kızlar da öyle."

Sosyal hizmet görevlisi olarak kendisi böyle bir ilişkiyi teşvik eder miydi? Erin O'Leary'nin koşullarını daha dikkatli inceleyip, kocasının dönüp dönmeyeceğine baktıktan sonra, Pat Tierney'yi şimdiki evinden ve işinden çıkarabilirdi. İlgilendiği kişinin ihtiyaçlarını daima ön planda tutardı, ama Bayan O'Leary'nin evinde kalma koşullarına itiraz ederek, Pat'i bu sevgi dolu yuvadan ve sahip göründüğü işyerinden mahrum etme olasılığı da vardı.

Pat'i herkesin tanıdığı, yakınlardaki bir yere kahve içmeye gittiler. Pat anlatacak çok şeyi olan başına buyruk bir adamdı.

İnsanlar ona Erin'i sordular, o da geçen hafta doğum gününde Erin'in nasıl pasta yapıp üzerine adını yazdığını ve hepsinin kendisine hediyeler verdiğini anlattı. Erin düzenli müşterilerden bazılarına da haber vermiş olmalıydı, zira şöminenin üzerinde tüm doğum günü kartlarına yer kalmamıştı.

Moira, yüreği taş keserek, ona kart göndermediğini anımsadı.

Ona babalarını görmeye gittiğini söyledi. "Bayan Kennedy'yle mutlu görünüyor" dedi gönülsüzce.

"Eh, neden olmasın ki? Maureen dünya iyisi biri değil mi?"

"Maureen?" Moira ne diyeceğini bilemiyordu.

"Maureen Kennedy" dedi Pat. Herkes onu bu adla tanıyordu.

"Peki sen nereden öğrendin adını?"

"Kendisine sordum" dedi Pat saatine bakarak.

"Dönmek mi istiyorsun?" diye sordu Moira.

"Erin tek başına kaldı, dükkânda sadece genç bir kız var, onun da kasa işine kafası basmıyor pek."

BELONGS TO KANITS TEAM

Moira ona bakıp dudağını ısırdı. Gözlerinde yaş olmadığını ümit etti. Pat uzanıp elini tuttu.

"Biliyorum Moira, hayatında kimse yokken, babamı Maureen'le, beni de Erin'le bir düzen kurmuş halde görmek kolay değil, ama eminim senin de hayatına biri girecek."

Moira tek kelime etmeden onu başıyla onayladı.

"Benimle benzinciye dön. Gel ve Erin'le konuş."

"Olur." Moira kahvelerin parasını ödedi ve benzinciye kadar robot gibi yürüdü.

Erin onları gördüğüne sevinmişti. "Aceleye gerek yoktu, Pat. Daha uzun kalabilirdin."

"Seni uzun süre tek başına bırakmak istemedim."

"Ne dersin Moira? Çok hoş sözler değil mi bunlar?" Pat iş tulumunu giymeye gitmişti.

Moira, Erin'e baktı. "Burada seninle olması çok güzel. O kadar az yakınlık ve şefkat gördü ki. Sevgi dolu bir ailesi hiç olmadı. Sen onu hiç... asla..."

Erin, Moira'nın sözünü kesti. "Artık sevgi dolu bir aile buldu ve burada kalacak. Bu konuda kuşkun olmasın."

"Sağ ol, bundan kuşkum yok artık" dedi Moira.

"Ayrıca, bizi görmeye gene gel ve geldiğinde bizde kal; Stella Maris'e bir çuval para ödeme."

"Orada kaldığımı nereden biliyorsun?"

"Bir arkadaşım orada çalışıyor. Beni arayarak hakkımda sorular sorduğunu söyledi. Harry gideli epey bir zaman oldu, Moira. Geri gelmiyor. Ve Pat de burada kalıyor. Pat, tam da ihtiyacımız olan insan. Neşeli, mutlu, güvenilir ve daima yanımızda. Daha önce bunlara sahip değildim ve her şey benim için de çok güzel."

Moira ona şöyle bir sarıldı ve Stella Maris'e döndü.

"Bu akşamı iptal edersem sorun olur mu acaba? İkindi treniyle Dublin'e dönmem gerekiyor da."

"Sorun değil, Bayan Tierney. Faturanızı bir gecelik hazır-

BELONGS TO KÄNTÄS TEAM

larım. Bize tekrar gelecek misiniz?"

Moira, Erin'in, pansiyonda ona haber taşıyan bir arkadaşı olduğunu anımsadı.

"Şey, bir dahaki sefere Erin O'Leary'de kalabilirim. Büyük bir incelik gösterip beni davet etti. Öyle sevindim ki."

"Çok hoş" dedi resepsiyon görevlisi. "Aile yanında kalmak daima güzeldir."

Moira trenin camından yağmurun sırılsıklam ıslattığı kırlara baktı. Islak ve şaşırmış halde öylece dikilen inekler, ağaçların altına sığınmış atlar, havaya aldırış etmeyen koyunlar, daracık sokaklardan yağmurluklarıyla geçen çiftçiler...

Trendeki insanların çoğu Dublin'e gezmeye ya da iş için gidiyorlardı. Yahut da ailelerinin yanına dönüyorlardı. Moira ise uzun hafta sonu tatilinin ortasında, bomboş bir eve gidiyordu. Babasının ve kardeşinin mutluluğu yakaladığı, ona ise kırgınlık ve kederden başka bir şeyin düşmediği o yerde daha fazla kalmaya dayanamazdı.

Hâlâ bir yerlere gidecek vakti vardı. Ama nereye? Karnı açtı, ama tek başına bir kafeye ya da restorana gitmek istemiyordu. Bir dükkâna girip bir paket çikolata aldı.

"Harika bir gün, değil mi? Yağmur geçti" dedi Moira yaşlarında bir kadın, kasanın arkasından.

"Evet" dedi Moira. Havanın düzeldiğini fark etmeyişine şaşırmıştı.

"Sadece bir saatim kaldı, ondan sonra işi bırakıyorum" dedi tezgâhtar. Tel tel saçları ve kocaman bir gülümsemesi vardı.

"Nereye gideceksiniz peki?" diye sordu Moira. Sırf kibarlık olsun diye değil; ilgileniyordu. Muhtemelen dünyadaki herkes gibi bu kadının da vardiyası bitsin diye can atan, sevgi dolu, büyük bir ailesi vardı.

"Trenle denize gideceğim" dedi. "Daha bilmiyorum ama Blackrock, Dun Laoghaire, Dalkey, hatta Bray bile olabilir.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Her yer olur, yeter ki deniz kıyısında yürüyebileyim, bir paket cips ve bir dondurma yiyebileyim. Belki yüzerim, belki bir adamla tanışırım. Ama dışarıda güneş parlarken ve başka herkes kuşlar kadar özgürken, ben burada, bütün gün evde kapalı kalmayacağım."

"Bunların hepsini kendi başınıza mı yapacaksınız?" Moira meraklanmıştı.

"En güzel kısmı da o değil mi zaten? Kimseyi memnun etmek zorunda değilim ve seçim yapmakta sonuna kadar özgürüm."

Moira düşünceli bir halde dükkândan çıktı. Hiç trene atlayıp deniz kıyısına gitmemişti. Dublin'de geçirdiği bunca seneye rağmen bunu yapmamıştı. Sadece, iş gereği gitmesi gerekirse gitmişti. Ama başka türlü hiç gitmemişti. İnsanların tıpkı hikâye kitaplarındaki çocuklar gibi bunu g*erçekten* yaptıklarını, deniz kıyısına gittiklerini bilmiyordu.

Şimdi o da bunu yapacaktı. Güneye inen küçük treni yakalayıncaya kadar Liffey Irmağı'nın kıyısında yürüyecekti. Deniz kıyısında oturacak, belki de bir kanoya binip kürek çekecekti. Bu onu rahatlatacak, sakinleştirecekti. A evet, Mutlu Aile ya da Birbirine Âşık Çift rolünü oynayan pek çok insan olacaktı elbette, ama Moira, güneş ışığını omuzlarında, kollarında hissetmek, denizin tatlı tatlı kumsala vurmasını izlemek için sabırsızlanan, dükkândaki kadın gibi olacaktı belki.

İşte bunu yapacaktı. Uzun hafta sonu tatilinin bir kısmını deniz kıyısında geçirecekti.

Tabii ki, tılsımlı değildi.

Ve pek bir işe yaramadı.

Moira sakinleşip gevşemedi. Güneş kollarında ve omuzlarında parladı, ama aynı zamanda meltem esiyordu ve hava fazla soğuktu. Ailelerinin deniz kıyısına gitmesi gerektiğini düşünen çok fazla insan vardı.

Moira onları inceledi.

BELONGS TO KANITS TEAM

Bütün çocukluğu boyunca bir kez olsun denize götürüldüğünü hatırlamıyordu; oysa güneş ortaya çıkar çıkmaz deniz kıyısına inmek Dublin'deki her çocuğun en doğal hakkıymış gibi görünüyordu. Moira'nın içinde muazzam bir kırgınlık duygusu vardı; kumsalda birbirine seslenip duran bir sürü ailenin ortasında sessizce otururken, kaşlarını çatarak düşüncelerine yoğunlaştı.

Açık yakalı kırmızı bir gömlek giymiş, kırmızı suratlı, iriyarı bir adam yanında durunca şaşırdı.

"Yaşarken kimleri de görmek varmış, Moira Tierney!"

Adamın kim olduğu konusunda en ufak bir fikri yoktu. "Şey, merhaba" dedi tereddütle. Adam yanına oturdu.

"Tanrım, açık havada olmak ne güzel, değil mi? Denize bu kadar yakın bir başkentte yaşadığımız için çok şanslıyız" dedi.

Moira adama hâlâ şaşkın şaşkın bakıyordu.

"Ben Brian Flynn. Stella hastanedeyken, sonra da cenazede ve vaftiz töreninde görüşmüştük."

"A, *Peder* Flynn. Evet, elbette hatırlıyorum. Sadece sizi böyle tanıyamadım, yani üzerinizde şey olmadan..."

"Katolik yakalığı bu havaya pek uygun olmazdı." Brian Flynn neşeli ve çevreyi önemsemeyen biriydi. Ayin yönettiği zamanlar dışında rahip kıyafetlerini pek giymezdi.

"Küçüklüğünüzde anneniz babanız sizi denize götürürler miydi?" diye sordu ona Moira birden.

"Babam biz çok küçükken öldü, ama annem bizi her yaz bir haftalığına deniz kıyısına götürürdü. St. Anthony'nin Yeri denen bir pansiyonda kalırdık ve hepimizin bir kovası ve küreği vardı. Evet, çok hoştu."

"Şanslıymışsınız" dedi Moira, üzgün bir ifadeyle.

"Siz küçükken denize gitmez miydiniz?"

"Hayır. Hiçbir yere gitmezdik. Aslında o evden alınmamız, bir yerlere yerleştirilmemiz gerekirdi... Neresi olursa olsun."

Brian Flynn konuşmanın nereye gittiğini anladı. Bu kadı-

BELONGS TO KANTOS TEAM

nın, çocukları anne babalarının elinden alıp bakımevine vermek gibi bir takıntısı vardı galiba. Her halükârda, Noel'in söylediği buydu. Noel'in Moira'dan ödü kopuyordu. Katie, Lisa'nın da aynı şeyi hissettiğini söylemişti.

"Aslında, bir şeyler bir parça değişti, sanırım... ilerleme oldu" dedi Brian Flynn. İçinden "Keşke Moira'nın yanına hiç yaklaşmamış olsaydım" demeye başlamıştı, ama o kadar yalnız ve deniz kıyısında eğlenen insanların ortasında eteği ve ceketiyle öyle uygunsuz görünüyordu ki.

"Yaptığınız işin umutsuz olduğunu hiç hissettiğiniz oluyor mu, Peder?"

"Bana Brian diyebilirsin. Hayır, umutsuz olduğunu hissetmiyorum. Bence, bazen bir şeyleri yanlış anlıyoruz. Kilisenin yaptıklarını kastediyorum. Yeterince adapte olamıyor. Kilisenin dışında, benim de bir şeyleri yanlış anladığım oluyor. Katolik düğünü yapsınlar diye insanların başının etini yiyorum ve tam başardım derken, beklemekten yorulduklarından işi nikâh dairesinde hallettikleri ortaya çıkıyor; ben de salak gibi ortada kalıveriyorum. Ama soruna cevap verecek olursam, hayır, tümden umutsuz olduğunu düşünmüyorum. Yardım etmek için *bir şeyler* yaptığımızı düşünüyorum ve elbette, bana ilham veren çok şey görüyorum. Umarım sen de görüyorsundur?" Sözlerini soru tonlamasıyla bitirmişti, ama mesleki tatmin konusunda olumlu bir karşılık alacağını sanıyorsa yanılıyordu.

"Gördüğümü sanmıyorum, Peder Flynn, hakikaten sanmıyorum. Pek çok mutsuz insanla uğraşıyorum, çoğu da mutsuzluğundan ötürü beni suçluyor."

"Eminim, bu doğru değildir." Brian Flynn içinden "Keşke buradan bir milyon kilometre uzakta olabilseydim" dedi.

"Ama *doğru*, Peder. Kadının birini, tam aradığı olanaklara sahip olan bir huzurevine yerleştirdim; vejetaryen mutfağı olan ve ifademi mazur görürseniz, buram buram din ko-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kan bir yerdi. Kutsallık neredeyse üzerinize yağıyor, ama o hâlâ mutlu değil."

"Yaşlı ve korkan biri sanırım" dedi Brian Flynn.

"Evet, ama onlardan sadece biri. Gerald adından çok tatlı bir ihtiyarla ilgileniyorum. Onu huzurevine *düşmekten* kurtardım ve çocuklarıyla arasındaki bir sürü saçmalığa son verdim. Onun için her türlü destek sistemini oluşturdum, ama adam şimdi, bütün gün yalnız kaldığını söylüyor. Bowling oynanan bir yere gitmek istiyormuş."

"Muhtemelen o da yaşlı ve yalnızdır" dedi Brian Flynn.

"Ya yaşlı *olmayanlara* ne demeli? Onlar da yardım falan istemiyor. Sokaklarda yatmış on üç yaşında bir kızla ilgileniyorum. Onu ailesinin yanına döndürmeyi başardım. Bir şey yüzünden tartışmışlar –siyah ruj ve siyah oje galiba. Her neyse, yine evden kaçmış. Polis her yerde onu arıyor. Bu kadar ileri gitmesine gerek yoktu. O kadar konuştuk, akşama kadar bir köprünün altında oturduk; demek hiçbir işe yaramamış."

"Asla bilemezsin..." diye başladı yeniden Brian Flynn.

"Ay biliyorum *elbette*. Ayrıca bir alkolik tarafından büyütülen o talihsiz çocuk yüzünden bir ordu insanın nasıl bana cephe aldığını da biliyorum..."

Brian Flynn'in sesi epeyce sertleşti.

"Noel, sadece bir alkolik değil Moira; bundan çok daha fazlası. O çocuğa bir yuva verebilmek için hayatını tümden değiştirdi."

"Ve o çocuk, kendisini sarhoş ve küskün bir babayla bıraktığımız için ileride hepimize teşekkür edecek?"

"Noel, kızını çok seviyor. Ayrıca, sarhoş da *değil*. Alkolü bıraktı." Brian Flynn son derece sadıktı.

"Yani şimdi siz, elinizi vicdanınıza koyup, Noel'in hiç yoldan çıkmadığını, Frankie doğduğundan beri hiç içmediğini mi söylüyorsunuz?"

Brian Flynn yalan söyleyemezdi. "Sadece bir defa oldu ve

BELONGS TO KANITS TEAM

uzun sürmedi" dedi. Ve bunu söyler söylemez de Moira'nın bunu bilmediğini fark etti. Bunu Moira'nın yüzünden okudu. Her zamanki gibi, her şeyi berbat etmeyi başarmıştı. İleride başına bir kesekâğıdı geçirip, göz yerine de iki kesik atıp öyle dolaşacaktı. Kimseyle konuşmayacaktı. Asla.

"Umarım kabalık ettiğimi düşünmezsin, Moira, ama benim, şey... biriyle buluşmam gerekiyor... biraz daha ileride..."

"Hayır, elbette sorun değil." Moira pederin yüzündeki sıcak ifadenin gölgelendiğini fark etti. Ama onun sohbetlerinde genellikle böyle oluyordu.

Peder Flynn uzaklaşmıştı. Moira kumsalda dikkat çektiğini hissediyordu. Burası ona uygun bir yer değildi. Ağır hareketlerle eşyalarını topladı ve şehre gidecek trene binmek üzere istasyona doğru ilerledi.

Çoğu insan tren yolculuğunu severdi. Moira pencerenin dışındaki manzarayı görmüyordu bile. Bunun yerine nasıl aldatıldığını düşünüyordu. Olayla hiçbir ilgisi olmayan o papaza bile anlatmışlardı. Ama vakadan sorumlu sosyal hizmet görevlisine anlatmayı uygun bulmamışlardı.

Moira, edindiği yeni bilgilerle Chestnut Court'u arayamadı, çünkü Noel'in, anne ve babasıyla birlikte bebeği onun adını bile duymadığı –söylenenlere bakılırsa, tılsımlı bir heykelin bulunduğu– küçük bir kasabaya götürdüğünü biliyordu. Başka türlü ifade etmek gerekirse, Charlie ile Josie heykeli inceleyeceklerdi. Noel ise pekâlâ, bebeği çoktan bir pub'a götürmüş olabilirdi.

Dingo Duggan'la beraber Batı'dan döndüğünde Emily'yle, Anton'la beraber Londra'dan döndüğünde Lisa'yla, son olarak da, ona yalan söylemiş olan Noel'le hesaplaşması gerekecekti. Frankie Lynch'i yerleştirebileceği, çocuğun sevgiyle sarmalanıp güven içinde büyüyeceği bir sürü yer vardı. Mesela şu çift: Clara Casey'nin kızı Linda ile –kalp hastalıkları kliniğinde ça-

BELONGS TO KÄNTIS TEAM

lışan Hilary'nin oğlu olan– kocası Nick. Böyle bir bebek için yanıp tutuşuyorlardı. Şöyle bir ortamdaki istikrarı düşünsünlerdi bir: Çocuğa tapan iki büyükanne, kalabalık bir aile ve bir dolu akraba, konforlu bir ev ve de istikrar duygusu.

Moira yeniden iç geçirdi. Bir zamanlar keşke Pat'i ve onu da böyle bir eve yerleştiren sihirli bir sosyal hizmet görevlisi olsaydı. Sevilecekleri, rafın birinde çocuk kitaplarının, belki akşamları birilerinin onlara okuyacağı bir hikâye kitabının olduğu bir ev; çocuğun ev ödevleriyle ilgilenecek, sıcak bir günde onu bir kova ve kürekle kumdan kaleler yapmak için deniz kenarına götürecek insanlar...

Kendi çocukluğunun enkazına yaptığı ziyaretten daha yeni dönen Moira, artık, Frankie Lynch'in güvenli bir eve yerleştirilmesini sağlamaya kararlıydı.

Moira'nın kendi kaybını anlamlı hale getirebilmesinin tek yolu, başka biri için bir şeyleri düzeltebilmekten geçiyordu. Yapması gereken tek şey, bütün bu insanlar seyahatlerinden dönüp yeniden bir araya gelinceye kadar, bitmek bilmeyen bu hafta sonunu bir şekilde geçirmek, ondan sonra da harekete geçmekti.

Moira'nın haberi olmasa da Lisa aslında Dublin'e dönmüştü. Londra'da hatlar biraz birbirine karışmıştı. Lisa restoranlara gidip çeşitli işletmecilerle konuşacaklarını düşünmüştü. April ise bu gezinin bir halkla ilişkiler çalışması olduğunu düşünerek, Anton için birkaç röportaj ayarlamıştı.

"İngiltere'de bu hafta sonu banka tatili yok, bu yüzden herkes çalışmaya devam edecek" demişti April şen şakrak.

"Yine de hafta sonları fazla bir iş olmaz." Lisa elinden geldiğince teklifsiz davranmaya çalışıyordu.

"Hayır, ama pazartesi Londra'da olağan bir işgünüdür, dolayısıyla pazar günü prova yapabiliriz." April'in çehresi, kazanmış ve başarmış olma duygusuyla parlıyordu. Lisa'nın buna

BELONGS TO KANITS TEAM

heyecanlanmaması, çok ters ve kaba kaçardı. Bu yüzden olanlara sevinmiş göründü; bu hikâyeden gururu yaralanmadan çıkmaya karar vermişti.

Lisa Dublin'de görmesi gereken bir sürü kişi olduğunu söyledi ve büyük bir memnuniyetle, Anton'un onun gidişine gerçekten üzüldüğünü fark etti. Şimdi Dublin'e dönmüştü; ne yapacak bir işi ne de buluşacak kimsesi vardı.

Lisa, Chestnut Court'a girerken, Moira'yı avluda komşularla konuşurken görür gibi oldu. Ama bu olamazdı. Noel ve bebek, şu Rossmore denen yere gitmişlerdi; Moira'nın da ailesini görmek için şehir dışına çıkmış olması gerekiyordu. Lisa hayal gördüğüne karar verdi.

Ama dairelerine giden koridorun duvarından aşağı baktığında onun gerçekten de Moira olduğunu gördü. Konuşulanları duyamıyordu, ama bu durumdan hoşlanmadı. Moira bu apartmanda onların dışında kimseyi tanımıyordu. Buraya casusluk yapmaya gelmişti.

Lisa merdivenleri tekrar inip avluyu geçti.

"Aaa, *merhaba*, Moira" dedi çok şaşırmış gibi yaparak. Moira'nın sorguya çektiği orta yaşlı iki kadın, sıkıntıyla kem küm ediyorlardı. Lisa ikisini de uzaktan tanıyordu. Onları başıyla selamladı.

"A, Lisa... Ben sen gittin sanıyordum?"

"Ha, evet, gitmiştim" dedi Lisa. "Ama geri döndüm. Ya siz? Siz de bir yere gidiyordunuz?"

"Ben de döndüm" dedi Moira. "Peki, Noel ile Frankie de döndüler mi?"

"Sanmıyorum. Daha içeri girmedim. Neden benimle yukarı gelip bakmıyorsunuz?" Komşu kadınlar mazeretlerini bildirip kaçmaya çalışıyorlardı.

"Hayır, hayır, bu uygun olmaz" dedi Moira. "Londra'dan daha yeni gelmişsin."

"Moira, bizim sosyal hizmet görevlimiz" diye açıkladı Lisa,

BELONGS TO KANITS TEAM

hızla oradan uzaklaşmaya çalışan komşulara. "Kesinlikle harikulade biridir. Noel ve ben Frankie'yi dayaktan öldürmeyelim, kafese falan koyup açlıktan öldürmeyelim diye en umulmadık zamanlarda damlar. Şu ana kadar bir açığımızı yakalayamadı, ama elbette her şeyi zaman gösterecek."

"Benim rolümü tamamen yanlış anlamışsın, Lisa. Ben Frankie'nin iyiliği için buradayım."

"Tanrı aşkına, hepimiz Frankie'nin iyiliği için buradayız" dedi Lisa. "Gece uyumadığı zaman onu bir aşağı bir yukarı nasıl dolaştırdığımızı görseydin bunu anlardın. Bizi Frankie'nin bezini değiştirirken, o kafasını çevirip dururken mama kaşığını ağzına sokmaya çalışırken görseydin..."

"Kesinlikle!" diye bağırdı Moira. "Bu, ikiniz için de çok zor. Benim rolüm ise, Frankie'nin, daha geleneksel bir ailenin... bir çocuğa bakabilecek olgunlukta insanların yanında daha rahat edip etmeyeceğini görmek."

"Ama o Noel'in kızı!" dedi Lisa; gitmek üzere olan diğer kadınların, orada ağızları açık bir halde onlara baktığının farkında değildi. "Sizlerin işinin aileleri bir arada tutmak falan olduğunu sanıyordum."

"Öyle, ama siz aile değilsiniz, Lisa. Sen sadece ev arkadaşısın, Noel de baba olarak güvenilir biri değil. Bunu kabul etmek zorundayız."

"Bunu kabul etmek zorunda *değilim*!" Beline dayadığı elleriyle, balık satıcısı bir kadın gibi göründüğünün farkındaydı, ama bu kadarı gerçekten fazlaydı. Noel'in yaptığı ve yapmakta olduğu ne varsa sıralamaya başladı. Moira, Lisa'nın sözünü bıçak gibi kesti.

"Özel konuşabileceğimiz bir yere geçebilir miyiz, lütfen?" Hâlâ köşede oyalanmakta olan, sorguya çektiği iki komşuya dik dik baktı ve kadınlar çabucak ortadan kayboldular.

"Sizinle daha fazla vakit geçirmek istemiyorum" dedi Lisa. Hırçın davrandığının farkındaydı, ama umurunda değildi.

BELONGS TO KANITSIZ TEAM

Moira sakin, aynı zamanda öfkeliydi. "Noel'e düzdüğün bütün o övgüler arasında, yoldan çıktığını ve yeniden içki içtiğini unutmayı başardın. Bu, bebek için riskli bir durumdu ve biriniz bile beni uyarmadınız."

"O hikâye başlamadan bitti" dedi Lisa. "Sizi uyarıp Üçüncü Dünya Savaşı'nı başlatmanın âlemi yoktu."

Moira bir an gözlerini Lisa'nın gözlerinin içine dikti. "Hepimiz aynı taraftayız" dedi sonunda.

"Hayır, değiliz" dedi Lisa. "Siz Frankie'yi alıp götürmek istiyorsunuz. Biz onu tutmak istiyoruz. Aynı tarafta nasıl oluruz?"

"Hepimiz onun için *en iyisini* istiyoruz" dedi Moira, yavaş öğrenen biriyle konuşurcasına.

"Noel'le kalması hepimiz için en iyisi olur, Moira" dedi Lisa. Ses tonundan bezginliği anlaşılıyordu. "Frankie onu içkiden uzak tutuyor; bu gibi şeyleri öğrenme vakti geldiğinde karşısında iyi, eğitimli bir baba bulabilsin diye, onun beladan uzak durmasını ve eğitimine devam etmesini sağlıyor. Benim de aklımın başında kalmasını sağlıyor. Hayatta pek çok derdi ve sorunu olan biriyim, ama Frankie'ye bakmak ayaklarımın yere basmasını sağlıyor. Bu herkese bir amaç veriyor, bilmem anlatabiliyor muyum?"

Moira iç geçirdi. "*Gayet iyi* anlıyorum. Yani, bir anlamda, Frankie bende de tıpatıp aynı etkiyi yaratıyor. Frankie'yi esirgemek *benim için de* önemli. Çocukken hiç şansım olmadı. Onun, benim gibi karışık bir çocukluk yüzünden batağa saplanıp kalmamasını, hayata başlarken bir avantajı olmasını istiyorum."

Lisa afallamıştı. Moira daha önce hiç kişisel bir itirafta bulunmamıştı. "Bana çocukluktan bahsetmeyin! Bahse girerim ki, benimkinin yanında sizin çocukluğunuz günlük güneşlik kalır" dedi coşkuyla.

"Bu akşam canın yemek yemek istemiyor, değil mi? Ben de biraz bitkinim. Eski evime gittim, bayağı sarsıcı şeyler yaşa-

BELONGS TO KANITS TEAM

dım, şehirde de kimse kalmamış gibi..."

Lisa bu davetin zarafetten yoksunluğunu görmezden geldi. Eve yalnız başına dönmek istemiyordu. Evde yiyecek bir şey yoktu, belki mutfak dolabında bir kutu konserve ya da buzlukta bir paket soslu makarna. Ama kendisini yalnız hissedeceği kesindi. Moira'nın söyleyeceklerini dinlemek daha iyi olabilirdi, ama aynı şeyler tekrarlanmayacak mıydı?

"Frankie'den konuşmayacağımız konusunda anlaşıyor muyuz?" diye sordu Lisa.

"Frankie de kim?" dedi Moira yüzünü buruşturarak. Lisa, bunun bir gülümseme olduğunu anladı.

Ennio'nun yerine gitmeye karar verdiler. Burası bir aile işletmesiydi: Yemekleri Ennio pişiriyor, müşterileri de o karşılıyordu; siparişleri ise oğlu alıyordu. Ennio, yirmi yıldan uzun bir süredir Dublin'de yaşıyordu ve İrlandalı bir kadınla evliydi; İtalyan aksanıyla konuşmanın lokantanın atmosferine katkıda bulunduğunun farkındaydı. Oysa Anton, Lisa'ya, Ennio'nun su katılmamış bir salak olduğunu ve asla bir yere varamayacağını söylemişti. Ennio hiç reklam yapmıyordu, ünlü yıldızları restorana girip çıkarken görmüyordunuz, basında hakkında yazı çıkmıyor, medyanın ilgisini çekmiyordu. Oraya gitmek bir bağımsızlık gösterisi gibiydi.

Moira lokantanın önünden sık sık geçmiş ve evde 3 ya da 4 avroya çıkacak bir spagetti bolognaise'ye kimin 7 avro ödediğini merak etmişti. Oraya gitmekle, her zamanki idareci ve ihtiyatlı halinden ödün verdiğini gösteriyordu.

Ennio onları sanki haftalardır gelmelerini bekliyormuş gibi sevinçle karşıladı. Onlara çok büyük kırmızı-beyaz peçeteler verdi, birer içki ikram etti ve kuru fasulyenin nefis olduğunu, tadına doyamayacaklarını söyledi. Ennio lokantasını açtığında, basit ve taze yemekleri anında popüler olmuştu. O zamandan beri de, ünü kulaktan kulağa yayılıyor ve nere-

BELONGS TO KANITS TEAM

deyse her akşam ağzına kadar dolu oluyordu. Lisa, Anton'un Ennio hakkında yanılmış olabileceğini düşündü. İçerisi daha şimdiden dolmuş gibiydi, herkes mutluydu, hesaba hemen hiçbir ekstra kalem eklenmiyordu. Müşteriler buraya stilin, dekorun ya da aydınlatmanın cazibesine kapılıp gelmiyorlardı. Belki de Ennio hiç de salak değildi.

Moira, insanların bir tabak makarnaya neden 7 avro ödediklerini anlamaya başlıyordu. Parlak renkli, kareli bir masa örtüsüne, sıcak bir karşılamaya, huzur ve gevşeme duygusuna veriyorlardı bu parayı. Moira da evde kuru fasulye yapabilirdi, ama bunu küçük ve boş dairesinde yese aynı şey olmazdı. Tadı doyumsuz olmazdı.

Uzun zamandır ilk kez gevşeyerek kadehini kaldırdı. "Bize içelim" dedi. "Kötü bir başlangıç yapmış olabiliriz, ama ayakta kalmayı başardık!"

"Ayakta kalmaya" dedi Lisa. "Başlayabilir miyim?"

"Önce kuru fasulyeleri söyleyelim, ondan sonra başlayabilirsin" dedi Moira.

İyi bir dinleyiciydi. Lisa'nın bunu teslim etmesi gerekiyordu. Moira iyi dinliyor, daha önce söylenenlere dönüyor, yerinde sorular soruyordu; mesela, Lisa, anne babasının birbirlerinden hoşlanmadığını fark ettiğinde kaç yaşındaydı? Yersiz soruları da oluyordu: Sözgelimi, onu ve kız kardeşini hiç denize götürürler miydi? Gerek duyduğunda empati yapıyor, doğru zamanlarda dehşete kapılıyor, Lisa'nın annesinin o kadar sevgisiz bir evde *neden* kaldığını merak ediyordu. Lisa'nın arkadaşları hakkında sorular soruyor ve neden hiç arkadaşı olmadığını çok iyi anlıyormuş gibi görünüyordu.

İnsan öyle bir eve nasıl arkadaş getirebilirdi ki?

Lisa da ona Kevin için grafik tasarımcısı olarak çalışırken, Anton'la tanışmasının her şeyi nasıl değiştirdiğini anlattı. Güvenli bir liman olan Kevin'in bürosundan ayrılarak serbest çalışmaya başlamıştı. Hayır, başka müşterisi yoktu;

BELONGS TO KÄNTÖS TEAM

ama Anton, Lisa'nın desteğine ihtiyaç duymuştu ve hep Lisa olmasa ne yapacağını bilemeyeceğini söylüyordu. Londra'ya bu son gidişlerinde bile, yani daha bu sabah, Dublin'e dönmemesi, onu April'le tek başına bırakmaması için yalvarmıştı kendisine.

"Ha, April" dedi Moira neşeyle. Lisa'yla, Anton'un yerinde yedikleri ilk öğle yemeğini hatırlamıştı. "Son derece ruhsuz biri."

"*Ruhsuz!*" Lisa bu söze sevinçle sarıldı. "Tam da öyle. Ruhsuz!" Kelimeyi keyifle tekrarladı.

Moira lafı yavaş yavaş Noel'e getirdi. "Kendine bu kadar kolay kalacak yer bulman da harikaydı, tabii, değil mi?" diye dokundurdu.

"A, evet, Noel olmasaydı o gece ne yapardım bilmiyorum; babamın, öz babamın, kendi evimizde..." Bunu hatırlamak keyfini kaçırmıştı. Sustu.

"Ama Noel sana kucak açtı, öyle mi?" diye devam etti Moira.

"'Kucak açtı' demek biraz abartmak olur bence... Bana kalacak yer verdi. Onu çok az tanıdığımı düşünürsek bu çok cömert bir davranıştı. Sonra, Emily'yle konuşup orada kalmamın en iyisi olacağına karar verdik. Böylece hem bebeğe bakma işi paylaşılmış olacak hem de benim para vermeden kalabileceğim bir yerim olacaktı."

"Para vermeden mi? Noel bütün masraflarından başka bir de senin paranı mı ödüyor?" Moira'nın gözleri parlamaya başlıyordu. Soru sormasına bile gerek kalmadan arka arkaya yeni bilgiler geliyordu.

Lisa fazla gevezelik ettiğinin farkına varmıştı. "Şey, *hiç* para vermeden değil, tabii ki. Demek istediğim, mutfak giderlerine ikimiz de katılıyoruz. Kendi telefonlarımız var ve bebeğe bakma işini paylaşıyoruz."

"Ama o odayı gerçek bir kiracıya verip para alabilirdi."

"Bundan emin değilim" dedi Lisa canlı bir sesle. "Bebekli

BELONGS TO KANITS TEAM

bir evde kalmak için para ödeyecek birini bulmak kolay değil. Hani 'Macbeth uykuyu katletti' deriz ya, aynen onun gibi bir şey, bana inanın. Sabahın üçünde kızılca kıyamet kopabiliyor, bebeği yatıştırmak için ikimiz de seferber oluyoruz."

Moira başını anlayışla sallamakla yetindi. Elindeki kozlar her geçen saniye çoğalıyordu.

Ama ne tuhaftır ki, bu durum onu eskisi kadar memnun etmiyordu. Garip bir şekilde, bu iki dengesiz, yalnız insanın –Lisa ile Noel'in– bu çocuk sayesinde, onları baştan çıkaran şeytanı yenip mutluluğu bulmalarını tercih ediyordu. Hollywood'da olsalardı, mutluluğu birbirlerinde de bulurlardı.

Lisa, Moira'nın düşündüklerinden bihaberdi.

"Şimdi sıra sizde" dedi Moira'ya. "O kadar korkunç olan neydi, anlatın bana."

Moira anlatmaya başladı. Okuldan eve gelip yiyecek bir şey bulamadığı çocukluk günlerinden, geç vakitte yorgun argın eve gelen ve yalnızca birkaç soyulmuş patates bulan babasına kadar, her şeyi ayrıntılarıyla anlattı. Kendine acımadan ve şikâyet etmeden konuşuyordu. Özel hayatını yıllar boyunca kimselerle paylaşmamış olan Moira, ondan daha da fazla zarar verilmiş biri olduğu için bu kızla konuşabiliyordu.

Öyküsünü bugüne kadar getirip Liscuan'dan, babası ile erkek kardeşinin, darmadağın hayatlarından anlamlı bir şeyler üretebildiklerini görmek ağırına gittiği için döndüğünü de anlattı.

Lisa dinledi ve içinden "Keşke biri, herhangi biri çıkıp Moira'ya, bütün bunlarla baş etmenin bir yolu olduğunu, başka insanların başarısızlıkları üzerinden zafer kazanıyor gibi görünmektense, onlar için sevinmesi gerektiğini söyleseydi" diye geçirdi. İlk başta rol yapmak zorunda kalabilirdi, ama kısa süre içinde her şey daha doğal gelmeye başlardı. Lisa, Katie'nin mutlu bir evliliği ve başarılı bir kariyeri olmasına sevinmeyi başarmıştı. Kevin'in ajansında işlerin iyi

BELONGS TO KANTOS TEAM

gitmesinden memnundu. Elbette, babası veya April gibi, insanlar ona düşmanlık ettiğinde, onlar için iyilik dilemek insanüstü bir şey oluyordu...

Lisa başka konulara dalıp gidiyordu ki, yan masadaki kadının, gerçekten tıkanmaya başladığını fark etti. Kadının boğazına badem likörü kaçmıştı. Rengi mordan beyaza dönerken, genç garson fal taşı gibi açık gözlerle onu seyrediyordu.

Sarışın garson kız, "Ne oluyor, Marco?" diye sordu. Kız Maud Mitchell'e ne kadar benziyordu! Eğer oysa burada ne işi vardı? Lisa merakla bakıyordu. Bir bakışta durumu kavrayan kız, omzunun üzerinden, "Simon, *hemen* buraya gelmen gerekiyor!" diye seslendi.

Erkek kardeşi hemen geldi; onun da üzerinde garson önlüğü vardı.

"Nefes alamıyor..." dedi Maud.

"Heimlich manevrası yapmak gerekiyor..." dedi Simon.

"Bir daha öksürmesini sağlayabilir misin?" diye sordu Maud, duruma tümüyle hâkim bir tavırla.

"Öksürmeye çalışıyor, nefes borusuna bir şey kaçtı..." Kadının kızı kendini kaybetmek üzereydi.

"Hanımefendi, şimdi ayağa kalkmanızı rica edeceğim, kardeşim size arkadan sıkıca sarılacak. Lütfen sakin olun, bu son derece olağan bir yöntem" dedi Maud, kararlı ve güven veren bir sesle.

"Bunun eğitimini aldık" diye onayladı Simon. Kadının arkasına geçti, kollarını diyaframı üzerinden kavuşturup sıktı, içeri ve yukarı doğru ittirdi. İlkinde hiçbir şey olmadı, ama karın boşluğunu ikinci kez sıktığında, kadının ağzından ufak bir bisküvi parçası fırladı.

Kadın anında yeniden nefes almaya başladı. Ardından şükran gözyaşları geldi; sonra, birkaç yudum su içti ve hayatını kurtaran gençlerin adını öğrenmek istedi.

Lisa bütün bu olanlar karşısında büyülenmiş gibi oturu-

BELONGS TO KANTISTEAM

yordu. Birden, Moira'nın son on dakikadır anlattıklarının tek kelimesini bile dinlemediğini fark etti; gerçi her şey o kadar hızlı olup bitmişti ki, kazayı ondan başka çok az insan fark etmişti. Bu ikizler gerçekten olağanüstüydü. Marco diye seslendikleri garsonun, heyecanla Simon'ın elini sıktığını ve Maud'u minnetle kucakladığını gördü.

Lisa ile Moira hesabı bölüşüp kalkmaya hazırlandılar. Birlikte geçirdikleri akşamdan gayet memnun görünüyorlardı. Oyunun temel kurallarına uyulmuş ve Frankie'den bahsedilmemişti.

Ennio özenle koruduğu İtalyan aksanıyla onlara hoşça kalın dedi.

Onları kapıya kadar geçirirken, "İyi arkadaslari, birlikte mutlu bir aksam yemegi yerken gormek cok guzel" dedi neşeyle. İyi arkadaş değillerdi, ama o bunu bilmiyordu. Gerçek arkadaş olsalardı, aralarında bu kadar çok çözülmemiş sorun varken evlerine gitmezlerdi. Onlar birbirlerinin yalnızlık katmanlarına dokunmuşlar, ama diğeri için bir çıkış yolu bulmak veya aralarında geleceğe yönelik bir köprü inşa etmek için herhangi bir çaba göstermemişlerdi. Bir dizi rastlantı ve Ennio'nun içten konukseverliği sayesinde kasveti biraz dağılmış bir akşam geçirmişlerdi, ama hepsi buydu.

Restorandan en son onlar çıkmıştı. Ennio aralarındaki ilişkiyi bilseydi arkalarından kapıyı kilitlerken üzülürdü. Neşeli bir adamdı o. İki yakın arkadaşa hizmet verdiğini düşünmeyi çok daha fazla tercih ederdi.

BELONGS TO KANITS TEAM

Onuncu bölüm

Emily, Paddy ve Molly Carroll'la birlikte batıda harika bir hafta sonu geçirmişti. Dingo Duggan biraz maceracı olsa bile, coşkulu bir şofördü. Haritaları okumayı kesinlikle beceremiyor ve buna isteksiz görünüyordu. Emily'nin üzerinde numaralar olan yolları bulma girişimlerine kulak asmıyor, kendi bildiğini okuyordu.

"O numaraları kimse anlayamaz, Emily" demişti kesin bir dille. "İnsana kafayı yedirtir onlar. Tek yapman gereken, batıya yönelmek ve okyanusa doğru gitmek." Nitekim, Sky Road gibi çok güzel yerler görmüşler, iri dağkeçilerinin aşağılara inip otomobile ve sakinlerine onları eğlendirmeye gelmiş yeni oyun arkadaşları gibi baktıkları tepelerden geçmişlerdi. Akşamlarını, birahanelerde şarkılar söyleyerek geçirmişler ve hepsi de bunun şimdiye kadar yaptıkları en güzel gezilerden biri olduğunu söylemişti.

Emily, onlara Betsy'nin düğünü için Amerika'ya gitme planlarından bahsetmişti. Carroll'lar bunun harika olduğunu düşünüyorlardı: İleri yaşta yapılan bu evlilik, Emily'nin güzelce giyinip birbirini bulan iki ruh ikizinin nikâh törenine katılması için bir fırsattı.

Dingo Duggan bundan o kadar emin değildi. "Emily'nin yaşında, bu ona biraz ağır gelebilir" dedi onu korumak istercesine.

Emily sohbeti daha tehlikesiz konulara çekti.

"Dingo adını tam nasıl aldın?" diye sordu Emily.

"Servet sahibi olmak için Avustralya'ya gittiğim günlerde" dedi sadece Dingo, sanki bu herkesin malumu olan ve kimsenin sormaması gereken bir şeymiş gibi. Dingo'nun serveti, sürdüğü bu külüstür minibüsten ibaretse, önemli bir şey sayılmazdı, ama Emily Lynch her şeye hep olumlu tarafından bakardı.

"Herhalde, büyük bir tecrübeydi?" dedi.

"Hakikaten öyleydi. On yıl önceydi, ama sık sık geçmişi anıyor ve bütün o gördüklerimi aklımdan geçiriyorum: Kangurular, devekuşları, vombatlar ve muhteşem kuşlar. Hepsi de hayvanat bahçesinden kaçmış gibi görünen, şunu bunu gagalayarak etrafta uçan, muhteşem tüyleri olan *sahici* kuşlardan bahsediyorum. Böyle bir manzarayı hayatta görmemişsinizdir." Yüzünde mutlu bir tebessümle, o günleri keyifle anımsıyordu.

"Orada ne kadar kaldın?" Emily, onun binlerce kilometre uzakta sürdüğü hayatı merak ediyordu.

"Yedi hafta" diyerek keyifle iç geçirdi Dingo. "Yedi harika hafta; geri döndüğümde bundan o kadar çok söz ettim ki, bana 'Dingo' lakabını taktılar. Orada yaşayan vahşi bir köpek türü bu..."

"Anladım." Emily, Dingo'nun ziyaretinin bu kadar kısa sürmesine şaşırmıştı. "Peki, o zaman... neden geri döndün?"

"Yedi haftada bütün paramı harcamış ve iş bulamamıştım... çok fazla İrlandalı kaçak işçi vardı, bütün işleri kapıyorlardı. Ben de eve dönme zamanının geldiğini düşündüm."

Emily, Dingo'nun kafasının nasıl çalıştığı konusunda ve on yıl önce, iki aydan kısa süre süren bir ziyaret yaptı diye Avustralya'yla ilgili her şeyde kendisini ciddi ciddi uzman sayması hakkında uzun uzun düşünecek zaman bulamadı. New York'tan bir sürü e-posta almıştı, onlara cevap vermesi gerekiyordu.

BELONGS TO KANITS TEAM

Betsy düğün öncesi sinir küpüne dönmüştü. Eric'in annesinden hoşlanmamış, satın aldığı gri ipek elbise onu hayal kırıklığına uğratmıştı, ayakkabıları ayağını sıkıyordu ve erkek kardeşi de düğün konusunda pintileşmişti. Emily'ye o kadar ihtiyacı vardı ki.

Acaba birkaç gün erken gelebilir miydi, aksi takdirde katılacağı bir nikâh töreni olmayabilirdi. Emily bir e-posta yazarak onu sakinleştirdi, bu arada da, daha erken tarihte bir uçak bulma olasılığını araştırdı. Noel, bilet fiyatlarını ve tarifelerini karşılaştırmasına yardımcı oldu ve sonunda uygun bir uçuş buldular.

"Amerika'ya dönmene neden yardım ediyorum bilmem" diye söylendi Noel. "Hepimiz seni deli gibi özleyeceğiz, Emily. Lisa'yla, Frankie için bir program ayarlamaya çalışıyoruz ve bu iş bir kâbusa döndü."

"Dr. Hat'i de işe ortak etmelisiniz" dedi Emily.

"Ondan isteyemem."

"Ben Frankie'yi sık sık Dr. Hat'in evine götürüyorum. Frankie'ye bayılıyor."

"Moira'ya söyledin mi?" Noel korku içindeydi.

"Pek tabii ki söylemedim." Emily, arkadaşı Betsy'ye e-postayla iyi haberleri vermekle meşguldü: Üç gün içinde orada olacaktı; içini karartan gri elbiseyi, ayağını sıkan ayakkabıları, sinekten yağ çıkarmaya çalışan erkek kardeşini ve Eric'in geçimsiz annesini halledecekti. Her şey güzel olacaktı.

"Sen gidince Moira her zamankinden daha korkunç olacak" dedi Noel, olacakları önceden sezerek.

"Dr. Hat konusunda bir şey söyleme. Bir öğleden sonra Frankie'yi oraya bıraksan yeter. Boston'daki bir adamla satranç oynuyor; galiba öğrencisiymiş. Bu onu acayip eğlendiriyor. Hatta bana Amerika'ya gittiğimde öğrencisini ziyaret edebilir miyim, delikanlıya bir satranç takımı verebilir miyim diye sordu. Ama ben o kadar kısa sürede hepsini yapma-

BELONGS TO KÄHTEL TEAM

ya asla zaman bulamayacağımı söyledim."

"Demek Hat internette satranç oynuyor ha! Bilgisayar kullanmayı nasıl öğrenmiş acaba?"

"Ben öğrettim" dedi Emily. "O da karşılığında bana satranç öğretti."

"Neler oluyor da haberim yok" dedi Noel.

"Moira seni korkutmasın. O düşman değil, biliyorsun."

"O kadar şüpheci ki, Emily. Eve geldiğinde durup dururken bir yastığı kapıp arkasına bakıyor, arkasına saklanmış bir şişe viski falan varsa diye. Ya da hiç nedensiz ekmek kutusunun içine bakıyor, sırf yarım şişe cin bulma umuduyla."

"Geri döneceğim, Noel. Frankie büyüyecek, ona New York'tan yeni giysiler getireceğim. Ona resim yapmayı öğreteceğim kadar büyümesini bekle. Yirmi yıl sonrası için galeri ayarlamaya başlayabiliriz, çünkü dünyanın dört bir yanında sergiler açacak."

"Olabilir." Noel'in yüzü, kızının ünlü bir sanatçı olması düşüncesiyle aydınlandı. Belki de, sanat malzemeleri kutusunu dolaptan çıkarırdı. Kutuyu oraya yerleştirmeden önce, içinde saklanmış bir şişe kalmış mı diye bakmıştı. Resim yapmaya vakti yoktu, ama yeniden başlarsa bunun Frankie üzerinde olumlu bir etkisi olmaz mıydı?

"Yeterince isterse olur." Emily bu bir kesinlikmiş gibi başını olumlu anlamda salladı.

"Ya sen? Hayatta sen kendin için ne istedin, Emily?"

"Resim öğretmeyi istedim ve bunu yaptım; sonra, artık onlar için yeterince modern olmadığımı düşündükleri zaman seyahat etmek istedim ve yola çıktım. Seyahat etmekten çok zevk alıyorum."

"Buradan başka bir yere gitmek istemeyeceğini ümit ediyorum" dedi Noel.

"Frankie büyüyüp sen de kendine güzel bir eş buluncaya kadar bekleyeceğim." Ona gülümsedi.

BELONGS TO KANITS TEAM

"Bunu bir söz sayıyorum" dedi Noel.

Çok mutlu olmuştu. Emily boş sözler vermezdi, ama güzel bir eş bulmasını beklemesi gerekirse... Emily bunu bekliyorsa, sonsuza kadar burada kalabilirdi pekâlâ!

Emily'yi hepsi çok özleyecekti. Hayır kurumu mağazasında işler şimdiden karışmaya başlamıştı. Molly, Emily'nin biri kapıdan içeri girdiği anda kaç beden giydiğini ve nasıl bir zevki olduğunu hemen anlayabildiğini söylüyordu. Moira'nın satın aldığı ve almamış gibi yaptığı o güzel leylak rengi takımı herkes hatırlıyordu, değil mi? Çiçekliklerine bitkiler ekip baktığı kişiler, onun üç haftalık yokluğunda çiçekleri solacak diye paniğe kapılmaya başlamışlardı.

Charles Lynch, köpek gezdirme işini nasıl devam ettireceğini düşünüyordu. Emily ona hep yeni müşteriler buluyor ve dişi ve erkek köpekleri, sahiplerinin canını çok sıkacak bir şey yapmasınlar diye birbirinden ayrı tutması gerektiğini hatırlatıyordu. Emily, vergi dairesinin en ufak bir kusur bulmaması için, onun hesaplarını da tutuyordu.

Doktorların muayenehanesinde de onu özleyeceklerdi. Göründüğü kadarıyla, hiç kimse şu ya da bu evrakı nerede bulacağını tam olarak bilmiyordu. Emily'nin varlığı onlara güven veriyordu. Orada çalışan herkeste cep numarası vardı, ama onlara üç hafta boyunca aranamayacağını söylemişti. Declan Carroll'ın da dediği gibi, bütün o süreyi Emily'siz geçirme fikri, yüksek bir tramplenin üzerine çıkmak kadar sinir bozucuydu.

Emily'nin bildiği şeyleri başka kim bilebilirdi? Hastaneye otobüsle gelmenin en kolay yolunu, bütün hastaların sevdiği şu ayak sağlığı uzmanının adresini, St. Brigid'deki dini iler danışmanının adını kim bilebilirdi?

"Belki de şu düğün işini bir hafta içinde halledebilirsin?" dedi Declan.

"Sen hayal kurmaya devam et, Declan. Bu benim 'hallet-

BELONGS TO KANITS TEAM

mek' istediğim bir şey değil. Sabırsızlıkla bekliyorum oraya gitmeyi. En az iki ay sürsün istiyorum! En iyi arkadaşım, yıllardır ona tapan adamla evleniyor. Arkadaşımın ayağını sıkan ayakkabı işini, erkek kardeşiyle ve kayınvalidesiyle olan sorunlarını ve iç karartıcı olduğu anlaşılan bir elbise sorununu halletmem gerekiyor. Sizinle uğraşmam mümkün değil, Declan, kuru temizleme fişini nereye koyduğunla falan uğraşamam."

"Her halükârda sensiz baş etmemiz gerekecek" diye mırıldandı Declan. "Ama çok kalma."

Lisa da farklı değildi. "Frankie öksürmeye başlarsa sana telefon edemeyeceğiz."

"İyi de normalde de etmiyorsunuz ki zaten" dedi Emily yumuşak bir sesle.

"Ama istersek edebileceğimizi *biliyoruz*" diye itiraf etti Lisa. "Dinle, Emily, hazır seni bulmuşkan söyleyeyim, Moira'yla işleri biraz karıştırmış olabilirim. Onunla birlikte yemek yedik ve ben Frankie'yi temizlemenin, beslemenin, gazını çıkarmanın ve bir yerden bir yere götürmenin ne kadar yorucu olduğunu ağzımdan kaçırdım ya da söylemiş oldum. Noel'i övmeye çalışıyordum aslında, yani işleri ne kadar iyi idare ettiğimizi falan göstermek istiyordum. Ama bu yakınma ya da şikâyet gibi anlaşıldı, Moira da hemen üzerine atladı tabii ve bizim Frankie'ye bakacak durumda olup olmadığımızı sorguladı. İsteyeceğim *en son* şey buydu..."

"Endişe etme" dedi Emily. "Ben Moira'yla konuşurum."

"Keşke burada kalıp her gün konuşsaydın" diye mırıldandı Lisa.

"Bana her zaman e-posta atabilirsin, ama Tanrı aşkına bunu herkese söyleme."

"Sadece Frankie hakkında" diye söz verdi Lisa.

"Anlaştık öyleyse; sadece Frankie hakkında" dedi Emily;

BELONGS TO KANITS TEAM

ama acil bir durumda hiçbir kuralın esnetilemeyecek kadar katı olmadığını biliyordu.

Sonunda Emily gitti.

Hiç kimseyi tanımadığı bu şehre gelişinin üzerinden sadece aylar geçmiş olduğuna ve üç hafta için buradan gitmesinin hayatlarında adeta bir deprem etkisi yaratmasına inanmakta güçlük çekiyordu. Bu küçük cemaatin onu bu kadar benimsemiş olması harikaydı.

Amerika'ya döndüğünde İrlanda aksanıyla konuşmamayı umuyordu. "İsa aşkına!" gibi İrlandalılara özgü tabirleri de kullanmamayı umuyordu. Bu tabirin küfür ya da saygısızlık etmek gibi bir niyetle kullanılmadığı açıktı, ama ilk başlarda onu irkiltmişti. Ama şimdi gayet doğal geliyordu.

New York'a yaklaştıkça, onu bekleyen şeyleri düşünüp heyecanlanmaya başladı. İrlandalı karakterleri zihninin ana sahnesinden uzaklaştırmaya çalıştı. Eric'in annesine ve Betsy'nin erkek kardeşine yoğunlaşmak zorundaydı, ama gözünün önüne durmadan onların görüntüleri geliyordu.

Chestnut Court'ta, bir yandan işlerine yarayıp yaramayacağı belli olmayan bir sertifika almak için ders çalışırken, bir yandan da bebeği yatıştırmaya çalışan Noel ve Lisa'yı; mutfaklarında diz çöküp Rosary duasını okurken, St. Jarlath için üç Ave Maria eklemeyi ve heykel kampanyasının iyi gittiğini hatırlatmayı unutmayan Josie ve Charles'ı; ayağında bir sorun olduğu için okuldan bir hafta izin alan Boston'daki o delikanlıyla satranç oynayan Dr. Hat'i; hayır kurumu mağazasında hiç giyilmemiş plili keten eteğe kaç para istemesi gerektiğini düşünen Molly'yi; yoldan geçen köpeklere, içinde ağız sulandırıcı kemikler bulunan, kâğıda sarılı büyük paketler getiren Paddy Carroll'ı; üç çocuğa –kendi torunlarına, Frankie'ye ve minik John Carroll'a– İtalyanca şarkılar söyleyen Aidan ve Signora'yı; köpeği Hooves'a mutlu mutlu hırıldayan ya da

BELONGS TO KÄNTİS TEAM

pub'daki arkadaşlarıyla dünya meselelerini çözen Muttie'yi düşündü. Son derece efendi bir adam olan Peder Brian Flynn'i ve Dublin'deki bir emekçi mahallesine altıncı yüzyılda yaşamış bir azizin heykelinin dikilmesi konusunda gerçek hislerini nasıl gizlemeye çalıştığını düşündü.

Gözünün önüne o kadar çok görüntü geliyordu ki, Emily bunları düşünürken uyuyakaldı. Ve işte Kennedy Havaalanı'ndaydı; valizlerini alıp gümrükten çıktı ve heyecanla zıplayıp duran Eric ve Betsy'yi gördü. Ellerinde, eğri büğrü bir yazıyla "Evine Hoş Geldin Emily!" yazan bir karton tutuyorlardı. Buranın artık kendisine ev gibi gelmemesi ne kadar tuhaftı.

Ama burası evi olsun ya da olmasın, her şey harikaydı.

Emily, Eric'in annesiyle görmüş geçirmiş bir kadın havasıyla konuştu. Kadına, Eric'in son kullanma tarihinin yaklaştığı ve Betsy evlenme teklifini kabul ettiği için aslında *çok* şanslı olduğu mesajını iletmeyi başardı. Anlayabildiği kadarıyla, Betsy İrlanda'ya yazıp düğünün önünde birtakım "engeller" olduğunu belirtmişti. Emily bunların neler olabileceğini tahmin edemiyordu. Kadının gözlerinin içine bakarak, *onun* bilip bilmediğini sordu. Hafiften velveleci bir kadın olan müstakbel kayınvalide, ağzında bir şeyler geveledi. Emily mesajın alındığını hissetti. Betsy'nin büyük günü için büyük coşku ve desteğe ihtiyacı vardı; yoksa son anda cayabilir, zavallı Eric de karşılıksız aşkının acısıyla baş başa kalabilirdi.

Emily ayakkabı sorununu, Betsy'ye ayağına uygun bir şey alması için ısrar ederek halletti; iç karartıcı elbise sorununu ise, son derece sade, gri elbiseyi, aksesuar satan bir mağazaya götürüp herkesin tavsiyesini alarak çözdü. Hep birlikte, elbiseyi tamamen değiştiren gül pembesi ve krem rengi bir etol seçtiler.

BELONGS TO KÄNTÖS TEAM

Betsy'nin kardeşine gidip, Betsy evlenmek için bu kadar uzun süre beklediğinden, klas bir kutlama yapılmasının iyi olacağını anlattı; böylece mönüyü epeyce zenginleştirip köpüklü şarap ekletmeyi başardı.

Ve tabii ki muhteşem bir düğün oldu. Emily, arkadaşını rahat ayakkabılar ve şıklaştırılmış bir kıyafet içinde gördüğü için mutluydu. Betsy'nin kardeşi çok şık bir yemek vermiş, kayınvalidesi ise bir letafet timsali haline gelmişti.

Betsy mutluluktan ağladı. Eric de ağladı ve bunun hayatının en güzel günü olduğunu söyledi. Emily ağladı, çünkü her şey şahaneydi. Sağdıç da ağladı, zira kendi evliliği sallantıdaydı ve yeni başlayanlara imreniyordu.

Bütün tanıdıklar evlerine dönüp, sağdıç evliliğini kurtarmak için nafile bir girişimde daha bulunmak üzere kalktıktan sonra, gelin ile damat, baş nedimeyi de yanlarına alıp kendilerine bir ziyafet çekmeye, Çin Mahallesi'ne gittiler. Balayı olmayacaktı, ama yıl bitmeden İrlanda'ya tatile gelmeleri kuvvetle muhtemeldi.

Emily onlara, tanışacakları bazı insanları anlattı. Eric ve Betsy şimdiden sabırsızlanmaya başladıklarını söylediler. Her şey çok merak uyandırıcıydı. Dosdoğru Kennedy Havaalanı'na gidip bir an evvel İrlanda'ya uçmak istiyorlardı.

Kime: Emily

Kimden: Lisa

Biliyorum, bir tek Frankie konusunda yazacağıma söz vermiştim ve ortada bir kriz falan yok –sadece seninle konuşmak istedim. Frankie çok iyi ve uykusu epeyce düzeldi.

Keşke gelip seni yolcu etmeme izin verseydin... ama sen hep hızlı, fevri karar veriyorsun. Şimdi değişeceğini neden umayım ki?

Moira, Frankie'nin çok iş çıkardığını söylediğim o konuşmayı önemsememiş gibi, yani bir ihtimal bunların hepsi unutuldu.

Frankie, sanki Dr. Hat'e gitmekten hoşlanıyor. Dr. Hat ona gemici şarkıları söylüyor. Frankie'ye birkaç kavanoz elma püresi almış, kaşıkla yedirip duruyor. Frankie püreye doymuyor!

BELONGS TO KANITS TEAM

Ennio'nun restoranından Marco ile Maud'un araları çok iyi, birlikte sinemada görülmüşler. Maud için bu çok hoş, çünkü evlerinde çok hüzünlü bir hava var; ama Simon kendisini bir parça dışarıda kalmış gibi hissediyor olabilir.

Noel geçen hafta biriyle çıktı. Katie'nin Sophie adındaki arkadaşıyla bir buluşma ayarladım, ama frekansları tutmadı. Noel ona Frankie'den bahsedince "Peki, onu annesine ne zaman geri vereceksin?" diye sormuş. Noel de Stella'nın öldüğünü söylemiş ve Sophie kaçacak delik aramış. Çocuklu bir erkek mi?! Aman! Aman!

Zavallı Muttie feci görünüyor. Declan bir şey söylemiyor, ama bence durum pek iyi değil.

Bunun dışında, hayat gayet güzel.

Her şey yolunda. Bugün gazetede Anton'un resmi vardı. April de işleri eline yüzüne bulaştırmış –bunu sevinerek yazıyorum.

Düğün nasıldı?

Sevgiler

Lisa

Bir sürü soru soruldu ve Emily kimin kim olduğunu kısaca açıkladı. Moira düşman, April de Lisa'nın aşktaki rakibesi sayılıyordu; ikizler yeme içme sektöründe çalışan gençlerdi; Muttie de onların büyükbabası, amcası ya da vasisiydi, kimse tam olarak bilmiyordu. Anton mu? Lisa'nın çılgınca aşkının imkânsız nesnesi...

Kimden: Emily

Kime: Lisa

Haberler için teşekkürler. Düğün harikaydı, sana resimleri gösteririm.

April ne yaptı? İşleri nasıl eline yüzüne bulaştırdı?

Sevgiyle kal

Emily

Kimden: Emily

Kime: Lisa

BELONGS TO KANITS TEAM

April herkese, geçen salı bir grup gurmenin Anton'un yerine geleceğini söyledi ve hayret bu ya, kimse gelmedi. Biri onlara programın iptal edildiğini söylemiş. Anton, April'e ÇOK kızdı. Anton'un neşesi yerine gelsin diye onunla restoranda akşam yemeği yedim...

Artık evli bir çift olan Eric ve Betsy, üç hafta sonra Emily'yi havaalanından uğurladılar. 4 numaralı terminale doğru ilerleyen insan selinin içinde gözden kaybolmasından sonra, arkasından uzunca bir süre el salladılar. Onu özleyeceklerdi, ama birazdan Aer Lingus havayollarının uçağında oturuyor ve zihnini yeniden programlayıp Dublin'e yoğunlaşıyor olacağını biliyorlardı.

Dublin çılgın bir yere benziyordu ve Emily'yi kesinlikle değiştirmişti. Normalde gayet mesafeli ve sessiz olan bu kadının, eski bir Broadway varyete şovunun oyuncularına benzeyen o insanlara kendini tamamen kaptırmış gibi bir hali vardı...

Emily pek çok yolcunun aksine uyumadı. Oturup bu yolculuk ile İrlanda'ya ilk kez giderken yaptığı Atlantik ötesi seyahat arasında karşılaştırmalar yaptı. O defa köklerini arıyor, babasının Dublin'de nasıl bir hayat yaşadığını ve bu hayatın onu nasıl şekillendirdiğini anlamayı amaçlıyordu. Bu konuda hiçbir şey öğrenememiş, ama bir dizi dramın parçası olmuştu. Henüz hayattan tamamen kopmamış bir alkolikle yaşayan annesiz bir çocuğun yetiştirilmesine yardımcı oluyor; yengesine ve şayet yaşadıysa bile ta altıncı yüzyılda ölüp gitmiş meçhul bir azizin heykelinin dikilmesi için para toplanmasına yardımcı olmak üzere bir hayır kurumu mağazasında çalışıyor ve amcasının gezdirdiği köpekler için zaman çizelgesi tutuyordu.

Bu çılgınca gelse de, Emily evine döndüğünü hissediyordu.

Uçak havaalanına inip kalabalıklar bagajlarını almak için döner bantların çevresinde dikilmeye başladığında, Dublin'de

BELONGS TO KANITS TEAM

sabah olmuştu. Emily yeni aldığı şık valizlerine uzandı. Ona bunları, baş nedime olmayı kabul ettiği için teşekkür etmek amacıyla Eric almıştı.

Yolcular gümrükten geçerken Emily, birileri tarafından karşılanmanın hoş olacağını düşündü, ama kim gelebilirdi ki?

Josie ile Charles'ın arabası yoktu. Noel ile Lisa'nın da. Dingo Duggan minibüsüyle gelse hoş olurdu, ama bu pek olası değildi. Daha önce olduğu gibi otobüse binecekti. Ama bu defa, bunun nasıl bir şey olduğunu bilerek...

Dışarı çıktığında, karşısında tanıdık bir sima gördü; Dr. Hat orada durmuş ona el sallıyordu.

"Gelip seni karşılayayım dedim" dedi, Emily'nin valizlerinden birini alırken.

Emily, birbirini kucaklayan onca insanın ortasında onu gördüğüne çok sevinmişti.

Dr. Hat "Arabayı kısa süreli park yerine bıraktım" deyip öne düştü. Buraya zamanında yetişebilmek için kim bilir ne kadar erken kalkmıştı.

"Seni görmek o kadar güzel ki, Hat" dedi Emily, doktorun ufak arabasına yerleşirken.

"Sana bir termos kahve ve yumurtalı sandviç getirdim. Bak bakalım, Amerika'daki kadar iyi mi?" diye sordu doktor.

"Ah, Hat, evde olmak o kadar güzel ki" dedi Emily.

"Orada kalıp sen de evlenirsin diye ödümüz koptu." Hat, bu olmadığı için çok rahatlamış görünüyordu.

"Bunu asla yapmazdım" dedi Emily. Hepsi buraya geri dönmesini arzuladığı için gururu okşanmıştı. "St. Jarlath's Crescent'a varana kadar bana bütün havadisleri verirsin artık."

"Havadisten bol bir şey yok" dedi Hat.

"Vaktimiz çok nasılsa." Emily dinlemek için mutlulukla arkasına yaslandı.

Hem iyi haberler vardı, hem de kötü.

BELONGS TO KANTOS TEAM

Kötü haber, Muttie'nin epeyce kötülemiş olmasıydı. Teşhis herkesin içinde konuşulmasa da, ancak birkaç ay ömrü kalmıştı. Lizzie durumu kabullenmekte güçlük çekiyordu; güneşli bir yerlere yolculuk planları yapıyordu. Hatta ikizleri, New Jersey'e gitme işini hızlandırmaya zorluyordu –Muttie'yle oraya onları ziyarete gidebilirlerdi.

Simon ve Maud böyle bir yolculuk olmayacağını biliyorlardı; son derece moralsizdiler. Genç Declan Carroll, onlara büyük yakınlık gösteriyor, kafaları biraz dağılsın diye bebeğe bakmaları için ekstradan eve çağırıyordu.

Hat'in iyi haberi ise, bebek Frankie'nin her geçen gün biraz daha gürbüzleşmesiydi. Emily'nin soracak cesareti yoktu, ama Hat onun neyi öğrenmek istediğini biliyordu.

"Ve Noel de taş gibi. Lisa bir süredir uzaktaydı, ama Noel gayet güzel idare ediyor."

"Bu da demektir ki, ona sen de yardım ediyorsun." Emily ona minnettar gözlerle baktı.

"O bebeği seviyorum. Hiç sorun çıkarmıyor." Hat yoğun trafikte ilerlemeye çalışıyordu.

"Başka haber var mı?" diye sordu Emily.

"Molly Carroll, kafayı yiyen bir kadından gelen kıyafetlerin sayısına inanamayacağını söyledi."

"Kafayı yemiş mi? Öfkeli mi demek istiyorsun, deli mi? Ne kastettiğini anlayamadım."

"Çılgına dönmüş. Kocasının başka bir kadına elbiseler aldığını keşfetmiş ve hepsini alıp hayır kurumu mağazasına getirmiş." Dr. Hat neşelenmiş görünüyordu.

"İyi ama onları almaya hakkımız var mı? Kafayı yiyen o kadının mıymışlar ki veriyor?"

"Anlaşıldığı kadarıyla öyle. Kocası hiçbir şeyden haberi olmadığını, sadece onları karısına aldığını söylüyormuş; ama giysilerin hepsi yanlış bedende ve kadının hiç sevmediği renklerdeymiş! Duyduğuma göre harika şeylermiş, siyah ve kırmızı korseler falan!"

BELONGS TO KANTOS TEAM

"Tanrım! Orada olmak için nasıl sabırsızlanıyorum bilsen" dedi Emily.

"Charles'a köpeği veren yaşlı hanım var ya?"

"Bayan Monty, değil mi? Bana sakın Caesar'ı alıp götürdüğünü söyleme."

"Hayır. Zavallı hanım vefat etti –toprağı bol olsun. Ama bir de tüm parasını Charles'a bırakmaz mı!"

"Parası mı varmış?"

"Şaşacak şey, ama olduğunu sanıyoruz."

"Bu harika bir şey, öyle değil mi?" diye bağırdı Emily.

"Tabii, paranın nereye gideceğini hiç düşünmüyorsun..." dedi Dr. Hat, başının üzerine parmağıyla bir hale çizerek.

Charlie ve Josie, 23 numarada Emily'yi bekliyorlardı; biraz kırıklığı olan ve her zamanki neşeli halinin tersine, epeyce huysuzlanan Frankie'nin gözünün içine bakıyorlardı. Emily onu gördüğüne çok sevinmişti ve iyice bakmak için kucağına alıp havaya kaldırdı. Çocuk anında sızlanmayı bıraktı.

"Kesinlikle büyümüş, hem de üç haftada çok büyümüş. Bu harika değil mi?" dedi. Bebeğe sarıldı ve buna karşılık agucuklarla ödüllendirildi. Emily onu ne kadar çok özlediğini fark etti. Bu, hiçbirinin beklemediği, hatta dürüst olmak gerekirse, başlarda kimsenin gerçekten istemediği çocuktu. Bir de şimdi bakın! Hayatlarının merkezi olmuştu.

Charlie ile Josie, Dr. Hat'i bir fincan çay içmeye içeri davet etmişlerdi. Koca adam, Frankie'yle oyuncak ayıyı yerden almaca oyunu oynuyordu; oyuncağı alıyor, elinden tekrar bıraksın diye bebeğe veriyordu. Molly Carroll, Emily'ye hoş geldin demek için uğradı. Noel, *gerçekten* mi döndüğünü, yoksa yeniden New York'a yerleşmeye mi karar verdiğini anlamak için işten aradı.

Frankie'nin iyi olduğunu söyledi; birazcık burnu akıyordu ama bunun dışında bir derdi yoktu. Hemşire gelişip gür-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

büzleştiğini söylüyordu. Lisa yine gitmişti. Daha şimdiden üç ders kaçırmıştı ve açığını kapatması çok zor olacaktı. A, evet, ona yardım eden çoktu. Sınıfında, evde kendisinden küçük beş kardeşi olan, Faith adında bir kadın vardı; o da ders çalışmaya zaman bulamadığından, haftada üç akşam Noel'e yardıma geliyordu.

Faith, Frankie'ye bayılıyordu. Erkek kardeşlerini yetiştirdiği için epey tecrübeliydi, ama daha önce küçük bir kıza hiç bakmamıştı.

Akşam işleri rutine girmişti: banyo vakti, biberon, Frankie'nin uyuması, arkasından ders notları ve çalışmalarına yardımcı olan internet notları. Faith, Hall's gibi bir yerde çalışmanın ne demek olduğunu çok iyi anlıyordu; kendisi de gelecek vaat etmeyen bir büro işinde çalışıyor, ama almaya çalıştıkları sertifikanın bir fark yaratacağını ümit ediyordu. Onun bürosunda çalışanlar böyle şeylere büyük saygı duyuyorlardı.

Yirmi dokuz yaşında, neşeli ve iyimser bir kadındı Faith; koyu renk kıvır kıvır saçları, yemyeşil gözleri, her an devinen bir yüzü ve kocaman bir gülümsemesi vardı. Yürümeyi çok seviyordu. Noel'e bir sürü muhteşem yer göstermişti; Noel, doğup büyüdüğü kentte böyle yerler olduğunu hiç bilmiyordu. Faith bol bol yürümeye ihtiyaç duyduğunu, çünkü yürümenin zihnini toplamasına yardımcı olduğunu söylüyordu. Büyük bir felaket yaşamıştı Faith; altı yıl önce, nişanlısı düğünden birkaç hafta önce bir trafik kazasında ölmüştü. Faith, yaşadıklarıyla, tek başına yürüyerek ve kimseyle konuşmayarak baş etmişti; ama artık çevresindeki dünyaya dahil olma ihtiyacı hissediyordu. Kursa gelmesinin bir nedeni de buydu; Noel'in zorlu yaşamına bu kadar kolay uyum sağlamasının nedenlerinden biri de buydu.

Frankie'ye bir bebek albümü alıp içine bebeğin bir tutam saçını, ilk bebek çorabını/patiğini ve onlarca fotoğrafını yerleştirmişti.

BELONGS TO KANITS TEAM

"Sende Stella'nın hiç fotoğrafı var mı?" diye sordu Noel'e.

"Hayır, hiç yok."

Faith daha fazla soru sormadı.

"Belki karakalem bir resmini çizebilirim" dedi Noel.

"Harika olur. Frankie büyüyünce sevinir buna."

Noel ona minnetle baktı. Varlığı insana mutluluk veren çok iyi bir arkadaştı Faith. Belki Noel daha sonra onun yüzünün karakalem bir resmini çizmeyi de deneyebilirdi.

Lisa ve Anton, İskoçya'da bir Kelt yemek şölenine katılmışlardı. Benzer tarzda bir İskoç restoranıyla ortak bir proje geliştirmenin mümkün olup olmadığına bakıyorlardı; belki de Anton'un restoranında belirli bir miktarın üzerinde hesap ödeyenlere, İskoç restoranında bunun yarısı tutarında bir fatura kesilebilir ve bunun tam tersi olabilirdi. Bu proje tutabilirdi, zira başta Amerikalılar olmak üzere tamamen yeni bir pazara hitap ediyordu.

Bu fikir Lisa'dan çıkmıştı. Sistemin nasıl çalışacağını göstermek amacıyla özel kartlar bastırmıştı. Anlaşma yapılana kadar, İskoç restoranın adı boş bırakılmıştı.

Lisa, bunu görmese de, Anton'un onaylayıcı bakışlarını birkaç kez üzerinde hissetmişti, ama artık övgü almak için Anton'a bakmaması gerektiğini biliyordu. Bunun yerine, tümüyle işi bağlamaya yoğunlaştı. İleride birlikte yemek yerken buna bol bol vakit olacaktı.

Ziyaret ettikleri otellerden birinde, resepsiyon görevlisi balayı süitini isteyip istemediklerini sordu. Lisa kasıtlı olarak sustu. Anton ise, bariz bir ilgiyle, balayına çıkmış bir çift gibi mi göründüklerini sordu.

"Tam olarak değil, ama *mutlu* görünüyorsunuz" dedi kız.

Lisa sözü bir kez daha Anton'a bırakmaya karar verdi. "Öyleyiz, yani umarım öyleyizdir. Zaten böyle güzel bir yerde kim mutlu olmaz ki? Tabii bir de masrafları otelinize ait

BELONGS TO KÄNTIS TEAM

olmak üzere balayı süitine yerleşsek, her şey daha da muhteşem olurdu" dedi. O gönülçelen gülümsemelerinden birini patlattı ve Lisa, resepsiyondaki kızın da Anton'a bayılan kadınların oluşturduğu uzun sıraya girdiğini fark etti.

Burada onunla olmak, April'in uzaklarda olduğunu, kasım kasım kasılıp daracık kot pantolonlu minik poposunu Anton'un çalışma masasına ya da koltuğunun kolçağına koymadığını bilmek keyifliydi. April kilometrelerce uzaktaydı...

Ama sonra yolculuk sona erdi ve gerçeğe dönme zamanı geldi. Lisa, yine haftada üç akşam kursa gitmeye başladı; Frankie'nin gece olmadık saatlerde uyanmasına, Anton'un yaşamına yeniden milim milim giren April'in varlığına alışmak zorundaydı.

Anton'un restoranında pek çok ücretsiz etkinliğin düzenlendiği Lisa'nın dikkatinden kaçmamıştı; bunlar gazetelerde yer alacak etkinliklerdi belki, ama asıl ihtiyaçları olan şeyi yapmıyor, gelip masalara kurulan müşterilerin para ödemesini sağlamıyordu. Lisa, gösterişe bu kadar para harcandığı için kaygılanıyordu. Önemli olan, kaç kişiye hesap ödetildiği ve bunların kaçının, restorana gelip para ödeyecek arkadaşlarına restorandan bahsettiğiydi. Yoksa gazetelerin dedikodu sayfaları için fotoğrafları çekilecek küçük çaplı şöhretlerin de katıldığı, bir yardım derneğinin basın toplantısı değil. Bu, April'in dünyasıydı.

Lisa bunun doğru olduğundan emin değildi. Ama Anton'la baş başayken kuruntularından söz etmiyordu. Anton dırdırdan nefret ediyordu. Ona, reklam harcamalarının çok yüksek, para ödeyen müşteri sayısının ise düşük olduğunu söylemek dırdır sayılabilirdi.

Lisa eve döndüğü için mutlu değildi.

Emily, Lisa'yı gördüğünde, Muttie ile Lizzie'nin evine doğru yürüyordu ve Lisa'nın nasıl bir ruh halinde olduğunu hemen anladı. Bundan böyle hayattaki tek rolü, insanları neşelendirip işlerin olumlu tarafını vurgulamak mı olacaktı?

BELONGS TO KAÇTIS TEAM

"Nasıl gidiyor, Lisa? Noel bana İskoçya'ya harika bir geziye gittiğini anlattı" dedi Emily.

"Büyüleyiciydi, Emily. Sen bir yerde olup da bunun asla sona ermemesini diledin mi hiç?"

Emily bir an düşündü. "Tam öyle denemez. Ama sona ermesini hiç istemediğim günlerim olmuştur arada. Arkadaşım Betsy'nin düğün günü öyle bir gündü; Connemara Yarımadası'nın etrafını arabayla dolaşmak da öyle. Resim öğretmenliği yaparken de güzel günlerim oldu tabii."

"İskoçya'da benim her günüm öyleydi" dedi Lisa. Bunları düşününce yüzü ışıldadı.

"Harika, derslerine döndüğün zaman bunları hatırlamak sana güç verecek." Emily sesinin biraz sert çıktığını biliyordu.

"Noel bir harika. Benim için bütün ders notlarının fotokopisini çektirdi, Frankie'yi parka götürmesi için Molly Carroll'ı ayarladı ve Bayan Çokbilmiş'in bütün planlarımızı öğrenmesi için ne gerekiyorsa yaptı. Ben hayır kurumu mağazasına sadece Bayan Carroll'ın yerine bakmak için geldim."

"Bütün gün burada duramazsın, derslerine yetişmen gerekiyor."

"Notlarımın bir kısmı burada. Hem burası o kadar yoğun olmaz" dedi Lisa.

"Muttie'yi ve Lizzie'yi gördükten sonra gelip bakacağım."

"Haberler pek iyi değil" dedi Lisa, başını iki yana sallayarak. "Muttie'nin tedavisi kesildi; Lizzie ise gelecek için imkânsız planlar yapıp duruyor. Neyse, senin işin zaten başından aşkın, hem uzun uçak yolculuğunun sersemliğini atacaksın hem Muttie'yi ziyaret edeceksin. Ben burada tek başıma idare ederim bir süre."

"Göreceğiz" dedi Emily.

Aradan sadece üç hafta geçmiş olmasına rağmen Muttie çok daha dermansız görünüyordu. Benzi solmuş, yüzü adeta

BELONGS TO KANITS TEAM

çökmüştü ve giysileri üzerinden dökülüyordu. Ama güleryüzlü mizacının hastalıktan etkilenmediği belliydi.

"Eh... Resimleri göster de Amerikalılar nasıl düğün yapıyormuş görelim bakalım" dedi gözlüğünü takarak.

"Bu pek tipik bir düğün sayılmaz" diye açıkladı Emily. "Mesela, gelin de baş nedime de bayağı yaşını başını almış kişilerdi."

"Damat da hayatının baharında sayılmaz" diyerek ona katıldı Muttie.

"Şu elbiselerin güzelliğine bak!" Lizzie her şeye bayılmıştı. "Peki bu Çince tabelalar neyin nesi?"

"Akşam Çin Mahallesi'ne yemeğe gittik" dedi Emily. "Onlarca Çin lokantası, Çinlilere ait dükkânlar, küçük pagodalar ve süslemeler..."

"Bu yılın sonunda New York'a gittiğimizde oraya da gideriz. Emily bizim haritaya oranın yerini işaretler."

"Tabii, ben uçağa binebilirsem." Muttie başını iki yana salladı. "Galiba nefesim tükendi artık, Emily. Hooves da onu pub'a götüreyim, orada bir bira içeyim istiyor, ama yürümek beni çok yoruyor."

"Ahbaplarını görebiliyor musun peki?" Emily, onun, başını dizlerine dayayıp tapar gibi gözlerinin içine bakan köpeği Hooves'la pub'da oturup, ahbaplarıyla atlar hakkında konuşmayı ne kadar sevdiğini biliyordu.

"Oo, Doktor Hat geliyor. Bazen de genç Declan Carroll'ın canı acayip bira çekiyor ve beni arabasıyla bir iki bira içmeye götürüyor."

Emily, Declan Carroll'ın sık sık canı acayip bira çekmiş gibi yapacağını ve yaşlı komşusunu arabayla pub'a götürerek bir iki limonlu bira içeceğini çok iyi biliyordu.

"Peki ya aile, herkes nasıl?" diye sordu Emily.

Tam da beklediği gibi, hepsi Chicago'dan ya da Sydney'den İrlanda'ya ani ziyaretler yapmaya başlamış gibiydi. Bütün

BELONGS TO KÂHİN'S TEAM

bu rastlantılar karşısında Muttie başını iki yana sallıyordu.

"Parayı nereden buluyorlar bilmiyorum, Emily, hakikaten bilmiyorum. Yani burada olduğu gibi oralarda da kriz var."

"Ya ikizler? Her zamanki gibi yoğunlar mı?"

"Ah, Maud ve Simon bir harikalar. New Jersey'e gitmekten daha az bahsediyorlar, ama tabii Maud'un İtalyan bir erkek arkadaşı var –Marco adında, hakikaten kibar ve saygılı bir delikanlı. Hepsi bizim için, telefonun öbür ucundaki kişiyi görebildiğin o telefon sistemini kuruyor. Adına Skype deniyor. Bu hafta sonu Chicago'daki kızım Marian'ı arayacağız; hem onu hem de bütün ailesini göreceğiz. Bana çok tuhaf geliyor."

"Teknoloji muazzam bir şey" dedi Emily.

"Evet, ama sanki biraz fazla hızlı ilerliyor. Uçaklara atlayıp dünyanın öbür ucundan buralara gelen çocuklarımız ve bu sihirli telefon. Bunu hiç anlayamıyorum..."

Emily hayır kurumu mağazasına gittiğinde ikizler oradaydı. Lisa bir köşede notlarının karşısında öfleyip püflüyordu. Müşteri yoktu.

"Hepimizin birden burada olmasına gerek yok" dedi Emily paltosunu çıkarırken.

"Maud ve ben sadece merak etmiştik..."

"Kimseyi zora sokmak istemeyiz tabii..."

"Bir İtalyan yemek şovu var da..."

"Rıhtımda, Ennio'nun lokantasında..."

"Ve Maud lokantanın sahibinin oğluna bayılıyor..." Simon her şeyin gayet net olmasını istiyordu.

"Doğru değil. Birkaç kez çıktık..."

"Yalnız yarım saat sonra başlıyor..."

"Ve burada başka bir zaman çalışmamız mümkünse..."

Emily, bu iki kişilik gösteriyi sona erdirdi. "Hemen gidin. Şimdi!" dedi.

BELONGS TO KANITS TEAM

"Eminseniz..."

"Kimseyi zora sokmak istemeyiz..."

"Bu geçen hafta sizi çalışırken gördüğüm makarnacı mı?" diye sordu Lisa.

"Moira'yla beraberdin. Hain!" Maud tavizsizdi.

"Onunla yemeğe mi çıktın?" Simon'ın sesinde tiksinti vardı.

"Farklı bir durumdu. Yalnızdı."

"Neden acaba?" Maud affetmiyordu.

"Siz hâlâ burada mısınız?" diye sordu Emily, dükkânın kapısını açarak. İkizler çıkarken Emily Lisa'ya döndü. "Chestnut Court'a dön ve doğru düzgün ders çalış lütfen, Lisa. Yeni gelen kıyafetleri fiyatlandırma işini ben yaparım. Yoksa sen de ben de bu sabahı ziyan etmiş olacağız ve St. Jarlath için tek kuruş toplanmamış olacak."

Lisa şaşkın bir ifadeyle ona baktı. "İyi de sen bu St. Jarlath saçmalığına inanmıyorsun, değil mi?"

"Kapıları açık tutuyoruz, sanırım." Emily'nin sesinde bir özür tonu vardı.

"Ama düşünsene Emily, Tanrı olsaydı ben Anton'la nişanlı olurdum, Stella doğum sırasında ölmezdi, Frankie'nin de bir annesi olurdu. Hall'un şirketinde Noel'in kıymetini bilip çalışmasını takdir ederlerdi, Muttie kanserden ölüyor olmazdı, sen de dünyayı ya da bir bakanlığı falan yönetiyor olurdun; çok az şey istemeyen, hoş bir kocan olurdu ve her gece eve geldiğinde sana yemek yapardı."

"Bir Tanrı'dan bunları isteyeceğimi nereden çıkarıyorsun?" diye sordu Emily.

"Başka ne isteyecektin ki? Bir şeyleri yürütmenin dışında..."

"Tamamen farklı bir şey isterdim: Kendime ait bir ev, iyi olup olmadığımı görmek için resme başlama fırsatı, çiçeklik işini idare edebilmek için küçük bir büro. Talepkâr olmayan bir koca ya da büyük bir siyasi güç istemiyorum ben. Kesinlikle!"

"Öyle mi diyorsun?" Lisa bu işleri iyi biliyordu.

BELONGS TO KANTOS TEAM

"Senden kurtulmak da ikizlerden kurtulmak kadar zor mu olacak?" diye sordu Emily.

"Tamam. Gidiyorum. Teşekkürler, Emily. Muhteşemsin. Eğer Amerika'dan gelen ben olsaydım, bırak dosdoğru işe gitmeyi, yerlerde sürünüyor olurdum. Baksana turşum çıkmış vaziyette; üstelik de gide gide İskoçya'ya gittim!"

"Ama sen tatil sırasında benden çok daha aktiftin herhalde" dedi Emily.

Lisa, Emily'nin neyi ima ettiğini anlamaya çalışmaktansa gitmeye karar verdi. Otobüsüne bineceği durağa doğru yürürken İskoçya'yı düşündü. Anton'la beş farklı otelde kalmışlar ve her birinde sevişmişlerdi. Balayı süitinde kaldıkları otelde iki kere. Anton niçin bunun özlemini çekmiyor, Lisa'nın her gece onunla kalmasını istemiyordu? Dublin Havaalanı'na geldiklerinde Anton, Lisa'ya bir hoşça kal öpücüğü vermiş ve "Her şey harikaydı" demişti. Niçin geçmiş zaman kullanmıştı? Her şey Dublin'e döndükten sonra da devam edebilirdi.

Devam etmesi gerekirdi.

Anton onu sevdiğini söylemişti –bunu dört kez söylemişti– iki keresinde, Lisa çeşitli otel ve restoran ayarlamalarının altından başarıyla kalkınca şakadan söylemişti, ama iki kez de sevişirlerken. Öyleyse ciddiydi, çünkü o kadar yoğun bir anda böyle bir şeyi kim inanmadan söyleyebilirdi ki?

Mağazada, siyah ve yeşil desenli güzel bir ipek bluz vardı. Getiren hanım "İstenmeyen bir armağan" demişti. Bluz hâlâ kutusunda, pelür kâğıdın arasında duruyordu. Emily onu bir askıya asıp fiyatını belirlemeye çalıştı.

Yeniyken, fiyatı 100 avro gibi bir şeydi herhalde, ama buraya gelen hiç kimse böyle bir fiyatın yanına yaklaşamazdı. Bluzu onlara bağışlayan hanım geri dönüp ne fiyat koyduklarına bakmayacaktı, ama Emily hiçbir koşulda fiyatın çok düşük olmasını istemiyordu. Güzeldi bluz. Kendi bedenine uy-

BELONGS TO KANITS TEAM

saydı, memnuniyetle 50 avro verirdi. Moira kapıdan girdiğinde hâlâ bluzu elinde tutuyordu.

"Sadece Frankie'nin nerede olduğuna bakıyorum" dedi Moira damdan düşercesine.

"İyi sabahlar, Moira" dedi Emily vurgulu bir kibarlıkla. "Frankie, Bayan Carroll'la parka gitti. Dr. Declan'ın annesi."

"Bayan Carroll'ı tanıyorum, evet. Sadece, Frankie'nin 'Dosyala ve Unut' klasörüne konulmadığından emin olmaya çalışıyorum." Sözlerinin incitici etkisini hafifletmek için gülümsedi. Ama pek de başarılı olamadı.

Emily buz gibi bir sesle yanıtladı. "Frankie Lynch'in başına asla öyle bir şey gelmeyecek."

"Tamam da Emily, o *sizin* sorumluluğunuzda değil."

"O aileden biri." Emily'nin gözlerinde kıvılcımlar çaktı. "Kuzenimin kızı. Bu da onu ikinci dereceden kuzinim yapıyor."

"Bakın hele!" Moira etkilenmemişti.

"Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı, Moira?" Emily hâlâ kibarlığını korumaya çalışıyordu, ama sabrı taşmak üzereydi.

"Kliniğe gidiyorum ve orayı yöneten kadın tam bir giysi manyağı. Giyim kuşamdan başka bir şeyle ilgilenmiyor."

"Bildiğim kadarıyla iyi bir kalp uzmanı aynı zamanda" dedi Emily.

"Ah, evet, eminim öyledir, ama sürekli milletin giydiği çıkardığı hakkında yorumlar yapıyor... Acaba dedim, acaba sizde... yani, şey..."

"Şanslı gününüzdesiniz. Elimde yeşilli siyahlı çok güzel bir bluz var. Siyah eteğinizle çok iyi gider. Bir deneyin."

Bluz Moira'ya çok yakışmıştı. "Ne kadar bu?" diye sordu, her zamanki sevimsiz haliyle.

"Mağazada 100 avrodan fazla olurdu. Üzerine 50 avroluk etiket koyacaktım, ama siz iyi bir müşterisiniz; 45 diyelim mi?" Bu fiyat, Moira'nın ödemeye niyetli olduğu miktar-

BELONGS TO KANITS TEAM

dan yüksekti, ama 45'te anlaştılar ve Moira şık şıkırdım kliniğe doğru yollandı. Gelirken giydiği pejmürde gri bluzu, evrak çantasının dibinde tıkmıştı.

Moira gider gitmez, Emily Fiona'yı klinikten aradı.

"Biraz sinsice olduğunu biliyorum..." diye söze başladı.

"Sinsiliğe *bayılırım*" dedi Fiona.

"Moira Tierney sizin oraya geliyor. Üzerinde de buradan satın aldığı şahane bir bluz var. Alışverişinden pişmanlık duyup fiyat konusunda sızlanmaya başlayabilir; onun için, onu alışverişinden dolayı övüp göklere çıkar."

"Tamam, oldu" dedi Fiona coşkuyla.

Klinik şimdiden epeyce kalabalıklaşmıştı. Frank Ennis kimsenin hoşlanmadığı o beklenmedik ziyaretlerinden birini gerçekleştirmişti. Geldiğinde, çay içiyorlardı.

"Ne güzel bisküviler" dedi, hiç de onaylamaz bir ifadeyle.

"Parası cebimizden ödeniyor" dedi Clara neşeyle. "Her hafta, aramızdan biri istediği bisküviyi seçip alıyor. Kalp kliniği bisküviler için döner sermayeden para isteyip, koskoca St. Brigid Hastanesi'nde işlerin durmasına sebep olur mu hiç, Tanrı korusun! Buyurun, bir tane daha alın..."

Tam o sırada Moira içeri girdi.

"Buranın klasını yükselttiniz" dedi Frank Ennis.

Artık hamileliği iyice belli olan ve yorgun görünen Ania, buna alındı.

"Üniforma giymek zorunda değil tabii" diye fısıldadı, Fiona ile Barbara'ya, başıyla Moira'yı işaret ederek. Ama Fiona'nın Frank Ennis'le aynı fikirde olduğunu görünce şaşırdı.

"Bluzun çok güzelmiş, Moira." Fiona rolünü mükemmel oynuyordu.

Clara'nın gözleri de bluzdaydı.

"Giyimden anlıyorsun, Moira. Bluzun birinci sınıf ipek."

Moira bluzu nereden aldığını onlara hayatta söylemez-

BELONGS TO KANTOS TEAM

di. Biraz mırıldandı, çay ve bisküviyi geri çevirdi ve dosdoğru odasına gitti. Bugün üç yeni hastası vardı. Adamların ilki, küçücük odasına geldi. Yüzünde derin çizgiler olan, kabarık saçlı, iriyarı bir adamdı ve pek az konuşuyordu. Moira ona belli belirsiz gülümsedi ve bir kâğıt çıkardı.

"Evet, şimdi Bay... Kennedy. Önce adresiniz, lütfen."

"St. Patrick Yurdu."

"Evet, hastaneden çıktığınızdan bu yana orada kaldığınızı görüyorum. Peki öncesinde?"

"İngiltere'deydim."

"Adresler?"

"Orada burada kaldım, bilirsiniz işte..."

Moira biliyordu. Hem de çok iyi. Yıllarını inşaatlarda çalışarak harcayan, her ay farklı bir ad kullanan, vergi vermeyen, sigortası olmayan, geçmiş hizmetlerinin kaydı tutulmayan, ücretleri cuma akşamları bir pub'da elden ödenen İrlandalılar.

"Ondan önce..." dedi bezgin bir sesle. Şu ya da bu şekilde, bu adam için bazı evraklara ihtiyacı vardı.

"Eskiden Liscuan'da yaşardım" dedi.

Moira adama dik dik baktı. Ona her nedense tanıdık geldiğini düşünmüştü.

Maureen Kennedy'nin uzun zamandır ortalarda olmayan kocasıydı bu. Moira, karısı babasıyla yaşayan adamın geleceğini planlıyordu.

Noel, Hall's'tan yorgun argın döndü.

Chestnut Court'a girince, Lisa'yı mutfak masasında, etrafındaki ders notlarıyla uyur halde buldu. Oysa onun yemek yapmış, hatta Frankie'yi almaya Carroll'lara gitmiş olabileceğini umuyordu.

Her neyse, önemli değildi. Lisa, muhtemelen İskoçya'da çok yorulmuştu ve eve geldiğinde üzgündü. Gidip Frankie'yi kendisi alırdı. Eve balık ve kızarmış patates de getirebilirdi.

BELONGS TO KANITSTEAM

Tanrı'ya şükür, bu gece ders yoktu. Gidip Muttie'yi bile görebilirdi. Zavallı adam bugünlerde iyice kötüleşmişti.

Muttie onu koca bir gülümsemeyle karşıladı. Bu, iskelete dönmüş suratının daha da kötü görünmesine neden oldu.

"Lizzie, Noel geldi. Delikanlıya verecek bir dilim pastan var mı?"

"Yok, sağ ol Muttie. Molly'lere, Frankie'yi almaya gideceğim. Sırf bir merhaba demek için uğradım. Frankie'yi eve götürüp yatırmam lazım."

Maud ile Simon da oradaydı; sarışın kafaları bir bilgisayarın üzerine eğilmişti.

"Muttie için Skype yükledik" dedi Maud gururla.

"Böylece insanlarla yüz yüze konuşabilecek" diye ekledi Simon neşeyle.

"Eh, o zaman siz ikiniz New Jersey'e yerleştiğinizde her hafta konuşabiliriz!" Bu düşünce Muttie'yi keyiflendirmişti.

"Evet, ama biz New Jersey'e gitmiyoruz" dedi Maud.

"Bizi burada tutan çok fazla şey var" diye ekledi Simon gizemli bir havayla.

"Bugün Ennio'nun lokantasındaki yemek şovu müthişti" dedi Maud.

"O Marco çok nazik bir delikanlı. Öyle nazik biri insanın karşısına kolay kolay çıkmaz" dedi Muttie. "Simon, artık elini çabuk tut da, hepimiz için çok geç olmadan kendine bir kız arkadaş bul."

İkizler Muttie'ye ters ters baktılar, ama o kötü bir şey söylemek istememişti.

"Evlenip barklanmak için daha çok erken" dedi Simon kaygısızca.

"Evlenip barklanmaktan söz eden kim?" dedi Maud.

Biri kapıya vurdu. Gelen, siyah kıvırcık saçlı genç bir adamdı ve elinde, içinde domates sosunda bir şeylerin fokurdadığı büyük bir tava tutuyordu.

BELONGS TO KANTOS TEAM

"Teşekkür ederim, Marco" dedi Muttie keyifle. "Lizzie, gel de şu gelene bir bak."

Lizzie mutfaktan koşarak geldi. "Marco! Bakın şu işe, ben de tam yemek hazırlıyordum."

"O halde zamanlama iyi?" Marco küçük grubun kalbini kazanmıştı.

"Şey, ben gitmek zorundayım." Noel ayağa kalktı. "Bu arada, adım Noel. Size katılmak isterdim, ama kızımı almak zorundayım. *Buon Appetite*."

Noel kalmayı isterdi. Yakında büyük bir üzüntünün yaşanacağı bir evde bu kadar mutluluk görmek insanı yüreklendiriyordu.

Chestnut Court'ta, Lisa tutulmuş bir boyunla uyandı. Noel'in kapının arkasına asılmış paltosunu gördü. Demek gelip tekrar çıkmıştı. Lisa'nın ona bir yemek hazırlamış olması ya da Frankie'yi Molly Carroll'dan almaya gitmesi gerekirdi. Artık çok geçti. Noel bir not bırakmış, yemek için balık alıp döneceğini yazmıştı. Ne kadar inceydi. Anton'a değil de Noel'e âşık olabilseydi her şey ne kadar kolay olurdu... Ama hayatta işler böyle yürümüyordu işte. Belki önüne daha başka engeller de çıkacaktı. Lisa kalktı, gerindi ve sofrayı kurdu.

Balık ve kızarmış patatesle birlikte bir kadeh şarap olsa gerçekten çok iyi giderdi, ama içki, bu eve asla girmeyecek bir şeydi. İskoçya'da içtikleri mükemmel şarabı düşündü. Yemek paralarını bir gece Anton, bir gece Lisa ödemişti ve Lisa şu anda gerçekten meteliksizdi. Ama Anton bunu asla fark etmiyordu. Lisa yakında bir şeylerin değişeceğini umuyordu; Anton ona bir söz vermezse, kendine yakında bir iş bulması gerekecekti.

Noel birazdan evde olurdu, kendini kasvetli düşüncelere kaptırmaması gerekiyordu.

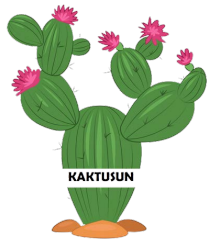
St. Jarlath's Crescent 23 numarada, Josie ve Charles Lynch,

BELONGS TO KANITS TEAM

afallamış bir vaziyette, hiç konuşmadan oturuyorlardı. Az önce, çizgili takım elbiseli çok ciddi bir avukatın arkasından kapıyı kapatmışlardı. Avukat, müteveffa Meriel Monty'den kendilerine kalan miras hakkında bilgi vermeye gelmişti. "Bütün varlıklar paraya çevrildiğinde" demişti ağır ağır, "elinize geçen para toplam 289.000 avroyu bulacak."

BELONGS TO KANTIS TEAM

On birinci bölüm

Moira, Eddie Kennedy'nin, kendisini tanımamış olmasının iyi olduğunu düşündü. Böylece profesyonelliğini sürdürebilirdi.

Adamın kaldığı pansiyon, ancak kısa süre kalınabilecek bir yerdi; yakında uzun vadeli bir şeye ihtiyaç duyacaktı. Koşullar farklı olsaydı, Moira, Liscuan'daki düzen hakkında daha fazla soru sorabilir, bu aşamada bile karısıyla arasını düzeltme olanağı bulunup bulunmadığını öğrenmek isteyebilirdi. Ne de olsa, adam artık içmiyordu. Maureen Kennedy'yle yeniden birlikte yaşamaya bile başlayabilirdi, ama Moira, babasının, zorluklarla geçen bir hayatın ardından, bu kadar geç yaşta bulduğu mutluluğu bozma düşüncesini aklından geçirmeye bile tahammül edemezdi.

Eddie Kennedy selameti her nerede bulacaksa, orası Liscuan olmamalıydı.

Moira derin bir iç geçirdi ve şartlar başka türlü olsaydı, –Bay Kennedy'nin uzun zaman önce terk ettiği karısının babasıyla yaşadığını kesin olarak bilmeseydi– onun için neler yapabileceğini düşünmeye çalıştı. Sonra, bezgin bezgin, adamın bir ömür İngiltere'de çalıştıktan sonra hak kazanmış olabileceği muhtemel ödenekler konusunda, bir yere varmayan sorulara geçti. Bu adam asla bir yere kaydolmamış ya da bir sigorta sistemine katılmamıştı. Bundan sonra hayatı bir pansiyondan ötekine sürünmekle geçecekti.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bu adam başka bir sosyal hizmet görevlisine düşseydi de aynısı olacaktı, değil mi? Belki aralarından bir tanesi Liscuan'da birtakım soruşturmalar yapabilirdi. Peki, ya bu soruşturmalar yapılmış olsaydı? Belki de Bayan Kennedy ve babası ilişkilerini gizlerdi; bu durumda da hiçbir şey şimdikinden farklı olmazdı...

Moira yine de kendini suçlu hissediyordu. Karşısına tesadüfen çıkan sosyal hizmet görevlisi, kendi babasının, aslında bu adamın evi olması gereken yerde rahatsız edilmeden yaşamaya devam etmesini istiyor diye, bu adamın seçenekleri kısıtlanmamalıydı. Moira "Bu meseleyi tartışabileceğim bir arkadaşım, bir sırdaşım olsaydı keşke" diye düşündü; bunu kim bilir kaçıncı kez düşünüyordu.

Ennio'nun lokantasında Lisa'yla yediği yemeği hatırladı: Keyifli bir yemek olmuştu ve Lisa'yla konuşmak şaşılacak kadar kolaydı. Ama ona bunu teklif etseydi, kız onun basbayağı deli olduğunu düşünürdü tabii ki.

Daha da kötüsü: Hem deli hem de zavallı olduğunu.

Muttie, karısı Lizzie'ye onu kaygılandıran bir şey olduğunu söyledi.

"Anlat bana, Muttie."

Lizzie, Muttie'yi yıllarca dinlemişti. Kazanacak atların, ağrıyan sırtların, sulandırılmış biraların ve en son olarak da, Muttie'nin hastanede karşılaştığı bazı bahtsızların hikâyelerini dinlemişti. Muttie etrafta çaresi olmayan çok sayıda hastalık olduğunu anlamıştı –insan, sağlıklı olduğunda bunu fark etmiyordu, o kadar.

Muttie ne duyacağını merak ediyordu.

"İkizlerin, Amerika yolculuğunu ben bu tedavileri olmak zorundayım diye erteleyediklerinden kaygılanıyorum." Bunu, neredeyse meydan okur gibi söylemişti, sanki Lizzie'nin bunu inkâr etmesini bekliyor, bunu umut ediyordu.

BELONGS TO KAHTS TEAM

Madem bunu istiyordu, o zaman istediği olacaktı. Lizzie koca bir kahkaha patlattı.

"Aman Muttie Scarlet, canını sıkan bu mu? Burnunun dibindeki şeyi de mi görmüyorsun? Gitmek istemediler, çünkü Maud, Marco'ya deli oluyor. Yapmak istediği *en son* şey gitmek ve Marco'yu Dublinli bir fıstığın pençelerine bırakmak. Bunun seninle hiçbir alakası yok!"

Muttie çok rahatlamıştı. "Ben de, kendime yoruyordum..." dedi.

Noel Lynch ve Lisa Kelly, Emily'nin gösterdiği pazardan sebze meyve alıyorlardı. Moira, evde çok az yemek pişirdiklerinden ve Frankie'nin iyi beslenmiyor olabileceğinden yakınmıştı.

"Bizi hep ters köşeye sıkıştırıyor" dedi Lisa hışımla.

"Ev yapımı püreler neden bizim aldıklarımızdan daha iyi oluyormuş ki?" dedi Noel ters ters. "Sözünü ettiği bütün o katkı maddeleri ne? Üreticiler neden bu maddeleri koyuyorlar?"

"Bahse girerim koymuyorlardır. Sadece Moira'nın hayatı zorlaştırması. Pekâlâ, Emily'nin yaptığı listeyi göster bana. Elma, muz. Bal olmaz, zehirleyebilir. Sebzeler, ama brokoli yok. Et suyu tabletimiz var; düşük tuzlu ve organik, kontrol ettim."

"Öyle mi?" Noel şaşırmıştı. "Nasıl bir şey o?"

"Kâğıda sarılmış karamel gibi. Evde var, Noel. Hadi, şunların parasını ödeyelim ve eve gidip püreyi yapalım; pişerken de kaçırdığımız o dersin notlarına bakarız. Tanrı Faith'ten razı olsun!"

"Evet, gerçekten."

Lisa, Noel'e dik dik baktı. Faith'in ondan hoşlandığı, Noel hariç herkes için aşikârdı. Frankie'ye bakmak istediğine dair bir sürü ipucu vermişti. Lisa, ev arkadaşı ve dostu olması dışında Noel'i kesinlikle çekici bulmuyordu, ama işlerin karışmasını da istemiyordu.

BELONGS TO KÂHİN'S TEAM

Lisa bir erkekle yaşadığı için, Anton kendini biraz daha tetikte hissediyordu. Tuhaf bir şekilde, ilişkileri daha ateşli hale gelmişti. Anton bir iki kez, Noel'le arasında bir *elektrik* olup olmadığını sormuştu. Bu tam da Anton'a göre bir sözcüktü ve zaten pek umurunda olmadığından öylesine sormuştu.

Ama o böyleydi. Hiç umursamasaydı sormazdı.

Lisa'nın Chestnut Court'ta rahatı yerindeydi. Apar topar Anton'la bir yerlere gitmediği müddetçe, Noel onu kursa gitmeye zorluyordu. Üstelik, kimseye itiraf etmese de, o minik kıza fena halde bağlanmıştı. Frankie'siz hayat zor olacaktı, ileride bu olduğunda. Anton'un bağlanmanın idam cezası demek olmadığını anladığı an, kapılar açılacak, kuş yuvadan uçacaktı.

Emily Lynch de sebze pazarındaydı; Dr. Hat'e söz vermişti, ziyaretine gelen arkadaşı Michael için körili vejetaryen bir yemek yapmayı öğretecekti ona.

"Şey... acaba sen yapıversen olmaz mı?" diye rica etti Dr. Hat.

"Kesinlikle olmaz! Nasıl yaptığını Michael'a anlatabilmeni istiyorum." Emily çok kararlıydı.

"Emily, *lütfen?* Yemek pişirmek kadın işidir."

"O zaman büyük aşçılar neden çoğunlukla erkek oluyor?" diye sordu Emily yumuşak bir sesle.

"Gösteri yapıyorlar" diye itiraz etti Dr. Hat. "Olmayacak, Emily. Her şeyi yakacağım."

"Saçmalama –sebzeleri doğrarken müthiş eğleneceğiz– her hafta yapacaksın bu tarifi."

"Sanmıyorum" dedi Dr. Hat. "Hiç sanmıyorum."

Eddie Kennedy'yle karşılaşması Moira'yı huzursuz etmişti. Küçük dairesinde kendini, duvarların üstüne üstüne geldiği bir hapishanede gibi hissediyordu. Belki Eddie Kennedy'den

BELONGS TO KANITS TEAM

pek farklı biri değildi ve onun da sonu böyle dostsuz ve arkadaşsız, karaya vurmak olacaktı; belki ona da, henüz öğrenci olan bir sosyal hizmet görevlisi bakacaktı.

Cuma günü doğum günüydü. Doğum gününü birlikte kutlayacağı kimsesi olmayan biri, ancak acınacak biri olabilirdi. Ve Moria'nin kimsesi yoktu. Düşünceleri bir kez daha Ennio'nun lokantasındaki o keyifli geceye döndü. Orada kendini bir defalığına normal hissetmişti.

Moira onunla yemeğe çıkmasını istese, Lisa –serbest olmadığını söylemek dışında– ne derdi? Kaybedecek bir şeyi yoktu. Hemen Chestnut Court'a gitmeye karar verdi.

"Tanrım, *yine* Moira" dedi Lisa, diyafonu bırakıp Moira'yı içeri almak için otomatiğe basarken.

"Bu sefer ne istiyor olabilir?" Noel huzursuzlukla gözlerini etrafta gezdirdi; bulunup aleyhine kullanılabilecek bir şey var mı diye bakındı. Frankie'nin giysileri radyatörün üzerinde kurumaya bırakılmıştı –ama bu iyi bir şeydi, değil mi? Bunu, o minicik giysiler doğru düzgün havalansın diye yapıyorlardı.

Frankie'ye kaşıkla püresini vermeye devam etti; bebek bu işten zevk alıyorsa, sebebi, püreyi bir yüz boyama oyunu ya da saçına bulayacak bir şey olarak algılamasıydı.

Moira üzerinde gri bir pantolon ceket takımı ve düz ayakkabılarla geldi. Görünüşü profesyoneldi, ama o zaten hep profesyonel görünüyordu.

Noel ilk kez ona doğru düzgün baktı. Etrafı, insanları uzak tutan bir kalkanla çevrili gibiydi. Güzel, lekesiz bir cildi vardı. Saçları kıvırcık ve tenine yakışan bir renkteydi. Ama pek çekici biri değildi.

"Bir fincan çay içer miydiniz?" diye sordu bezgin bir sesle.

Moira bir bakışta evdeki durumu anlamıştı: Bebeğe iyi bakılıyordu. Bunu herkes görebilirdi. Taze sebze alıp püre yapma konusunda bile sözünü dinlemişlerdi.

BELONGS TO KANITS TEAM

Ders kitaplarını ve çalışma notlarını gördü. Bunlar onun umutsuz vaka dediği insanlardı, Frankie'ye bakmaya uygun olmayan riskli bir aileydi, oysa kendilerine Moira'dan çok daha iyi çeki düzen vermiş gibi görünüyorlardı.

"Yorucu bir gün geçirdim" dedi Moira damdan düşercesine.

Lisa ile Noel, apartmanın çatısı uçsaydı bundan daha fazla şaşıramazlardı. Frankie'nin mamayla kaplı yüzünde bile şaşkın bir ifade vardı.

Moira asla iş yükünden şikâyet etmezdi. Çılgın bir dünyaya bir çeşit düzen vermeye çabalarken yorulmak nedir bilmezdi. Kendisinin de insan olabileceğine dair ilk kez bir ipucu veriyordu.

"Sizi en çok ne tür şeyler yordu?" diye sordu Lisa kibarca.

"Esas olarak, boşuna uğraşıyor olduğum duygusu. Bebek sahibi olmak için yanıp tutuşan bir çift tanıyorum. Bir çocuğa mükemmel bir yuva sağlayabilirler, ama çocuk alabiliyorlar mı? Hayır, alamıyorlar. İnsanlar bebekleri ihmal edebiliyor, onlara zarar verebiliyor, yanlarında uyuşturucu çekebiliyorlar, ama biyolojik anne babaları tarafından büyütüldükleri müddetçe bunların hiçbiri sorun olmuyor. Aile biriminin bütünlüğüne halel vermediğiniz için bundan gurur duymamız bekleniyor..."

Noel, elinde olmadan, Frankie'yi daha bir sıkı kavradığını fark etti.

"Senden söz etmiyorum, Noel" dedi Moira. "Sen ve Lisa elinizden gelenin en iyisini yapıyorsunuz."

Bu hayret verici bir övgüydü. Lisa ve Noel birbirlerine şaşkınlıkla baktılar.

"Demek istediğim, umutsuz bir durum, ama en azından kurallara uyuyorsunuz" diye itiraf etti Moira gönülsüzce.

Noel ve Lisa rahatlayarak birbirlerine gülümsediler.

"Ama diğer her şey beni çok yoruyor ve kendime, kime ne faydası var diye soruyorum."

BELONGS TO KANITSTEAM

Lisa'nın aklından, "Acaba Moira depresyonda mı?" sorusu geçti.

"İşiniz çok stresli olmalı. Bence, özel yaşamınızda bunu telafi etmeye çalışmalısınız" diye geveledi Lisa, normale dönme çabasıyla.

"Gerçekten öyle" dedi Noel. "Benim Hall's'tan başka düşünecek bir şeyim olmasaydı, şimdiye kadar çoktan akıl hastanesini boylamıştım" diyerek destekledi Lisa'yı. "Eve geldiğimde Frankie olmasaydı, mahvolmuştum."

"Ben de aynı durumdayım." Lisa, Anton'un yerini düşündü. "Dürüst konuşmak gerekirse, bütün o gelişler gidişler, inişler çıkışlar, dramlar... Bunların dışında başka bir hayatım olduğu için çok mutluyum."

Moira bütün bunları, olumlu olumsuz hiçbir fikir belirtmeden ve renk vermeden dinledi. Sonra son bombasını patlattı.

"Aslında ben buraya sosyal yaşamımla ilgili bir şey için uğradım" dedi. "Bu cuma otuz beş yaşıma basıyorum ve Lisa'nın, Ennio'nun yerinde belki benimle bir yemek yemek isteyebileceğini düşündüm..."

"Ben mi? Cuma günü mü? Aman Tanrım. Şey, teşekkür ederim Moira, cidden çok teşekkür ederim. Cuma günü boşum, değil mi Noel?"

Lisa ona yalvaran gözlerle, bir bahane bulması umuduyla mı bakıyordu? Yoksa cidden gitmek mi istiyordu? Noel anlayamamıştı. En iyisi dürüst olmak gibi görünüyordu.

"Cuma benim günüm –yani cuma akşamı boşsun" dedi.

Lisa'nın yüzünden bir şey anlaşılmıyordu. "Çok naziksin Moira? Kalabalık mı olacak?"

"Ennio'nun yeri mi? Bilmem ki. Epey dolu olur herhalde."

"Hayır, ben doğum gününü kastetmiştim."

"Ha, sırf ikimiz olacağız" dedi Moira. Sonra toparlanıp gitti.

Noel ve Lisa, o binadan çıkıncaya kadar konuşmaya cesaret edemediler.

BELONGS TO KÂNİTS TEAM

"Otuz beş yaşında göstermediğini söylemeliydik" dedi Lisa.

"Kaç gösteriyor ki?" diye sordu Noel.

"Yüz yaşında bile olabilir. Herhangi bir yaşta olabilir. Beni neden yemeğe davet etti sence?"

"Belki senden hoşlanıyordur" dedi Noel. Sonra düzeltti: "Affedersin, affedersin. Şaka yapıyorum sadece."

"Tabii, sen şaka yapma lüksüne sahipsin. Ne de olsa cuma günü onunla yemek yiyecek olan sen değilsin."

"Belki de deliriyordur" dedi Noel dalgın dalgın.

Lisa da tam olarak aynı şeyi merak ediyordu.

"Bunu neden söylüyorsun?"

Noel ağır ağır ve üzerine basa basa "Bu çok tuhaf bir şey" dedi. "Normal biri seni yemeğe çağırmaz. O kadar insan içinde seni, yani."

Lisa gözlerini kaldırıp Noel'e baktı ve gülümsediğini gördü.

"Evet, haklısın Noel. Kadın yapayalnız ve hiç arkadaşı yok. Hepsi bu."

"Merak ediyordum da..." Noel duraksadı. "Faith'i akşam yemeğine davet etmeyi düşünüyordum. Doğru düzgün bir yemeğe yani, sadece bir kâse çorba ya da sandviç yemeye falan değil. Ona notlar falan için teşekkür etmek için."

"Öyle mi?" dedi Lisa.

"Acaba cuma akşamı iyi olabilir mi? Sen büyük olasılıkla geç saate kadar dışarıda kalırsın, Moira'yla barları falan turlarsın. Burada yersek ben kendimi daha güvende hissederim. Restoranda bir şişe şarap söyleme ya da kokteyl içme fikri insanı feci baştan çıkarabiliyor." Noel evde alkolizminden hemen hemen hiç söz etmezdi. Adsız Alkolikler'in toplantılarına gidiyor ve evde hiç içki bulundurmuyordu. Konuyu gündeme getirmesi olağan değildi.

Belli ki Faith'le ilgileniyordu. Lisa'nın aklına gene gelecek geldi. Ya Faith ciddi ciddi Noel'in yanına taşınırsa? Bu durumda kendisi ne yapardı? Ama gereksiz yere telaşlanma-

BELONGS TO KÄNTIS TEAM

malıydı. Bu, onun en itici özelliğiydi. İskoçya'dayken, Anton gereksiz yere telaşlanmadığında gerçek bir melek olduğunu söylemişti. Üstelik Noel de hayatta biraz mutlu olmayı hak ediyordu.

"Harika bir fikir. Ben çıkmadan size bir salata yaparım, sen de belki arada bir yaptığın şu zencefilli tavuktan pişirirsin. Çok etkileyici bir yemek. Masa örtüsü ile peçeteleri ütülemeyi de unutmayalım."

"Altı üstü Faith geliyor. Yarışma falan yapmıyoruz" diye itiraz etti Noel.

"Ama onu ağırlamak için biraz zahmete girdiğini fark etsin istersin, öyle değil mi?"

Noel bunun yıllardır planladığı ilk randevu olduğunu fark edip şoke oldu.

"Sen de karşılığında Moira için bir hediye düşünmeme yardım etmelisin. Fazla pahalı bir şey olmasın. Meteliğe kurşun sıkıyorum!"

"Emily'den, senin için mağazaya bir bakmasını iste. Harika şeyler buluyor –yeni şeyler bulduğu bile oluyor."

"Bak bu güzel bir fikir." Lisa'nın keyfi yerine gelmişti. "Hey, Frankie, buralarda sosyal yaşam epeyce canlanıyor. Hızımıza yetişebilmek için elini çabuk tutman gerekecek..."

Frankie kollarını Lisa'ya uzattı.

"*Anne*" dedi.

"Az kaldı, Frankie, oluyor, ama benim adım Lii-za, böylesi daha moda." Ama bu çocuğun ona "anne" demesinde de bir sakınca yoktu.

Faith aldığı davete şaşırmış ve sevinmişti.

"Çok kalabalık olacak mı?" diye sordu huzursuzca.

"Sadece ikimiz" dedi Noel. "Sorun olmaz değil mi?"

"A, güzel!" Faith çok rahatlamış görünüyordu. Noel'e gülümsedi. "Teşekkür ederim Noel, cuma akşamını iple çekiyorum."

BELONGS TO KANITS TEAM

"Ben de" dedi Noel. Birden aklına geldi: Faith yatacaklarını düşünüyor olabilir miydi? Hayatında hiç ayıkken sevişmediğini fark etti. Adsız Alkolikler'de bu konuda korkunç hikâyeler dinlemişti. Anlaşıldığı kadarıyla, hiç de kolay olmuyordu ve anksiyete performansı çok kötü etkiliyordu. Adsız Alkolikler grubundan pek çok kişi, cesaret bulmak için bir tek votka attıklarını ve bir hafta içinde gene bütün gün içmeye başladıklarını anlatmışlardı.

Ama bununla zamanı geldiğinde –tabii gelirse– yüzleşecekti. Cuma gününü düşünüp çarşamba gününü mahvetmenin âlemi yoktu. Her şeyi sırası geldiğinde yapma ilkesi işe yarıyordu.

Sonunda cuma günü gelip çattı.

Emily, Lisa'nın Moira'ya vermesi için küçük bir sedef broş bulmuştu. Küçük bir kutu ve bir parça siyah kadife bile çıkardı bir yerlerden. Moira'nın beğenmekten başka çaresi yoktu.

Lisa, Moira'yla birlikte Ennio'nun yerine gideceğini söylediğinde Anton gülmüştü.

"Acayip eğlenirsiniz, kesin" demişti, umursamaz bir ifadeyle.

"Güzel olacak" demişti Lisa ansızın savunmaya geçerek.

"Bir şişe ucuz şarap ile makarna ve de parmaklarını birleştirip öperek 'Bella Signora' diyen birkaç İtalyan istiyorsanız..."

"Oradakiler hoş insanlar." O küçük İtalyan lokantasını neden bu kadar korumak istediğini bilmiyordu.

"Evet, ama biz de iyiyiz. Sen ve o sosyal hizmet görevlisi, neden bizi seçmediniz peki?"

"Gerçekçi ol, Anton. Cuma akşamı! Hem bu onun kararıydı. Ennio'nun yerini seçti."

Anton terslenmiş küçük bir çocuk gibi oldu. "Size bütün

BELONGS TO KANITS TEAM

gece erkenci tarifesi uygulardım" dedi.

"Bunu ben biliyorum, ama o bilmiyor. Görüşmek üzere."

"Daha sonra gelir misiniz? Teddy'nin de doğum günü ve restoranı kapattıktan sonra bir şeyler içeceğiz."

"Yok, gelemeyiz, biz o saatte barları turluyor oluruz" dedi Lisa, Noel'in sözlerini anımsayarak. Anton'un yüzündeki şaşkınlığı ve irkilmeyi görmeye değerdi doğrusu.

Chestnut Court'ta Noel sofrayı kurdu. Lisa üzerine streç film geçirdiği salatayı buzdolabına koymuştu. Noel'in alüminyum folyoyla örttüğü zencefilli tavuğu ise, yirmi beş dakika için fırına girmeye hazırdı. Patatesler tavadaydı.

Frankie'yi Declan ile Fiona'ya bırakmışlardı; bu gece orada kalacaktı.

Noel hoşça kal demek için el salladığında, Frankie, "Babba" demiş ve ona her gülümsediğinde olduğu gibi, yüreği yerinden çıkacak gibi olmuştu. Şimdi evde, normal biri gibi, akşam yemeğine gelecek bir kadını bekliyordu.

Lisa, Moira'nın doğum günü yemeğine gitmek için yola çıktığında çok iyi görünüyordu. Anton'un onu kıskandığını, gerçekten de bir bara gideceğini sandığını bilmek o kadar rahatlatıcıydı ki.

Ennio'nun yerinde, lokantanın sahibi onları bekliyordu.

Aynen Anton'un dediği gibi, "*Che belle signore*!" diyerek ikisine de ufak birer demet menekşe verdi. "Marco, *vieni qui, una tavola per queste due bellissime signore*."

Patronun oğlu onlara doğru koşup sandalyelerin tozunu aldı. Moira ve Lisa ona defalarca teşekkür ettiler.

Lisa, Maud'un o gece orada çalıştığını fark etti; Marco da, Lisa'nın onu tanıdığını fark etti.

"Arkadaşım ve iş arkadaşım Maud'u tanıyorsunuz galiba" dedi gururla.

BELONGS TO KANITS TEAM

"Evet, tanıyorum, çok hoş bir kızdır" dedi Lisa. "Bu da, doğum gününü kutlamak için bu lokantayı seçen Moira Tierney."

"Moira Tierney..." Marco bu iki sözcüğü korkuyla tekrarladı. "Maud bana sizden bahsetmişti." O bahiste pek de olumlu şeyler duymadığı yüzünden okunuyordu. Gene de, konukları karşılama görevini layıkıyla yerine getirmesi gerektiğini hatırlayıp onlara mönüleri uzattı.

Yemeklerini seçmek için mönüyü incelemeye başladılar. Moira gıda işinde muazzam bir kâr marjı olduğunu en az on defa tekrarladı.

"Sarmısaklı ekmeğe koydukları fiyatı görüyor musun!" dedi afallamış gibi yaparak.

"Sarmısaklı ekmek yemesek de olur" dedi Lisa.

"Yok, yok, istediğimiz her şeyi yiyeceğiz. Bu bir kutlama" dedi Moira ölgün bir sesle.

"Gerçekten de öyle" dedi Lisa. Keyifliydi ve pozitif davranıyordu. Uzun bir gece olacak gibi görünüyordu.

Emily, Dr. Hat'in evine gitti; arkadaşı Michael için yapacağı körinin hazır olup olmadığına bakacaktı. Ona, bir tabak dilimlenmiş muz ve küçük bir kâse hindistancevizi ikram etmesi gerektiğini de söylemek istiyordu.

Üç kişilik bir sofra kurulduğunu görünce şaşırdı.

"Karısı da mı gelecek?" diye sordu şaşkınlıkla. Dr. Hat şimdiye kadar sadece Michael'dan söz etmişti.

"Hayır, Michael hiç evlenmedi. O da müzmin bekâr" dedi Dr. Hat.

"Öyleyse üçüncü kişi kim?"

"Ben *sen* de bize katılırsın diye düşünmüştüm" dedi Dr. Hat tereddütlü bir sesle.

Paddy Carroll ve karısı Molly kasaplar gecesine gidiyorlardı. Yemek her yıl şık bir otelde düzenleniyor, hanımlar en gü-

BELONGS TO KANITS TEAM

zel giysilerini giyiyorlardı. Paddy Carroll her defasında içkiyi fazla kaçırdığından, onları otele Declan götürecek, dönerken de taksiye bineceklerdi.

Üçü telaş içinde evden çıkarken, Fiona onlara el salladı. Sonra, büyük bir fincan çayla oturup iki miniğin yerde emeklemelerini seyretti. Birazdan ikisini de yatıracaktı. Bebekler bu akşam biraz huysuzdu ve uyumaları için onları birbirinden ayırması gerekecekti. Yeniden hamile kalıp kalmadığını merak ediyordu. Hamileyse bu harika bir şey olurdu ve Declan çok sevinirdi. Ama bu durumda kalkıp bir şeyler yapmaları ve bebek doğmadan önce taşınacakları evi yaşamaya hazır hale getirmeleri gerekecekti. Paddy ve Molly'ye o bebek ağlamalarını bir daha çektiremezlerdi.

İkinci şişeye geçtiklerinde, Moira nihayet Eddie Kennedy konusunu açtı. Lisa durumu anladığını düşünüyor, ama sorunun ne olduğunu tam kavrayamıyordu.

"Tabii ki onun için bir şey yapmak zorunda değilsin" dedi. "Sosyal hizmet görevlisi olarak karşısına senin çıkman tamamen tesadüf. Ona oradaki küçük, konforlu evden söz etmek zorunda değilsin."

"Ama içkiyle kendini mahvetmeden önce o evi satın alan oydu. Orada yaşamaya hakkı var."

"Saçma. Bütün haklarından vazgeçip İngiltere'ye gitmiş. Eski hayatını geride bırakmayı seçmiş. Babanı kapı dışarı edip karısının onu tekrar yanına almasını sağlamanı bekleyemez. Büyük olasılıkla kadın onu istemeyecektir zaten..."

"Ama ben kurulu bir düzeni bozmak istemiyorum diye bir pansiyonda mı ölecek?"

"O yolu o seçmiş." Lisa kararlıydı.

"Senin baban olsaydı..." diye başladı Moira.

"Ben babamdan nefret ediyorum. Ölüyor olsa dönüp yüzüne bakmazdım."

BELONGS TO KANITS TEAM

"Kendimi suçlu hissediyorum. İlgilendiğim kişilere hep en iyisini sağlamaya çalıştım. Ama Eddie Kennedy için hiçbir şey yapmıyorum" dedi Moira karamsar bir sesle.

"Onu başka şeylerle mutlu etmeye çalışsan? Ne bileyim, mesela bir öğleden sonra kaldığı pansiyona uğrayıp dışarı çıkarsan?"

Moira, Lisa'ya inanmaz gözlerle baktı. Böyle bir şey nasıl olurdu? Profesyonelliği dostluktan ayıran o ince çizgiyi geçmek olurdu bu. Kesinlikle uygunsuzdu.

Lisa omuz silkti. "Ben olsam öyle yapardım." O anda Marco'yla göz göze geldi ve otuz saniye içinde mutfaktan tek mumlu ufak bir pasta çıktı. Garsonlar "İyi ki doğdun"u söyledi ve lokantadaki herkes alkışladı.

Moira heyecanlanmış ve yüzü al al olmuştu. Pastayı kesmeye çalıştı, ama içindekiler bir taraftan dışarı döküldü. Lisa bıçağı elinden aldı.

"Doğum günün kutlu olsun Moira" dedi, olabildiğince sıcak bir sesle. Şaşkınlık içinde, Moira'nın gözlerinden yaşlar aktığını gördü.

Moira otuz beş yaşına giriyordu ve bu, muhtemelen hayatının ilk doğum günü kutlamasıydı.

Chestnut Court'ta yemek çok iyi gidiyordu.

"Meğer sen ne kadar iyi bir aşçıymışsın" dedi Faith, takdir dolu bir sesle. Kalenderdi, çenesi düşük değildi, ama geçmişini sevimli bir dille anlattı.

Nişanlısının öldüğü kazadan kısaca bahsetti, ama konuyu uzatmadı. Pek çok insanın başına korkunç şeyler geliyordu. Toparlanmaları zorunluydu.

"Onu hâlâ seviyor musun?" diye sordu Noel, bir parça tavuk daha almak için uzanırken.

"Hayır. Aslında onu hatırlamakta zorlanıyorum. Ya sen Noel, Frankie'nin annesini çok özlüyor musun?"

"Hayır, ben de senin gibiyim biraz. Stella'yı pek hatırlamı-

BELONGS TO KANITS TEAM

yorum, ama o sıralar içiyordum. O günlerden pek bir şey hatırlamıyorum." Huzursuzca gülümsedi. "Ama Frankie benimle birlikte olduğu için çok mutluyum."

"Nerede şu an? Ona küçük bir hayvanlar kitabı getirdim. Pamuktan yapılma, yani yese bile sorun değil!"

"Lisa onu Fiona ile Declan'a bıraktı. Kendisi de yemeğe çıktı."

"Anton'la mı?"

"Hayır, Moira'yla."

"Farklı bir yemek, herhalde." Faith, Noel'in çevresindeki insanları tanıyordu.

"Öyle denebilir" diyerek gülümsedi Noel. Her şey çok iyi gidiyordu.

Fiona tam Declan'a bir fincan kahve getirmişti ki, dışarıda birinin koştuğunu duydu.

Gelen Lizzie'ydi, saçı başı dağılmış, aklı başından gitmiş haldeydi.

"Declan hemen gelebilir mi? Rahatsız ettiğim için kusura bakmayın, ama Muttie hastalandı, her yer kan içinde!"

Declan hemen koltuğundan fırlamış, doktor çantasını kapmıştı.

"Ben de hemen geliyorum. Çocukları yerlerine yatırıp geliyorum" diye bağırdı Fiona.

"Tamam." Declan saniyeler içinde Scarlet'ların ön kapısına ulaştı. Muttie bir çanağın içine kusuyordu ve yüzü kül gibiydi. Declan bir bakışta vaziyeti kavradı. "Bir şeyin yok, Muttie. Hastanede turp gibi olacaksın."

"Sen halledemez miydin, Declan?"

"Hayır, onlar sadece destek vermemizi istiyorlar. Yoksa hakkımda on tane dava açarlar."

"Ama ambulansın gelmesi çok uzun sürer" diye itiraz etti Muttie.

BELONGS TO KANITS TEAM

"Benim arabamla gidiyoruz. Hadi bakalım" dedi Declan, kararlı bir ifadeyle.

Lizzie de onlarla birlikte gelmek istedi, ama Declan onu Fiona'yı beklemeye ikna etti. Lizzie'yi evin içine çekip, hastanedekilerin Muttie'yi gece tutmak isteyebileceklerini fısıldadı. Yapabileceği en iyi şey, gidip Muttie için ufak bir çanta hazırlamaktı. O hazır olunca Fiona Lizzie'yi taksiyle hastaneye getirecekti. Ayrıca endişelenmeye gerek yoktu, Muttie'yi güvenilir ellere emanet edecekti. Declan, işe yarar bir şey yapmanın Lizzie'yi sakinleştireceğini biliyordu.

Bu arada Fiona da gelmişti. Johnny ve Frankie'ye gece kalacakları bir yer bulmak zorunda olduklarını anladılar; hem de bu işi çabucak halletmeleri gerekiyordu, yoksa her şey karman çorman olacaktı. Noel hayatının ilk gerçek romantik davetini veriyordu ve anne babası şehirde değildi. Lisa, Moira'yla çıkmıştı –en azından sosyal hizmet görevlisi başlarında boza pişirmeyecekti. Aranacak kişi Emily'ydi. Declan bu işi Fiona'ya bırakıp, yanında solgun ve ürkmüş görünen Muttie'yle gaza bastı.

Emily servisi Dr. Hat'in yapmasında ısrar etmişti. Ne de olsa yemeği pişiren oydu.

Michael'ın sessiz, düşünceli bir adam olduğu ortaya çıktı. Emily'nin geçmişi hakkında kibarca sorular sordu. Onun, eski dostu Hat'e uygun olup olmadığını tartar gibiydi. Emily kendisini iyi anlatabildiğini ümit etti. Hat öyle iyi ve hoş bir arkadaştı ki, onun dostluğunu kaybetmeyi asla istemezdi.

Üçü masadayken, ceketinin cebindeki telefon çalınca Emily şaşırdı. Aranmayı beklemiyordu.

"Emily, büyük bir kriz yaşıyoruz. Bebek nöbetini alabilir misin?" Fiona'nın sesi korkmuş gibi geliyordu.

Emily hiç duraksamadı. "Elbette, hemen geliyorum!" Özür dileyerek sofradan kalktı ve yolu hızlı adımlarla yürüdü.

BELONGS TO KANTOS TEAM

Carroll'ların evinin önünde bir karışıklık vardı. Lizzie orada durmuş ağlıyor ve küçük bir valizi elinde sıkı sıkı tutuyordu. Fiona, Scarlet'ların evi ile kendi evi arasında gidip geliyordu. Hooves çılgın gibi havlıyor, Dimples ise Carroll'ların arka bahçesinden ona karşılık veriyordu. Declan, Muttie'yi hastaneye götürmüştü. Fiona ile Lizzie'yi götürecek taksi de yoldaydı.

"Ben Lizzie'yle hastaneye gidiyorum; Muttie'nin haberlerini beklerken onunla olacağım" dedi Fiona, Emily gelir gelmez.

"Bebeği Dr. Hat'in evine götürebilir miyim? Orada bir yemeğin ortasındaydım da."

"Tabii ki, Emily. Çok özür dilerim. Yarıda kesmek istemezdim..."

"Yok, sorun değil, dert etme. İki huysuz bekâr, bir de ben. Şimdi yaş ortalaması epey düşecek. Size bol şans diliyorum, bize haber verin mutlaka..."

"Tamam" dedi Fiona, taksi evin önüne yaklaşırken. Lizzie'yi ve valizi kapıp arabanın arka koltuğuna oturttu. "Emily, sen bir harikasın. Anahtar her zamanki saksının altında."

"Hadi, gidin artık" dedi Emily. Sonra, Carroll'ların evine koştu ve Johnny'yi ön odadaki yatağından alıp bebek arabasına yerleştirdi.

"Hat Amca ile Emily Teyze'yi ziyarete gidiyoruz" dedi. Bebek arabasını kapının dışına çıkardı, arkasından kapıyı kilitledi ve anahtarı dikkatle saksının altına koydu.

Dr. Hat ve Michael, küçük Johnny'yi çok sevimli buldular. Yolculuktan yorgun düşen küçük oğlan Dr. Hat'in kanepesinde uyuyakalınca, üzerine bir battaniye örttüler. Yemek hiçbir şey olmamış gibi devam etti.

Hat tatlıyı getirdiğinde, kremayı kendisinin yapmadığını, mahalledeki bir tatlıcıdan aldığını itiraf etti.

"Kendim yaptım dese ben inanırdım, ya sen Michael?" dedi Emily.

BELONGS TO KÄNTIS TEAM

Michael'ın yüzü şaraptan ve keyiften kızarmıştı. "Hat bu gece bana ne söylese inanırım" diyerek gülümsedi. "Bir insanın bu kadar değiştiğini hiç görmemiştim. Bunu emekliliğe borçluysan Hat, devam et derim. Hepinizin birlikte bu çocuğa bakmanıza hayran kaldım. Bizim zamanımızda böyle değildi, insanlar stresli ve telaşlıydılar, kendilerinden başka kimsenin çocuklarına iki dakikadan fazla bakabileceğine inanmazlardı."

"Onlar bu işi mükemmel yapıyorlar" dedi Dr. Hat gururla. "Ne zaman Johnny ve Frankie'ye bakacak birine ihtiyaç olsa, hepsi hazır oluyor."

"Frankie?" diye sordu Michael.

"Kuzenim Noel'in kızı. Noel bekâr bir baba olarak kızını tek başına büyütüyor ve çok iyi bir iş çıkarıyor. Aslında, bu gece Noel'in bir randevusu var. Çenesi düşük bekârlar olarak, Faith adındaki o kıza büyük umut bağlamış durumdayız. Noel kıza evinde yemek veriyor."

"Ve Faith bu akşam bebekle tanışacak, öyle mi?" diye sordu Michael.

"Yok, bebeği zaten tanıyor, çünkü oraya ders çalışmaya gidiyor. Ama rahat etsinler diye bebeği bu gece başka biri aldı galiba."

"Bu gece kim bakıyor Frankie'ye?" diye sordu Michael. Masum bir soruydu –sokaktaki her evden yardımsever birinin çıktığı bu masal gibi mahalle atmosferi onu büyülemişti.

Emily durup düşündü.

"Lisa bakıyor olamaz. Herkesin yaka silktiği Moira'yla yemeğe çıktı. İkizler şehre indiler. Carroll'lar, kasaplar yemeğine gitti. Noel'in anne babası, yani Charles Amcam ile Josie Yenge batıdalar... Frankie'ye *kim* bakıyor sahi?" Emily göğsünün korkuyla sıkıştığını hissetti.

Noel dışarıdan birini getirecek olsaydı onlara söylerdi. Moira ufukta yeni bir birinin belirmesi düşüncesine bir Rottweiler gibi tepki gösterirdi.

BELONGS TO KANITS TEAM

"Kusuruma bakmazsanız Noel'i arayacağım" dedi, "sırf içimi rahatlatmak için."

"Oğlanın Faith'le ilk randevusunu mu böleceksin?" Dr. Hat başını iki yana salladı. "İyi düşün Emily, çocuk mutlaka bir yerde."

"Seçeneklerim tükendi, Hat –izin ver, Noel'i arayayım."

"Ben sadece, her şey yolundaysa boşuna canını sıkacağını söylemek istiyorum."

"Hayır. Başka türlü rahat uyuyamam" dedi Emily.

"Noel, çok özür diliyorum" diye söze başladı.

"Bir sorun mu var, Emily?" Emily'nin ses tonu Noel'i anında alarma geçirmişti.

"Hayır, yok bir şey. Sadece bir şeyi kontrol etmek istiyordum da. Frankie bu gece nerede?"

"Lisa, onu Fiona ve Declan'a götürdü, epey oluyor. Ben bir arkadaşımla yemek yiyorum."

"Carroll'ların evine mi?"

"Her şey yolunda mı Emily?" diye sordu Noel tekrar.

"Her şey yolunda Noel" dedi ve telefonu hemen kapattı. "Siz ikiniz Johnny'ye göz kulak olun. Frankie'yi Carroll'ların evinde bırakmış olmalıyım. Yatakta sadece bir bebek vardı." Daha fazla soru sormalarına fırsat bırakmadan evden fırladı.

St. Jarlath's Crescent'tan aşağı, müthiş bir hızla koştu. Fiona ne demişti? "Bebekler" dememişti. "Bebek nöbeti" demişti. Saksının altından anahtarı alıp kapıyı açarken eli titriyordu.

Eve dalar dalmaz, "Frankie?" diye seslendi.

Çıt çıkmadı.

Mutfakta, içinde Frankie'nin oyuncaklarının durduğu ikinci bir bebek yatağı vardı. Yanında da Frankie'nin bebek arabası duruyordu. Bebekten eser yoktu. Dizlerinin bağı çözülen Emily, düşmemek için bir mutfak sandalyesine oturdu.

Birisi içeri girip Frankie'yi almıştı.

BELONGS TO KANITS TEAM

Bu nasıl olabilirdi?

Sonra birden aklına geldi.

Elbette! Fiona kontrol etmek için eve geri gelmişti. Evet, kesin böyle olmuştu.

Muttie ile Lizzie'nin evine koştu. Ev karanlıktı ve içeride kimse yoktu. Kapıyı yumruklamaya başlamadan önce, evde kimsenin olmadığını biliyordu. Şimdi gerçekten korkmuştu. Parmakları titreyerek Fiona'nın numarasını çevirdi. Hat bağlandığında Scarlet'ların evinde bir telefonun çalmaya başladığını duydu. Fiona'nın zil melodisiydi, tanımıştı. Birkaç saniye sonra zil sesi kesildi ve telesekreter devreye girdi.

Declan. Declan'ı aramalıydı.

"Emily?" Declan telefonu derhal açmıştı. "Her şey yolunda mı? Çocuklar iyi mi?"

"Johnnie iyi" dedi Emily. "Dr. Hat'in kanepesinde uyuyor."

"Ya Frankie?" Declan birden telaşa kapılmış gibiydi. "Frankie'den ne haber?"

Ama Emily koşmaya başlamıştı bile.

BELONGS TO KÄNTÖS TEAM

On ikinci bölüm

Sistemli düşünmeye çalışıyorlardı, ama panik hepsini ele geçirmişti; listeyi defalarca kontrol ettiler. Signora ve Aidan bebek hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı, ama arama yapılacak olursa katılacaklardı. Charles ve Josie'yle bağlantı kurmayı denemek anlamsızdı: Kilometrelerce ötedeydiler ve hiçbir şey yapamazlardı, endişeden delirdikleriyle kalırlardı. Paddy ve Molly'nin kasaplar gecesinden dönmesine daha saatler vardı. Paddy brendileri çekip kafayı bulmuş, Molly'nin de ayakkabıları ayağını fena halde sıkmış olurdu. Carroll'ların evine girip de Frankie'yi kaçıran kimdi? Kendi kendine dışarı çıkmış olamazdı ve Emily dönüp evi baştan aşağı aramıştı. Her yere, küçük bir bebeğin emekleyerek girebileceği her yere bakmıştı –burada bir yerde olmalıydı.

Ama değildi.

Biri evi gözetliyor olabilir miydi? Bu pek muhtemel görünmüyordu ve hiçbir zorlama izi yoktu. Bunun akla uygun bir açıklaması olmalıydı. Polisi mi arasalardı?

Arayan olursa telefona bakması için Faith'i evde bırakan Noel, kaygıdan bembeyaz olmuş bir suratla, St. Jarlath's Crescent'taki bütün evlere dalıp çıkıyordu. Biri bir şey görmüş müydü? Herhangi bir şey?

Lisa'ya bir cep mesajı gönderip, Moira'nın duyamayacağı bir

BELONGS TO KANTOS TEAM

yerden, kadınlar tuvaletinden onu aramasını istemişti. Noel haberi verdiğinde, yaşadığı korku Lisa'yı şoke etmişti. Şimdilik eve *gelmemeliydi.* Nereye gittiği önemli değildi, Moira'yı oyalasın yeterdi. Lisa, Moira'nın bir sorun olduğunu anlayacağından emindi; yüzüne bir gülümseme yapıştırıp masaya döndü.

Hastanede, Lizzie koridorda bir aşağı bir yukarı yürüyor ve ağlamaklı bir sesle Muttie'yi ne zaman görebileceğini soruyordu. Fiona onu bekleme salonuna dönüp oturmaya ikna etti. Declan'ın gelmesini bekleyeceklerdi.

Declan yirmi dakika sonra geldi. "Durumu kontrol altına alındı, ama onu bir süre burada tutacaklar." Sesi keyifsizdi. "Onu rahatlattılar, şimdi uyuyor" dedi Lizzie'ye. "Muhtemelen yarına kadar onunla konuşamayacaksın, ama bu gece iyice dinlendikten sonra kendini daha iyi hissedecektir. Eve dönsek iyi olur."

Lizzie haberlere sevinmişti. "İyice dinleniyor olmasına sevindim. Yarın için valizini burada bırakayım."

"Öyle yap, Lizzie" dedi Fiona. Declan'ın ona söylemediği bir şey olduğunu anlamıştı. Bu gece daha da kötü şeyler olabilir miydi?

Çılgınca bir telaş ve koşturmaca yaşanıyordu. Michael arama ekibine katılmıştı. Hat ve Emily ise her şeyin üzerinden tekrar tekrar geçiyorlardı. Emily, en az yüz kere, "bebek nöbeti" gibi saçma bir lafla asla yetinmemesi gerektiğini söylemişti. Bu sözün ne anlama geldiğini ve kaç bebeğin söz konusu olduğunu sorması gerekirdi.

Hat ise Emily'yi savunuyor ve hepsinin Fiona'nın hatası olduğunu söylüyordu. Farklı odalarda iki bebek olacak ve bu söylenmeyecekti! Duyulmuş şey değildi.

Noel acı, endişe ve öfkeden aklını kaçırmak üzereydi –o sersem kadınlar kızının güvenliğini böyle tehlikeye atarak ne

BELONGS TO KANITS TEAM

yaptıklarını sanıyorlardı? Nasıl onu evde bir başına bırakacak kadar aptal olabiliyorlardı? Onu kim bilir hangi tehlikeler karşısında nasıl böyle savunmasız bırakabiliyorlardı? Ona gelince... hepsi kendi hatasıydı. Stella ona güvenmiş, kızlarını ona emanet etmişti, ama o bir kadınla vakit geçirmek için her şeyi unutuvermişti. Ve işte, bir canavar, sapığın teki küçük kızını alıp gitmişti; onu bir daha asla göremeyebilirdi. Onu asla kollarına alamayabilir, gülümsediğini göremeyebilirdi. Onun "Bab-ba" diyen sesini bir daha asla duyamayabilirdi... Eğer biri ona zarar verdiyse, biri Frankie'nin saçının teline bile zarar verdiyse...

Ve Noel, St. Jarlath's Crescent'ın ortasında, kaldırıma diz çöküp küçük kızı için ağladı.

Lisa, iki kez daha tuvalete giderek Moira'yı atlatmayı başardı, ama buna bütün gece devam edemezdi. Kararını verdi: Moira'yı, Anton'un yerine, Teddy'nin doğum günü partisine gitmeye ikna edecekti.

"İyi de kimseyi tanımıyorum ki" diye sızlandı Moira.

"Ben de tanımıyorum. Çoğu bana da yabancı, o salak April'in arkadaşları, ama boş ver. Hadi Moira, hem içkiler bedava hem bugün senin de doğum günün. Neden gitmeyelim ki?" Moira kabul edince, Lisa da kendini toparladı. Keşke evde olabilse ve aramayı koordine etme işinde Noel'e yardımcı olabilseydi. Bunun bir açıklaması olmak *zorundaydı*. Adeta histeri nöbeti geçiren Noel, ne olmuş olabileceği konusunda pek bir şey söyleyemiyordu.

"Noel, bunu söylediğim için benden nefret etme, ama Tanrı aşkına, yeniden içmeye başlama."

"Yok, Lisa, başlamam." Noel kelimeleri yutar gibi söylüyordu.

"Bana kızdığını biliyorum, ama bunu söylemek *zorundaydım*."

BELONGS TO KANITS TEAM

"Evet, farkındayım."

"Şimdi asıl konuya dönelim. Frankie iyi. Bir yanlış anlama oldu. Her şey yoluna girecek."

"Tabii, Lisa" dedi Noel.

Faith, Chestnut Court'ta bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Telefonun yanına bir kâğıt koymuştu ve şimdi, çalarsa sıçramamaya çalışarak, huzursuz bir halde telefonun başında oturuyordu. Arayan herkesin telefon numarasını istiyordu, ama pek bir bilgi veremiyordu. Evet, Frankie hâlâ kayıptı, hayır, Noel orada değildi, dışarıda Frankie'yi arıyordu. Hayır, polisi henüz aramamışlardı, ama bunu yapmanın vakti geliyordu. Frankie bir saat içinde bulunamadığı takdirde, Faith'in polisi aramasına karar vermişlerdi. Bir saatin dolmasına pek bir şey kalmamıştı.

Noel, herhangi bir haber aldığında kendisini arayacağını bilse de, Faith'i şimdiden sekiz defa aramıştı.

Faith yeniden saatine baktı. Zamanı gelmişti. Polisi aramak zorundaydı. Elleri titreyerek uzandığı anda telefon çaldı. Midesi kalktı. Kaygıyla açtı telefonu.

İlk önce birisinin onu işlettiğini düşündü. Telefondaki adamın sesi boğuk, tutarsız, öfkeli geliyordu, ama kısa bir süre sonra adamın sarhoş olabileceğini fark etti. Hayır, Noel orada değildi... hayır, daha önce evdeydi ama... Hayır, kızı kayıptı ve polisi aramak üzereydiler...

"İşte ben de onu diyorum ya" dedi ses. "Kızı burada. Bizimle..." ve Faith birden, Frankie'den başkasına ait olamayacak bir ağlama sesi duydu.

"*Bulundu*, Noel! Saçının bir teline bile zarar gelmemiş" dedi. "Çok iyi durumda. Babasını soruyor."

"Gördün mü onu? Yanında mı?"

"Hayır. Karakola götürmüşler. Carroll'lar götürmüş. Paddy

BELONGS TO KÂNİTS TEAM

ve Molly Carroll. *Hepsi* bir yanlış anlamaymış. *Seni* arıyorlar."

"Bu ne demek oluyor şimdi? Nasıl *beni arıyorlarmış*? Bütün gece evdeydik!" Noel, müthiş bir rahatlama duygusu ile hiddet arasında gidip geliyordu.

"Yok, tamam, kızma. Zaten yeteri kadar şoke olmuş durumdalar."

"Şoke olmuşlar demek! Peki ya biz, geri kalanlar? Ne olmuş?"

"Geceden erken dönmüşler ve onu evde yalnız uyurken bulmuşlar. Herhalde, Fiona'nın Lizzie'yle hastaneye gitmesinden hemen sonra geldiler. Bütün komşuların kapısını çalmışlar, ama kimse evde yokmuş, Declan ve Fiona, Scarlet'larla birlikte hastanedeymiş, Emily Dr. Hat'teymiş, ama onlar da Frankie'yi aramaya çıkmışlar ve tabii Charles ile Josie de evde değilmiş. Fiona'yı aramaya çalışmışlar, ama o da telefonunu evde unutmuş. Declan'ın telefonu meşgulmüş, onlar da Chestnut Court'ta sana bakmaya gelmişler. Ama anladığım kadarıyla dairenin numarasını yanlış biliyorlarmış ve yanlış zile basıp durmuşlar. Biz Frankie'nin kaybolduğunu öğrendiğimizde, onlar karakola gidiyorlarmış. Çok büyük bir sorun olduğunu düşünmüşler ve çocuğu daha fazla riske atmak istememişler. Ama Frankie iyi çok şükür, gidip onu almamız gerekiyor."

Ama Noel hâlâ perişandı. "Frankie karakolda. O zalim Moira bunu duyunca artık nasıl Frankie'yi yanımda tutabilirim?"

"Endişelenme; telefonu kapatır kapatmaz Lisa'yı arayıp Frankie'nin bulunduğunu söylerim. Sonra Frankie için bir şeyler hazırlarım. Neden beni buradan almıyorsun? Karakola beraber gideriz. Moira kaybolduğunu öğrenmeden Frankie'yi eve getirelim..."

Komiser Sean O'Meara, çok şey görüp geçirmiş bir adamdı ve doğrusunu söylemesi gerekirse, gördüklerinin çoğu epey moral bozucu şeylerdi; bu son olay ise sadece tuhaftı.

BELONGS TO KÄNTIS TEAM

Paddy Carroll adında fitil gibi sarhoş bir adam, telefon edip kasaplar gecesine gittiğini ve birilerinin içkisine bir şeyler karıştırdığını anlatmıştı tekrar tekrar. Saçma sapan şeyler yapmaya başlamış, bu yüzden de karısının onu taksiyle eve götürmesine razı olmuştu. Molly Carroll adındaki karısı, kendisinin çok içki içen biri olmadığını, kocası onunla eve gelmeye razı olunca çok sevindiğini, çünkü ayakkabılarının ayağını çok sıktığını söylemişti. Ama eve vardıklarında, oğullarının, gelinlerinin ve torunlarının ortada olmadığını, Frankie'nin ise yatağında tek başına oturduğunu görünce çok şaşırmışlardı.

Birkaç kişiyle görüşmeye çalışmışlar, ama neler olup bittiğini bilebilecek birine ulaşamamışlardı. Bebeğin babasını bulmaya çalışmış, oturduğu apartmana gitmişler, ama hangi dairede oturduğunu bilmediklerini fark etmişlerdi. Paddy Carroll, etrafına suçlayıcı gözlerle bakarak, zillerin üzerine adlarını yazmayanların ne biçim insanlar olduklarını sormuştu. Bunlar ne biçim insanlardı ki, nerede oturduklarının bilinmesini istemiyorlardı?

Ne yapacaklarını şaşırmışlar. Bebek ağlıyormuş, bastıkları zilden de yanıt gelmiyormuş; oğullarını ve ailesini bulamıyorlarmış; Emily evinde değilmiş; Signora ile Aidan'ın telefonuna telesekreter çıkıyormuş; Muttie ile Lizzie'nin evinde de kimse yokmuş; Carroll'lar kasap gecesine gittiği an, bütün sokak sırra kadem basmış gibiymiş.

"O halde, bizden bu Noel Lynch'i bulmamızı istiyorsunuz, öyle mi?" diye sormuştu Komiser O'Meara. Bu karışık hikâye merakını uyandırmıştı, ama hepsinin birden karakolda ne işi olduğunu anlayamıyordu ve birinin, herhangi birinin, ağlayan çocuğu susturmasını diliyordu. Bayan Carroll bebeği hoplatıp duruyor, ama desibel sürekli yükseliyordu. Bütün bunlar sinirine dokunmaya başlamıştı.

"Bebeği buraya *tam olarak* ne için getirdiniz? Yani kim ol-

BELONGS TO KÄNTIS TEAM

duğunu biliyorsanız, eşyalarını tanıyorsanız?"

Paddy Carroll açıklamaya çalıştı. "O an yapılacak en doğru şey bu gibi geldi. İhtiyatlı olalım dedik."

"Hangi konuda ihtiyatlı?" diye sordu komiser, sesiyle gürültüyü bastırarak.

Paddy zihninin daha az bulanık, konuşmasının daha anlaşılır olmasını dilerdi. "Bir fincan çay alabilir miyim?" diye sordu ağlamaklı bir ifadeyle.

"Keşke çay içmek daha erken bir saatte aklına gelseydi" dedi Bayan Molly Carroll sert bir sesle.

Komiser O'Meara çay işini halletmeye gitti; bebeğin ciyaklamasından bir an için de olsa uzaklaştığına sevinmişti. "Şimdi şu Noel Lynch'e dönelim..." dedi bezgin bir sesle.

"İşte orada!" diye haykırdı Paddy Carroll, karakolun girişindeki cam kapıya işaret ederek. "İşte orada! Noel! Noel! İçeri gel! Frankie'yi sana getirdik!"

Ve Noel kızının üzerine atılınca, Paddy Carroll'ın elindeki çay fincanını, Frankie'nin üzerine dökülmeden kapmak Komiser O'Meara'ya düştü.

"Frankie! İyi misin?" diye haykırdı Noel. Heyecandan sesi boğuk çıkıyordu. "Tatlı kızım, küçük kızım benim, çok üzgünüm, gerçekten çok üzgünüm. Seni bir daha asla bırakmayacağım..." Çılgına dönmüş bir halde Frankie iyi mi, bir yeri yaralanmış mı diye kontrol etti; sonra, bebeğin yüzünü ve burnunu silip gözlerini kuruladı.

Bu sırada arkasında yeşil gözlü, güler yüzlü, ufak tefek, zayıf bir kadın belirdi. Elinde Frankie'nin ceketlerinden biri, yün bir atkı ve daha da önemlisi bir biberon mama vardı; mamayı hemen Noel'e verdi.

Noel kızını besleyince, neredeyse sihirli bir değnek değmiş gibi ağlama sesi kesildi, bebek yatıştı ve huzur geri geldi.

Komiser O'Meara, sorun kendiliğinden hallolduğu için derin bir oh çekti.

BELONGS TO KÄNTÄS TEAM

Karakola durmadan yeni insanlar geliyordu; kıvırcık saçlı, orta yaşlı stresli bir kadın ve biraz daha yaşlı iki erkek. Birinin başında, siyah-beyaz bir filmden çıkmış gibi duran bir şapka vardı.

"Ah Frankie! O kadar üzgünüm ki..." Kadın bebeği öpmek üzere eğildi. "Orada olduğunu bilmiyordum. Kendimi asla affetmeyeceğim. *Asla*."

Şapkalı adam kendisini Dr. Hat olarak tanıttı; aralarında en kendine hâkim kişi o gibi görünüyordu. "Sonu herkes için iyi biten bir olay varsa, işte burada" dedi. Herkese gülümseyerek baktı.

"Ve sizi kutlarım Bay ve Bayan Carroll. Bu koşullar altında en doğrusunu yaptınız. Noel, artık herkes evine dönsün de Komiser O'Meara işine baksın, değil mi? Tutanak tutmaya falan gerek yok –sizce de öyle değil mi?"

Komiser, Dr. Hat'e minnetle baktı. Bir tutanak yazılmaya kalksa, Gotik bir hikâye olurdu. "Herkes tatmin olduysa..." diye başladı.

"Çok özür diliyorum" dedi Dr. Hat alçak sesle. "Zamanınızı boşa harcadık, ama emin olun kötü bir niyet söz konusu değildi. Sizi rahatsız ettiğimiz için özür dileriz, ama en azından kimse zarar görmedi..."

Ve ayaklarını sürüyerek karakoldan çıkarlarken Komiser O' Meara, birbirlerine bu olanları Moira'nın bilmesine gerek olmadığını söylediklerini duydu. Moira'nın kim olduğunu merak etti, ama geç olmuştu. Artık evine, karısı Ita'nın yanına dönebilirdi. Ita'nın hemşire olarak çalıştığı St. Brigid Hastanesi'nin koğuşlarda yaşananlar konusunda, anlatacak yüzlerce hikâyesi olurdu hep. Şimdi o da karısına bu hikâyeyi anlatacaktı; tabii, kimin kim olduğunu çıkarmaya mecali kalırsa.

Lizzie yatağın başına geldiğinde, Muttie uykudaydı. Ona, Muttie'nin sabah bir taramadan geçirilmesi gerekeceğini,

BELONGS TO KÂHİN'S TEAM

ama şu anda rahat olduğunu söylemişlerdi. Eve gidip güzelce uyusa daha iyi ederdi. Lizzie, çantayı Muttie'nin yatağının yanına bıraktı.

"Ona not yazabilir miyim?" diye sordu, yabancı yerlerden, aşina olmadığı ortamlardan korkan Lizzie. Bir hemşire ona kalem kâğıt getirdi.

Lizzie notu çantaya iğneledi.

> Muttie, canım, ben eve gidiyorum, ama yarın döneceğim. İyileşeceksin. Bir dahaki sefere bu çantayı, New York'a ve Çin Mahallesi'nde yemek yemeye gittiğimizde kullanacağız.
>
> Lizzie'den sevgilerle

Declan'a, o notu yazınca kendisini daha iyi hissettiğini söyledi.

Declan'ın, Frankie'nin sağ salim dönmesinden duyduğu rahatlama, yeni bir haberle, yerini endişeye bırakmıştı: Muttie'yi muayene eden ekiple görüşmüştü. Kanser bütün vücuda yayılmıştı.

Artık pek vakti kalmamıştı.

Lisa bu gecenin asla sona ermeyeceğini düşündü. Anton'un yerine vardıklarında, Teddy'nin doğum günü partisi bütün hızıyla devam ediyordu. Müziği açmışlar ve dans etmeye başlamışlardı. Lisa, Anton'un etrafında dans eden April'i anında fark etti.

Çok yüksek sesle, "Hey, buna dans etmek demezler! Kucak dansı etmek derler" diye seslendi. Birkaç kişi güldü. Anton sinirlenmiş gibiydi.

April kollarını ve gövdesini kıvırarak dans etmeye devam etti.

"Sen bilirsin" dedi Lisa'ya. "Sen kendi dansını et, ben kendi dansımı edeyim."

BELONGS TO KANTOS TEAM

Alkolün ve kıskançlığın etkisiyle iyice öfkelenen Lisa, konuşmaya devam edecekti ki Moira araya girdi.

"Benim bir bardak su bulmam lazım, Lisa. Benimle gelir misin?"

"Sana su falan lazım değil" dedi Lisa.

"Yok, lazım" diye karşı çıktı Moira, Lisa'yı kadınlar tuvaletine doğru çekerek. Orada bir bardak su koyup Lisa'ya uzattı.

"Bunu içmemi beklemiyorsun, değil mi?"

"Bence içsen iyi olur, sonra da eve gideriz."

Lisa kendini zor tutuyordu. Moira, Frankie'nin kaybolduğunu asla öğrenmemeliydi.

"Bunu düşüneceğim" dedi.

"Bence gitmemiz doğru olur. Evet, ben telefon edip bir taksi çağırayım." Moira'nın sesi kararlıydı.

"Hayır, eve gidemeyiz. Her yere gidebiliriz ama eve değil" dedi Lisa dehşet içinde.

"Peki, *nereye* gitmek istiyorsun o zaman?" diye sordu Moira, yumuşak bir sesle.

"Bir düşüneyim" dedi Lisa. Tam o anda telefonu vızıldayarak bir mesaj geldiğini haber verdi. Titreyerek mesajı okudu.

Her şey halloldu. İstediğin zaman eve gel. F sağ salim."

"Onu *bulmuşlar*!" diye haykırdı Lisa.

"Kimi?" diye sordu Moira, taksi durağıyla yaptığı konuşmanın arasından.

Lisa kendini tam zamanında tuttu. "Arkadaşım Mary! Kaybolmuştu, şimdi bulmuşlar" diye bağırdı, Moira'nın yüzüne tam bakmadan.

"Ama biraz önce onunla konuşuyordun, öyle değil mi?" Moira'nın kafası allak bulak olmuştu.

"Evet, ama kayboldu. Ondan sonra da bulundu" dedi Lisa toparlamaya çalışarak.

Moira, taksi durağıyla konuşmasını tamamladı ve Lisa'ya

BELONGS TO KANITS TEAM

destek olup onu çıkışa doğru götürdü. Yolda, doğum günü kutlanan Teddy'nin yanından geçtiler. Teddy, Moira'nın kulağına fısıldadı.

"Aferin sana. Anton sana borçlu kalacak. Burada bir saatli bomba var" dedi başıyla Lisa'yı işaret ederek.

"Bu konuda bir şey yapamıyor olması çok yazık!" diye cevabı yapıştırdı Moira.

"Bu Anton'un derdi değil" diyerek omuz silkti Teddy.

"Yatmaya geldi mi iyi, ama nezaket göstermeye değmez, değil mi?"

"Ben sadece Anton'un sana minnettar olacağını söyledim. Lisa olay çıkarmak üzereydi."

Moira, Teddy'yi iterek kendine yol açtı ve taksiye varana kadar Lisa'ya destek oldu. Erkekler hakkındaki kötümser düşünceleri bu gece bir kez daha doğrulanmış gibiydi.

Lisa takside biraz şarkı söyledi. Kayıp ve sadakat konulu, acıklı şarkılar... Derken, Chestnut Court'a vardılar.

"Lisa geldi, ama berbat vaziyette" dedi Moira diyafona.

"Yukarı çıkmasına yardımcı olabilir misiniz, Moira?"

"Elbette."

Noel, Frankie'yi, bulunduğundan beri ilk kez elinden bıraktı. Eve döndüklerinden beri kızını kucağından indirmediğini fark etti.

Faith bulaşıkları yıkamış ve ortalığı toplamıştı.

Moira Lisa'yı içeri sokup bir sandalyeye oturttu.

"Kısmen benim suçum. Ennio'nun yerinde epeyce şarap içtik, sonra da Anton'un restoranındaki o partiye gittik."

"Ha, anladım" dedi Noel.

"Geçecek, Lisa" dedi Faith, Lisa'nın yana düşen elini tutarak.

"Moira, bu arada ben Faith. Noel ve Lisa'nın kurstan arkadaşıyım."

"Tanıştığımıza memnun oldum." Moira'nın sesi hırçın çık-

BELONGS TO KANITS TEAM

mıştı. Lisa'ya karşı mantıksız bir kıskançlık duydu. Kimse Lisa'yı eve sarhoş geldiği için suçlamıyordu. Bir ev dolusu insan, onu sevgiyle karşılıyordu. Lisa sandalyesine yığılmış otururken, bebek bile minik kollarını ona doğru uzatmıştı. Bütün bunlar Moira'nın başına gelmiş olsaydı, bomboş olan dairesine dönmek zorunda kalacaktı. Dünyada nerdeyse herkes ilişkilerini yoluna sokmuş görünüyordu, ama o hâlâ yapayalnızdı.

Moira aniden çekip gitti. Lisa derin oh çekti.

"Ona söylemedim" dedi.

"Söylemediğini biliyorum" dedi Noel.

"Büyük bir iş başardın" dedi Faith rahatlatıcı bir sesle.

"Güzel. Hallolduğuna sevindim" dedi Lisa dili dolanarak. Sandalyeden aşağı kaymaya başladı, ama yere inmeden onu tuttular.

"Sana neler dediğimi düşünüyorum da, Noel" dedi Lisa heyecanla. "İçkiye bir başlarsan korkunç olacağını söylemiştim... sonra gidip, yapma dediğim şeyi kendim yaptım..."

"Önemli değil, Lisa. Yarına bir şeyin kalmayacak" dedi Noel. "Ayrıca Moira'nın ilgisini dağıtarak büyük bir iş başardın. Muhteşemdin."

"Neden Lisa'nın yatmasına yardımcı olmuyoruz?" Faith, sanki bu tamamen normal bir geceymiş, sanki herkes her gece böyle şeyler yapıyormuş gibi davranıyordu.

Lizzie eve vardığında, karşısında o kadar çok insan görünce şaşırdı. Kız kardeşi Geraldine oradaydı; kızı Cathy, Cathy'nin kocası Tom Feather oradaydı; ikizler ve Marco da oradaydı. Üstelik, Chicago ve Avustralya'dan sürekli telefon geliyordu. Herkes çay hazırlıyor gibiydi ve Marco bir tepsi kek getirmişti.

"Muttie bütün bunları kaçırdığına üzülecek" dedi Lizzie. Diğerleri, yüzlerindeki acıyı görmesin diye bakışlarını kaçırdılar.

BELONGS TO KANITS TEAM

Sonunda onu yatmaya ikna ettiler. Oturma odası hâlâ kalabalıktı. Cathy annesiyle üst kata çıkıp onu teskin etmeye çalıştı.

"St. Brigid'de her şey harika, anne; babam için meraklanma. Geraldine demin ne kadar iyi olduklarını söyledi. En iyi uzman doktorlar ve makineler orada. Babamı hemen iyileştireceklerdir."

"Bence o çok hasta" dedi Lizzie.

"Ama doğru yerde" dedi Cathy, belki de yirminci kez.

"Kendi evinde olmayı tercih ederdi" dedi Lizzie, belki otuzuncu kez.

"Dönecek, anne; sen de yatıp uyu ki o *geldiğinde* hazır olasın. Ayakta uyuyorsun."

Bu işe yaradı, Lizzie yatağa doğru yöneldi. Cathy de geceliğini hazırladı. Annesi o kadar ufak ve güçsüz görünüyordu ki, onu bekleyen olaylara dayanıp dayanamayacağını merak etti.

Maud, Marco'nun ona bir SMS attığını, birilerinin arabayla bir yere götürülmesi gerekirse kendisinin ve Dingo Duggan'ın bunu her zaman yapabileceklerini söylediğini aktardı.

"Büyükbaban için çok üzgünüm. İyileştir onu lütfen Tanrım" demişti Marco.

"Lütfen Tanrım, gerçekten" dedi Simon, Maud ona mesajı okuyunca.

"Sanırım bunu otomatik olarak söylüyor."

"Lizzie'nin 'DV' demesi gibi" dedi Simon.

"Evet. Hatırlıyorum da annem de öyle derdi, tek farkı, onun en başta 'VD' demesiydi" dedi Maud. "Babam defalarca açıklardı, DV *Deo Volente* demekmiş, yani, Tanrı isterse, ama annem hep başını sallayıp VD derdi." Simon ve Maud, onları çok küçükken terk eden anne babaları hakkında

BELONGS TO KANTOS TEAM

çok az konuşurlardı. Onların evi burasıydı. Onların sevdiği adam Muttie'ydi, yolculuklara çıkıp uzaklara giden o şık baba değil. Lizzie ise asla gerçekten sahip olmadıkları anneleriydi. Öz anneleri, gerçeklikle bağı zayıf, hassas ve zayıf biri olmuştu hep. Öz anne ya da babalarının öldüğünü duysalar, pek az üzülürlerdi. Oysa Muttie'yle ilgili haberleri aldıklarında, bedenlerine bıçak saplanmış gibi oluyordu.

Hemşire Ita O'Meara yataktaki adama baktı. Durumu çok kötüydü. Ita O'Meara'nın bütün yapabileceği, onu gözlem altında tutmak ve rahat etmesini sağlamaktı.

"Adınız nedir?" diye sordu Muttie.

"Adım Ita, Bay Scarlet."

"Ben de Muttie" dedi yaşlı adam.

"Pekâlâ, Muttie, sizin için ne yapabilirim? Bir fincan çay?"

"Evet, isterim. Biraz oturup benimle konuşabilir misin?"

"Tabii konuşabilirim, hatta bunu çok isterim. Bu gece yoğun değiliz."

"Sen beni hiç tanımıyorsun."

"Bu doğru, ama yavaş yavaş tanıyacağım" diye ona güven verdi Ita.

"Kastettiğim bu değildi. Ben beni *tanımayan* birini istiyorum."

"A, öyle mi?"

"Bir yabancıyla konuşmak daha kolay. Söyler misin bana, işim bitik mi?"

Ita bu soruyla daha önce de karşılaşmıştı. Yanıtlaması asla kolay olmuyordu. "Hastalığınızın ciddi olduğunu biliyorsunuz ve elimizden sizi rahatlatmak dışında hiçbir şeyin gelmediği bir evredeyiz. Ama bu gece yolcu değilsiniz."

"Güzel. Ama yakın bir gece, değil mi?"

"Çok zamanınız kalmadı, Mutie, ama işlerinizi halledecek kadar vaktiniz olduğunu söyleyebilirim." Ita teskin ediciydi.

BELONGS TO KANITS TEAM

"Aramamı istediğiniz biri var mı?"

"İşleri halletmek istediğimi nereden biliyorsun?" diye sordu Muttie.

"Gece oldu mu herkes bunu ister, özellikle de hastanedeki ilk gecesinde. Konuşmalar yapıp avukatlarla görüşmek isterler, herkesle konuşmak isterler. Sonra buradan çıkarken, bunların hepsini unutmuş olurlar."

Muttie ona yalvaran gözlerle bakıyordu. "Buradan çıkacağımı düşünüyor musun?"

Ita, Muttie'nin gözlerinin içine baktı. "Adım kadar eminim ki buradan çıkıp evinize gideceksiniz, sonra da hepimizi unutacaksınız. Beni ve çaylarımı artık hatırlamayacaksınız."

"Seni ve ne kadar nazik olduğunu unutmayacağım. Herkese senden bahsedeceğim. Ve haklısın, konuşmalar yapmak, avukatlarla görüşmek ve insanlara bir şeyler anlatmak istiyorum. Bunların hepsini evden yapabilmeyi ümit ediyorum."

"Çok güzel, Muttie" dedi Ita boş fincanı alırken. Muttie'nin çok zamanı kalmadığını biliyordu, ama onun kafasını rahatlatmak için elinden geleni yapacaktı. İç geçirdi. Ne kadar sıcak bir adamdı. Hayatlarında kimsesi olmayan, huysuz, suratsız insanlar yıllarca yalnız başlarına yaşarken, o niye ölüyordu? Anlamak mümkün değildi. O ve Sean, kaderin nasıl tesadüfi davrandığını görünce, her şeyi bilen, şefkatli bir Tanrı'ya inanmanın çok zor olduğunu söylerlerdi bazen. Kalabalık bir ailesi ve bir grup arkadaşı olan efendi bir adam ölüyordu işte.

Sean da polislik tecrübesinden hareketle benzer hikâyeler anlatırdı. Bir çeteye katılıp ilk işinde yakalanarak sabıkalı olan bir çocuk; hiçbir geliri olmayan, bebeğine yiyecek bulmak için bir dükkândan hırsızlık yaparken yakalanıp mahkemeye çıkarılan bir anne.

Hayat hakkında pek çok şey söylenebilirdi, ama adil olmadığı kesindi.

BELONGS TO KANITS TEAM

Muttie'nin eve gitmek istediği açık olduğundan, palyatif bakım ekibiyle temas kurdular. Her gün iki hemşire ziyaretine gelecekti. Ita, üç gün sonra, Muttie'yi ufak bir kalabalığa teslim etti; hepsi de eve döneceği için çok sevinçliydi. Muttie'nin çocuklarından ikisi, Mike ve Marian, yanlarında Marian'ın kocası Harry'yle Chicago'dan gelmişlerdi. Muttie buna çok şaşırtmıştı.

"Sırf beni görmek için bütün o yolu uçakla geldiğinize göre, parayı ağaçtan topluyor olmalısınız. Harikayım değil mi? Bugün eve çıkıyorum" dedi. Sonra ekledi: "Ita da beni görmeye gelecek."

"Gözümü bir dakika üzerinden ayırır ayırmaz, anında başka birini buluyor!" dedi Lizzie, Muttie'nin büyük bir çapkın olduğu düşüncesiyle gurur dolu bir kahkaha atarak.

Muttie'nin pub'daki arkadaşları eve döndüğünde onu görebilmek için sabırsızlanıyorlardı. Lizzie onları biraz uzakta tutmak istiyordu, ama kızı bundan o kadar emin değildi.

"Onlarla konuşunca rahatlıyor, anne" dedi Cathy.

"Ama o bu kadar halsizken, oturma odasında altı koca adamın olması mantıklı mı?" Lizzie bunun ne kadar rahatlatıcı olduğundan emin değildi. Cathy, annesinin evde düzeni yeniden sağlamaya çalıştığını biliyordu; erkek ve kız kardeşinin ancak bir süre kalacaklarını da. Hepsi babalarının çok az ömrü kaldığını anlamıştı.

Lizzie ve Cathy, çevrede sadece diğer aile üyeleriyle, Muttie'yi kendilerine saklamak isteseler de, o, arkadaşları, komşuları ve pub'dan ahbapları uğradığında dirilir gibi oluyordu. Başkalarıyla konuşmayı seven bir adam olmuştu hep. Bu özelliği hiç değişmemişti. Onu öldürmekte olan hastalığın izleri, sadece ufak tefek, çelimsiz vücudunda görülüyordu.

Hooves günün büyük kısmını sahibinin ayağının dibinde geçiriyordu. Yemek yemeyi kesmişti ve sepetinde halsiz bir yatıyordu.

BELONGS TO KANITS TEAM

"Hooves'un da benim de" dedi Muttie, "şu an ayağa kalkacak halimiz yok. Belki yarın..."

Her gün bir dolu insan uğruyor, Cathy ile Lizzie sürekli çay servisi yapıyordu. Muttie'nin pub arkadaşları grup halinde geliyorlardı. Şu anki hükümetin, önceki hükümetlerin, bankaların ve hukukun olmadığı yeni ve harika bir dünya planlarken, kadınlar içeriden kahkahalarını işitiyorlardı.

Muttie'nin pub arkadaşları konuşurken mangalda kül bırakmasalar da yumuşak başlı adamlardı ve Muttie her zaman grubun merkezi olmuştu. Onunla birlikteyken şen şakrak davranıyorlardı, ama Cathy, onun yanından ayrıldıklarında yüzlerinin nasıl asıldığını görebiliyordu.

"Çok uzun sürmez, Tanrı hepimizin yardımcısı olsun" dedi arkadaşlarından biri. Normalde, Tanrı'yla ve ondan yardım istemekle pek ilgisi olmayan bir adamdı.

Ama çoğunlukla, ziyaretçiler teker teker geliyordu ve ziyaret Lizzie ile Cathy'nin gözetimi altında gerçekleşiyordu.

Onunla konuşmak için uğruyorlar ve kendilerine en fazla on beş dakika müsaade ediliyordu. Nazik hemşire Ita O'Meara da geldi. Hastalıktan başka her şeyden konuştu. Atlardan ve tazılardan söz ettiler. "Çok aklı başında bir kadın" diye onu övdü Muttie arkasından. Kalabalık olarak da geliyorlardı, ama gelmeden önce Lizzie'ye uygun zamanı soruyorlardı. Lizzie holdeki masanın üzerinde bir not defteri tutuyordu.

Fiona ile Declan geldiler; yanlarında minik Johnny'yi de getirdiler. Muttie'ye sırlarını açtılar: Yeni bir bebek bekliyorlardı. Muttie bu sırrı hayatının sonuna kadar saklayacağını söyledi.

Dr. Hat geldi ve kendi yaptığı çöreklerden getirdi. Emily Lynch ona yemek yapmayı öğretiyordu ve insan öğrenmeyi kafaya koyunca hiç de kötü olmuyordu. Muttie, gücü biraz yerine gelince bunu düşüneceğine söz verdi.

BELONGS TO KÄNTÖS TEAM

Josie ile Charles geldiler ve St. Jarlath'a inanmanın neredeyse her durumda insana nasıl yardımcı olabildiğinden konuştular. Muttie onlara teşekkür etti ve St. Jarlath'a herkes kadar ilgi duyduğunu, şayet ihtiyacı olursa azizle muhakkak temas kurmaya çalışacağını söyledi. Ama neyse ki, artık iyileşiyordu ve çok geçmeden eski gücüne kavuşacaktı.

Diğer herkes gibi Charles ve Josie Lynch de şaşkındılar. Bayan Monty'den kalan mirası Muttie'ye anlatmak, paranın nasıl harcanmasının ya da neye yatırılmasının iyi olacağını konuşmak istiyorlardı. Şu ana kadar, bunu hiç kimseye, Noel'e bile söylememişlerdi. Ama ölüme bu kadar yaklaşmış bir adama bu tür şeyler anlatmak duyarsızlık gibi geliyordu. Muttie ölmekte olduğunu gerçekten bilmiyor olabilir miydi?

Molly ve Paddy Carroll da aynı şeyi hissediyorlardı. "Birkaç ay sonra New York'a gitmekten söz ediyor." Molly cidden şaşkındı. "Tanrı aşkına, Muttie buradan sokağın köşesine gidecek halde değil, bunu bilmiyor mu?"

Bu bir muammaydı.

Noel geldi ve yanında Frankie'yi de getirdi. Frankie Muttie'nin dizine oturup ona yudumlama bardağını uzatırken, Noel de Muttie'yle herkesle konuştuğundan daha açık konuştu. Frankie kaybolduğunda yaşadığı feci korkuyu, sanki biri göğsüne kocaman bir kürek sokmuş da içini dışarı çıkıyormuş hissini veren, çektiği o korkunç acıyı anlattı.

"Bu küçük kızla harika bir iş yaptın" diyerek Muttie onu takdir etti.

"Bazen rüyamda onun benim küçük kızım olmadığını ve birinin onu alıp götürmeye geldiğini görüyorum" diye itiraf etti Noel.

"Bu hiçbir zaman olmayacak, Noel."

"Stella'nın benimle bağlantı kurması büyük şans, değil mi? Kurmadığını bir düşünsene. Frankie başka bir yerde büyüyecek ve hiçbirinizi tanımayacaktı."

BELONGS TO KANTOS TEAM

"Onun sana sahip olması da büyük şans değil mi? Çok çalışıyorsun ama olsun" dedi Muttie gıptayla.

"Çok çalışmak zorundayım. Benim ne yaptığımı anlayacak kadar büyüdüğünde, gurur duyduğum bir işim olsun istiyorum."

"Onun için içkiden de vazgeçtin. Kolay değildi."

"Çoğu zaman o kadar zor olmuyor. O kadar meşgulüm ki... Ama öyle günler oluyor ki, altı tane diksem dikerim. Zor olanlar o günler."

"Ne yapıyorsun peki?" Muttie bilmek istiyordu.

"Adsız Alkolikler'den bir arkadaşı arıyorum, hemen geliyor ya da buluşup bir kahve içiyoruz."

"Şu Adsız Alkolikler müthiş bir organizasyon. Bereket versin benim hiç ihtiyacım olmadı, ama işlerini iyi yapıyorlar." Muttie'nin sesi takdir doluydu.

"Sen harika birisin, Muttie" dedi Noel birdenbire.

"Benden kötüleri de var tabii" dedi Muttie. "Ama harika bir ailem var. Duyduğum, bildiğim herkesten daha şanslıyım. Bizim için yapmayacakları şey yok, sırf ben biraz kötüledim diye, milyonerler gibi ta Chicago'dan buraya uçuyorlar. Hele ikizler!.. Lüks bir otelde yaşasaydım, yediğim yemekler buradakinden daha iyi olmazdı. Benim için hep yeni bir şeyler yapıyorlar." Bunları anlatırken, Muttie'nin yüzünde kocaman bir gülümseme belirmişti.

Noel, Frankie'ye sarıldı; artık yudumlama bardağını paylaşmakla ilgilenmeyen Frankie, babasının kucaklamasına karşılık verdi. Noel ona sıkıca sarılıp, rüyasında neden birinin onu alıp götürdüğünü gördüğünü düşündü. Frankie onun kızıydı. Onun kanı canıydı.

Marco, Muttie'yi görmeye geldi. Çok resmi bir yere gidiyormuş gibi, gömlek giyip kravat takmıştı. Lizzie, tabii ki içeri girip Muttie'yi görebileceğini, ama çok özenli davranması

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gerektiğini söyledi. Hooves gece ölmüştü ve bunu Muttie'den saklamaya çalışsalar da, ters giden bir şey olduğunu anlamıştı. Sonunda, söylemek zorunda kalmışlardı.

"Hooves harika bir köpekti, arkasından ağlayıp onu küçük düşürmeyeceğiz" dedi.

"Doğru" diye ona katıldı Lizzie. "Ben ötekilere söylerim."

Marco içeri alındığında, gidip yatağın yanına dikildi.

"Köpeğinize çok üzüldüm, Bay Scarlet."

"Benden önce gideceğini hiç düşünmemiştim, Marco. Ama böylesi daha iyi oldu, bensiz çok yalnız kalırdı."

"Bay Scarlet, çok iyi olmadığınızı biliyorum ve belki de en doğru zamanı seçmedim, ama size sormak istediğim bir soru var."

"Ne olabilir acaba?" Muttie delikanlıya gülümsedi. Şık bir takım elbise, kaygılı bir surat, terleyen avuçlar. Ne soracağı her halinden belli oluyordu.

"Torununuzla evlenebilmek için izninizi istiyorum" dedi Marco aşırı resmi bir tavırla.

"Maud'la evlenmek mi istiyorsun? O çok genç Marco, daha doğru dürüst büyümedi, dünyayı görmedi."

"*Ben* ona dünyayı gösteririm Bay Scarlet, ona çok iyi bakarım, ne isterse yaparım."

"Bunu yapacağını biliyorum delikanlı. Peki, bunu Maud'a sordun mu?"

"Henüz sormadım, önce babaya ya da büyükbabaya sormam önemli."

"Ben onun büyükbabası değilim, bunu biliyorsun."

"O sizi büyükbabası olarak görüyor, sizi büyükbabası gibi seviyor."

Muttie sümkürdü. "Eh, bu iyi, çünkü Lizzie ve ben de onu ve Simon'u öyle görüyoruz. Ama Simon'la New Jersey'e gidiyorsa, Maud'la nasıl evlenebilirsin ki?"

"Hemen gitmiyor, o işi ertelemişler" dedi Marco.

"Sırf ben hasta olduğum için. Gidecekler... sonradan."

BELONGS TO KÂNİTS TEAM

"Siz daha uzun bir süre burada olacaksınız, Bay Scarlet."

"Hayır, evlat, olmayacağım. Ama eminim, sen ve Maud bütün bunları aranızda konuşup görüşmüşsünüzdür."

"Önce size sormadan, ona onunla evlenmek istediğimi söyleyemezdim..." Delikanlının yakışıklı suratı, onay vermesi için ona yalvarıyordu.

"Peki, babanın lokantasında seninle mi çalışacak?"

"Şu an için öyle, tabii bunu yapmak isterse. Sonra ikimizin de kendi restoranımızı açmayı isteyeceğimizi düşünüyorum. Önümüzde yıllar olabilir, ama babam bana biraz para vereceğini söylüyor. Maud için korkmanıza gerek yok, ailem onu el üstünde tutacak."

Muttie, Marco'ya baktı. "Şayet Maud seninle evlenmek istediğini söylerse, çok mutlu olurum."

"Teşekkür ederim, Bay Scarlet" dedi Marco. Talihine inanmakta zorluk çekiyordu.

Muttie'yi görmeye Lisa da geldi.

"Sizi iyi tanımıyorum, Bay Scarlet, ama büyük bir insansınız. Hasta olduğunuzu duydum, acaba sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Muttie odada onlardan başka kimse olmadığından emin olmak için etrafına bakındı.

"Sana 50 avro versem, benim için 'Hain Değil' adlı ata yatırır mısın?"

"Ay, Bay Scarlet, gerçekten..."

"Bu benim param, Lisa. Benim için bunu yapabilir misin? Yardım etmek istediğini *sen* söyledin."

"Kuşkusuz. Yapacağım. Kaça kaç almayı bekliyorsunuz?"

"Bire on. Daha az olmaz."

"Ama o zaman 500 avro kazanırsınız" dedi Lisa şaşkınlıkla.

"Ve sen de aracılık yüzdeni alırsın" dedi Muttie içtenlikle gülerek. Tam o sırada, Lizzie, çay fincanlarını alıp bir sonra-

BELONGS TO KANITS TEAM

ki ziyaretçiden önce Muttie'nin biraz dinlenmesi gerektiğini söylemek için içeri daldı.

Lisa, yakınlarda nerede ganyan bayii olduğunu bilmiyordu, ama Dingo Duggan pek uzak olmayan bir yerin adını söyledi.

"Seni bırakayım" dedi yardımseverlikle.

Dingo, Lisa'dan epey hoşlanıyordu ve minibüsünün ön koltuğunda güzel bir kızla görünmek onu mutlu edecekti.

"Biri bana 50 avro verdi ve bir ata bire on oynamamı istedi."

"Vay canına, müthiş bir at herhalde" dedi Dingo düşünceli bir ifadeyle. "Atın ismini bana da versen ne güzel olurdu. Merak etme, bahsin değerini düşürmem. Sadece 10 avrom var, ama 100 avro olsaydı harika olurdu. Harika."

Lisa atın adını söyledi, ama onu uyardı. "Tamamen güvenilir bir kaynak değil, Dingo. Paranı kaybetmeni istemem."

"Merak etme" dedi Dingo. "Çok keskin bir zekâm vardır."

Lisa bahisçide kendini çok yabancı hissetti ve Dingo'nun varlığı da durumu kötüleştirdi.

"Şimdi nereye?" diye sordu Dingo para yatırma işi bittiğinde.

"Anton'u göreceğim" dedi Lisa.

"İstersen seni bırakayım" diye teklif etti Dingo.

"Yok, sağ ol; kafamı toplamak için biraz yürümeye ihtiyacım var; hem saçımı da yaptırmam gerekiyor."

Bunlar son derece sıradan şeylerdi, ama Dingo, Lisa'nın bunlardan muazzam önemli şeyler gibi söz ettiğini fark etti. Omzunu silkti.

Kadınları anlamak çok zordu.

Lisa içeri girince, Katie içini çekti. İşte saçının hemen yapılmasını isteyecek biri daha. Salon zaten doluydu. Lisa randevu sistemi diye bir şey olduğunu hiç duymuş muydu acaba?

"Saçıma bir şey yapmam lazım, Katie" dedi Lisa.

"En az yarım saatlik işim var" dedi Katie.

BELONGS TO KANITS TEAM

"Beklerim." Lisa hiç umulmadık şekilde sakin ve sabırlıydı.

Katie arada bir Lisa'dan yana kaçamak bakışlar atıyordu. Lisa'nın kucağında dergiler vardı, ama onlara baktığı yoktu. Gözleri ve aklı çok uzaklardaydı.

Derken, Katie'nin işi bitti. "Önemli bir randevu mu?" diye sordu.

"Hayır. Önemli bir konuşma."

"Anton'la mı?"

"Başka kiminle olacak?"

"Dikkatli olmanı tavsiye ederim, Lisa" Katie kaygılanmıştı.

"Yıllardır dikkatli oldum da ne oldu?" Lisa aynadaki görüntüsüne keyifsizce bakarak oturuyordu. Solgun çehresi ve ıslak saçları, gözlerinin altındaki morlukları belirginleştiriyordu.

"Seni güzelleştireceğiz" dedi. Lisa'nın düşüncelerini okumuş gibiydi.

"Biraz daha güzelleşebilsem iyi olurdu sahiden." Lisa hafifçe gülümsedi. "Dinle Katie, saçımı kesmeni istiyorum. Çok kısa olsun, her tarafı kısalsın."

"Sen aklını kaçırmışsın, hep uzun saçlı oldun. Fevri bir karar verme."

"Kısa, dik dik, dikkat çekici bir model istiyorum. Yapacak mısın yoksa rakiplerinden birine mi gideyim?"

"Ben kesmesine keserim, ama yarın kalkıp, 'Keşke yapmasaydım' diyeceksin."

"Güzel bir kesim yaparsan, demem."

"Ama Anton'un seni uzun saçlı beğendiğini söylüyordun" diye ısrar etti Katie.

"O zaman kısa saçlı beğenmek zorunda kalacak" diye cevabı yapıştırdı Lisa.

İki saatte her şey tamamdı: Tam makyaj, manikür ve yeni bir saç modeli. Lisa kendini çok daha iyi hissediyordu. Para ödemeyi teklif etti, ama Katie istemez der gibi elini salladı.

BELONGS TO KAATIES TEAM

"Anton'a sinirle bir şey söyleme. Arkasında durmak istemediğin bir şey söyleme. Çok dikkatli ol."

"Bunları neden söylüyorsun ki bana? Anton'dan hoşlanmıyorsun. Onun benim için doğru adam olmadığını düşünüyorsun" dedi Lisa, şaşkınlıkla.

"Biliyorum. Ama sen ondan hoşlanıyorsun, ben de seni çok seviyorum ve mutlu olmanı istiyorum."

Lisa kız kardeşini öptü. Bu, ender yaptığı bir şeydi.

Katie inanamadı. Her zaman asabi ve aklı başka yerde olan Lisa, gerçekten de ona sarılmış, kucaklamış ve yanağından öpmüştü.

Daha neler olacaktı acaba?

Lisa, Anton'un restoranına doğru kararlı adımlarla yürüdü. Onu yakalamak için uygun bir zamandı. Öğleden sonraları daha kolay ve daha telaşsız geçiyordu. Tek yapması gereken, Teddy'den kurtulmak ve şayet oradaysa April'i oradan uzaklaştırmaktı. Ondan sonra Anton'la doğru dürüst konuşabilirdi.

Teddy, Lisa'nın geldiğini gördü, ama ilk bakışta onu tanımadı.

"Emniyet kemerlerinizi bağlayın" diye tısladı Anton'a.

"Tanrım, bugün olmasın, ne olur, her şeyin üzerine bir de bu..." diye inledi Anton.

Lisa içeri girdiğinde, iyi görünüyordu ve bunun farkındaydı. Adımları güvenliydi, yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Anton ile Teddy'nin kendisine baktıklarını, gördükleri farklılığa alışmaya çalıştıklarını biliyordu. Kısa saç, kendine güvenini yerine getirmişti; saçı yine ipeksi ve altın sarısıydı, ama eskisine göre daha parlak görünüyordu. Ona ve değişen görüntüsüne iyice bakabilsinler diye başını bir o tarafa bir bu tarafa çevirerek, ikisine de gülümsedi.

"Ah, kahve..." dedi, keyifli bir ifadeyle. "Teddy, Anton'la kı-

BELONGS TO KANTOS TEAM

sa bir şey konuşmam gerekiyor, acaba bize biraz izin verebilir misin?" Sorusunu, tek bir cevabı varmış gibi, sesini yükselterek sormuştu.

Teddy, Anton'a baktı. Anton omuz silkti. O da gitti.

"Evet, Lisa, sorun nedir? Bu arada, muhteşem görünüyorsun."

"Çok teşekkür ederim, Anton. Ne kadar muhteşem görünüyorum?"

"Şey, çok farklı görünüyorsun, parlıyorsun. Saçların da gitmiş!"

"Bu sabah kestirdim."

"Görüyorum. Altın rengi, upuzun, harika saçların..." Şaşkınlığı sesinden de anlaşılıyordu.

"Salonda yerler saçlarımla kaplandı. Eskiden, insanlar saçlarını peruk yapılsın diye satarlarmış, biliyor muydun?"

"Hayır, bilmiyordum" dedi Anton kısık bir sesle.

"Eh, satıyorlarmış işte. Her neyse, durum bu."

"Saçların hoşuma gidiyordu, aslına bakarsan, senin uzun saçlarını *seviyordum*" dedi Anton üzüntüyle.

"Öyle mi, Anton? Uzun saçlarımı *seviyordun*, öyle mi?"

"Şimdi farklı görünüyorsun, değişmiş gibisin, yani hâlâ çok güzelsin, ama farklısın."

"Güzel. Demek gördüğün şey hoşuna gidiyor?"

"Saçmalıyoruz, Lisa. Tabii ki hoşuma gidiyor. Senden hoşlanıyorum."

"Öyle mi? Demek hoşlanıyorsun benden?"

"Yirmi Soru'da yarışmasında falan mıyız? Tabii ki senden hoşlanıyorum. Arkadaşımsın."

"Arkadaş –*sevgili* değil?"

"Of, tamam, sevgili. Neyse ne..." Şimdiden sinir olmaya başlamıştı.

"Güzel, çünkü ben sana âşığım. Hem de çok" dedi Lisa tatlı bir sesle.

"Of yapma Lisa. Gene mi sarhoşsun, sen?"

BELONGS TO KANITS TEAM

"Hayır, Anton. Kesinlikle ayığım ve sarhoş olduğum tek sefer de bana pek nazik davranmadın. Teddy'ye beni buradan atmasını emrettin neredeyse."

"Kendini rezil ediyordun. Bana teşekkür etmen gerekir."

"Ben olayı böyle görmüyorum."

"Ayık olan bendim –ve inan bana, daha fazla insan tarafından görülmeden buradan gitmen senin için daha hayırlı oldu."

"Beni düşündüğünde aklına ne geliyor? Beni çok mu seviyorsun, az mı?"

"Lisa, bunların hepsi laf. On üç yaşındaki çocuklar gibi konuşmayı keser misin?"

"Sevişirken beni sevdiğini söylüyorsun."

"Onu herkes söyler" dedi Anton savunmaya geçerek.

"Sanmıyorum."

"Peki, bilmiyorum. Bu konuda anket yapmadım." Artık gerçekten keyfi kaçmıştı.

"Sakin ol, Anton."

"Ben çok sakinim..."

"Aniden sinirlenmeseydin, bu konuşma daha kolay ilerlerdi. Bana sadece, hayatında ne kadar önemli olduğumu söyle."

"Bilmiyorum... çok önemlisin –bütün tasarımları yapıyorsun, bir sürü güzel fikrin var, çok çekicisin ve seni çok beğeniyorum. Şimdi oldu mu?"

"Peki, geleceğinde bana yer var mı?" Lisa soğukkanlılığını koruyordu.

Bir sessizlik oldu.

Lisa, Katie'nin fevri olmama tavsiyesini hatırladı, arkasında duramayacağı bir şey söylememe tavsiyesini. Belki de Anton hayır diyecek, Lisa'nın, geleceğinde yeri olmadığını söyleyecekti. Bu kendini boş bir kabuk gibi hissetmesine neden olacaktı, ama Anton'un bunu söyleyeceğini sanmıyordu.

Anton rahatsız görünüyordu. "Benimle gelecek hakkında konuşma. Gelecekte nerede olacağımızı hiçbirimiz bilmiyoruz."

BELONGS TO KANTOS TEAM

"Bilecek yaştayız" dedi Lisa.

"Şimdi sen gelip de Teddy'yi sepetlemeden önce ne konuşuyorduk biliyor musun?"

"Hayır. Ne?"

"Bu restoranın geleceğini konuşuyorduk. Hesaplar berbat durumda; çuvalla para kaybediyoruz. Tedarikçiler sıkıştırmaya başladılar. Banka yardım etmiyor. Bazı günler, öğlenleri neredeyse bomboş oluyoruz. Bugün sadece üç masa vardı. Rezervasyon yaptıran herkese 50'şer avro verip gitmelerini söylesek bizim için daha iyi olacak. Bugün masaların sadece yarısı dolacak. Müşteriler böyle şeyleri fark eder. Buraya yeni bir kaldıraç lazım. Bu gidişle batacak burası. Sen gelecekten konuşmak istiyorsun, ama ben bir gelecek görmüyorum."

"Geleceğinde *beni* görüyor musun?" diye tekrar sordu Lisa.

"Tanrı aşkına, Lisa, ergenler gibi mızırdanacağına birkaç fikir geliştirebilsen. Tabii bizim için burada bir gelecek *varsa*..."

"Fikir, öyle mi? İstediğin bu mu?" Lisa'nın sesi artık tehditkârdı.

Anton ona asabi asabi baktı. "Senin fikirlerin hep harikadır."

"Tamam o zaman. Hafif öğle yemekleri –müşterilerin rostoların veya tiramisuların geçtiğini göremedikleri bir bölümde, düşük kalorili, sağlıklı öğle yemekleri. O sersem April bile bunun reklamını yapabilir. Ha, bir de bir radyo programında haftalık bir bölüm ayarlarsan, insanlar 250 kalorinin altında yemek tarifleri gönderirler, sen de bunlar hakkında görüşlerini söylersin. Bu fikirler iyi mi?"

"Her zamanki gibi kesinlikle haklısın. Ötekileri de çağırıp bunları tartışalım mı?"

"Peki, senin benim hakkımdaki fikirlerin neler?"

"Sen hâlâ orada mısın?"

"Hadi, söyle. Şimdi söyle –bana cevap ver, ben de sormayı bırakayım" diye söz verdi Lisa.

"Tamam. Sana çok hayranım. Arkadaşınım..."

BELONGS TO KANITS TEAM

"Ve sevgilinim..." diye ekledi Lisa.

"Eh, evet, zaman zaman. Senin de böyle hissettiğini düşünüyordum."

"Tam olarak nasıl?"

"Yani, paylaştığımız hoş bir şey, ama hayatın anlamı falan değil. Mihraba giden bir yol değil."

"O zaman neden beni yakınında tutmayı sürdürdün?"

"Dediğim gibi, zekisin, çok zeki, ayrıca güzelsin ve eğlencelisin. Ve bence biraz yalnızsın."

Bu sözleri duyunca, Lisa'nın kafasında bir tık attı. Vites değiştiren bir araba gibi. Bir rüyadan uyanır gibi olmuştu. Onun aldırışsızlığını, sadakatsizliğini, özensizliğini anlayabiliyordu artık.

Ona acımasını kabul edemezdi.

"Burası battığında sen de biraz yalnız kalabilirsin, Anton. Teddy gemiyi terk edip son moda başka bir yere gittiğinde, April adındaki o küçükhanım da daha başarılı bir yere uçup gittiğinde. Onun küçük yaşamında başarısızlığa yer yok. İnsanlar 'Anton mu? Restoranı yok muydu onun? Bir ara popüler olmuştu, sonra da hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboldu' dediklerinde. O zaman sen de pekâlâ yalnız kalabilirsin. Umarım o zaman biri sana acır ve bunun nasıl bir duygu olduğunu görürsün."

"Lisa, lütfen..."

"Hoşça kal, Anton."

"Normalleştiğinde tekrar gelirsin."

"Hiç sanmıyorum." Kontolünü hâlâ koruyordu.

"Neden bana bu kadar kızgınsın, Lisa?" Başını yana eğilmişti –birilerini ikna etmek istediğinde böyle yapardı.

Ama bu, Lisa'nın fikrini değiştirmedi. "Ben kendime kızgınım, Anton. Gayet güzel bir işim vardı, senin yüzünden ayrıldım. Başka müşteriler bulurum dedim, ama her zaman burada yapacak bir şey oluyordu. Meteliğe kurşun sıkıyorum. Her

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şeyim Hain Değil adındaki bir atın bugün yarış kazanmasına bağlı, çünkü kazanırsa aracı payı diye bir şey alacağım ve bir odasında kaldığım evin kendi payıma düşen mutfak alışverişini yapabileceğim."

"Hain Değil" dedi Anton, ağır ağır. "İşte ben kendimi böyle görüyorum –senin ciddi olduğunu düşünmedim. Gerçekten de para koyduğun o at gibiyim. Hain değilim, biliyorsun."

"Biliyorum. Bu yüzden öfkeliyim zaten. O kadar yanlış anladım ki..."

Teddy kapının şiddetle çarpıldığını duyup içeri geldi.

"İyi misin?" diye sordu.

"Teddy, burası cidden batıyor gibi görünseydi, başka yere gider miydin?"

"Küçük kaltak, sana söyledi demek" dedi Teddy.

"Neyi söyledi?"

"Beni gördü ya da duydu, besbelli. Nehir kıyısındaki yeni otele gidip eleman arayıp aramadıklarını sordum, onlar da bakacaklarını söylediler. Bu şehir küçük bir köyden beter. Lisa, onlardan duymuş olmalı."

"Hayır, haberi bile yoktu." Anton ansızın kendini çok yorgun hissetti. Lisa'nın restoranı terk ediş şeklinde son noktayı koyan bir şey vardı. Ama bütün bunlar bir saçmalıktı, değil mi? Lisa ciddi değildi. Muhtemelen, bazı kadın arkadaşları bacaklarını açıp hamile kalıyorlardı ve Lisa da onlara özeniyordu. Hafif öğle yemekleri fikri de hiç fena değildi. Üzerlerinde bir logo olan küçük kartlar hazırlatabilirlerdi. Lisa bütün bu saçmalıkları bıraktığında harika olacaktı...

Lisa restorandan güvenle ve neşeyle çıktı. Kalabalık sokaklarda ilerlerken, insanların kendisine hayranlık olarak nitelediği bakışlarla baktıklarının farkındaydı. Az önce ne dediğini, ne yaptığını düşünmeyecekti. Şeyleri kompartıman-

BELONGS TO KANITS TEAM

lara ayıracaktı. Yaşamının bu kısmını park edecek ve yeniden ihtiyaç duyuncaya kadar orada bırakacaktı. Tamamen başka bir şeye konsantre olacaktı. Burası vaat dolu bir şehirdi; potansiyel dostluklarla, hatta aşklarla dolu bir şehir. Anton'u kafasından atacak ve başını dik tutacaktı.

Sonra, hiç beklenmedik bir anda, Frankie'yi bebek arabasıyla gezdiren Emily'yle karşılaştı.

"Onu alışverişe alıştırıyorum –yıllarını alışveriş ederek geçirecek, bu yüzden nasıl bir şey olduğunu öğrenmesi iyi olur."

"Emily, çok komiksin. Bugün neler aldın?"

"Bir yatak örtüsü, bir çaydanlık, bir de duş perdesi. Gerçekten çok heyecanlandırıcı şeyler" dedi Emily.

Frankie mutlu bir agu sesi çıkardı.

"Şimdi mutlu görünüyor, ama yarım saat önce duyacaktın. Zavallıcık, diş mi çıkarıyor nedir. Suratı kıpkırmızıydı, ulur gibi ağlıyordu, diş etleri de biraz şişmiş gibi. Öyleyse, işimiz var demektir" diye açıkladı Emily.

"Aynen öyle" dedi Lisa. "Önümüzdeki birkaç ay için başka bir yere taşınsam iyi olacak!" Frankie'ye gülümseyip sarıldıktan sonra yoluna devam etti.

Emily, Frankie'yle 23 numaraya döndüğünde, Josie'nin söylemek istediği önemli bir şey olduğunu anladı.

"Sokakta durum iyi değil" dedi asık bir suratla.

Bu sözün bin türlü anlamı olabilirdi. Hayır kurumu mağazasının gelirleri düşmüş ya da Dr. Hat'in astığı çamaşırlar rüzgârdan uçmuş ya da Fiona ile Declan taşınmaya karar vermiş olabilirdi. Sonra, birden, Josie'nin Muttie'den söz ediyor olabileceğini anladı.

"Değil mi?"

"Evet. Daha da kötüledi." Josie, Muttie'lere uğrayıp uğramama konusunda kararsız görünüyordu.

BELONGS TO KANITS TEAM

Emily, gitmeme yanlısıydı. Sadece kalabalık ederlerdi. Muttie ile Lizzie'nin ailesi yanındaydı. Josie bunu kabul etti.

"Peder Brian'ın oraya gittiğini gördüm" dedi. Frankie kıkırdadı ve Emily onu kucağına alsın diye uzandı.

"Tatlı kız." İki kadın da konuşurken biraz dalgındı; sonra ikisi de derin derin iç geçirdi.

Josie "Bir Rosary duası daha okumanın faydası olur mu?" diye düşünüyordu. Emily ise ne yapsa makbule geçeceğini. "Büyük bir kıymalı börek olabilir" diye düşündü, "fırında sıcak tutabilecekleri ya da karnı acıkanın yiyebileceği bir şey." Hemen bir börek yapacaktı.

Muttie kendini bu kadar güçsüz hissettiği için kızgındı. Gece ile gündüz birbirine karışmış gibiydi ve odada sürekli ona dinlenmesini söyleyen birileri oluyordu. Hastaneden döndüğünden beri dinlenmiyor muydu zaten?

Daha halledilecek o kadar çok şey vardı ki. Avukat, konuşma biçimiyle insanı deli edebilirdi, ama en azından bir konuda net görünüyordu. Mitchell ailesinin ikizlerin bakımı için ödedikleri, çocuklar on sekiz yaşına bastıklarında tak diye kesilen cüzi para, bir vadeli hesapta birikmişti; bundan başka bir de Muttie'nin Büyük Bahis'te kazandığı paranın bir kısmı vardı; hani bir servet kazandığı ve hepsinin neredeyse kalp krizi geçirdiği o bahis.

Vasiyetin geri kalanı basitti: Her şey Lizzie ile çocuklara kalıyordu. Ama Muttie ikizlerin ihtiyaçları tam karşılanmazsa diye çok endişeliydi.

"Bu miras ellerine geçtiğinde iyi bir durumda olacaklar" dedi avukat.

"Öyle de olması gerekiyor. Biliyorsunuz, bizim yanımıza gelince, sosyeteye girme şanslarını kaybettiler. Bizden daha zengin bir dünyaya doğmuşlardı. Kaybettiklerinin doğru dürüst telafi edilmesi gerekiyor."

BELONGS TO KÄNTÖS TEAM

Avukat, Muttie boğazındaki yumruyu geçirmek için yutkunurken yüzünü görmesin diye öteki tarafa döndü.

Peder Flynn, Muttie'yi görmeye geldi.

"Tanrım, Muttie, dışarıdaki dünyaya göre çok daha iyi ve huzurlusun burada" dedi.

"Dışarıda neler oluyor, anlatsana?" Hastalığına rağmen, Muttie hâlâ meraklıydı.

"Çalıştığım göçmen merkezinde, bir Müslüman nikâhı yüzünden kızılca kıyamet koptu. Müslüman nikâhı isteyen bir çift vardı, ben de onları camiye yönlendirdim. Ama akrabaların bir kısmı camiye gitmek istemiyor, bir kısmı istiyordu. Yemek servisini bizim halledeceğimizi söyledim –senin torunlar herkese uygun yemek hazırlayabiliyorlar. Sonra bir de başka bir kanat var; onlar da merkezin, kilisenin parasıyla ayakta duran bir yer olduğunu söylüyorlar. Sen olsan çıldırırdın, gerçekten."

"Aslında kısa bir süre için bu dünyadan gitmek isterdim." Muttie hüzünlü görünüyordu.

"Ah, tabii ki, tabii ki." Brian Flynn inandırıcı olduğunu ümit ediyordu.

"Peki bir daha geri dönmez ve ölüp gidecek olursam, sence orada... yani yukarıda sahiden bir şey var mı?.."

"Sana doğruyu söyleyeceğim, Muttie. Bilmiyorum, ama olduğunu sanıyorum. Yıllar yılı beni dağılmaktan koruyan bu oldu. Orada bir şey yoksa, hayal kırıklığına uğramış bir adam olurum."

Muttie bu yanıttan gayet memnundu. "Daha iyisini söyleyemezdin" dedi onu onaylayarak.

Ve Brian Flynn evden çıkarken kendine sordu: "Ölmekte olan bir adama imanın bu kadar sıradan ve yavan bir tarifini yapmış başka bir rahip olmuş muydu acaba?"

Lisa Kelly bir kez daha uğradı. Aile, Muttie'nin onu gör-

BELONGS TO KÂNİTS TEAM

mek isteyip istemeyeceğinden emin değildi.

"Onunla paylaşmak istediğim bir sır var" dedi Lisa.

"Peki öyleyse, sırrınla birlikte yanına gir, ama sadece on dakika" dedi Lizzie.

Lisa, yüzünde büyük bir tebessümle içeri girdi.

"Bende 500 avron var Muttie. Hain Değil üç boy farkla kazandı."

"Sesini alçalt Lisa. Kumar oynadığımı bilmelerini istemiyorum" dedi Muttie.

"Yok, seninle paylaşmak istediğim bir sırrım olduğunu söyledim."

"Aramızda bir şey var sanacaklar" dedi Muttie. "Ama Lizzie bunu kumara tercih eder."

"Parayı nereye koyacağım, Muttie?"

"Çantana koy. Ben sadece kazanmanın heyecanını yaşatmak istedim."

"Ama Muttie, ben 500 avroyu alamam. 50 avroluk bir komisyon almayı umuyordum, hepsi bu."

"Güle güle harca, çocuğum." Bunu dedikten sonra, başı yine yastığına düştü.

Lisa parmak uçlarına basarak odadan çıktı.

Maud, Muttie'yi görmek için derhal içeri girdi.

Muttie gözlerini açtı. "Sen bu Marco'yu seviyor musun, Maud?" diye sordu.

"Hem de çok. Seninle kıyaslayabileceğim çok insan tanımadığımı biliyorum."

"Kim demiş?" dedi Muttie.

"Herkes, ama umurumda değil. Marco'dan daha iyi biri asla karşıma çıkmayacak. Dünya üzerinde öyle biri yok."

Muttie elini uzatıp Maud'un elini tuttu. "Öyleyse onu bırakma, Maud; ve Simon'a da güzel bir kız bul. Belki de düğünde" dedi.

Maud, Muttie'nin zayıf elini tuttu ve uykuya dalışını sey-

BELONGS TO KÄNTIS TEAM

retti. Gözleri doldu, ardından sicim gibi yaşlar boşandı, ama Maud onları silmek için elini kaldırmadı. Uyuması iyiydi. Uyurken acı çekmiyordu. Maud, Muttie'nin mümkün olduğunca uyumasını, acı çekmemesini istiyordu.

Çocukları, Muttie'nn bugün yarın öleceğini biliyorlardı. Evde fısıldayarak dolaşıyorlardı. Birbirlerine, Muttie ile Lizzie'nin reçelli sandviçler hazırlayıp onları trenle Bray'e, denize götürdüğü çocukluk günlerini anımsatıyorlardı.

Muttie'nin bahisten ufak bir para kazandığı günü hatırladılar; Muttie paranın tamamını iki kızarmış piliç ile tabaklar dolusu kızarmış patates tavaya harcamıştı. Rehinciye pek çok ziyaret yapılmasını gerektirse de, diğer çocuklar kadar şık giyinebildikleri ilk Kömünyonlarını ve Kiliseye Kabul Ayinlerini de hatırladılar. Muttie'nin düğünlerdeki halini, köpekleri Hooves'u, Lizzie'ye yardım etmek için çarşıdan alınan ötaberiyi taşımasını....

Bütün bunları Lizzie'nin duymayacağı yerlerde paylaşmaları gerekiyordu. Lizzie hâlâ Muttie'nin iyileşmekte olduğunu düşünüyordu.

O gün, Hemşire Ita ziyarete geldi; Muttie'ye içi şifalı bitkilerle doldurulmuş bir yastık getirmişti. Ona baktı, ama Muttie onu tanımadı.

"Kısa bir süre sonra komaya girecek" dedi Ita, Maud'a. "Dr. Carroll'dan gelip bir bakmasını isteyebilirsiniz, bakım hemşireleri ne gerekiyorsa yapacaktır."

Maud ilk defa, gerçekten çok kötü oldu. Başını Simon'ın omzuna dayayıp ağladı. Muttie çok yakında aralarında olmayacaktı ve onunla son konuşması Marco hakkında olmuştu.

Muttie'nin sevgili köpekleri Hooves öldüğünde söyledikleri aklına geldi:

"Hepimiz Hooves'un hatırına güçlü olmalıyız. O insanları feryat figan ağlatacak bir canlı değildi. Onun hatırına güçlü olun."

BELONGS TO KÄNTÖS TEAM

Hooves'u gömerken güçlü olmuşlardı.

Muttie'de de güçlü olacaklardı.

"En zoru artık var olmadığını bilmek olacak" dedi Simon.

Peder Flynn onlarla bir fincan çay içiyordu. "Birini hatırladığımız müddetçe ölmez diye bir görüş var" dedi.

Bir sessizlik oldu. Peder Flynn, "Keşke hiç konuşmamış olsaydım" diye geçirdi içinden.

Ama hepsi başlarını sallayarak onu onayladılar.

İnsanları unutmamak yaşamaları anlamına geliyorsa, Muttie sonsuza kadar yaşayacaktı.

Lizzie gidip Muttie'nin yanında oturacağını söyledi.

"Çok derin bir uykuda, anne" dedi Cathy.

"Biliyorum. Komada. Hemşireler bunun olacağını söylemişti."

"Anne..."

"Cathy, yolun sonuna geldiğimizi biliyorum. Bu gece olacağını biliyorum. Sadece, onunla birazcık daha yalnız kalmak istiyorum."

Cathy, ağzı açık, annesine bakakaldı.

"Bunu çok uzun zamandır biliyordum, ama bugüne kadar buna inanmayı reddettim. Ve hepiniz üzüntüden kıvranırken, ben ne kadar mutlu günler yaşadım..."

Cathy annesini odaya götürdü. Hemşire dışarı çıkıp kapıyı arkasından sıkı sıkı kapattı.

Lizzie vedalaşmak istiyordu.

"Beni duyup duymadığını bilmiyorum, Muttie" dedi Lizzie. "Ama sana çok eğlenceli biri olduğunu söylemek istedim. Seninle tanıştığımdan beri her gün en az on kez güldüm, neşem daim oldu ve hiçbir şeyin eksikliğini çekmedim. Eskiden, başkalarından aşağıda olduğumuzu düşünürdüm. Senin sayende, yoksul olsak bile bir eksiğimiz olmadığını düşünmeye başladım. Umarım, ben yanına gelene kadar hoşça

BELONGS TO KANTOS TEAM

vakit geçirirsin... Senin yarı pagan olduğunu biliyorum, Muttie, ama her şeyin orada seni bekliyor olduğunu göreceksin. Bu bir sürpriz olmayacak mı? Seni seviyorum Muttie; bunun altından mutlaka kalkacağız, sana söz veriyorum."

Sonra, onu alnından öptü ve aileyi içeri çağırdı.

Yirmi dakika sonra, palyatif bakım hemşiresi dışarı çıkıp Dr. Declan Carroll'ın orada olup olmadığını sordu.

Fiona, Declan'ı cep telefonundan aradı.

"On beş dakikaya oradayım" dedi Declan. Declan gelip odasına girinceye kadar bir çeyrek saat orada oturup beklediler.

Declan odada fazla kalmadı. "Muttie huzura erdi... sonunda huzura erdi" dedi.

Birbirlerine sarıldılar ve buna inanamadan ağladılar.

Marco gelmişti, artık aileden biri sayılıyordu. Muttie'nin varlıklarıyla evi doldurur gibi olan pub arkadaşlarından bazıları, mendillerini çıkarıp büyük bir gürültüyle sümkürdüler.

Ve bugüne kadar, Muttie'yle New York'taki Çin Mahallesi'ne gideceği inancına tutunmuş olan Lizzie, birden kontrolü ele aldı.

"Simon, gidip bütün perdeleri kapar mısın lütfen? Komşular anlar böylece. Maud, sen de cenaze levazımatçısını arar mısın? Numarası telefonun yanında, Muttie'yi kaybettiğimizi söyle. O ne yapılacağını bilir. Marco, sen de yiyecek bir şeyler ayarlayabilir misin? İnsanlar gelecek, bir şeyler ikram etmemiz lazım. Geraldine, kaç bardağımız, fincanımız, tabağımız var, bir bakabilir misin? Ve lütfen ağlamayı keser misiniz? Muttie ağladığınızı görseydi, size ne yapacağını bilirdi."

Zor da olsa yaşlı gözlerle gülümsemeyi başardı.

Muttie'nin cenaze töreni başlamıştı.

Tabut geçerken, bütün St. Jarlath's Crescent bir şeref kıtası gibi sokağa dizildi.

BELONGSTO KÂĞITSTEAM

Lisa ve Noel, bebek arabasındaki Frankie'nin yanında durdular; Faith de onlara katıldı. Bu adam hakkında o kadar çok şey duymuştu ki, kendisini de olanların parçası gibi hissediyordu. Emily, Dr. Hat ve Dingo Duggan'la birlikte, amcası ile yengesinin yanında durdu. Declan ile Fiona, bebek taşıma askısındaki Johnny'yle oradaydılar; Molly ve Paddy de. Dostlar ve komşular, Simon ve Marco'nun tabutu taşımasını izlediler. Simon ve Marco ağır ve düzgün adımlarla yürüdüler.

Pub arkadaşları küçük bir grup olarak yan yana dizildiler. Hâlâ şaşkın haldeydiler: Muttie orada değildi, hepsini bir bira içip 3.30'daki Wincanton at yarışlarını izlemeye çağırmıyordu.

Uzaklarda bir yerde bir kilisenin çanı çalıyordu. Onlarla ilgisi yoktu, ama acılarını paylaşır gibiydi. Sokaktaki bütün evlerin perdeleri, güneşlikleri ve panjurları kapalıydı. Tabut geçerken, insanlar bahçelerinden kopardıkları çiçekleri üzerine koydular.

Cenaze arabası ve diğer arabalar, cenaze alayını Peder Brian Flynn'in göçmen merkezindeki kilisesine götürmek üzere bekliyordu.

Muttie çok kesin talimatlar bırakmıştı.

> Şayet ölürsem, ki bu kesinlikle ihtimal dahilindedir, cenazemin Peder Brian Flynn tarafından, onun merkezinden kaldırılmasını istiyorum. Konuşma çok kısa olsun ve sadece bir iki dua okunsun. Organlarımı bağışlamak istiyorum, belki birine faydam dokunur, kalanların da sessizce yakılmasını istiyorum.
>
> Bu metni tamamen aklım başımda olarak imzalıyorum.
>
> Muttance Scarlet

Marco, Muttie ile Lizzie'nin mutfağında çalışarak, tabak tabak soğuk meze ve tabak tabak makarna hazırladı. Lizzie masraftan kaçınmamasını söylemişti. Marco, babasının restoranından çok sayıda çatal ve tabak getirmişti.

BELONGS TO KANTOS TEAM

Muttie ölmeden önce, Maud'a evlenme teklif edebileceğini söylemişti, ama etmeyecekti –Maud büyükbabası için ağlamayı bırakıncaya kadar bekleyecekti. Ancak ondan sonra soracaktı. Doğru dürüst bir zamanda. Onunla Maud da, Muttie ve Lizzie kadar mutlu olabilecekler miydi? Maud'a yetebilecek miydi? Maud o kadar parlak, o kadar zekiydi ki.

Duvarda Muttie'nin bir resmi asılıydı. Her zamanki gibi gülümsüyordu. Marco onun, "Hadi ama Marco Romano. Senin neyin eksik, çoğundan daha bile iyisin" dediğini duyabiliyordu adeta.

Dedikleri doğruydu, insanlar seni hatırladığı müddetçe ölmüyordun. Çok rahatlatıcı bir düşünceydi bu.

Kilisede, Peder Flynn töreni uzatmadı. "Sadece Göklerdeki Babamız, Ave Maria ve Kutsal Babamız duaları okundu. Faslı bir oğlan klarnetiyle "Amazing Grace"i çaldı. Polonya'dan bir kız da akordeonla "Hail Queen of Heaven"ı seslendirdi. Derken, tören bitti.

İnsanlar dışarı çıktılar ve etrafta durup Muttie'den bahsettiler. Sonra vedalaşmak için Muttie'nin evine gittiler.

Nasıl gerekiyorsa öyle.

BELONGS TO KÄNTIS TEAM

On üçüncü bölüm

Muttie'nin ölümünden sonra, St. Jarlath's Crescent'taki herkesin hayatından bir şeyler eksilmişti. İnsanlar, her zamanki gibi bahçe kapısının yanında yalnız başına duran Lizzie'ye bakmaktan kaçınıyorlardı. Lizzie, hâlâ Muttie'yi bekliyor gibiydi. Yalnız kalmasın diye ona destek olmuşlardı elbette, ama çocukları birer birer Chicago ve Avustralya'daki evlerine dönmüş, Cathy yemek şirketine ve ikizler de Ennio'nun lokantasına dönmek zorunda kalmışlardı; gelecekleri hakkında bir karara varmak zorundaydılar.

Herkes yavaş yavaş normal yaşama dönüyordu, ama herkes, Lizzie'nin devam edebileceği bir yaşamı olmadığını biliyordu.

Bazı akşamlar Charles ile Josie'nin evine davet edildiği oluyordu, ama onlar heykel kampanyasından söz ederken Lizzie'nin gözleri uzaklara dalıp gidiyordu. Bazen de Paddy ve Molly Carroll'a akşam oturmasına gidiyordu, ama Molly'nin hayır kurumu mağazasındaki işlerini ya da Paddy'nin kasap tezgâhında müşterilerle yaşadıklarını dinlemesinin de bir sınırı vardı. Lizzie'nin artık anlatacak hikâyesi yoktu.

Emily Lynch halden anlayan bir arkadaştı; Lizzie'nin çocukluğu ya da Bayan Mitchell'ın yanında ilk çalışmaya başladığı günler hakkında sorular soruyordu. Lizzie'yi, Muttie'den

BELONGS TO KAMTS TEAM

önceki günlere, Muttie'nin asla ayak basmadığı yerlere götürüyordu. Ama Emily'nin sürekli yanında olmasını bekleyemezdi. Son zamanlarda Dr. Hat'le dostluğu epey ilerletmiş gibiydi. Lizzie onun için seviniyor, aynı zamanda Muttie'nin yasını da tutuyordu.

Muttie'ye anlatmak istediği o kadar çok şey vardı ki. Her gün aklına yeni bir şey geliyordu: Cathy'nin ilk kocası Neil'in cenazeye gelip Muttie'nin bir kahraman olduğunu söylemesi; Peder Flynn burnunu müthiş bir gürültüyle sümkürünce kulak zarının patlatmış olabileceğini düşünmeleri; pederin, Muttie ile Lizzie'nin harika ailesi hakkında söylediği çok güzel sözler...

Muttie'ye, Maud'un Marco'yla nişanlanacağını söylemek istiyordu; Simon buna seviniyor ve Amerika'ya gitmeyi hâlâ düşünüyordu. Lizzie onunla, evde mi kalması yoksa daha ufak bir yere mi taşınması gerektiğini konuşmak istiyordu. Herkes, en az bir yıl hiçbir konuda karar almamasını tavsiye ediyordu. O ise, Muttie'nin buna ne diyeceğini merak ediyordu.

Lizzie bugünlerde çok iç geçiriyor, ama gülümsemeye de çalışıyordu. İnsanlar bu evde hep güler yüz ve neşe bulmuşlardı; bu değişmemeliydi. Gülümsemesinin silindiği ve Muttie'nin yasını tuttuğu anlar, yalnız kaldığı anlardı. Sık sık öteki odadan Muttie'nin sesini duyuyordu, ama ses alçak geliyor, ne dediğini anlayamıyordu. Sabahları çay yaptığında, Muttie için de otomatikman bir fincan çıkarıyordu; yemek vakitlerinde sofraya onun için de tabak koyuyordu ve bunun hüznüyle kedere boğuluyordu.

Yatağı ona çok büyük ve boş geliyordu; uyuduğunda, koluyla bir yastığa sarılıyordu. Neredeyse her gece rüyasında Muttie'yi görüyordu. Bazen mutlu günler ve neşeli zamanlarla ilgili güzel rüyalar oluyordu; çoğu zaman da korkunç kayıp, terk edilme ve elem rüyaları. Hangisinin daha kötü olduğunu bilemiyordu:

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Her sabah onun gitmiş olduğunu ve asla geri gelmeyeceğini bilerek uyanıyordu. Hayat bir daha asla iyi olmayacaktı.

Dr. Hat, Emily'ye, artık nihayet yaz geldiğine ve günler uzayıp ısındığına göre, pikniğe gitmeyi teklif etti. Emily, Michael'ın da onlarla gelmesini önerince, nedendir bilinmez, Dr. Hat bunu biraz tuhaf karşıladı. Emily, kabuğu özenle çıkarılmış ekmeklerle sandviç yapıp iki termosu çayla doldurdu. Bir kutu kakaolu bisküvi getirdi ve Dr. Hat'in arabasıyla Wicklow Dağları'na doğru yola koyuldular.

"Bu tepelerin şehre bu kadar yakın olması ne harika" dedi Emily hayranlıkla.

"Onlar tepe değil, dağ" dedi Dr. Hat, onu düzelterek. "Bunu bilmek çok önemli."

"Özür dilerim" diyerek güldü Emily, "ama bir yabancıdan, benim gibi bir dışarlıklıdan ne bekleyebilirsin ki?"

"Sen yabancı değilsin. Yüreğin buraya ait" dedi Dr. Hat ve ona gene garip garip baktı. "Ya da ben öyle olmasını ümit ediyorum, hem de çok."

Michael camdan dışarı bakarken, kendi kendine nağmesiz bir mırıltı tutturmuştu. Dr. Hat ve Emily ona aldırış etmeyip seslerini yükselttiler.

"Ah Hat, buna bana Michael'ın önünde şaka olarak söylediğinden eminim."

"Hayatımda asla daha ciddi olmadım. Yüreğinin İrlanda'da olmasını *gerçekten* ümit ediyorum. Buradan gitmeni hiç istemiyorum."

"Tam olarak neden?"

"Çünkü çok ilginçsin ve işlerin yürümesini sağlıyorsun. Baş aşağı sürüklenmeye başlamıştım, bunu durdurdun. Seni tanıdığımdan beri, kendimi daha bir erkek hissediyorum."

Michael'ın mırıltısı, onların sesini boğmaya çalışırcasına yükseliyordu.

BELONGS TO KANITS TEAM

"Öyle mi?" diye bağırdı Emily. "Seni tanıdığımdan beri ben de kendimi daha bir kadın hissediyorum. Demek bu işte bir hayır var."

"Hiç evlenmedim, çünkü daha önce beni sıkmayan biriyle hiç karşılaşmadım. İsterdim ki... isterdim ki sen..."

"Ne isterdin?" diye sordu Emily. Michael'ın mırıltısı artık neredeyse sağır edici bir düzeye yükselmişti.

"Of, ne olur kes şunu, Michael" diye yalvardı Emily. "Hat bir şey söylemeye çalışıyor da."

"Söyledi zaten" dedi Michael. "Sana evlenme teklif etti. Şimdi sen de 'Evet, kabul ediyorum' de."

Emily, durumu açıklığa kavuşturması için Hat'e baktı. Hat arabayı yavaşça durdurup dışarı çıktı. Arabanın etrafını dolandı, Emily'nin kapısını açtı ve Wicklow Dağları'nın fundalıkları ile çalıları arasında dizlerinin üzerine çöktü.

"Emily, bana karım olma şerefini bahşeder misin?" diye sordu.

"Bunu neden daha önce sormadın bana?" dedi Emily.

"Hayır demenden ve o rahatlatıcı dostluk duygusunu kaybetmenden korkuyordum. Sadece korkudan."

"Artık korkma." Emily, Dr. Hat'in yüzüne hafifçe dokundu. "Seninle evlenmeyi çok isterim."

"Şükürler olsun" dedi Michael. "Artık pikniğimizi yapabiliriz!"

Emily ve Dr. Hat kendi yaşlarında bu işi ertelemenin anlamı olmadığına karar verdiler; Betsy ile Eric İrlanda'ya geldiklerinde evleneceklerdi. Böylece, Betsy baş nedime, Michael de sağdıç olacaktı. Peder Flynn onları kilisesinde evlendirebilirdi. İkizler ikram işini halleder ve dördü birden balayına çıkıp Dingo'nun minibüsüyle batıya gidebilirlerdi.

Emily nişan yüzüğü istemiyordu. Sağlam, güzel bir nikâh yüzüğünü tercih edeceğini söyledi, bütün istediği bu kadardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dr. Hat keyiften yerinde duramıyordu ve hayatında ilk kez terziye gidip ısmarlama bir takım elbise diktirmeyi kabul etti. Buna uygun yeni bir şapka da alacaktı. Tören sırasında kilisede şapkasını çıkarmaya söz vermişti, yeter ki fotoğraflar çekilirken yeniden takabilsindi.

Betsy, e-postalarında heyecandan neredeyse çığlık atıyordu.

Demek sana arabada, Michael diye başka bir adamın önünde evlenme teklif etti? Bu harika bir şey Emily, senin için bile harika. Üstelik, kuzenlerine iki adım mesafede oturacaksın!

Peki sorabilir miyim, adı neden Hat? Hathaway gibi bir ismin kısaltması mı, yoksa Hat adında İrlandalı bir aziz mi varmış?

Artık hiçbir şey beni şaşırtamaz.

İhtiyar baş nedimenden çok sevgiler.

Betsy

Emily üstlendiği çeşitli işleri yürütmeye devam ediyordu: Çiçekliklere bakıyor, muayenehanedeki görevlerini yapıyor, hayır kurumu mağazasında kasada duruyordu –düğün kıyafetini de orada bulmuştu. Kapanmak üzere olan bir mağazadan gelmişti. Vitrinde duran bazı kıyafetler vardı ve mağaza sahibi bunların para etmeyeceğini, bir hayır kurumuna bağışlanmalarının daha iyi olacağını söylemişti.

Emily kıyafeti, diğerlerini dikkatle askıya asarken gördü. Lacivert ve açık mavi çiçekli ipek bir elbiseden ve bununla takım oluşturan, yakasına elbisenin kumaşından ince bir biye geçirilmiş lacivert bir ceketten oluşuyordu. Mükemmeldi: Zarif, kadınsı ve nikâh için çok uygundu.

Emily, kıyafet satılsa ne kadara gideceğini düşündü, uygun bulduğu parayı kasaya koydu ve elbiseyi alıp doğruca eve götürdü.

Josie onu evden çıkarken gördü.

"İşte aradığım kadın" dedi Josie. "Bir fincan çay içer misin?"

BELONGS TO KÄNTIS TEAM

"Çabuk olacaksa içeyim. Molly'yi uzun süre yalnız başına bırakmak istemiyorum." Emily oturdu.

"Biraz endişeliyim" diye söze başladı Josie.

"Anlatsana" dedi Emily iç geçirerek.

"Bayan Monty'nin Charles'a bıraktığı şu para var ya."

"Evet, parayı Heykel Fonu'na veriyorsunuz." Emily'nin her şeyden haberi vardı.

"Paranın miktarı endişelendiriyor bizi" dedi Josie, korkuyla etrafa bakınarak. "Binlerce değil... yüz binlerce sterlin söz konusu."

Emily afallamıştı.

"O zavallı yaşlı hanımın bu kadar parası varmış ha! Kimin aklına gelirdi!" dedi.

"Evet, sorun da bu."

"Nasıl yani?" diye sordu Emily kibarca.

Josie çok tedirgindi. "Bir heykele vermek için çok fazla bu para, Emily. Bu bizim düşündüğümüzden biraz farklı. Biz küçük bir heykel istiyorduk; herkesin katkıda bulunacağı bir mahalle heykeli. Bu muazzam parayı verirsek, muazzam bir heykel yaptırabiliriz, ama bu aynı şey değil..."

"Anlıyorum..." Emily soluğunu tuttu.

"O kadar muazzam bir para ki, mesela torunumuza karşı bir vazifemiz olabilir mi diye düşünüyoruz. Eğitimi için ya da hayata bir parça avantajlı başlaması için ona bir miktar para bırakmalı mıyız? Veya kötü günlerinde kullanabilmesi için Noel'e bir şey vermeli miyiz? Ben tamamen emekliye ayrılabilir miyim ve Charles'la Kutsal Topraklar'a gidebilir miyiz? Bunların hepsi mümkün, biliyorum. St. Jarlath heykelden ziyade bunları mı isterdi? Bunu bilmek imkânsız."

Emily düşüncelere dalmıştı. Şu anda ne söyleyeceği çok önemliydi.

"Sana hangisi doğru geliyor, Josie?"

"Sorun da bu ya, ikisi de doğru geliyor. Bildiğin gibi, biz

BELONGS TO KANTOS TEAM

hiçbir zaman zengin insanlar olmadık. Bayan Monty sayesinde artık zengin olduğumuza göre, değişip zenginler gibi açgözlü olmuş olabilir miyiz?"

"Yo, Charles ve sen asla öyle olmazsınız!"

"Olabiliriz, Emily. Baksana, burada oturmuş, Kutsal Topraklar'a pahalı bir yolculuğu düşünüyorum. Görüyorsun işte, kendime, belki de St. Jarlath parayı başka hayırlı şeylere harcamamızı *tercih ederdi* diyorum."

"Evet, bu bir olasılık elbette" diyerek ona katıldı Emily.

"Ah, ne istediğine dair bir işaret alabilseydim..."

"Tanrı ne isterdi acaba?" diye sordu Emily. "Efendimiz, gösteriş ve debdebe meraklısı değildi. Onun asıl işi yoksullara yardımcı olmaktı."

"Yoksullara büyük bir azizi hatırlatan bir heykelle de yardımcı olunabilir, elbette."

"Evet..."

"Heykel fikrinden soğuyorsun, değil mi?" dedi Josie gözleri dolarak.

"Hayır, heykeli sonuna kadar destekliyorum. Sen ve Charles çok uzun zamandır bunun üzerinde çalışıyorsunuz. *Harika* bir fikir, ama bence olacaksa, ilk başta düşündüğünüz gibi mütevazı bir heykel olmalı. Büyüklük, heykelin boyutlarıyla gösterilmez."

Josie'nin gücü azalıyordu. "Fona büyük bir katkı yapıp geri kalanını bankaya yatırabiliriz" dedi.

"St. Jarlath hakkında bildiklerinize dayanarak, sence bu onu mutlu eder mi?" Emily, Josie'nin, bütün bu parayı bir heykele harcamak gibi çılgınca bir fikirden vazgeçmeden önce, tüm yüreğiyle ikna olması gerektiğini biliyordu.

"Bence ederdi" dedi Josie. "Onun tek istediği insanların iyiliğiydi ve sokağın sonuna çocuklar için bir oyun parkı yaptırsaydık, bu işin ruhuna daha uygun olmaz mıydı?"

"Ya heykel?" Emily soluk almaya cesaret edemiyordu.

BELONGS TO KÄTTİS TEAM

"Parkın *içine* koyabiliriz. Parka da 'St. Jarlath Çocuk Bahçesi' adını verebiliriz."

Emily rahatlayarak gülümsedi. O, Tanrı'yı, bazen insanların yaşamını şekillendiren, bazen de dışarıda kalıp işleri oluruna bırakan muğlak ve iyicil bir güç olarak görüyordu. Hat'le bu konuyu tartışmışlardı. Hat, Tanrı'nın, insanların ölümden sonra yaşam arzusunun ve dünya üzerinde geçirdiğimiz zamanı anlamlandırma çabasının bir tezahürü olduğunu söylemişti. Ama bugün, Emily'nin Tanrısı hayata müdahale etmişti. Charles ile Josie'nin, oğullarına ve torunlarına yardım etmesini sağlamıştı. Çocuklar emniyette olsun diye bir oyun bahçesi yaptıracaklardı. Kutsal Topraklar'ı görmeye gideceklerdi ve en güzeli, heykel, insanların dalga geçmesine neden olacak büyüklükte bir çirkinlik abidesi değil, küçük bir şey olacaktı.

Tüm bunlar Noel için çok iyi bir zamanda oluyordu. Noel'in yakında sınavları vardı; son birkaç gündür gergin ve aşırı yorgun görünüyordu.

"Charles ve sen karar verir vermez Noel'e de söyleyin" diye önerdi Emily.

"Bu gece konuşur karara bağlarız. Charles parkta köpekleri gezdiriyor."

"Sizin için harika bir kuzu yahnim var" dedi Emily. Aslında bunu Hat'e ve kendisine pişirmişti, ama bu daha önemliydi. Josie'nin, kararını Charles'a söylemeyi ertelemesine sebep olacak *hiçbir* bahanesi olmamalıydı. Josie, masaya bir yemek koymak gibi şeylerle, dikkati kolayca dağılan biriydi.

Emily, kendisi ve Hat için başka bir şey hazırlardı.

Nöbet çizelgelerini pazar gecesi hazırlıyorlardı. Mutfakta duvara bir kâğıt asılıyordu. Günün her saatinde Frankie'ye kimin baktığı bu listeden kolayca takip edilebiliyordu. Noel ve Lisa'da da listenin bir kopyası bulunuyordu. Frankie ya-

BELONGS TO KANITS TEAM

kında, Bayan Keane'in kreşine gidecek kadar büyümüş olacaktı: Bu da her gün üç saat demekti. Sadece, sabahları onu oradan kimin alacağını bilmeleri yeterli olacaktı.

Frankie'yi kreşe Lisa bırakacak, farklı farklı kişiler alacaktı. Lisa öğlenleri serbest değildi. Şehrin öteki yakasında, epey klas bir yerde sandviç hazırlıyordu. Vasıflı bir iş değildi, ama o bütün becerilerini ortaya koyuyordu. Bu işten kazandığı para, mutfak alışverişini karşılamasına yetiyordu ve onlara yavaş yavaş fikirlerini açmaya başlamıştı.

Gorgonzola peynirli ve hurmalı bir sandviç? Müşteriler buna bayılmış, o da, haftanın sandviçinin reklamını yapan küçük posterler hazırlamayı önermişti. Bunun kendileri için çok pahalı olacağını söylediklerinde de posterleri kendisi çizmişti. Sandviç barı için bir logo bile tasarlamıştı.

Mekânın genç sahibi Hugh, "Sen burası için fazla iyisin" dedi.

"Ben her yer için fazla iyiyim. Beni bulduğunuz için şanslısınız, öyle değil mi?"

"Cidden öyle. Esrarengiz bir kadınsın."

Hugh, Lisa'ya gülümsedi. Zengin, özgüvenli ve yakışıklı bir adamdı. Lisa'dan hoşlanıyordu, ama Lisa erkeklerle ilgilenmeyi bir kenara bıraktığını fark etmişti.

Flört etmeyi unutmuştu.

Kendini oyalamak için başka şeyler yapıyordu.

Çiçekliklere bakma işinde Emily'nin yanına takılmaya başlamış ve hem bitkiler hem de St. Jarlath's Crescent'ta yaşayanların dünyası hakkında pek çok şey öğrenmişti. Bitkileri sulamayı ve saksı değiştirmeyi öğrenmişti. Farklı bir dünyaydı bu, ama çabucak öğrenmişti. Emily onun doğuştan yetenekli olduğunu söylemişti. Kendi bitki bakım işini bile kurabilirdi.

"Zeki biriydim" dedi Lisa düşünceli düşünceli. "Okulda gerçekten başarılıydım, derken bir ajansta harika bir iş bul-

BELONGS TO KANITS TEAM

dum... ama hepsi geçmişte kaldı."

Emily ne zaman sessiz kalınacağını biliyordu.

Lisa, hülyalı hülyalı devam etti. "Anton'la tanışmak arabayla sisin içine girmek gibi bir şeydi. Dışarıdaki dünyayı unuttum."

"Peki dünya sana dönmeye başladı mı?" diye sordu Emily tatlı bir sesle.

"Sis perdelerinin arasından bakar gibiyim."

"Daha önceden yapmayı istediğin ama fırsat bulamadığın şeyler var mı?"

"Evet, bir sürü şey var ve hepsini yapacağım. Sınavlardan başlayarak."

"Zihnini yoğunlaştırmanı sağlar" diye onu onayladı Emily.

"Evet, beni Anton'un oradan uzak da tutar..." dedi Lisa kederle.

Restorana dönse onu çok sıcak karşılayacaklarından emindi. Ortadan kayboluşunu açıklamasına gerek olmayacaktı. Çocukça bir öfke nöbeti geçirdiğini ve aklının başına geldiğini varsayacaklardı. Teddy gülümseyip ona bir espresso uzatacaktı. April'in canı sıkılmış görünecek, Anton da ona tembel tembel bakıp çok güzel göründüğünü ve o gittiğinden beri günlerinin yalnız ve renksiz geçtiğini söyleyecekti. Görünüşte hiçbir şey değişmemiş olacaktı. Oysa derinlerde her şey değişmişti. Anton ona âşık değildi. Lisa onun emrine amade olmuştu, hepsi bu.

Ama Emily'ye de söylediği gibi, hayatının diğer cephelerinde hâlâ yapması gereken bir sürü şey vardı. Bunlardan biri de, annesiyle bir buluşma ayarlamaktı.

Babasının eve fahişeler getirdiğini anladığından beri, annesiyle çok ender bir araya gelmişti. Ara sıra bir kahve içiyor, Noel gününden önce de öğlen yemek yiyorlardı. Birbirlerine, görev yapar gibi hediyelerini veriyor, nazik ama yüzeysel bir sohbet ediyorlardı.

BELONGS TO KANITS TEAM

Annesi ona, Anton'un restoranı için tasarım işinin nasıl gittiğini sormuştu.

Lisa da ona bahçesini, bir sera yapmaya karar verip vermediğini sormuştu. İkisi de Katie'nin kuaför salonundan ve işlerinin ne kadar iyi gittiğinden bol bol söz etmişlerdi. Sonra, derin bir oh çekerek birbirlerinden ayrılmışlardı.

Tehlikeli hiçbir şey söylenmemiş, kırmızı çizgilerin hiçbiri geçilmemişti.

"Ama böyle yaşanmaz" dedi Lisa kendi kendine. Annesini, onun yaptığının aynısını yapmaya, eski bağlarını koparmaya zorlamalıydı.

Hemen annesine telefon etti.

"Öğle yemeği mi? Ne vesileyle?" diye sordu annesi.

"Sadece özel günlerde görüşeceğiz diye bir kural yok" dedi Lisa. Annesinin kafasının karıştığını söyleyebilirdi.

"Ennio'nun yerine gidelim" diye önerdi ve annesi gitmemek için bir bahane bulamadan randevuyu verdi. "Ennio'nun yerinde, yarın saat 1'de."

Di Kelly, lokantaya girdiğinde gayet iyi görünüyordu. Üzerinde kırmızı kemerli bir ceket, altında da polo yaka beyaz bir tişört vardı. Elli üç yaşındaydı, ama kırk bile göstermiyordu. Saçlarına çektirdiği bütün o fönler boşa gitmemiş, yaptığı bütün o yürüyüşler de vücudunun düzgün ve formda kalmasını sağlamıştı.

Ne var ki, Di Kelly keyifli görünmüyordu.

"Ne güzel oldu" dedi Lisa neşeyle. "Nasılsın?"

"İyiyim. Ya sen?"

"Ben de iyiyim."

"Bana vereceğin bir haber mi var?" diye sordu annesi, yüzünde ilgili bir ifadeyle.

"Tam olarak nasıl bir haber?"

"Acaba şu Anton'la evleneceğini falan mı söyleyeceksin di-

BELONGS TO KANITS TEAM

ye merak ettim. Evet demek için onu yeterince oyaladın." Sinirli olduğunu gösteren tiz bir kahkaha attı.

"Evlenmek mi? Anton'la mı? Tanrım, hayır! Bunu hayal bile etmem."

"Ah, özür dilerim, bu yüzden buluştuk sanmıştım. Babanı değil, ama beni düğüne davet edeceğini düşünmüştüm."

"Yok, o kadar büyük bir şey değil" dedi Lisa.

"Öyleyse neden davet ettin beni?"

"İllaki bir sebebi mi olmak zorunda? Sen benim annemsin, ben de senin kızınım. Çoğu insan için bu yeterli bir sebep."

"Ama biz çoğu insan gibi değiliz" dedi annesi.

"Neden onunla yaşamaya devam ettin?" Lisa bunu bu kadar açık sormaya niyetli değildi.

"Hepimizin bazı seçimler yapması gerekiyor..." Annesi muğlak konuşuyordu.

"İyi de, neler yaptığını öğrendikten sonra onunla yaşamayı *seçemezdin*." Lisa büyük bir tiksinti duyuyordu.

"Yaşam bir uzlaşmadır, Lisa. Eninde sonunda bunu anlayacaksın. Seçeneklerim vardı: Ya onu terk edip bir apartman dairesinde tek başıma oturacaktım ya da sevdiğim bir evde yaşayacaktım."

"Ama ona en ufak bir saygı duyuyor olamazsın."

"Cinselliğe hiçbir zaman çok ilgi duymadım. O duyuyordu. Hepsi bu. Ben hoşlanmıyordum. Yataklarımızın ayrı olduğunu sen de biliyorsun..."

"Senin yatak odana o kadını getirdiğini de gördüm" dedi Lisa.

"Sadece birkaç defa oldu. Sen gördüğün için çok utandı. Katie'ye söyledin mi?"

"Ne önemi var ki bunun?" diye sordu Lisa.

"Merak ettim sadece. Hiç telefon etmiyor. Baban, sen ona söylediğin için aramadığını sanıyor. Katie'nin Aramayı o olaydan uzun süre önce bıraktığını söyledim."

BELONGS TO KANITS TEAM

"Kızlarınızın ikisinin de kendilerini sizden bu kadar uzak hissetmelerine üzülmediniz mi?

"Sen her zaman çok nazik oldun, ilişkimizi sürdürmek için beni kaç kere yemeğe davet ettin."

"Ne ilişkisi? Benim sana, sarmaşıklar garajın üzerini sardı diye sormamın veya senin bana, Anton'un durumu iyi mi diye sormanın, aramızda bir ilişki olduğu anlamına geldiğini mi sanıyorsun?"

Annesi omzunu silkti. "Çoğu ilişki kadar iyi işte."

"Hayır, değil. Hiç doğal değil. Küçücük bir bebekle yaşıyorum. Henüz bir yaşına basmadı ve onu seven o kadar çok insan var ki, inanmazsın. O hiçbir zaman Katie ve benim gibi, şaşkın bir halde, tek başına bırakılmayacak. İnsanların çocuklarını sevmesi doğaldır. Siz ikiniz de öyle soğuktunuz ki... Bana bunun nedenini söyleyeceğini umut etmiştim, hepsi bu."

Annesi oldukça sakindi. "Babandan, onunla evlenmeden önce bile çok hoşlanmıyordum, ama işimden daha fazla nefret ediyordum. Giyim kuşama, sinemaya, başka bir şeye harcayacak param yoktu. Şimdi sevdiğim yarı zamanlı bir işim var ve bunun onunla evlenmemin adil bir karşılığı olduğunu düşünüyorum. Cinselliğin bu kadar önemli olacağını fark etmemiştim, ama ben istemiyorsam onun gidip yapmasına göz yummak gayet adildi."

"Ya da evde kalıp yapması" diye araya girdi Lisa.

"Bunun sadece iki ya da üç kez olduğunu söyledim sana."

"Nasıl katlanabildin?"

"Ya katlanacaktım ya da kendi başıma sıfırdan başlayacaktım ve senden farklı olarak, benim hiçbir vasfım yoktu. Bir giyim mağazasında, çok düşük ücretli bir işim var. Hal böyleyken, güzel bir evim ve soframda yemeğim var."

"Yani pek hoşlanmadığını itiraf ettiğin bir adamı fahişelerle paylaşmayı tercih ediyorsun, öyle mi?"

"Ben olaya böyle bakmıyorum. Yemek pişirmek ve güzel

BELONGS TO KANTOS TEAM

bir evi temizlemek olarak görüyorum. Çok sevdiğim bir bahçem var, arkadaşlarımla briç oynuyor ve sinemaya gidiyorum. Bu yaşamanın bir yolu."

"Belli ki bunu epeyce düşünmüşsün" dedi Lisa, bunu istemeye istemeye kabullenerek.

"Evet, düşündüm. Bütün bunları sana anlatmayı beklemiyordum. Tabii, sormanı da beklemiyordum." Annesi şimdi kendine son derece hâkim görünüyor ve Milano usulü bonfilesini keyifle yiyordu.

Maud masalara servis yapıyordu, ama bunun çok derin bir konuşma olduğunun farkına varıp kişisel bir sohbeti bölmekten kaçındı. Salonda zarif hareketlerle dolaşıyordu ve Lisa, Marco'nun müşterilere şarap doldururken ona sevgiyle baktığını gördü. Aşk ve evlilik buydu işte –anne ve babasının yaptığı o pazarlığa dayalı, umutsuz ticari anlaşma değil. Lisa hayatında ilk kez içinin anlayış ve sempatiyle dolduğunu hissetti.

Her ikisi için de.

Faith, artık haftada birkaç gece Noel'de kalıyordu. Üçünün de ders çalıştığı geceler Frankie'ye bakıyor ve onu yatırıyordu. Tuhaf ve küçük bir aile gibiydiler, ama her şey gayet iyi yürüyordu. Faith bu şekilde çalışmanın tek başına çalışmaktan çok daha kolay olduğunu söylüyordu. En son dersin üzerinden geçip aralarında tartışıyorlardı. Bir sonraki hafta hocaya ne soracaklarını not alıyor ve sınavlar için notlarını gözden geçiriyorlardı. Hepsi de buna değdiğini hissediyor ve kursun sonu yaklaştığından, isimlerinden sonra unvan harflerinin gelmesinin nasıl bir şey olacağını hayal ediyorlardı.

Noel hiç vakit kaybetmeden Hall's'ta daha iyi bir pozisyon bakacaktı ve şayet öyle bir iş yoksa başka bir yere başvuracaktı. Faith, çalıştığı ofiste bir yöneticilik görevine aday olacaktı. Zaten maaş ve unvan dışında bir yöneticinin yaptığı her işi yaptığından onu terfi ettirmeleri gerekecekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ya Lisa? Lisa sahip olduğu niteliklerin onu nereye yönlendireceğini kesinlikle bilmiyordu.

Bir ara Anton'un restoranına ortak olmayı ummuştu. Anton, Teddy ve birkaç kişiyi daha, mezuniyet törenine davet etmek niyetindeydi. O gün ne giyeceğini bile planlamıştı.

Ama şimdi? Piyasaya dönmek zorunda kalacaktı. Bu küçük düşürücü bir şeydi, ama Kevin'i, yani gidip Anton'la çalışmak üzere terk ettiği patronunu aramak zorunda kalacaktı. Onun yanından, geçen yıl, ruh sağlığı epey yerindeyken ve işinde iyiyken ayrılmıştı. Cep telefonunu titreyerek eline aldı.

"Vay vay, *merhaba!*" Kevin'in şaşırmaya ve biraz alaycı olmaya hakkı vardı. Lisa, aylardır onunla karşılaşmaktan kaçınmıştı, o da müşteri olarak Anton'un restoranına hiç gitmemişti. Kevin'i arayıp başarısız olduğunu söylemek çok zordu.

Kevin işini epeyce kolaylaştırdı.

"Anladığım kadarıyla piyasaya döndün" dedi.

"Sevinebilirsin, Kevin. Haklıydın. Seni dinlemeliydim. Bunu iyice düşünmeliydim."

"Ama âşıktın tabii" dedi Kevin. Sesinde hafiften alaycı bir ton vardı, ama o kadar. "Ben sana demiştim" demeye çok daha fazla hakkı vardı.

"Âşıktım, evet."

Kevin, onun geçmiş zaman kipi kullandığını fark etti, ama bir şey söylemedi.

"Sana nakit bir ödeme yapmıyordu diye tahmin ediyorum. Karşılığını aşkla mı ödedi?"

"Hayır, bugünlerde o da yok."

"O halde iş arıyorsun?"

"Bana uygun bir şey biliyor musun diye soracaktım. Herhangi bir şey?"

"Ama bu sadece iki sevgili arasında geçici bir kırgınlık da olabilir. Birkaç hafta sonra ona geri dönebilirsin."

"Böyle bir şey olmayacak" dedi Lisa.

BELONGS TO KANITS TEAM

"Şu anda sana sadece düşük pozisyonlu bir şey önerebilirim. Bir süreliğine bir yere yerleşmen için. Sana üst düzey bir pozisyon veremem. Ötekilerin hakkını çiğneyemem."

Lisa artık çok mütevazıydı. "Ne kadar minnettar olduğumu bilemezsin, Kevin."

"Lafını etmeye değmez. Pazartesi başlar mısın?"

"Bir sonraki pazartesi olsa olur mu? Bir sandviç barında çalışıyorum ve onlara önceden haber vermek zorundayım... yerime başka birini bulmaları için."

"Vay vay, sen hakikaten değişmişsin Lisa" dedi Kevin, telefonu kapatırken.

Lisa, hiç vakit kaybetmeden gidip durumu genç playboy Hugh'a anlattı. "Bir hafta içinde sana sandviç yapacak birini bulacağım" diye söz verdi.

"Ama ben çok daha fazlasını istiyorum. Aynı zamanda pazarlama danışmanı ve grafik tasarımcısı da olan birini istiyorum" diye güldü.

"O biraz daha uzun sürebilir, ama ben yine de haber vermek istedim."

"Seni kaybedeceğim için üzgünüm. Aslına bakarsan senin için vahşi planlarım vardı. Uygun zamanı kolluyordum."

"Gene bir hata" dedi Lisa neşeyle. "Şimdi Hugh, kendine iş istiyorsan aklını sandviçlere ver –az acılı Hint usulü tavuk dürüme ne dersin? Bayılacaklardır."

"Son haftanın şerefine havalı bir yere çıkalım seninle."

Lisa baharatlı tavuklu sandviçleri hazırladı ve arada boş kaldığında da Maud ile Simon'a mesaj çekip yerine birini aramalarını söyledi. Arkadaşlarından biri hiç zorlanmadan yapabilirdi. Maud ile Simon, birkaç saat içinde birini buldular.

"Onu bana gönderin de biraz eğiteyim" diye önerdi Lisa.

BELONGS TO KANITS TEAM

Kızın adı Tracey'ydi. Hevesli görünüyordu, ama bütün vücudu dövmeyle kaplıydı.

Lisa, nazikçe ona bir gömlek verdi.

"Bunları giyip bilek düğmelerini ilikliyoruz" dedi. "Hugh bu konuda çok ısrarcı."

"Yaşlı ve eski kafalı biri, öyle mi?" diye sordu Tracy.

"Genç, ama eski kafalı biri ve kesinlikle erkek güzeli" dedi Lisa.

Tracey'nin keyfi iyice yerine geldi. Bu işin ücret dışı avantajları da olabilirdi.

Lisa, merkezinde Anton'un yer almadığı bir hayata ne kadar çabuk uyum sağladığına şaşıyordu. Anton'u özlemediğinden değil; günde birkaç kez kendine "Acaba ne yapıyorlardır?" diye soruyor, Anton'un başaşağı giden işleri toparlamak için onun fikirlerinden yararlanıp yararlanmadığını merak ediyordu. Ama oyalanacağı çok şey vardı ve birçok cephede işler gayet güzel gidiyordu.

Lizzie için günler geçmek bilmiyordu. Amansız yas acısı artık yerini kemirici bir yürek ağrısına bırakmaya başlamıştı ve yaşamındaki boşluk onu yiyip bitirme tehlikesi oluşturuyordu.

"Ufak bir iş bulmayı düşünüyorum" diye açıldı ikizlere.

"Ne iş yapmayı düşünüyorsun, Lizzie?" diye sordu Simon.

"Her şey olabilir. Eskiden temizliğe giderdim."

"Bugünlerde bunu yapamayacak kadar yorgunsundur herhalde" dedi Simon sertçe.

"Bir yeri çekip çevirme işini de yapabilirsin, Lizzie" diye önerdi Maud.

"Ah, sanmıyorum. Sorumluluk ürkütür beni."

"Marco'nun lokantasında çalışmak ister miydin? Yani babasının lokantasında. Çalışacak yarı zamanlı birini arıyor-

BELONGS TO KANTOS TEAM

lar. Ennio söylerken duydum, kirli örtüleri çamaşırhaneye gönderme, gelen peynirlerle ilgilenme ve kredi kartı sliplerinden bahşiş tutarlarını hesaplama işine bakacak birine ihtiyaçları varmış. Bunu yapabilirsin, değil mi?"

"Yapabilirim belki, ama Ennio bana asla böyle büyük sorumluluğu olan bir iş vermez" dedi Lizzie kaygıyla.

"Tabii ki verir" dedi Simon, ona inandığını belli ederek.

"Sen ailedensin, Lizzie" dedi Maud, nişan yüzüğüne keyifle bakarak.

Ania'nın bebeği birkaç ay sonra doğacaktı ve esas olarak, doğum iznine çıkmak istemediği için klinikte büyük bir heyecan vardı.

"Burada kendimi çok daha güvende hissediyorum" dedi Ania acıklı bir sesle. Bu yüzden, derin bir nefes aldığında ya da dolaptan bir dosya çıkarmak için uzandığında herkes yerinden zıplasa da, işe devam etmesine izin verdiler.

Clara Casey düşük yapmanın geçmişte Ania'yı çok üzdüğünü, bu nedenle, bebekle ilgili en ufak bir işarette bile herkesin yardıma hazır olması gerektiğini söyledi. Ania'nın yatak istirahatı dönemi sona ermiş ve işe geri dönmüştü, ama gözleri sürekli üzerindeydi. Clara, kızın endişeli olduğunu biliyordu –memleketinden, annesinden, kız kardeşlerinden uzaktaydı. Kocası Carl, Ania'dan bile daha heyecanlıydı, tabii böyle bir şey mümkünse. Her an bir haber gelebilir diye kliniğin etrafında takılmayı alışkanlık haline getirmişti.

Clara çok anlayışlıydı. "Aldırmayın canım" demişti diğerlerine. "Zavallı çocuk, bu sefer de bir terslik olursa diye telaşlanıyor."

Clara'nın kendisi ise ev cephesindeki bazı meseleler nedeniyle epey telaşlıydı: Frank Ennis ile oğlunun ilişkileri ta en başından beri pürüzlüydü ve çocuğun burada kalışı sırasında pek fazla düzelmemişti. Des, Avustralya'ya dönmüştü ve ara

BELONGS TO KANITS TEAM

sıra haberleşiyorlardı. Ona her hafta bir e-posta atmak için büyük çaba gösteren Frank'e bu kadarı yeterli gelmiyordu.

"Büyük Rif Bariyeri'nin kartını göndermekten daha fazlasını yapabilirdi, değil mi?" diye homurdandı.

"Bence kart attığına şükret. Benim Adi de sadece kart gönderiyor. Nerede olduğunu, ne yaptığını bilmiyorum. Bu işler böyle oluyor."

Sonra, hiç beklemedikleri o mektup geldi.

Bugünlerde kendimi sık sık İrlanda'yı düşünürken buluyorum. Sana biraz sert davrandığımı biliyorum, ailenin yaptıklarını bilmediğini söylediğinde sana inanmadığımı da; olanları anlamam biraz zaman aldı. Belki de bir defa daha denemeliyiz. Orada bir yıl geçirmeyi düşünüyordum, tabii bu seni sıkıntıya sokmazsa. Birtakım iş görüşmeleri yaptım ve anladığım kadarıyla, diplomalarım İrlanda'da geçiyor.

Bana, bunun seni mutlu edecek bir şey olup olmadığını söylemelisin. Senin evinde kalabalık etmektense kendime bir daire tutarım. Kim bilir, belki orada geçireceğim bir yıl içinde baba-oğul olmayı deneyip nasıl gittiğine bakarız. Her halükârda, Clara ile, hatta üvey kardeşim sayılabilecek kızlarıyla tanışmak isterim, ne dersin?

Mektubu okuduktan sonra Clara da Frank de sustular. Des Raven bir baba-oğul ilişkisi istediğine dair ilk kez işaret veriyordu. Clara'yla tanışmayı da ilk kez aklından geçiriyordu...

Sınav sonuçları okulun ilan panosunda duyurulmuştu. Noel, Faith ve Lisa, iyi notlar almış ve diplomayı hak etmişlerdi. Bunu, okul binasının bitişiğindeki kafeteryada devasa dondurmalar yiyerek kutladılar ve mezuniyet gününde ne giyeceklerini planladılar. Siyah cüppe giyip açık mavi kapüşon takacaklardı.

"Kapüşon mu?" diye sordu Noel dehşet içinde.

"Bu sadece ona verdikleri ad, aslında omuzlara atılan bir

BELONGS TO KANITS TEAM

kumaş parçası, bizim farkımızı göstermek için, teknikerlerden, teknik çizimcilerden falan ayırmak için." Lisa bütün bunları biliyordu.

"Benim sarı bir elbisem var, onu giyeceğim; nasılsa cüppenin altında belli olmaz. Paramı güzel ayakkabılara harcayacağım" diye karar verdi Faith.

"Ben de kırmızı bir elbise alıp Katie'nin yeni ayakkabılarını ödünç alacağım." Lisa da kıyafet sorununu çözmüştü. "Ya sen, Noel?"

"Ayakkabıları bu kadar önemsemenizin nedeni nedir?" diye sordu Noel.

"Çünkü diplomanı almak için sahneye çıktığında herkes ayakkabılarını görüyor."

"Bunları boyasam olmaz mı?" diye kararsızca ayakkabılarına baktı. Kızlar başlarını iki yana salladılar. Yeni ayakkabılar lazımdı.

"Sana, erkek kardeşlerimin birinden açık mavi bir kravat bulacağım" diye söz verdi Faith.

"Ben de en güzel gömleğini ütülerim, ne kadar paran varsa ayakkabıya harca" diye buyurdu Lisa.

"Yok yere bir sürü telaş" diye söylendi Noel.

"Gece yarılarına kadar okula git, saatlerce ders çalış –ve sen buna yok yere diyorsun!" Lisa çok kızmıştı.

"Ya ileride Frankie'ye göstereceğin fotoğraflar?" diye sordu Faith.

"Tamam, alacağım şu lanet ayakkabıları!" diye söz verdi Noel.

Mezuniyet gününde hava pırıl pırıl güneşliydi. Buna çok sevinmişlerdi: Her yerde şemsiyeler olmayacak, insanlar yağmurun altında gözlerini kısarak bakmayacaklardı. Frankie hepsini giyinip hazırlanırken görünce heyecanlandı.

Yerde emekleyerek ayaklarına dolanıyor ve kendi kendine

BELONGS TO KANTOS TEAM

bir şeyler mırıldanıp duruyordu –söylediklerinden pek bir şey anlamıyorlardı, ta ki "Frankie de" dediğini duyana kadar.

"*Tabii ki*, sen de gidiyorsun, tatlım." Faith onu havaya kaldırdı. "*Hem* ben sana çok güzel, minicik, mavi bir elbise getirdim. Babacığının kravatına uyacak ve sen de dünyanın en güzel kızı olacaksın!"

Noel çok iyi görünüyordu. Kadınlar onu çok beğendiler, omuzlarındaki tozları silkeleyip yeni ayakkabılarını beğeni çığlıkları atarak incelediler. Sonra, Emily gelip yeni elbisesini giymiş olan Frankie'yi bebek arabasıyla aldı ve hep birlikte okula doğru yola çıktılar.

Frankie tören sırasında çok uslu durdu. Törenin en önemli anlarında çığlığı basan ya da tepinmeye başlayan öteki bebeklerden çok daha iyiydi. Noel kızına gururla baktı. Hakikaten de, dünyanın en güzel kızıydı! O bütün bunları onun için yapmıştı –evet, kendisi için de elbette, ama bütün bu çaba, ancak küçük kızına güzel bir hayat sağlayabilirse harcandığına değecekti.

Yeni mezunlar sahneyi doldurdular ve izleyiciler kendi yakınlarını görene kadar sahneyi gözleriyle taradılar. Mezunlar da izleyicilere bakıyordu. Noel, Emily'nin Frankie'yi kucağına almış olduğunu gördü, sevinç ve gururla gülümsedi.

Lisa, annesi ile kız kardeşinin bu özel günün şerefine oldukça şık giyinip geldiklerini gördü; Garry ve bütün arkadaşları oradaydı.

Sonra Anton'u gördü.

Dalgın görünüyordu; sanki oraya ait değildi. Lisa bunu aylar önce ajandasına not ettiğini hatırladı.

Anton'un orada bulunması Lisa için hiçbir şey ifade etmiyordu; zaten hepsi kendi hatasıydı. Anton onu hiç sevmemişti. Kendi kendine gelin güvey olmuştu, ama artık bunun bir önemi yoktu...

Müdür, mezunlardan övgüyle bahsetti.

BELONGS TO KANITS TEAM

"Bu kursu başarmak için sosyal hayatlarından vazgeçmek zorunda kaldılar. Televizyon izleyemediler, sinemaları ve tiyatroları kaçırdılar. Bu zor işte onları desteklediğiniz için siz ailelerine ve dostlarına teşekkür etmek istiyorlar. Bugün burada olan her mezun, bir yolculuğa çıktı. Bir heves sonucu yola çıkan kişilerden farklı kişiler oldular. Artık, sadece isimlerinden sonra yazılacak unvan harflerinden çok daha fazlasına sahipler. Bir amaç için yola çıkıp bunu gerçekleştirmiş olmanın tatminini yaşıyorlar.

Hepsini sizin adınıza selamlıyorum."

Bu sözlerin ardından coşkun bir alkış koptu ve sahnedeki tüm mezunların yüzleri ışıldadı. Sonra diplomaların dağıtılmasına geçildi...

Ennio'nun yerinde, Noel, ailesi, Emily, Hat, Declan, Fiona ve anne ve baba Carroll'larla birlikte özel bir öğle yemeği planlamışlardı. Faith, babasını ve beş kardeşinden üçünü getirecekti. Lizzie lokantada süpervizör olarak çalışıyordu ve onlar için büyük bir masa rezerve etmişti; Ennio onlara özel bir fiyat verecekti. Servisi ikizler ve Marco yapacaktı. Lizzie yemek sırasında oturup gruba katılabilecekti.

Bu iş Lizzie'ye çok yaramıştı. Gün boyu oturup, komşularının yüreğini burkan o üzgün, boş bakışlarla Muttie'yi düşünmüyordu. Burası fazlasıyla hareketli bir yerdi. Yitirdiği her şeyi düşünmesine fırsat bırakmayacak kadar gürültü oluyordu. Ennio hep bir kahve ya da yüreklendirici bir sözle yanına geliyordu. Yeni insanlarla tanışıyordu, Muttie'yi hiç tanımamış insanlarla. Belki hayat daha kolaylaşmamıştı, ama en azından eskisi kadar sert değildi. Bu kadarını itiraf etmeye hazırdı ve ikizler de her dakika yanındaydı. Lizzie inançlı biriydi. Her sabah ve her akşam, Maud ile Simon'ı yaşamaya onların yanına gönderdiği, bunu böyle yaptığı için Tanrı'ya şükrediyordu.

Ennio, masanın üzerine bir kart koymalarını önermişti.

BELONGS TO KÄÄTÖSTEAM

Kartta *FELICITAZIONI --TANTI AUGURI-- FAITH LISA NOEL* yazacaktı. İsimler alfabetik sırayla yazılacağından, kimse alınmayacaktı.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Faith.

"Tebrikler, en iyi dileklerimizle" dedi Marco heyecanla.

Aralarında iki bebeğin de bulunduğu karışık bir gruptular, ama hepsi birbirleriyle çok iyi anlaştılar ve sohbet bir an olsun kesilmedi. Masaya sürekli şarap ve yiyecek geliyordu. Son olarak, üzerine şekerden bir mezuniyet kepi ve diploma rulosu yerleştirilmiş büyük bir pasta geldi.

Diğer masalardakiler pastayı görmek için toplandılar.

"Süslemesini Maud yaptı" dedi Marco gururla.

"Ve diğer herkes" diye geçiştirmeye çalıştı Maud.

"Ama en çok Maud'un emeği var" diye ısrar etti Marco.

Sonra, şerefe kadeh kaldırmak için şampanya, Noel için de alkolsüz mürver çiçeği likörü geldi. Üç başarılı mezunun sağlığına içtiler ve bağırışlarla alkışladılar.

Noel ayağa kalkınca herkes şaşırdı.

"Bence, törende müdürün de söylediği gibi ailelerimize ve dostlarımıza büyük bir minnet borcumuz var ve bizim üçümüzün de sizlerin şerefine kadeh kaldırmamız gerekiyor. Sizler olmasaydınız, bunu başaramaz, bu güzel mezuniyeti ve şöleni yaşayamazdık. Ailelerimize ve dostlarımıza" dedi.

Lisa ve Faith de ayağa kalktı ve üçü birden yinelediler.

"*Ailelerimize ve dostlarımıza.*"

BELONGS TO KANTOS TEAM

On dördüncü bölüm

Ania'nın bebeği neredeyse klinikte doğdu, tam olarak değil, ama neredeyse. Doğum, vaktinden çok önce başlamıştı.

Lavender'in sağlıklı yemek sunumlarından birinde Ania'nın suyu gelince, olabilecek en kısa sürede onu St. Brigid Hastanesi'nin yeni doğum ünitesine götürdüler. Gecenin ilerleyen saatlerinde haber her yere yayıldı: Bebek erkekti, erken doğmuş ve bebek özel bakım ünitesine götürülmüştü. Herkes Carl ve Ania için endişeleniyordu: Her ikisi için de travmatik bir dönem olacaktı. Gebelik boyunca çok kaygılanmışlardı ve kaygıları henüz son bulmamıştı. Kuvözündeki minicik bebekle birlikte kalıyorlardı; Carl daha sonra kliniğe gelip onlara neler olup bittiğini anlatırdı.

Clara Casey eski kocasını arayıp eve bir uğramasını rica etti.

"Bu işten hiç hoşlanmadım" dedi Alan.

"Ben benden istediğin her şeyi yapmadım mı: Sana iki çocuk doğurdum. Yüreğinin peşinden gidesin diye özgür bıraktım. İstediğinde boşanmaya razı oldum. Senden tek kuruş bile istemedim."

"Evimi aldın" dedi Alan.

"Hayır. Hatırlıyorsan, evin depozitosunu annem ödemişti, kredi taksitlerini de *kendi* kazandığım parayla ben ödedim.

BELONGS TO KANTOS TEAM

Burası hep benim evim oldu, dolayısıyla bu konuyu tekrar açmamıza gerek yok."

"Gelirsem, ne konuşmak istiyorsun?" Sesi küsmüş gibi çıkıyordu şimdi.

"Çeşitli şeyler... gelecek... kızlar..."

"Kızlarmış!" diye homurdandı Alan. "Adi, Peru'da, ne yaptığını Tanrı bilir..."

"Aslına bakarsan, Ekvador'da."

"Fark etmez. Linda'ya gelince, arasam da benimle konuşmuyor."

"Nick'le evlatlık alacaklarını söylediğinde, sana kalsa, başka bir adamın oğlunu asla yetiştirmeyeceğini söyledin de ondan. Çok işe yaradı, gerçekten..."

"Seni memnun etmek zor, Clara. Dürüst *oluyorum* hata, olmuyorum gene hata."

"Yarın görüşürüz" deyip telefonu kapattı Clara.

Alan eskisinden daha yaşlı ve pejmürde görünüyordu. Bir dizi yeni hanımın ardından, geçici bir süre için tek başınaydı. Her zaman gömleklerini kadınlara ütületmekle övünürdü, ama şimdi üstü başı dökülüyordu.

Neredeyse her kadına her zaman söylediği gibi, Clara'ya da "Harika görünüyorsun" dedi. Clara onu duymazlıktan geldi.

"Kahve?" diye önerdi.

"Ya da daha sert bir şey?" diye sordu.

"Hayır, içkiyi eskisi gibi kaldıramıyorsun. İki kadeh şarap içince üzerime tırmanıyorsun ve bunu kesinlikle istemiyorum."

"Bir zamanlar hoşuna gidiyordu ama" diye söylendi Alan.

"Evet, doğru, ama o günlerde senin her dediğine inanıyordum."

"Dırdır etme, Clara."

"Dırdır falan etmiyorum. Sana biraz nezaket gösteriyorum. Frank gelecek hafta buraya taşınıyor."

BELONGS TO KANTOS TEAM

"Buna izin veremezsin!" Alan dehşete düşmüştü.

"Vermeye kararlıyım. Sadece, benden duyman gerektiğini düşündüm, hepsi bu."

"Ama Clara, bunun için fazla yaşlısın" dedi.

"Düşünsene, bir zamanlar sen de epey yakışıklı ve çekici sayılıyordun" dedi Clara.

Emily, Dr. Hat'in evindeki boş bir odayı dayadı döşedi ve Betsy ile Eric'i ağırlamak için bir dizi etkinlik programladı. Onların da İrlanda'ya kendisi gibi âşık olmalarını istiyordu. Yağmur yağmayacağını, sokakların çöpsüz olacağını ve fiyatların el yakmayacağını ümit ediyordu.

Emily ile Hat havaalanına vardıklarında, uçağın gelmesine daha çok vardı.

"Buraya *beni* karşılamaya gelişin daha dün gibi" dedi Emily. "Beni arabanla pikniğe götürüşün de öyle."

"O zaman senden ciddi ciddi hoşlanmaya başlamıştım, ama senin bütün bunlar saçmalık demenden korkuyordum."

"Hayatta demezdim." Ona sevecenlikle baktı.

"Umarım arkadaşın senin için fazla yaşlı ve sıkıcı olduğumu düşünmez" dedi Hat kaygıyla.

"Sen benim Hat'imsin. Seni ben seçtim. Hayatta evlenmeyi düşündüğüm tek insansın" dedi kararlı bir ifadeyle. Başka söze gerek yoktu.

Betsy havaalanının büyüklüğüne ve çevredeki büyük hareketliliğe şaşmıştı. Uçağın ineklerin ya da koyunların otladığı bir tarlaya ineceğini sanmıştı. Oysa burası, Amerika'daki havaalanları gibi giderek çevresine doğru genişleyen çok büyük bir yerdi. Betsy bu kadar trafik olmasına, otoyollara ve devasa binalara inanamıyordu.

"Bana ne kadar gelişmiş olduğunu hiç söylemedin. Ben, herkesin herkesi tanıdığı bir dizi ufak kulübe bekliyordum"

BELONGS TO KANITS TEAM

dedi gülerek. Birkaç dakika içinde, sanki hiç ayrılmamış gibi olmuşlardı.

Eric ve Dr. Hat birbirlerine rahatlamış bakışlar attılar. Her şey güzel olacaktı.

Emily nikâha Charles Amcasının kolunda gidecekti.

Charles ile Josie nihayet bir karara varmıştı: Çocuklar için bir oyun parkı ve St. Jarlath'ın *küçük* bir heykeli yeterli olacaktı. Bir avukatla görüşmüşler, Noel ve Frankie için para ayırmışlardı. Charles, evlilik hayatına parasız başlamasın diye Emily'ye bile düğün hediyesi olarak yüklü bir miktar para ayarlamıştı. Çeyiz sayılmazdı elbette, ama Charles bunu o kadar çok söyledi ki, Emily öyle olduğunu düşünmeye başladı.

Noel'in bu mirastan haberi yoktu. Charles ve Josie onunla yalnız konuşabilmek için beklemişlerdi. Hep birileri oluyordu yanında –Lisa, Faith ya da Declan Carroll. Frankie'nin doğumundan önceki günlerde Noel'in hep yalnız bir adam olduğunu neredeyse hatırlamaz olmuşlardı. Şimdi, Frankie ile ikisinin çevresinde hep bir grup insan oluyordu.

Nihayet onu tek başına yakaladılar.

"Oturur musun Noel, sana söyleyeceğimiz bir şey var" dedi Charles.

"Bu iş hiç hoşuma gitmedi." Noel kaygılı gözlerle bir ona, bir annesine baktı.

"Yok, yok, babanın söyleyecekleri hoşuna gidecek" dedi Josie, yüzünde nadir bir gülümsemeyle.

Noel, görü falan görmemiş olduklarını umdu; St. Jarlath mutfakta görünüp bir katedral yaptırmalarını falan istememişti inşallah. Son zamanlarda gayet normal görünüyorlardı, bir gerileme olursa yazık olurdu.

"Konu, senin geleceğinle ilgili, Noel. Bayan Monty'nin, Tanrı ondan razı olsun, bize bir miktar para bıraktığını bili-

BELONGS TO KANITS TEAM

yorsun. Bunu seninle paylaşmak istiyoruz."

"Yo, hayır, baba, teşekkür ederim, ama o para annemle senin için. Köpeğe siz baktınız, ben o paradan almak istemiyorum."

"Ama ne kadar bıraktığını bilmiyorsun" dedi Charles.

"Sizi Roma'ya götürmeye yeter mi? Ya da Kudüs'e? Öyleyse güzel haber!"

"Çok daha fazla –inanamazsın."

"Ama o para sizin, baba."

"Frankie için bir eğitim poliçesi hazırlattık, böylece asla iyi bir okuldan mahrum kalmayacak. Sana da büyükçe bir meblağ vereceğiz, belki bir evin depozitosu olarak kullanırsın ve kendi yerini alıp kiradan kurtulursun."

"Ama bu çok saçma baba, bu bir servete mal olur."

"Bize zaten bir servet bıraktı. Epeyce düşündükten sonra, parayı içinde küçük bir heykel bulunan bir çocuk bahçesi ve etimizden kanımızdan olan insanlar için harcamaya karar verdik."

Noel söyleyecek kelime bulamadan onlara baktı. Bütün dertlerini halledivermişlerdi. Frankie'yle ve o isterse Faith'le doğru düzgün bir evde oturabilecekti. Frankie çok iyi bir eğitim alacaktı. Noel'in kara günler için bir köşede parası olacaktı.

Hepsi de babası, Caesar adındaki, ıpıslak kahverengi gözleri olan, King Charles Spaniel cinsi ufak bir köpeğe iyi davrandığı için.

Hayat kesinlikle garip değil miydi?

Düğün sabahı kiliseye doğru yola çıkmadan önce, Charles, Emily'ye küçük bir konuşma yaptı.

"Aslında bu konuşmayı ağabeyimin yapması gerekiyordu, ama umarım ben de seni en iyi şekilde onurlandıracağım."

BELONGS TO KANTOS TEAM

"Charles, babama kalsaydı gelmezdi, gelse bile sarhoş olurdu. Seni çok daha fazla tercih ederim."

Onları Peder Flynn evlendirdi. İsteselerdi kiliseyi beş katı insanla doldurabilirlerdi, ama Emily ve Hat sadece küçük bir tören istemişlerdi. Onlar yeminlerini ederken yirmi kişi güneşin altında durdular. Ondan sonra, Eric ve Betsy'yle birlikte County Wicklow'daki Holly's Hotel'e gittiler ve iki çift için de balayının devam ettiği St. Jarlath's Crescent'taki eve döndüler; Dingo Duggan, batıya gidiş dönüş yolculuğunu sağlama almak için minibüsünün lastiklerini yenilemişti.

Yolculuk sırasında çiftlik evlerinde kaldılar ve arka planda mor-mavi dağların uzandığı, deniz kabuklarıyla kaplı kumsallarda yürüyüşler yaptılar. Birini çekip kim olduklarını ve ne yaptıklarını sorsaydınız, yüz tahminden bir tanesi bile balayında olan iki orta yaşlı çift olduklarını söylemezdi. Bunun için fazla durmuş oturmuş ve mutlu görünüyorlardı.

Emily'nin nikâhından iki gün sonra, Peder Flynn, Rossmore'daki bir huzurevinden, annesinin ölüm döşeğinde olduğu haberini aldı. Derhal oraya gidip onun elini tuttu. Annesinin zihni berrak değildi, ama o, orada bulunmakla annesini biraz rahatlatabileceğini hissetti. Annesi konuştuğunda uzun zaman önce ölmüş birilerinden ve çocukluğundaki olaylardan söz ediyordu. Fakat ansızın bugüne dönüverdi.

"Brian'a ne oldu, Tanrı aşkına?" diye sordu ona.

"Buradayım ya."

"Brian adında bir oğlum vardı" diye devam etti annesi, onu duymamış gibi. "Ona ne oldu bilmiyorum. Galiba bir sirke katılıp kasabadan ayrıldı ve bir daha kimse ondan haber almadı..."

Bayan Flynn öldüğünde, neredeyse bütün Rossmore cenazeye katıldı. Huzurevindeki görevliler yaşlı hanımın eşyala-

BELONGS TO KAHTS TEAM

rını toplayıp pedere verdiler. Eşyaların arasında eski günlükler ve kimsenin Bayan Flynn'i takarken görmediği birkaç parça mücevher vardı.

Brian trenle dönerken bu mücevherleri inceledi. Bunları Bayan Flynn'e kocası vermişti, günlükte öyle yazıyordu. Ancak verilmelerinin sebebi aşk değil suçluluk duygusuydu. Brian, babasının annesine sadık bir adam olmadığını, bir kolye ve çeşitli broşlarla kendisini karısına affettirmeyi düşünebildiğini acı ve utançla okudu. Kız kardeşi Judy'ye mücevherlerin hikâyesinden hiç söz etmemeye karar verdi.

Paramparça olmuş günlükte, rahip olarak atandığı günün sayfasına baktı. Şöyle yazmıştı annesi:

> Bugün hayatımın tek kelimeyle en güzel günü.

Bu, bir sirke katılıp kasabadan ayrıldığı düşüncesini telafi etmişti.

Ania'nın ailesi, Carl bebeğe bakarken kızlarının yanında olmak için Polonya'dan yola çıkmıştı. Robert o kadar minicikti ki onu avuç içlerinde tutabilirlerdi, ama o, monitörlere bağlanmış vaziyette, ufacık vücuduna girip çıkan tüplerle kuvözde yatıyordu. Ania, Robert'ın kendi başına soluk alıp verirken ne kadar zorlandığını gösteren ve onun yerine soluk alıp veren monitörü dikkatle izliyordu. Kuvözdeki deliklerden, onun ufacık elini tutabiliyordu. O kadar küçük, o kadar narin ve dünyaya o kadar hazırlıksız görünüyordu ki.

Evde bir bebek odası hazırlamışlardı ve oda yeni bir aile olarak eve dönmelerini bekliyordu. Oda, arkadaşlarının ve iyi dileklerini iletenlerin yolladığı armağanlarla doluydu. Bebek giysileri, oyuncaklar ve yeni doğan bir bebeğin ihtiyaç duyacağı her türlü donanım vardı. Carl sessiz sessiz, bebeğin bunları kullanıp kullanamayacağını merak ediyordu.

BELONGS TO KANITS TEAM

Üçüncü gün, Ania bebeği kucağına alabildi. Narin mi narin, minnacık bebeğini kucağında tutarken, duygularını anlatacak kelime bulamadı; yüzü umut ve sevinç gözyaşlarıyla ıslandı.

"*Mały Cud"* diye fısıldadı ona. "Küçük mucize."

Balayı harikulade güzel geçiyordu. Emily ile Betsy gevezelik edip kahkahalar atan iki genç kız gibiydi. Hat ile Eric, kuş gözlemciliği gibi müthiş bir ortak ilgileri olduğunu keşfetmişlerdi ve her akşam not tutuyorlardı. Dingo, siyah saçlı mavi gözlü Galway'li bir kızla tanışmış ve fena halde abayı yakmıştı. Güneş yeni evlilerin üzerinde parlıyor ve geceleri gökyüzü yıldızlarla dolu oluyordu.

Balayı çok geçmeden sona erdi. Hiçbiri tadına doyamamıştı.

"Geri döndüğümüzde yeni haberler alacak mıyız, acaba? Ania'nın bebeği nasıl merak ediyorum. İyi olmasını ümit ediyorum" dedi Emily Dublin'e yaklaşırlarken.

"Sen buranın parçası olmuşsun gerçekten" dedi Betsy.

"Evet, ne tuhaf değil mi? Hayatımda babamla İrlanda hakkında gerçek bir sohbetim olmadı, gerçi başka konularda da olmadı ya, yine de kendimi evime gelmiş gibi hissediyorum."

Hat, onun bunu söylediğini duyunca kendi kendine gülümsedi. Bu, ümit ettiğinden bile öte bir şeydi.

Geri döndüklerinde hakikaten hayret verici haberler aldılar: Kalp hastalıkları kliniğini yöneten zarif Clara Casey, Frank Ennis'le birlikte oturmaya başlamıştı ve bu kadarla da kalmıyordu: Adamın bir de oğlu vardı. Frank Ennis'in Avustralya'da yaşayan ve İrlanda'ya gelmekte olan Des Raven adında bir oğlu vardı!

Fiona sadece bundan bahsediyordu. Bu konu, kendi hamileliğini bile konuşulacak konular listesinden silmişti. Clara, Frank Ennis'le *birlikte yaşayacaktı* –insanlar ne kadar olağa-

BELONGS TO KAHTS TEAM

nüstü şeyler yapıyorlardı. Üstelik Frank'in henüz Clara'yla tanışmamış bir *oğlu* vardı. Düşünün bir.

Adi, erkek arkadaşı Gerry'yle birlikte Ekvador'dan dönünce, ilk kez ailecek doğru düzgün bir kutlama yapma fırsatını yakaladılar. Des tekrar Anton'un restoranına gitmek istiyordu. "Baştan başlamak gibi olacak" demişti. Bu kez, masa için özel ricada bulunmalarına gerek kalmadı, hem de dokuz kişi olmalarına rağmen: Clara, Frank ve Des; sonra Adi ve Gerry; Linda da Nick'le birlikte gelmişti. Grup, klinikten Hilary ve Clara'nın en iyi arkadaşı Dervla'yla tamamlandı.

Mekân yarı yarıya boştu ve sanki bir karışıklık vardı. Mönü eskisinden daha sınırlıydı ve Anton hem mutfakta hem serviste bizzat çalışıyordu. Bir numaralı elemanı Teddy'nin yeni sulara yelken açmak istediği için gittiğini söyledi. Nereye gittiğini bilmiyordu.

Des Raven, üvey kız kardeşleri sayılabilecek hanımlara son derece kibar davrandı. Adi'yle öğretmenlik hakkında konuştu; Linda'ya Çinli bir bebeği evlat edinen arkadaşlarından söz etti; Avustralya'daki yaşamından rahatlıkla bahsetti.

Clara, Anton'a ne yemelerini tavsiye edeceğini sordu.

"Çok güzel bir etli böbrekli böreğimiz var" dedi Anton.

"Erkeklerin siparişi tamam, peki ya geri kalanlarımız?" diye sordu Clara. Anton'un yorgun ve gergin olduğunu fark etti. Batıyor gibi görünen bir restoranı işletmek kolay olmamalıydı.

"Küçük birer porsiyon etli böbrekli börek?" diye önerdi Anton çekici bir gülümsemeyle.

Clara onun için üzülmeyi bıraktı. Böyle bir gülümsemeyle nasılsa işlerini tekrar yola koyardı. O her koşulda ayakta kalabilecek bir adamdı.

Masadakileri ağırlama sorumluluğunu üstlenen, yeni takım elbisesini giymiş olan Frank Ennis'ti. Boşalan kadehle-

BELONGS TO KANITS TEAM

re derhal şarap dolduruyor ve ekstra seçenek olarak istiridye yemeye teşvik ediyordu.

"Oğlumdan çok söz ediyorum" dedi Des'e gururla.

"Güzel. Clara'dan da çok söz ediyor musun?" diye sordu Des.

"Hayranlık ve saygıyla" dedi Frank.

"Güzel" diye araya girdi Clara. "Çünkü Clara sana kliniğinin ciddi miktarda ekstra paraya ihtiyacı olduğunu söylemek istiyor..."

"Söz konusu dahi olamaz" diye cevap verdi Frank Ennis.

"Kan tahlillerinin ana hastaneden gelmesi çok uzun sürüyor. Bize kendimize ait bir laboratuvar lazım."

"Kan tahlillerinizin hızlandırılmasını sağlayacağım" diye söz verdi Frank Ennis.

"Bize gerçek bir değişiklik olduğunu göstermen için altı haftan var, yoksa savaş başladı bil" dedi Clara. "Gerçek hayatta şaşılası derecede cömert biri" diye fısıldadı Dervla'ya. "Şu kokuşmuş pintiliği bir tek hastanede ortaya çıkıyor."

"Sana bayılıyor" dedi Dervla. "Sırf bu yemekte bile otuz defa 'Clara'm' dedi."

"Eh, adımı, işimi, kliniğimi ve evimi koruyorum, yani elimden geleni yapıyorum" dedi Clara.

"Şu kalpsiz kadın havalarını bırak, sen de onun kadar duygusalsın işte. Bu evcilik oyununa sen de onun kadar bayılıyorsun. Senin adına seviniyorum, Clara. Umarım birlikte çok mutlu olursunuz."

"Olacağım." Clara her şeyi planlamıştı. İkisini de rahatsız etmeyecek biçimde, çünkü ikisinin de yerleşik alışkanlıkları vardı.

Lisa, Kevin'in öğle yemeği davetine şaşırdı.

Ajansta alt düzey bir pozisyonda çalışıyordu. Patronunun kendisini diğerlerinden ayırmasını beklemiyordu. Kevin, Quenstins'te bir şişe şarap söyleyince daha da şaşırdı. Kevin ge-

BELONGS TO KANITS TEAM

nelde tek bir votka içerdi. Ortada ciddi bir durum var gibiydi. Lisa, işten kovulmayacağını umdu. Zaten tekmeyi basmak için onu yemeğe çıkarmazdı herhalde, değil mi?

"Kaşlarını çatmayı bırak, Lisa. Uzun bir yemek olacak" dedi Kevin.

"Konu nedir? Beni merakta bırakma" dedi Lisa.

"Aslında iki konu var. Anton sana bir şey ödüyor muydu? Herhangi bir şey?"

"Ah, neden bu konuyu yeniden açıyorsun ki? Sana kendi hatam olduğunu söyledim. Kendi isteğimle gittim oraya."

"Hayır, öyle olmadı. Çılgın, tutkulu bir aşk gözlerini kör etmişti. Tamam, belden aşağı vurmuyorsun, ona kin beslemiyorsun, ama gerçekten bilmem gerekiyor."

"Hayır, bana hiçbir ödeme yapmadı, ama o mekânın, o hayalin bir parçasıydım. Bunu *bizim* için yapıyordum, onun için değil. Ya da en azından öyle düşünüyordum. Bana bunları tekrar ettirme. Aylar boyunca ne yaptığımın *farkındayım*... ve bunun yapmak zorunda kalmak hiçbir şeyi kolaylaştırmıyor."

"Restoran bugün tasfiye ediliyor, senin de hakkını talep edeceğinden emin olmak istedim. Ciddi bir mağduriyetin var. Onun için para almadan çalışmışsın, Tanrı aşkına. Baş alacaklılardan biri sensin."

"Ondan hiçbir şey istemeyi düşünmüyorum. İşleri yolunda gitmediği için üzgünüm. Endişelerine yeni bir endişe eklemeyeceğim."

"Bu yalnızca iş, Lisa. Anlayacaktır. İnsanlara para ödenmesi gerekir. Süreç otomatik olarak işleyecek. Varlıklarını satacaklar –neyi var neyi yok, neyi ipotekli ya da kiralanmış bilmiyorum, ama insanlara para ödenmesi gerekiyor ve sen de bu insanlardan birisin."

"Yok, Kevin, yine de teşekkür ederim."

"Giyim kuşamı seviyorsun, Lisa. Kendine göz kamaştırıcı bir gardırop düzmelisin."

BELONGS TO KANITS TEAM

"Ofisin için yeterince zeki değil miyim? Mesele bu mu?" Lisa incinmişti, ama şaka yapar gibi konuşmayı başarmıştı.

"Hayır, fazla zekisin. Çok fazla zekisin. Seni tutamam, Lisa. Londra'da bir arkadaşım var. Parlak birini arıyor. Ona senden söz ettim. Londra'ya bilet paranı ödeyecek. Gece şık bir otelde kalacaksın ve teklif ettiği maaşı bir duysan!"

"*Ciddi ciddi* benden kurtuluyorsun ve bir de bu bir terfiymiş gibi yapıyorsun" dedi Lisa karamsar bir sesle.

"Hakkımda bu kadar yanlış düşünüldüğünü *görmedim*! Kalmanı tercih ederim ve bir iki yıl içinde seni terfi ettirebilirim, ama bu iş göz ardı edilemeyecek kadar iyi ve senin için daha kolay olabileceğini düşündüm."

"Kolay mı?"

"Anton'un restoranı hakkında epey bir dedikodu yapılacak, biliyorsun. Spekülasyonlar, gazete yazıları."

"Evet, bence de öyle. Zavallı Anton."

"Tanrım, ona döneceğini söyleme bana."

"Dönecek bir şey yok. Hiç de olmadı."

"Ah yapma, Lisa, onun da seni *kendi tarzında* sevdiğinden eminim."

Lisa başını iki yana salladı. "Ama bazı yönlerden haklısın. Leş kargaları tepesine üşüşmüşken Dublin'de olmaya dayanamam."

"İş görüşmesine gideceksin öyleyse?" Kevin memnun olmuştu.

"Gideceğim" diye söz verdi Lisa.

Simon, şu New Jersey işini konuşma zamanının geldiğini söyledi. Muttie'den onlara kalan şaşırtıcı miras, Maud ve Marco'nun kendi restoranlarının depozitosunu ödeyebilecekleri, Simon'ın da şık bir restorana ortak olabileceği anlamına geliyordu.

"Seni özleyeceğim" dedi Maud.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Gittiğimin farkına bile varmayacaksın" diye onu teskin etti Simon.

"Cümlelerimin sonunu kim getirecek?"

"Marco'yu kısa sürede eğitirsin sen."

"Âşık olup orada kalacaksın."

"Bundan emin değilim, ama seni, Lizzie'yi ve Marco'yu görmek için sık sık geleceğim." Maud, Simon'ın babalarını, annelerini ve ağabeyleri Walter'ı saymadığını fark etti. Walter cezaevindeydi, babaları seyahatlerine devam ediyordu, annelerinin ise onların kim olduğuna dair pek bir fikri yoktu.

Simon, aklından geçenleri okumuşçasına, "Muttie ve Lizzie bizi aldıkları için ne kadar şanslıymışız, değil mi?" dedi. "Yoksa sonumuz ne olurdu kim bilir?"

Maud onu kucakladı. "O Amerikalı kızların, oraya kimin geldiğinden haberleri yok" dedi.

Pek çok değişikliğin yaşandığı bir gündü.

Declan, Fiona ve oğulları Johnny taşındılar. Altı üstü bitişik eve geçmişlerdi, ama yine de büyük bir adımdı. Hiçbir şeyin değişmediğini görsünler diye, Paddy ile Molly'yi de işe katmışlardı. Yan kapıda olacaklardı; Johnny yürüyecek kadar büyüdüğünde iki evi de kendi evi bilecekti. Ya yeni bebek? O da iki evi olan bir aileye gelecekti.

Evi, gün ışığını bütün odalara taşıyan, canlı bir sarıya boyatmışlardı. Uygun renk düzenlemelerini sonra düşüneceklerdi, şu an için en önemlisi, evin aydınlık ve kucaklayıcı olmasıydı. Johnny'nin odası hazırdı ve karyolasını bekliyordu. Declan ve Fiona'nın kitaplarına ve müzik gereçlerine yer olacaktı.

Nihayet, kendilerine ait bir mutfakları olacaktı.

Molly ve Paddy Carroll'la mutlu zaman geçirmişlerdi, ama bu sonsuza kadar süremezdi. Daha geniş bir yere taşınacakları günü hem iple çekmişler hem de uzaklaşma korkusuyla

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

beklemişlerdi: Bu ev ideal bir çözüm olmuştu.

Eşyaları taşıyarak iki ev arasındaki birkaç adımlık mesafeyi yürüyor, gene ne kadar çok birlikte olacaklarının altını çizmek için evlerden birinde ya da ötekinde çay molası veriyorlardı. Dimples içeri girip yeni evde dolaştı ve benimsemiş gibi göründü. Emily ev hediyesi olarak, çiçek ekili pencere saksıları getirmişti bile.

Dr. Hat ve Emily, bir bahçecilik dükkânı açmaya karar verdiler. Hayır kurumu mağazasının yan tarafında hâlâ bir sürü yer vardı. St. Jarlath's Crescent'ın pek çok sakini bahçelerini güzelleştirmekle ilgilenmeye başladığına göre, tarhlara ekmeye uygun çiçeklere ve süs çalılarına olan talep bitmek bilmeyecekti. Yukarı çıkıp ölçü aldılar. Bu artık bir dilek değildi, gerçeklik haline gelmişti; bu işi birlikte yürüteceklerdi, paylaşabilecekleri bir şey daha olacaktı.

Anton'un restoranının huzursuz ortamında, çalışanlar planlar yapıyorlardı. Gelecek hafta restoranı açmayacaklardı. Bunu herkes biliyordu. April orada not defteriyle oturuyor, Anton'a ekonomik kriz sırasında bir işletmeyi ayakta tutmanın zorlukları konulu röportajlar için yer önerilerinde bulunuyordu. Anton kendini tedirgin hissediyordu. Onu dinlemiyordu. "Lisa olsa ne derdi?" diye düşünüyordu.

Linda ile Nick'in evlat edinmekten bahsetmeyi bırakıp harekete geçmeye karar verdikleri gündü.

Noel için de güzel bir gündü.

Bay Hall, şirkette bir süredir boş olan daha üst bir pozisyon olduğunu söylemişti. Artık bu pozisyonu ona teklif etmek istiyordu.

"Beni her zaman etkiledin Noel, bir ara düşündüğümden çok daha başarılı olduğunu söylemekte bir sakınca görmüyo-

BELONGS TO KANTOS TEAM

rum. Her zaman kendini toparlayabileceğini umut etsem de, bir süre sana dair şüphelerim olduğunu itiraf ediyorum."

"Benim de kendime dair şüphelerim vardı" dedi Noel gülümseyerek.

"Erkeklerin hayatında hep bir dönüm noktası olur. Seninki neydi?" Bay Hall gerçekten ilgileniyormuş gibi görünüyordu.

Noel bir saniye bile durup düşünmek zorunda kalmadan, "Baba olmak" demişti. Ve şimdi Frankie'yle evde, onun ilk adımlarını atmasına yardımcı oluyordu. Evde yalnızca ikisi vardı. Frankie tutunacak bir şeylerin verdiği rahatlıktan hâlâ hoşlanıyor, arada bir de yüzünde şaşkın bir ifadeyle yere oturuveriyordu. Faith'in verdiği kumaş kitapları yırtmak için büyük çaba harcıyor, ama kitaplar belli ki çok sağlam olduğundan bunu başaramıyor, dikkatini yoğunlaştırarak kaşlarını çatıyordu.

"Seni seviyorum, Frankie" dedi Noel ona.

"Bab-ba" dedi Frankie.

"Seni gerçekten çok seviyorum. Senin için yeterince iyi olamamaktan korkuyordum, ama fena iş çıkarmıyoruz, değil mi?"

"İşşş" dedi Frankie sözcüğün sesi hoşuna gitmişti.

"'Seviyorum' de Frankie, 'Baba seni seviyorum' de."

Frankie ona baktı. "*Bab-ba seviyorum*" dedi çok anlaşılır bir sesle.

Noel, yüzünde gözyaşlarını hissedince şaşırdı. Kim bilir kaçıncı kez, sahiden bir Tanrı ve cennet olmasını diledi, çünkü Stella bunu bir şekilde görebilse ve her şeyin ümit ettiği gibi gittiğini öğrenebilse gerçekten *harika* olurdu.

BELONGS TO KANTOS TEAM

On beşinci bölüm

Noel ve Lisa, Frankie için bir birinci yaş günü partisi planladılar. Dondurmalı pasta ve kâğıttan şapkalar olacaktı; 37 numaradaki Bay Gallagher sihirbazlık numaraları yapabiliyordu ve gelip çocukları eğlendireceğini söylemişti.

Tabii ki, bundan Moira'nın da haberi oldu.

"O kadar insanı bu ufacık dairede mi ağırlayacaksınız?" diye sordu kuşkuyla.

"Evet, sence de harika olmaz mı?" Lisa kasten onu yanlış anlamış gibi yapmıştı.

"Kendin için daha fazla şey yapmalısın, Lisa. Parlaksın, keskin zekâlısın, bir kariyer yapıp doğru düzgün bir yerde oturabilirsin."

"*Burası* doğru düzgün bir yer." Noel mutfağa, çamaşır makinesine bakmaya gitmişti; o yüzden bu konuşulanları duymadı.

"Hayır, değil. Senin kendi dairenin olması lazım. Yakında gerekecek zaten, yani Noel'in aşk hikâyesi devam ederse." Moira her zamanki gibi işin pratik yanına bakıyordu.

"Ama şu an için burada çok mutluyum."

"Silkinmeli ve kendimizi konfor alanlarımızdan kurtarmalıyız. Kendi çocuğu olabilecek ya da olmayabilecek bir çocuğu büyüten bir adamla işin ne burada?"

"Frankie tabii ki onun çocuğu!" Lisa şoke olmuştu.

BELONGS TO KÄNTSTEAM

"Belki de öyledir. Anne pek güvenilir bir kadın değildi, biliyorsun. Onunla hastanede karşılaştım. Çok delişmen bir tipti. Baba olarak herhangi birinin adını verebilirdi."

"Hakikaten Moira, hayatımda hiç bu kadar gülünç ve saçma bir şey duymadım" dedi Lisa. Moira'nın tavrındaki, kötü niyetli küçüklük karşısında birden parlayıvermişti. Hayat bir piyango değil mi? Saçını yaptırmaya Katie'nin salonuna gelen Sophie adındaki o kadın gibi çok hoş bir sosyal hizmet görevlileri olabilirdi onların da. *O*, Frankie'nin gelişiminden büyük memnuniyet duyar, bu kadar başarılı bir netice elde edildiği için bayram ederdi. Ama onlar, Moira'ya yapışıp kalmışlardı işte. Bu salak ve olumsuz kadın konuşurken, Noel mutfaktaydı Tanrı'ya şükür ki. Moira'nın söylediklerini duymamış olması tam bir mucizeydi.

Noel konuşmanın her kelimesini duymuştu ve tabii ki kendini zor tutuyordu.

Şu Moira ne aksi, ne kötü niyetli, ne alçak bir kadındı; halbuki, Noel onun olumlu yanlarını bile görmeye başlamıştı. Ama böyle bir konuşmanın ardından bu artık asla mümkün değildi. Kapının sesini duyduğunda, neşeli bir sesle "güle güle" diye bağırmayı başardı. Bunu düşünmeyecekti. Bu saçmalıktı. Partiyi düşünecekti. Frankie'yi, küçük kızını düşünecekti. Kadının sözleri onu incitemeyecekti. Bunun üstesinden gelecekti.

Öncelikle, Lisa'ya hiçbir şey duymamış gibi yapmalıydı. Bu önemliydi.

Moira, Chestnut Court'tan çıkıp yolda seri adımlarla yürüdü. Lisa'yla o şekilde konuştuğu için üzgündü. Profesyonelce olmamıştı. Ona yakışmamıştı. Kuşkusuz onun da dertleri vardı, babası ve Maureen Kennedy için endişeleniyordu. Yine de bu, Noel hakkında böyle konuşmasını gerektirmezdi. Ney-

BELONGS TO KANTOS TEAM

se ki, mutfakta, çamaşır makinesinin başındaydı da onu duymamıştı. Lisa da bundan ona bahsetmezdi herhalde.

Belalar neden hiçbir zaman teker teker gelmezdi?

Moira'nın erkek kardeşi mektup yazıp babaları ile Bayan Kennedy'nin evleneceğini bildirmişti. On beş yıldır kendisinden haber alınamayan ve Britanya'daki herhangi bir kayıtta adına rastlanmayan Bay Kennedy artık ölü kabul ediliyordu. Bir ay içinde evleneceklerdi ve birkaç kişiyi eve davet ediyorlardı. Erkek kardeşi, herkesin pek hoşnut olduğunu yazmıştı.

Moira öyle olduklarından emindi, ama onlar Bay Kennedy'nin hayatta ve sağlıklı olduğu, uzun süre kalabileceği bir pansiyonda yaşadığı ve Moira'nın iş yüküne dahil olduğu gerçeğiyle baş etmek zorunda değillerdi tabii.

"Baba, ben Moira."

Babasının sesi, Avustralya başbakanı onu arıyormuş gibi şaşkındı.

Tek diyebildiği "Moira!" oldu.

"Duyduğuma göre yeniden evleniyormuşsun." Moira dosdoğru konuya girmişti.

"Evet, öyle umuyoruz. Bizim için sevindin mi?"

"Çok. Peki, herkes evlenmenizi nasıl karşılıyor, yani eski eşi..." bilerek durakladı.

"Ölmüş sayılıyor" dedi babası, mezardan gelir gibi bir sesle. "Devlet, yedi yıldan sonra ölüm belgesi veriyor. Üstelik o çok daha uzun bir süredir ortalıkta yok."

"Ya... şey... kilise?" dedi Moira.

"Ah, rahiple sonu gelmez görüşmeler yaptık, derken başpiskoposa gittiler. Ama ölüm karinesi diye bir şey varmış ve her vakanın kendi özelliklerine göre karar veriliyormuş. Bu adamın hiçbir adresi ya da kaydı bulunmadığı için sorun yok."

"Peki, beni davet edecek miydin?" Bu, çürük bir dişi oymaya benziyordu. Babasının çok küçük bir tören yapacakları-

BELONGS TO KANITS TEAM

nı ve yaşları ve koşulları gereği çok az kişiyi çağıracaklarını söylemesini bekliyordu.

"A, tabii ki. Gelirsen çok sevinirim. Çok seviniriz."

"Çok teşekkür ederim."

"Ne demek. Geleceğine sevindim." Babası ona tarih, saat ya da yer söylemeden telefonu kapattı, ama Moira bunları kardeşinden öğrenebilirdi.

Frankie'nin doğum günü partisi muhteşem geçti.

Frankie'nin başında bir taç vardı. Johnny'nin de tacı vardı çünkü onun da doğum günüydü. İki doğum günü bebeği dışında, partiye çok az çocuk gelmişti, ama pek çok yetişkin vardı. Lizzie jölelerle ilgileniyor, Molly Carroll da kokteyl sosislerin başında duruyordu. Frankie ile Johnny, Bay Gallagher'in sihirbazlık numaralarını anlamayacak kadar küçüktüler, ama büyükler ona bayıldılar. Bay Gallagher şapkasından tavşanlar, renkli eşarplar ve altın paralar çıkardıkça hayret çığlıkları atıyorlardı. Çocuklar tavşanları pek sevmişti ve sihirbazın melon şapkasının içinde nereye kaybolduklarını anlamaya çalışıyorlardı. Josie yeni bahçeye bir tavşan kümesi koymayı önerdi ve bu fikir heyecanla karşılandı.

Noel, partinin güzel gitmesine seviniyordu. Çocukların ağlama krizi falan tutmamış, kimse aşırı yorulmamıştı. Büyüklere ikram etmek için şarap ve bira bile ayarlamıştı. Bu onu hiç rahatsız etmiyordu. Faith ve Lisa boşları atıp, bitmemiş şişeleri sessizce Faith'in çantasına koyuyorlardı.

Ama Noel biraz buruktu. Parti sırasında yapılan iki rasgele yorum, onu tahmin edebileceğinden daha fazla üzmüştü.

Pot kırmakta üzerine olmayan Dingo Duggan, Frankie'nin Noel'in çocuğu olamayacak kadar güzel olduğunu söylemişti. Noel gülümsemeyi başarmış ve doğanın tuhaf bir kusur telafi yöntemi olduğunu söylemişti.

Paddy Carroll, Frankie'nin çok güzel bir çocuk olduğunu

BELONGS TO KANTOS TEAM

söylemişti. Çok zarif elmacıkkemikleri ve çok iri kahverengi gözleri vardı.

"Öyleyse annesine benziyor" demişti Noel, ama aklı başka yerdeydi. Stella'nın capcanlı, hayat dolu bir suratı vardı, evet, ama zarif elmacıkkemikleri de çok iri kahverengi gözleri de yoktu.

Noel'in de.

Frankie başka birinin çocuğu olabilir miydi?

Herkes gittiğinde tek kelime etmeden oturdu; sonunda Faith de gelip yanına oturdu.

"Evde alkol bulunması seni gerdi mi, Noel?" diye sordu Faith.

"Aklıma bile gelmedi. Neden ki?"

"Moralin biraz bozuk gibi." Faith onun halinden anlıyordu. Noel de anlatmaya başladı. Moira'nın ettiği lafları tekrarladı: Frankie'nin babası olduğuna inanmakla saflık etmişti.

Faith onu gözünde yaşlarla dinledi.

"Bu kadar gülünç bir şeyi hayatta duymadım. O aksi, gamlı, kinci bir kadın. Söylediklerini ciddiye almaya başlayacak değilsin herhalde?"

"Bilmiyorum. Bu mümkün."

"Hayır, mümkün falan değil! Babası sen olmasaydın *seni* seçmesi için bir neden var mıydı?" Faith onun yerine öfkelenmişti.

"O zamanlar Stella da buna benzer bir şey söylemişti" diye anımsadı Noel.

"Bunu aklından çıkar, Noel. Sen dünyanın en iyi babasısın ve Moira bunu bir türlü kabul edemiyor. Mesele bundan ibaret."

Noel bezgin bir halde gülümsedi.

"Dur, ben bize birer fincan çay yapayım, partiden arta kalanları yeriz" dedi Faith.

Moira hak ettiği tüm sosyal yardımları aldığından emin olmak için, Bay Kennedy'yi pansiyonunda ziyaret etti.

BELONGS TO KANITS TEAM

"Memleketinize dönmeyi hiç düşündünüz mü?" diye sordu çekinerek.

"Asla. Hayatımın o kısmı benim için bitmiştir. Onların gözünde bir ölüyüm. Böyle de kalsın isterim" dedi adam.

Moira bunları duyunca, tümüyle olmasa da kendini biraz daha iyi hissetti. Profesyonelce davranmıyordu ve her şey düşünüldüğünde, elinde mesleğinden başka hiçbir şey kalmamıştı. Yoksa onda da mı başarısızlığa uğruyordu?

Noel'in Frankie'nin babası olup olmadığını sorguladığı sırada Lisa'yı patlama raddesine getirdiği için de pişmandı. Affedilir şey değildi. Neyse ki, Noel duymamış ya da her durumda, Moira onunla konuşurken kibar davranmıştı, ki bu aynı şeydi.

Noel uyuyamıyordu; kalkıp oturma odasına geçti. Eline bir kâğıt alıp alenen Frankie'nin babası olduğunu gösteren nedenlerin bir listesini çıkardı. Bir de neden onun babası olmayabileceğini gösteren detayların listesini çıkardı. Her zamanki gibi, hiçbir sonuca varamadı. Bu çocuğu o kadar çok seviyordu ki –Frankie onun kızıydı mutlaka.

Yine de uyku tutmuyordu. Yapılacak tek bir şey vardı.

Bir DNA testi yaptıracaktı.

Bunu ertesi gün ayarlayacaktı. Kâğıdı yırtarak küçük parçalara böldü.

Yapılacak tek şey buydu.

Noel, DNA testi konusunu Declan'a da Dr. Hat'e de açmak istemedi. Adsız Alkolikler toplantısında nasıl yapıldığını bilen var mı diye sordu. Bir arkadaşı için öylesine soruyormuş gibi yaptı. Her zaman olduğu gibi, toplantıdakiler soruya bir cevap bulmayı başardılar. Bir doktora gidiyordunuz ve doktor yanağınızın içinden bir doku örneği alıp laboratuvara gönderiyordu –daha basit bir şey olamzdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Evet, hepsi çok güzeldi de Noel, kuşkularından Declan'ın haberdar olmasını istemiyordu. Hat artık aileden sayıldığına göre, ona da soramazdı. Tamamen yeni bir kişi olmalıydı.

Kuzini Emily'nin ne tavsiye edeceğini düşündü. "Acımasızca dürüst ol ve çabucak yaptır şunu" derdi. Bunu sorgulamaya gerek yoktu.

Şehrin öteki yakasındaki bir doktoru aradı. Pratik ve hemen sadede gelen bir kadın doktordu.

"Bu testi yaptırmak için belli bir para ödeyeceksiniz. Laboratuvara ödeme yapmak zorundayız."

"Elbette, bunu biliyorum" diye kabul etti Noel.

"Yani sırf aklınıza estiği için ya da eşinizle saçma bir kavga ettiğiniz için yaptırmıyorsunuz, değil mi?"

"Hayır, kesinlikle öyle bir şey değil. Bilmem gerekiyor."

"Peki ya çocuğun babası *olmadığınız* anlaşılırsa?"

"Ne yapacağıma o zaman karar vereceğim."

"Duymak istemediğiniz bir şeyi duymaya hazırlıklı olmalısınız" diye üsteledi doktor.

"Sonucu öğrenene kadar bir karar veremem" demekle yetindi Noel.

Bundan sonrası kolay oldu. Üç hafta içinde sonucu öğrenecekti.

Üç hafta alacağını söylemiş olsalar da, Noel her gün postayı kontrol ediyordu. Doktor, sonucu alır almaz Noel'e iletecceğine söz vermişti. Telefonla haber vermenin sakıncalı veya fazla aleni olabileceği konusunda anlaşmışlardı.

Mektupla gönderilmesi daha iyiydi.

Noel gelen her zarfı inceliyordu, ama henüz hiçbir şey yoktu.

Lisa iş görüşmesi için Londra'ya gitmişti ve döndüğünde çok heyecanlıydı. İşi, teklif ettiklerinde hemen kabul etmişti; şimdi gerekli düzenlemeleri yapmak için hızlı hareket etmesi gerekiyordu. Günler çok kısaydı.

BELONGS TO KANITS TEAM

Oysa Noel, zamanın bu kadar yavaş ilerlediğini daha önce hiç hissetmemişti. Hall's'ta günler geçmek bilmiyordu. Her günün sonunda alkol ihtiyacı o kadar şiddetleniyordu ki, neredeyse her akşam bir Adsız Alkolikler toplantısına gidiyordu. Doku örneklerini ya da şu DNA denen şey her neyse onu karşılaştırmak neden bu kadar uzun sürüyordu?

Bazen Frankie'ye bakıyor ve ona bunu yaptığı için, bilmeyi bu kadar çok istediği için utancından yerin dibine geçiyordu.

Noel'in uzun bir inkâr deneyimi vardı. İçtiği dönemde, işyerinde birilerinin anlayabilme ihtimalini reddetmişti. İçkiyi bıraktığında, rahat barlarla ilgili her türlü düşünceyi kendine yasaklamış, hafızasından silmişti. Genelde işe yarıyordu bu, ama her zaman değil.

Şimdi de aynısını yapıyordu. Frankie'nin kendi çocuğu *olmayabileceği* düşüncesini kendine yasaklamıştı. Öyle çıkarsa ne yapacağını inatla düşünmüyordu. Stella'nın yalan söylemiş ya da yanılmış olabileceğini ve Frankie'nin onun değil de başka birinin küçük kızı olabileceği ihtimalini, bu yürek parçalayıcı olasılığı aklına getirmiyordu –bu, durup düşünülmeyecek kadar büyük bir şeydi. Bilincinin dışında kalması lazımdı.

Öyle ya da böyle cevabı öğrendiğinde daha kolay olacaktı. En kötüsü beklemekti.

Sonunda, mektup Chestnut Court'a geldi.

Lisa dışarı çıkarken mektubu masaya bıraktı; çıt çıkmayan dairede Noel kendine bir fincan daha çay koydu. Elleri zarfı açamayacak kadar titriyordu. Çaydanlık fincana çarparak insanı telaşlandıran şıngırdama sesleri çıkarıyordu. Mektubu şu an açamayacaktı, buna gücü yoktu. Bugünü böyle titremeden atlatması gerekiyordu. "Belki de yarın açmalıyım" diye düşünerek mektubu çekmeceye koydu. Neyse ki tıraş olmuştu, yoksa bu ellerle hayatta beceremezdi.

BELONGS TO KANITS TEAM

Son derece ağır hareketlerle giyindi. Benzi atmıştı ve gözleri yorgun görünüyordu; ama gören onu normal biri zannedilebilirdi, hayatının en önemli sırrı açılmadan bir çekmeceye kaldırılmış biri gibi değil. Bir büyük bira ve yanında bir duble İrlanda viskisi için sahip olduğu her şeyi verecek biri gibi değil.

Son derece normal görünmesi ne kadar şaşırtıcıydı. Ona baktığınızda, gayet sıradan bir adam olduğunu düşünebilirdiniz.

Lisa, Noel'i evde bulunca irkildi; onu eve Dingo Duggan minibüsüyle getirmişti. Eşyalarını Katie ile Garry'nin evine taşıyacaktı.

"Selam, bu saatte işte olursun sanmıştım" dedi.

Noel başını iki yana salladı. "İzin günüm" diye mırıldandı.

"Seni gidi şanslı moruk. Frankie nerede? İzin gününü onunla geçirmek istersin diye düşündüm de."

"Emily ve Hat'le gitti. Rutini bozmanın âlemi yok" dedi Noel, dümdüz bir sesle.

"Sen iyi misin, Noel?"

"Tabii ki. Sen ne yapıyorsun?"

"Eşyalarımı taşıyorum, siz çifte kumrulara biraz yer açmaya çalışıyorum."

"Bizi rahatsız etmediğini biliyorsun, değil mi? Hepimize bol bol yer var."

"Ama yakında Londra'ya gidiyorum, kutularımın burada kalabalık yapmasını istemem."

"Sen olmasaydın ne yapardım bilmiyorum Lisa, cidden bilmiyorum."

"Ne harikulade bir yıldı!" diye ona katıldı Lisa. "Sen Frankie'yi buldun, benim ise... pek çok konuda gözüm açıldı. Biri Anton konusunda, diğeri babam..."

"O gece buraya neden geldiğini hiç söylemedin" dedi Noel.

"Sen de hiç sormadın ve bu her şeyi çok kolaylaştırdı. Ama

BELONGS TO KANTOS TEAM

Frankie'yi özleyeceğim, çok ama çok özleyeceğim. Faith, Frankie'nin büyümesini izlemem için, bana her ay onun bir fotoğrafını yollayacak."

"Bizi unutup gideceksin." Noel gülümsemeyi başardı.

"Sanki bu mümkün. Burası benim gerçekten evim olan ilk yer." Noel'e çabucak sarılıp, minibüsle kız kardeşinin evine götüreceği kutuları kontrol etmek için yatak odasına girdi.

"Katie'ye sevgilerimi ilet" dedi Noel robot gibi.

"İletirim. Bana bir şey söylemek için yanıp tutuşuyor, sesinden anladım."

"İnsanın bir kız kardeşi olması güzeldir, herhalde."

"Öyle. Belki Faith ve sen de Frankie'ye küçük bir kız kardeş ayarlarsınız bir gün" diye takıldı Lisa.

"Belki." Noel bu konuda kendine pek güvenmiyormuş gibiydi.

Dingo'nun kutuları taşımaya geldiğini duyan Lisa rahatladı. Bugün Noel'de kesinlikle tuhaf bir şey vardı.

Katie gerçekten de Lisa'ya bir şey söylemek istiyordu. Hamileydi. Garry de o da buna çok sevinmişlerdi ve Lisa'nın da sevineceğini umuyorlardı.

Lisa çok sevindiğini söyledi. Bunun planlanmış bir şey olup olmadığını bilmiyordu, ama Katie uzun süredir bunu beklediklerini söyledi.

"Sizin gibi iş güç sahibi iki insan, öyle mi? İşini sürekli büyüten?" dedi Lisa şakayla.

"Evet, ama her şeyin tamam olması için bir bebek istiyorduk."

"Olağanüstü bir teyze olacağım. Bebek sahibi olma konusunda hiçbir şey bilmiyorum, ama nasıl bakılacağını gayet iyi bildiğimden eminim."

"Keşke gitmeseydin" dedi Katie.

"Sık sık gelirim" diye söz verdi Lisa. "Ve bu bebek, Katie,

BELONGS TO KATIE'S TEAM

bebek isteyen bir ailede büyüyecek –senin ve benim büyüdüğümüz gibi değil."

Emily ve Hat, tohum kataloglarının ortasında, satışa sunulan yüzlerce çeşit arasında karar vermeye çalışıyorlardı. Frankie yanlarında oturuyor ve o da çiçek resimlerini inceliyor gibiydi.

"Hiç sorun çıkarmıyor" dedi Emily şefkatle.

"Keşke daha önce tanışsaydık, bizim de birkaç çocuğumuz olabilirdi" dedi Hat efkârlı bir sesle.

"Yo, hayır, Hat, ben anne olmaktan çok büyükanne olmaya yatkınım, akşam evlerine giden bebekleri seviyorum" dedi Emily.

"Burada benimle olmak sana sıkıcı geliyor mu?" diye sordu Hat damdan düşercesine.

"Ne demek istiyorsun?"

"Amerika'da hareketli bir yaşamın vardı; ders veriyor, galerilere, sanat sergilerine gidiyordun, etrafta binlerce insan vardı."

"İltifat beklemeyi bırak, Hat, buraya âşık olduğumu biliyorsun. Ve de sana. İkimiz bu minik yavrucuğu arabasına koyup Chestnut Court'a götürdükten sonra, bunu kanıtlamak için sana dünyanın en güzel peynirli suflesini yapacağım."

"Yüce Tanrım, bundan daha iyi bir hayat olamaz" dedi Hat keyifle iç geçirerek.

Lisa ve Dingo vedalaşıp gitmiş, eve büyük bir sessizlik çökmüştü.

Noel çekmeceyi açıp mektubu çıkardı. Belki kuvvetini yitirmemek için bir şeyler yemesi iyi olurdu. Kahvaltı etmemişti. Ekmek dilimlerinin kabuklarını özenle kesip kendine domatesli, soğanlı bir sandviç hazırladı. Tadı saman gibiydi.

Mektubu yanına aldı.

BELONGS TO KANITS TEAM

Frankie'nin babası olduğunu teyit eden satırları okuyunca her şey düzelecekti. Değil mi? İçindeki bu büyük boşluk duygusu geçecek ve yeniden normale dönecekti.

Ama ya... Noel bunu düşünmeyecekti. Elbette ki babasıydı Frankie'nin. Ve artık tatsız domatesli sandviçini yediğine göre, zarfı açmaya hazırdı.

Mektubu eline aldı ve sandviçini yaparken kullandığı bıçakla zarfı yırtıp açtı. Mektup doğallıktan uzak, resmi bir dille yazılmıştı, ama net ve kısaydı.

DNA örnekleri uyuşmuyordu.

Muazzam bir öfkeye kapladı. Boynunun ve kulaklarının yandığını hissedebiliyordu. Midesine taş gibi bir şeyin oturduğunu, gözlerinin ve alnının etrafında tuhaf bir uyuşma olduğunu hissedebiliyordu.

Bu doğru olamazdı.

Stella bir araba dolusu yalan söyleyip çocuğunu ona yutturmuş olamazdı. Bunun doğru olduğuna inanmasaydı, bütün o ayarlamaları yapıp bebeğin doğum belgesine Noel'in adını yazdırmazdı. Bu imkânsızdı.

Belki de o kadar çok sevgilisi vardı ki, Frankie'nin babasının kim olduğunu bilmiyordu.

Noel'i alçakgönüllü biri olduğu ve mesele çıkarmayacağını düşündüğü için seçmiş olabilirdi.

Ya da Frankie'nin gerçek babası, o kadar güvenilmez veya erişilmez biriydi ki, onunla bağlantı kurması olanaksızdı.

Safranın boğazına kadar yükseldiğini hissetti.

Ona neyin iyi geleceğini gayet iyi biliyordu. Ceketini kapıp dışarı çıktı.

Moira klinikte yoğun bir sabah geçiriyordu. İşinin uzmanı olduğu ve insanlara sosyal yardım bulduğu haberi etrafa yayılınca iş yükü de artmıştı. Moira, eğer ödenekler varsa insanların bunlardan yararlanması gerektiğine inanıyordu. Bürokra-

BELONGS TO KÂHİN'S TEAM

tik işleri halleder; bakıcıları, ödenekleri ya da ihtiyaç duyulan destek hizmetlerini ayarlardı.

Bugün, Bay Kennedy sağlık kontrolü için kliniğe geliyordu; Moira onu görecek, doğru düzgün bakılıp bakılmadığını kontrol edecekti. Ve Clara Casey, hiç beklemediği bir anda, kişisel bir konuda kendisine on dakika ayırıp ayıramayacağını sormuştu.

Moira, Clara Casey'nin kendisiyle ne konuşacağını merak etti. Klinikte dolaşan dedikodulara göre, Dr. Casey, Bay Ennis'i beraber yaşamak üzere evine almıştı, ama tabii ki Clara onunla bu kadar kişisel bir konuyu konuşmak istiyor olamazdı.

Clara, Moira'nın görevinin resmen sona erdiği saat on ikiyi biraz geçe geldi.

"Kliniğin zamanını kullanmıyoruz Moira, ikimizin de özel zamanını kullanarak senden bir konuda yardım isteyeceğim."

"Elbette, buyurun devam edin, lütfen" dedi Moira. Birkaç ay önce olsaydı, daha sert, daha resmi bir şey söyleyebilirdi, ama olaylar onu değiştirmişti.

"Konu kızım Linda'yla ilgili; o ve kocası bir bebek evlat edinmek istiyorlar, ama işe nereden başlayacaklarını bilmiyorlar."

"Şu ana kadar neler yaptılar?" diye sordu Moira.

"Konu hakkında konuşmak dışında pek fazla bir şey yapmadılar, ama şimdi harekete geçmek istiyorlar."

"Pekâlâ, onlarla konuşmamı mı istiyorsunuz?"

"Aslında Linda bugün burada, beni öğle yemeğine çıkarmaya geldi. Şimdi olsa çok mu acele olur?"

"Hayır, olmaz, konuşma sırasında siz de orada olmak istiyor musunuz?"

"Hayır, hayır –ama sana teşekkür ederim, Moira. Son birkaç ayda, son derece ince eleyip sık dokuyan, işinin arkasını

BELONGS TO KANITS TEAM

bırakmayan biri olduğunu gördüm. Linda ve Nick'e yardım edebilecek biri varsa, o da sensin."

Moira, Dr. Casey'yi neden soğuk ve tepeden bakan biri olarak gördüğünü hatırlayamıyordu. Clara'nın uzun boylu, güzel kızını içeri sokuşunu izledi.

"Seni emin ellere bırakıyorum" dedi Clara. Sonra, anne kız kucaklaştılar. Moira, yüzünün ve ensesinin nedense zevkten kızardığını hissetti.

Alışveriş merkezindeki öğle yemeğinde Linda coştukça coşuyordu.

"O kadından neden hoşlanmadığını anlamıyorum; *harikulade* biri. Her şeyi çok basit ve açık anlattı. Sağlık kuruluna gidiyorsun, seni evlat edinme birimine havale ediyorlar; orada bir sürü evrak dolduruyorsun ve evine değerlendirme ziyaretine geliyorlar. 'Çocuğun hangi uyruktan olduğu önemli mi?' diye sordu, ben de 'Elbette ki değil' dedim. Sahiden olabilecek gibi görünüyor."

"Çok sevindim, Linda" dedi Clara yumuşak bir sesle.

"Bu durumda, Frank ile sen bebek bakma becerilerinizi geliştirirseniz iyi ederseniz" dedi Linda. Gözleri hiç olmadığı gibi parlıyordu.

Klinikten çıkarken Moira'nın morali yerindeydi. Nihayet yetenekleri takdir ediliyor gibiydi. İnsanların sosyal yardım görevlilerinden hoşnut göründüğü o nadir anlardan birini yaşamıştı.

Onları gecikmeler ve bürokrasi hakkında uyarmış; en önemli şeyin sakin, ama ısrarcı olmak, provokasyona gelmeyip soğukkanlılığını korumak olduğunu söylemişti. Linda ona bayılmış, dahası, Dr. Casey övgü dolu sözler söylemişti.

Bu, kişisel bir ilkti.

Ayakları onu Chestnut Court'un önüne getirdi ve alışkan-

BELONGS TO KANITS TEAM

lıktan, Noel ile Lisa'nın dairesine baktı. Noel işteydi herhalde, ama Lisa evde eşyalarını topluyor olabilirdi. Yakında Londra'ya gidiyordu. Neyse, oraya gidip Lisa'yla konuşmanın ve casusluk ya da polislik yapmakla suçlanmanın âlemi yoktu. Klinikteki görüşmeden beri kendisini iyi hissediyordu ve keyfinin kaçmasını istemiyordu; bu yüzden evin önünden geçip yoluna devam etti.

Öğlen yemek saatinde, Emily'nin telefonu çaldı. Arayan Noel'di. Sesi tuhaf geliyordu. Emily, onun sarhoş olabileceğini düşündü.

"Her şey yolunda mı, Noel?" diye sordu kaygıyla; kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Şu anda Frankie'yi almaya gelmiş olması gerekiyordu. Ne olmuş olabilirdi?

"Evet. Her şey yolunda." Robot gibi konuşuyordu. "Aslına bakarsan hayvanat bahçesindeyim."

"Hayvanat bahçesi mi?" Emily afallamıştı. Hayvanat bahçesi şehrin öteki yakasında, kilometrelerce uzaktaydı. Emily, rahatlasın mı, telaşa mı kapılsın bilemedi. Oradaysa, emniyette demekti; ama kızını almak yerine, aslanlara, dev kuş kafeslerine ve fillere bakarak boş boş geziyordu.

"Evet. Epeydir uğramamıştım buraya. Bir sürü yeni şey var."

"Evet, Noel, eminim vardır."

"Acaba Frankie biraz daha sende kalabilir mi?"

"Tabii ki" dedi Emily kaygıyla. Noel sarhoş muydu? Sesi gergin geliyordu. Buna ne sebep olmuş olabilirdi? "Hayvanat bahçesinde tek başına mısın?"

"Evet, şimdilik."

Noel, aynı şeyi tekrar tekrar düşünüyordu. Bir yıldır yaşadığı şey bir yalandı. Frankie onun çocuğu değildi. Tanrı bilir kimin çocuğuydu. Onu kendi çocuğu gibi sevmişti, elbette ki sevmişti. Ama onun kendi çocuğu olduğunu, bakacak baş-

BELONGS TO KÄNTIS TEAM

ka kimsesi olmadığını düşünmüştü. Doğum belgesinde kendi adı yazılıydı; onu sevmiş ve bakmış, karnını doyurmuş, altını değiştirmişti. Onu korumuş, onu sevip esirgeyen insanlarla çevrili bir hayat sunmuştu; onu kendi çocuğu yapmıştı. Pişman mıydı? Frankie bir yaşındaydı, annesi ölmüştü –şimdi onun üzerinden elini çekseydi, Frankie hayatta ne yapardı?

Başka bir adamın çocuğunu, kendi çocuğu gibi büyütebilir miydi? Sanmıyordu. O, başkasının çocuğuydu; babası başka biriydi ve çekip gitmiş, yaptığı pislik yanına kâr kalmıştı. Noel, onun kim olduğunu araştırmalı mıydı? Yoksa bu beyhude bir çaba mı olurdu?

Hem şimdi kaçıp gitse, alçaklık etmiş olmaz mıydı? Frankie'nin ona, hastaneden eve getirdiği ufacık, çaresiz bir bebek olduğu o günlerdeki kadar ihtiyacı varken, Noel onu terk edip gidebilir miydi? Gözünün önüne evleri geldi: Frankie'nin yerlerdeki oyuncakları, radyatörün üzerinde kuruyan giysileri, şöminenin üzerinde duran fotoğrafları... Mutfakta mamalar, banyoda bebe losyonlar; Noel onun günün her anında nerede olduğunu biliyordu. Frankie'nin kaybolduğu gecenin dehşetini anımsadı. Herkes onu aramaya çıkmıştı, onun için ne kadar çok kişi kaygılanmıştı. Şimdi Emily ile Hat'in yanındaydı, hayır kurumu mağazasına giderken onu da yanlarında götüreceklerdi. Kendi anne babası, Frankie'yi torunları olarak biliyorlardı. Frankie mahalledeki herkesi tanıyordu; küçük kız nasıl onların yaşamının bir parçasıysa, onlar da onun yaşamının bir parçasıydı. Noel, bütün bunlara son mu verecekti?

Ama başka bir adamın çocuğunu büyütmesi mümkün müydü?

Bir içkiye ihtiyacı vardı. Sadece bir tane, netleşmek, önünü görebilmek için.

Moira, St. Jarlath hayır kurumu mağazasına uğrayıp Frankie'yi orada bebek arabasında uyurken bulunca şaşırdı.

BELONGS TO KANITS TEAM

Emily endişelerini kendine sakladı.

"Babası onu kaçta alıyor?" diye sordu Moira. Aslında bilmek istemiyordu; sadece olayların kontrolünde olduğunu bilmeleri istiyordu, bu hoşuna gidiyordu.

"Biraz geç gelecek" dedi Emily, güvenli bir ifadeyle gülümseyerek. "Burada ilgini çeken bir şey var mı, Moira? O kadar zevklisin ki. Bak şurada çok hoş bir çanta var, evrak çantası olarak da kullanılabilir, omuz çantası olarak da. Galiba Fas işi, üzerinde çok güzel desenler var."

Emily'nin dediği gibi çanta çok hoştu ve Moira için idealdi. Ama Moira'nın kendine para harcamadan önce, babası ve Bayan Kennedy için bir hediye düşünmesi gerekiyordu. Belki Emily bu konuda ona yardımcı olabilirdi.

"Bana bir düğün hediyesi lazım, ambalajı açılmamış bir şey. Taşrada yaşayan orta yaşlı bir çift için."

"Kendi evlerinde mi oturuyorlar?" diye sordu Emily.

"Evet, yani kadının bir evi var ve adam orada yaşıyor... yani, yaşayacak."

"Kadın mutfakta iyi mi?"

"Evet, aslına bakarsan öyle." Moira bu soruya şaşırmıştı.

"Öyleyse mutfak için bir şeye ihtiyacı yoktur, her şeyi vardır. Bak burada çok hoş bir masa örtüsü var, anlaşılan istenmeyen bir hediye, bir kusuru olmadığından emin olmak için ambalajını açıp tekrar kapatabiliriz."

"Masa örtüsü mü?" Moira emin değildi.

"Bir bak; en iyi ketenden, üzerinde de elle boyanmış çiçekler var. Bence buna bayılır. Yakın arkadaşın mı?"

"Hayır" dedi Moira. Sonra, söylediğinin biraz ayıp kaçtığını fark etti. "Yani arkadaşım değil, ama babamla evlenecek" diye açıkladı.

"A, eminim yeni üvey annen bu örtüye bayılacaktır" dedi Emily.

"Üvey annem mi?" Moira bu tabiri yadırgamıştı.

BELONGS TO KANITS TEAM

"Eh, üvey annen olacak, öyle değil mi?"

"Evet, tabii" dedi Moira çabuk çabuk.

"Umarım mutlu olurlar" dedi Emily.

"Sanırım olacaklar. Biraz karışık bir durum, ama birbirlerine çok uygunlar."

"Eh, önemli olan da bu zaten."

"Evet, bir anlamda öyle; ama hallolmamış bir sorun var; ne olduğunu açıklamam zor, ama var."

"Hep oluyor bu galiba" dedi Emily teselli edercesine. Moira'nın neden söz ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Moira hem evrak çantasını hem de örtüyü satın alıp dükkândan çıktı; buranın en iyi müşterilerinden biri haline geliyordu.

Zihnini fena halde kurcalayan bir mesele vardı. Bay Kennedy'nin Liscuan'daki evinin yerinde durduğunu, karısının başka bir adamla evlenmek üzere olduğunu ve bu adamın onun, yani sosyal hizmet görevlisinin babası olduğunu bilmeye hakkı vardı kuşkusuz. Moira, pek çok kişinin ona bu işten uzak durmasını öğütleyeceğini biliyordu. Bay Kennedy'ye rastlayıp onu uzun süre kalacağı bir pansiyona yerleştirmemiş olsaydı, her şey sorunsuz ilerleyecekti. Ama bunu yadsımanın anlamı yoktu. Bay Kennedy'yle karşılaşmıştı ve bu işin içinden çıkamıyordu.

"Bay Kennedy, iyisiniz değil mi?" Pansiyonun salonunda oturuyorlardı.

"Bayan Tierney. Bugün sizin gününüz değil."

"Buralardaydım da."

"Anlıyorum."

"Acaba iyice yerleşebildiniz mi, Bay Kennedy?"

"Bana bunu her hafta soruyorsunuz, Bayan Tierney. Sorun yok, size söylemiştim."

"Peki, Liscuan'daki günlerinizi düşünüyor musunuz?"

BELONGS TO KANTOS TEAM

"Hayır. Oradan gideli yıllar oldu."

"Bunu söylemiştiniz, ama oraya dönmek ister miydiniz? Eşinizle yeniden denemeyi düşünür müydünüz?"

"Bunca yıldan sonra benim için bir yabancı değil mi artık?" diye sordu.

"Peki, tutun ki yeniden evleniyor? Sizin ölmüş olduğunuzu varsayarak?"

"Öyleyse, gücü bol olsun."

"Dert etmez miydiniz?"

"Ben hayatta seçimimi yaptım ve orayı terk ettim; o da kendi seçimini yapmakta özgür."

Moira adama baktı. Bu iyiydi –ama henüz kafası tam rahatlamış değildi. Neler olduğunu biliyordu. Ona söylemek zorundaydı.

"Bay Kennedy. Size söylemek zorunda olduğum bir şey var" dedi.

"Bunları dert etmeyin siz" dedi adam.

"Hayır, lütfen, dinlemelisiniz. Bazı şeyler düşündüğünüz kadar basit değil. Aslında, size anlatmak zorunda olduğum biraz karışık bir durum var."

"Bayan Tierney, ben her şeyi biliyorum" dedi.

Moira hızla düşündü: Belki de biliyordu, ama Liscuan'daki yaşama dair bir şey bilmesi olanaksızdı. Yıllardır bir sürgün gibi yaşamıştı.

"Hayır, bir dakika, beni dinlemeniz gerekiyor..." dedi Moira.

"Bilmiyor muyum, sanıyorsunuz? Babanız eve taşındı, şimdi de Maureen'le evlenecek. Ayrıca, neden evlenmesinler ki?"

"Çünkü siz hâlâ onun kocasısınız" diye kekeledi Moira.

"Beni öldü sanıyorlar ve onlara göre ben ölüyüm."

"Bu kadar zamandır bunu biliyor muydunuz?" diye sordu Moira hayretle.

"Sizi hemen tanıdım. Memleketten hatırlıyorum ve hiç değişmemişsiniz. Güçlü ve tuttuğunu koparan birisiniz. Çok

BELONGS TO KAKTUS TEAM

güzel bir çocukluğunuz oldu herhalde."

Hayatının sonunu yurtta geçirmekte olan bu adam ona acımıştı. Moira kendini çok zayıf ve çaresiz hissetti.

"Bana karşı çok iyisiniz, ama samimi söylüyorum, bazı şeyleri olduğu gibi bırakmak lazım, böylece zarar en aza inmiş olur."

"Ama..."

"Aması yok. Bırakın ne olacaksa olsun, bırakın evlensinler. Benden bahsetmeyin."

"Nereden öğrendiniz?" diye sordu Moira adeta fısıldayarak.

"İlişkimi koparmadığım bir arkadaşım vardı, bana mektupla haber veriyordu."

"Peki, şu anda Liscuan'da mı bu arkadaşınız?"

"Hayır. Öldü, Moira. Artık sadece siz ve ben biliyoruz."

"Sırlar insanları nasıl da eşitliyor" diye düşündü Moira. Adam artık ona Bayan Tierney demiyordu.

Linda annesine Moira'nın sözüne çok sadık biri olduğunu söyledi. Randevular almış, onları birileriyle tanıştırmış ve süreç başlamıştı. Nick ve Linda, o olmasaydı yollarını asla bulamayacaklarını söylediler. Moira engel tanımaz biri gibi görünüyordu. Bu, bir sosyal hizmet görevlisi için mükemmel bir özellikti.

"Neden hiçbirinizin ondan hoşlanmadığını anlamıyorum" dedi Linda. "Hayatımda hiç bu kadar yardımsever birine rastlamadım."

"İşinde iyidir" diyerek kızını onayladı Clara. "Ama, Tanrı biliyor ya, onunla tatile gitmek istemezdim. Herkesi aşağılayıp üzmeyi beceriyor."

Frank de onunla aynı fikirdeydi. "Asla gülümsemeyen bir kadın o" dedi kınayıcı bir sesle. "Bu bir kişilik bozukluğudur."

"Ama kliniğe ilk geldiğinde, senin casusun olmayı reddederek ne kadar sağlam bir kişiliği olduğunu gösterdi" dedi Cla-

BELONGS TO KANITS TEAM

ra neşeyle. "Bu da hanesine yazılacak bir diğer artı."

"Bence, oradaki durumu yanlış okudu herhalde." Frank evde uyumsuzluk yaratmak istemiyordu.

O akşam, Noel ile Malachy, Frankie'yi almak için Emily ile Hat'in evine geldiklerinde saat dokuzdu.

Noel'in beti benzi atmıştı, ama sakindi. Malachy çok yorgun görünüyordu.

"Geceyi Chestnut Court'ta geçireceğim" dedi Emily'ye.

"Harika. Lisa eşyalarını aldı, Noel evde yalnızlık çekebilir gerçekten" dedi Emily.

Derin bir uykuya dalmış olan Frankie uyandı ve ilgi merkezi olduğu için sevindi.

"Bab-ba!" dedi Noel'e.

"Doğru" dedi Noel mekanik bir sesle.

"Ben de Frankie'ye anlatıyordum: Babaannesi ile dedesi çok güzel ve güvenli bir çocuk bahçesi yaptıracaklar, Frankie ile arkadaşları da orada oyun oynayabilecekler."

"Harika" dedi Malachy.

"Evet" dedi Noel.

"Annen baban gelecek hafta çocuk bahçesi için bir temel atma töreni düzenleyecekler. İnşaat da o zaman başlayacak."

"Şüphesiz" dedi Noel.

Malachy onları yola çıkardı. Çok yorgundu. Frankie bebek arabasında bıcır bıcır gevezelik ediyordu. Ağzından dökülen sözcükler netti, ama ne demek istediği anlaşılmıyordu.

Noel'den çıt çıkmıyordu. Bedenen oradaydı, ama ruhu başka yerdeydi; insanlar bir şey olduğunu tahmin edebiliyorlardı, kuşkusuz. Frankie bu sabahki çocuktu, onda hiçbir değişiklik yoktu, ama diğer her şey değişmiş ve Noel henüz bu düşünceye alışacak zaman bulamamıştı.

Malachy kanepede uyudu. Gece Frankie'nin ağlamaya başladığını ve Noel'in kalkıp küçük kızı sakinleştirdiğini duydu.

BELONGS TO KANTOS TEAM

Kucağında çocukla otururken, ay ışığı Noel'in yüzüne vuruyordu. Malachy, Noel'in yanaklarındaki yaşları görebiliyordu.

Moira, Liscuan trenine bindi. İstasyonda onu kardeşi Pat ve Erin O'Leary karşıladı.

"Dükkâna kim bakıyor?" diye sordu.

"Herkes yardım ediyor, komşular çok iyi, babanın düğününe gideceğimiz için herkes seviniyor." Erin pembe ve krem rengi elbisesiyle iki dirhem bir çekirdek giyinmiş, saçına da büyük bir pembe gül takmıştı. En iyi tayyörünü giymiş olan Moira, kendini epeyce süfli hissetti. Erin'in şirin el çantasına bakıp, yanına şık bir çanta yerine ciddi suratlı evrak çantasını aldığına pişman oldu. Ama artık kıyafet değiştirmek için çok geçti. Törene yetişebilmek için acele etmeleri gerekiyordu.

Kilisede yaklaşık elli kişi bekliyordu.

"Bütün bu insanlar babamızın evlendiğini biliyor mu yani?" diye sordu Moira, Pat'e.

"Onun için ne kadar seviniyorlar, değil mi?" dedi Pat. Her şey bu kadar basitti.

Ve Moira, bütün tören boyunca, hikâyenin tamamını bilen tek kişi olduğunu bilerek orada öylece oturmaya hazırlandı. Rahip, evliliklerine bir engel olup olmadığını sorduğunda yutkunarak sustu.

Düğün hediyeleri, Stella Maris'in pansiyonunda sergileniyordu ve herkes el boyaması masa örtüsünü çok beğenmişe benziyordu. Maureen Kennedy, yeni adıyla Maureen Tierney, yani üvey annesi, Moira'yı kenara çekti.

"Bu gerçekten çok zarif bir hediye" dedi. "Artık durumumuz resmiyet de kazandığına göre, bize kalmaya geleceğini umuyorum; hem belki bu güzel örtüyü serip güzel bir akşam yemeği de yeriz."

"Çok güzel olur" dedi Moria derin bir soluk alarak.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Faith üç gündür Noel'e uğramamıştı ve içeri girer girmez Frankie'yi kucağına almak için atıldı.

"Sana dünyanın en şirin minik botlarını mı almışım ben?" dedi bebeği kucaklarken.

"Çocuğun zaten bir sürü giysisi var" dedi Noel.

"Ah, Noel, şu pabuçların güzelliğine bakar mısın?"

"Bir ay sonra küçülecekler" dedi Noel.

Faith'in yüzündeki ışıltı kaybolmuştu. "Özür dilerim, canını sıkan bir şey mi var?"

"Herkes ona üst baş alıp duruyor. Hepsi bu."

"Ben herkes değilim ve ona üst baş alıp durmuyorum. Ayrıca cumartesi günü oyun bahçesinin açılışına giderken ayakkabıya ihtiyacı olacak."

"Of, Tanrım, tamamen unutmuştum bunu."

"Annen baban bunu duymasa daha iyi olur. Onlar için yılın en önemli olayı."

"Çok kalabalık olur mu?" diye sordu Noel.

"Noel, sen iyi misin? Sanki tepene bir şey düşmüş gibi, farklı görünüyorsun."

"Bir anlamda öyle oldu" dedi Noel.

"Bana anlatacak mısın?"

"Hayır, şu anda değil. Bunu sorun etmezsin, değil mi? Bu kadar kaba olduğum için özür dilerim, ayakkabılar gerçekten çok güzel ve Frankie cumartesi günü çok şık olacak."

"Tabii ki öyle olacak –şimdi yiyecek bir şeyler hazırlayayım mı?"

"Sen milyonda bir rastlanacak bir kızsın, Faith."

"Ah, çok daha fazlasıyım, bana kalsa milyarda bir derdim" Faith gülümseyerek mutfağa gitti.

Noel kendini neşelenmeye zorladı; Frankie bütün dikkatini küçük pembe botları kutusundan çıkarmaya vermişti. Neden onun kızı olamıyordu sanki? Mutfakta oturup Faith'in büyük bir hamaratlıkla birkaç dakika içinde yemeği hazırla-

BELONGS TO KANITS TEAM

yışını seyretti; yemeği kendisi hazırlasaydı kim bilir ne kadar sürerdi.

"Frankie'yi kendi çocuğun gibi seviyorsun, değil mi?" dedi.

"Tabii ki öyle. Seni endişelendiren bu mu? Neredeyse sürekli onunla yaşıyorum ve bakımına yardımcı oluyorum, bir anlamda benim çocuğum sayılır."

"Aslında senin çocuğun olmadığı gerçeği hiçbir şeyi değiştirmiyor mu?"

"Sen neden bahsediyorsun, Noel? Ben bu çocuğu seviyorum. Onun için deli oluyorum –bunu bilmiyor musun?"

"Evet, ama sen onun çocuğun olmadığını baştan beri biliyorsun" dedi Noel üzüntüyle.

"A şimdi anladım ne olduğunu, bu fikri Moira soktu aklına. Kafanda arı gibi vızıldayıp duruyor. Bu fikri kafandan at, Noel. Sen elbette ki onun babasısın, hem de harika bir babasın."

"Varsayalım ki bir DNA testi yaptırdım ve onun benim kızım olmadığını öğrendim... o zaman ne olurdu?"

"Bir DNA testiyle bu güzelim çocuğu aşağılayacaksın, öyle mi? Sen aklını kaçırmışsın, Noel. Ayrıca testin ne dediğinin ne önemi var?"

Faith'e hemen oracıkta söyleyebilirdi. Çekmeceye gidip sonucu bildiren raporu çıkarabilirdi. Testi yaptırdığını ve Frankie'nin onun çocuğu olmadığını söyleyebilirdi. Faith, kendini evlenmeyi düşünecek kadar yakın hissettiği tek kızdı: Bu büyük sırrı onunla paylaşmalı mıydı?

Bunu yapmak yerine, omzunu silkti.

"Muhtemelen haklısın, o testi sadece, kendine de başkalarına da güvenmeyen, çok kuşkucu biri yaptırırdı."

"Bak bu güzel işte" dedi Faith mutlulukla.

Faith kalkıp gittikten sonra Noel uzun bir süre masada oturdu. Önünde üç zarf duruyordu: Birinde DNA testinin sonucu, diğerinde Stella'nın ölmeden önce ona bıraktığı mektup,

BELONGS TO KANITS TEAM

sonuncusunda ise yine Stella'nın Frankie'ye yazdığı mektup vardı. İçki içmemek için neredeyse saat başı mücadele ettiği ilk günlerde, sık sık, Frankie'nin mektubunu açıp okumak için dayanılmaz bir istek duymuştu. O günlerde, devam etmek için bir nedene, ona güç verecek bir şeye çok ihtiyacı vardı. Ama şimdi, acaba Stella kızına gerçek babasının kim olduğunu söylemiş midir diye okumak istiyordu mektubu.

Ama onu durduran bir şey vardı; belki de dürüst olma kaygısıydı bu. Oysa saçmaydı bu. Stella dürüst davranmamıştı. Yine de, o zaman nasıl açmadıysa şimdi de açmayacaktı mektubu.

Hem Stella'nın bundan ne kazancı olmuştu? Kısa ve huzursuz bir yaşam, bir sürü acı ve korku, ne bir dost ne aile. Bebeğini görememiş, boynuna dolanan o minik kolları hissedememişti. Noel bütün bunları ve daha fazlasını yaşamıştı. Bir yıl önce, hayatında iyi giden ne vardı? Neredeyse hiçbir şey. Hiçbir gelecek sunmayan bir işte çalışan, arkadaşsız ve umutsuz bir ayyaştı. Frankie sayesinde her şey değişmişti. Stella o son gece kim bilir ne kadar korkmuş ve kendini yalnız hissetmişti.

Uzanıp Stella'nın ona o hastane odasında yazdığı mektubu okudu. "*Frankie'ye benim o kadar da kötü biri olmadığımı anlat...*" demişti, Stella. *"Koşullar farklı olsaydı, ona seninle birlikte bakacağımızı anlat...*"

Noel omuzlarını dikleştirdi.

O Frankie'nin babasıydı, önemi olan buydu. Belki Stella gerçekten bir hata yapmıştı? Başka insanların hayatlarında neler olduğunu kim biliyordu? Diyelim ki Stella bir yerden Frankie'yi izliyordu; kızının on iki aylıkken terk edildiğini öğrenmekten çok daha iyisini hak ediyordu o. Noel dün bu çocuğu seviyordu, bugün hâlâ seviyordu. Onu hep sevecekti. Bu kadar basitti işte.

Masanın öbür ucuna uzanıp Stella'nın yazmış olduğu iki

BELONGS TO KANITS TEAM

mektubu çekmeceye koydu. DNA sonucunu bildiren mektubu ise yırtıp parçalara ayırdı.

Temel atmak için güzel bir gündü. Charles ve Josie, yeni bahçenin açılacağı boş arazi parçasında ellerini küreğin üzerinde birleştirip toprağa daldırdılar. Herkes alkışladı ve Peder Flynn topluluk içi dayanışma ruhunun doğurduğu güzel sonuçlar hakkında hep söylediği birkaç söz etti.

Muttie'nin pub arkadaşlarından bazıları töreni izlemeye gelmişti ve içlerinden birinin, uzun zaman önce ölmüş, kimsenin hakkında bir şey bilmediği bir aziz yerine, Muttie ile Hooves'un heykelini tercih edeceğini söylediği duyuldu.

Lizzie de oradaydı; kolunu Simon'ın omzuna atmıştı. Simon gelecek hafta New Jersey'e gidiyordu, ama üç ay sonra dönüp herkese oranın nasıl bir yer olduğunu anlatacağına söz vermişti. Marco ve Maud yan yana duruyorlardı; Marco düğünün baharda olabileceğini umuyordu, ama Maud pek acelesi olmadığını söyledi.

"Büyükbaban seninle evlenmeme izin verdi" diye fısıldadı Marco.

"Evet, ama benimle *ne zaman* evleneceğini söylemedi" dedi Maud kararlı bir sesle.

Declan, Johnny ve artık hamileliği iyice ilerleyen Fiona da, Declan'ın anne babası ve koca köpek Dimples'la birlikte oradaydılar. Dimples'ın küçük spaniyel Caesar'la bir aşk-nefret ilişkisi vardı. Caesar'a garezi olduğundan falan değildi bu; sadece, doğru düzgün bir köpek olamayacak kadar küçük buluyordu onu.

Emily ve Hat de gelip sahnenin parçası oldular. Birlikte olmadıkları bir zamanı hatırlayabilmek güçtü. Emily akşam e-postayla Betsy'ye anlatabilmek için her şeyi dikkatle izliyordu. Hatta ona bir fotoğraf da gönderecekti. Betsy de bu karışık cemaatin büyüsüne kapılmıştı ve ayrıntıları öğrenmek için sü-

BELONGS TO KANTOSTEAM

rekli soru sorup duruyordu. O ve Eric gelecek sene tekrar gelip bıraktıkları yerden devam etmeye niyetliydiler.

Emily, bu sokağa ilk geldiği ve amcası ile yengesinin büyük bir heykel inşa etme planlarını duyduğu günü hatırladı. Her şeyin bu kadar farklı ve olumlu sonuçlanması ne kadar şaşırtıcıydı.

Noel, Faith ve Frankie de oradaydılar; Frankie herkese yeni pembe botlarını gösteriyordu. Birileri Noel'e, çok yakında Crescent'ta bir evin satılığa çıkacağını söyledi; belki o ve Faith satın alabilirdi orayı. Böylece, Frankie bahçesine yakın olurdu. Bunun çok cazip bir fikir olduğunu söylediler.

Çay ve pasta ikramının yapılacağı Emily ile Hat'in evine doğru yürürlerken, Noel omuzlarından büyük bir ağırlığın kalktığını hissetti. Oğullarını doktor çıkarmak için yıllarca köle gibi çalışan Paddy Carroll ile karısı Molly Carroll'ın evinin önünden geçti. Sonra, ikizlerin hayal bile edemeyecekleri bir yuva buldukları Mutie ile Lizzie'nin evinin önünden geçti. Pek çok şeyin artık önemli olmadığını düşünmeye başlarken, birkaç kez gözlerini kırpıştırdı.

Frankie, bunu yapabilecek gibi olmasa da yolun tamamını yürümek istemişti. Faith bebek arabasıyla arkadan geliyordu. Noel'in elini tutan ve sık sık "Bab-ba" diye seslenen Frankie büyük bir mücadele sergiledi. Tam Emily ile Hat'in evine vardıklarında minicik dizleri bükülmeye başladı, Noel de onu kapıp kucağına aldı.

"Tatlı kız, babasının tatlı kızı" dedi defalarca. Göğsündeki baskı hafiflemiş, uzun bir koridorda koşuyormuş gibi hissettiren o berbat duygu yok olmuştu. Bu akşam Malachy'ye telefon edecek, ondan sonra da her şeye hazır olacaktı. Öteki kolunu Faith'in omzuna attı ve küçük ailesini çay içecekleri eve soktu.

BELONGS TO KÂHYA'S TEAM

Çok sevgili, güzel kızım Frankie,

Seni hiçbir zaman görmeyeceğim ve tanıyamayacağım, ama seni o kadar çok seviyorum ki. Hayatta kalmak için çok uğraştım, ama işe yaramadı. Çok geç kalmıştım. Uğruna yaşayacağım küçük bir kızım olacağını bilseydim... Ama artık bu tür dilekler için çok geç. Bunun yerine, sana yaşamın verebileceği en güzel şeyleri diliyorum. Sana cesaret diliyorum –bende bol olan bir şey. Hatta gereğinden fazla olan! Benim kadar delidolu ve gözü kara olmayacağını ümit ediyorum. Bunun yerine hayatında huzur olsun, seni önemseyen, koruyup kollayan ve mutlu eden insanların sevgisi seninle olsun. Bu gece, burada, aslında kimsenin uyuyamadığı bir hastane koğuşunda oturuyorum. Bu, benim buradaki son gecem; yarın ise senin buradaki ilk günün olacak. Keşke karşılaşabilseydik.

Ama bir şeyi biliyorum. Noel harika bir baba olacak. O, çok güçlü biri ve yarın seninle tanışmak için sabırsızlanıyor. Haftalardır kendini senin gelişine hazırlıyor, seni nasıl tutacağını, besleyeceğini, altını nasıl değiştireceğini öğreniyor. Şahane bir baba olacak, sen de onun hayatının ışığı olacaksın, bunu büyük bir açıklıkla hissediyorum.

Yarın gelmeni bekleyen o kadar çok insan var ki. Benim için üzülme, sonunda benim hayatıma da bir anlam vermeyi başardın!

İyi ve mutlu yaşa küçük Frankie. Bol bol gül ve insanlara karşı güven dolu ol, kuşku değil.

Annenin seni tüm kalbiyle sevdiğini unutma.

Stella

BELONGS TO KANTOS TEAM

Bu kitap sırasında bana büyük destek sunan ve harikulade birer dost olan editörüm Carole Baron'a ve temsilcim Christine Green'e teşekkürlerimle.

BELONGS TO KAKTUS TEAM